ஓம்

திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவை யுரை

23505
(8719)

23505
(8719)

1942

மறைமலையடிகள்.

ஓம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும்

ஆசிரியர் மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்ட தனிச் செந்தமிழ் ஆங்கில நூல்கள்	ரூ.	அ.
திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவையுரை, 360 பக்கம்	4	0
தமிழர் மதம், 372 பக்கம்	4	0
சாகுந்தலநாடகம் (2-ஆம் பதிப்பு), ஆராய்ச்சி, விளக்கவுரைக் குறிப்புகளுடன் 404 பக்கம்	4	0
சைவசித்தாந்த ஞானபோதம் (3-ஆம்பதி.), முதற்பாகம் 320பக்.	3	0
தொலைவிலுணர்தல், 216 பக்கம்	3	0
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் (2-ஆம் பதிப்பு), 308 பக்கம்	3	0
குமுதவல்லி, (2-ஆம்பதி. 2-பாகமும் ஒன்றுசேர்ந்தது), 290பக்.	3	0
மக்கள் நூறாண்டுயிர்வாழ்க்கை, (2-ஆம் பதிப்பு, முதற்பாகம்), 232 பக்கம்	2	8
சாகுந்தலநாடகமும் உரையும் மட்டும், 220 பக்கம்	2	4
அறிவுரைக்கொத்து (3-ஆம் பதிப்பு), 216 பக்கம்	2	4
சாகுந்தலநாடக ஆராய்ச்சிமட்டும், 184 பக்கம்	2	0
பழந்தமிழ்க்கொள்கையே சைவசமயம், 160 பக்கம்	1	12
குமுதவல்லி, முதற்பாகம், 135 பக்கம்	1	8
சிந்தனைக்கட்டுரைகள் (3-ஆம் பதிப்பு), 152 பக்கம்	1	8
முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர், 150 பக்கம்	1	8
சிறுவர்க்கான செந்தமிழ், 140 பக்கம்	1	8
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை (3-ஆம் பதிப்பு), 142 பக்கம்	1	8
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை (4-ஆம் பதிப்பு), 110 பக்கம்	1	4
சாதிவேற்றுமையும் போலிச்சைவரும் (2-ஆம் பதி.), 108 பக்.	1	4
சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம், (3-ஆம் பதிப்பு), 88 பக்கம்	1	4
வேளாளர் நாகரிகம் (2-ஆம் பதிப்பு), 104 பக்கம்	1	4
பொருந்தும்உணவும் பொருந்தாஉணவும் (2-ஆம் பதி.), 98பக்.	1	4
கடவுள்நிலைக்குமாறானகொள்கைகள் சைவம்ஆகா, 108 பக்கம்	1	4
அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை 64 பக்கம்	1	0
தமிழ்நாட்டவரும் மேல்நாட்டவரும், 32 பக்கம்	[illegible]	8
சைவசமயத்தின் நெருக்கடியான நிலை, 24 பக்கம்	0	[illegible]
தென்புலத்தார் யார்?, 24 பக்கம்,	0	[illegible]
''ஹிந்தி'' பொதுமொழியா? 24 பக்கம்	0	[illegible]

LIBRARY

அச்சிலிருக்கும் நூல்கள்

சைவசித்தாந்த ஞானபோதம் 2-ஆம் பாகம், 3-ம் பதிப்பு, திருக்குறள் ஆராய்ச்சி, சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி, பண்டைக்காலத் தமிழர் ஆரியர் 3-ஆம் பதிப்பு, யோகநித்திரை 2-ஆம் பதிப்பு, இளைஞர்க்கான இன்றமிழ், இறந்தபின் இருக்கும் நிலை 2-ஆம் பதிப்பு, மனிதவசியம் 2-ஆம் பதிப்பு, மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் 2-ஆம் பதிப்பு, சோமசுந்தர நாயகர் வரலாறு.

ENGLISH WORKS
By SWAMI VEDACHALAM
PALLAVARAM

THE SAIVA SIDDHANTA AS A PHILOSOPHY OF PRACTICAL KNOWLEDGE

This work expounds the main principles of the ancient philosophy of the Tamil sages and saints. The long Preface to this work traces the origin of the Rudra or Siva cult and sets forth on indisputable grounds the fact that it was the very ancient Tamil Sages and not the Aryan priests, that were the originators of the strict monotheistic worship of Lord Rudra or Siva. Pages, 122; price Rs 2.

ANCIENT AND MODERN TAMIL POETS

This work makes a comparative study of the Tamilian and Aryan culture and shows the superiority of the former to the latter.

76 pages, limp bound, price Rs 1-4 as.

ஓம்

திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவையுரை

A LYRICAL TAMIL POEM ON LORD MURUKAN AND ITS COMMENTARY

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்

மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம்

என்னும்

மறைமலையடிகளால்

By SWAMI VEDACHALAM

Master of the Sacred Order of Love,

Formerly Lecturer in Tamil, Madras Christian College,

இயற்றப்பட்டுப்,

பல்லாவரம்

திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிடப்பட்டது

Printed at the T. M. Press, Pallavaram

January, 1942

All Rights Reserved.

விலை நான்கு ரூபா.

முதற்பதிப்பு 1900
இரண்டாம் பதிப்பு 1942

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும் மறைமலையடிகள்,
பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்.

ஓம்

திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவை

இரண்டாம் பதிப்பும் அதன் உரையும்

முகவுரை

சாலிவாகன, ௧௮௨௦-ஆம் ஆண்டாகிய விளம்பி ஆனித்திங்கள், ௧௫-ஆம் நாள் (1898, ஜூன், 27) எமக்குண்டான கொடியநோய்தீர்த்த முருகப்பிரான் திருவருளை வியந்து இயற்றிய எமது மும்மணிக்கோவை அவன் திருவடிக்குச் சாத்தப்பட்ட வரலாறு, இந்நூலின் முதற் பதிப்பு முகவுரையில் வரையப்பட்டுளது.

மேற்சொன்ன நோயால் துன்புற்றநாளில் எமக்கு ஆண்டு, ௨௧; மிக இளைஞராயிருந்த காலம்; அப்போதுதான் யாம் சென்னைக்கிறித்துவ கல்லூரியில் தமிழாசிரியராய் அமர்ந்து மாணாக்கர்க்குத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங் கற்பித்து வரலானதும். அந்நாளில் யாம் பழைய தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூற்பயிற்சியில் மட்டுப்படா விழைவு கொண்டு கருத்தூன்றியிருந்தேம். எமது பதினைந்தாம் ஆண்டில் முறைப்படி துவங்கிய தமிழ்ப்பயிற்சியானது எமது இருபத்தோராம் ஆண்டிற் பெரும்பாலும் நிரம்பியதென்னலாம். இருபத்தோராம் ஆண்டிற்குள் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் என்னும் மூன்று நூல்களையும் முழுதும் நெட்டுருச்செய்து முடித்தேம்; கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், நாலடியார் முதலிய நூல்களிற் பெரும்பகுதிகள் அங்ஙனமே நெட்டுருச்செய்து முடிக்கப்பட்டன; சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் என்னும் நூல்களிரண்டும் முழுமையும் நெட்டுருச்செய்து முடிக்கப்பட்டன; இவையேயன்றி, நன்னூல் விருத்தி, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, யாப்பருங்கலக்காரிகை, இறையனாரகப்பொருளுரை, தண்டியலங்காரம் முதலான நூல்களும் முன்னமே முழுமையும் நெட்டுருச்செய்து முடிக்கப்பட்டனவாகும். கல்லாடம், சீவகசிந்தாமணி, பெரியபுராணம் என்னும் நூல்களின் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளிற் பெரிதுமூழ்கியிருந்தும் அவற்றிலிருந்தெடுத்துப் பாடஞ்செய்த செய்யுட்கள் மிகுதியாயில்லை; என்றாலும், அவற்றின் சொற்பொருணயங்கள் எமதுளத்

தில் வேறுன்றிநின்றன. இங்ஙனமாக, விழுமிய தமிழ்ப்பழநூல்களில் எமது கருத்து ஈர்ப்புண்டுநின்று பயின்ற பயிற்சியினாலேயே, செய்யுளும் உரையுந் தனிச்செந்தமிழ் நடையில எழுதுந் திறம் எம திளமைப் பருவத்திலேயே எமக்கு வாய்ப்பதாயிற்று; எழுதுந்திறம் வாய்ப்பவே, அவைக்களங்களிற் பேசுந்திறமும் அதனை யொட்டி வாய்ப்பதாயிற்று. பழந்தமிழ்ப்பயிற்சியால் எமக்குண்டான சொற் பொருணலங்கள் அத்தனையும் இம்மும்மணிக்கோவையின்கண் விளங்கிக்கிடத்தல் எளிதில் அறியப்படும். இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்மாணவரும் பிறரும் இந்நூலைக கருத்தூன்றிக் கற்பாராயின், அவர் பழந்தமிழ்நூற் சொற்பொருணயங்களை எளிதில்உணர்ந் தின்புறுதற்கு இஃதொரு வழிகாட்டியாமென்னும் நம்பிக்கையுடையேம்.

இனி, எமக்குவந்த கொடுநோய் தீர்த்த முருகப்பிரான் றிருவடிக்கு ஒரு பாமாலை தொடுக்க விழைந்த எமது கருத்து, அந்நோய் தீர்ந்த ஒன்றரையாண்டுகட்குப் பிறகுதான் நிறைவேறலாயிற்று. கல்லூரியில் உயர்வகுப்பு மாணவர்க்குத் தமிழ்நூல்கற்பிக்குந் தொடர்ந்த முயற்சிக்கிடையிடையே, அவைகளிற் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தும் முயற்சியும், எமதில்லத்தேபோந்து தமிழ்கற்க விழைவு மீதூர்ந்த மாணவர்க்கு அது கற்பிக்கும் முயற்சியும், அஞ்ஞான்று நடைபெற்ற தமிழ்வெளியீடு ஆங்கிலவெளியீடுகட்குத் தமிழ்ஆங்கிலக்கட்டுரைகள் எழுதிவிடுக்கும் முயற்சியும் பிறவும் நடைபெற்றுவந்தன. அவற்றிற்கிடையே எம்மனைவி இருமல்நோயால் துன்புற்றனர்; யாம் அப்போ தீன்ற பெண்மகவுஞ் சிலந்திக்கட்டிகளால் நெடுநாள் துன்புற்றது; எமக்கப்போது கல்லூரியிற்கிடைத்த சம்பளமோ சிறிதாதலால் எமது வாழ்க்கையுஞ் செழுமையாக நடைபெற்றிலது. ஆகவே, இத்தனை முயற்சிகட்குந் தொல்லைகட்கும் நடுவே, இந்நூற்பாக்கள் மனவமைதி பெற்ற ஒழிவுநேரங்களில் மட்டுமே தொடுக்கப்பட்டுவந்தன. எம்முடைய பழையநாட் குறிப்புகளைத் தேடிப்பார்த்ததில், இம்மும்மணிக்கோவை முடிக்கப்பட்டநாள் சாரவரியாண்டு புரட்டாசி, கஅ (1900, செப்டம்பர், 28) என்பது புலனாயிற்று; இதன் கரு-வது அகவற்பா, 1900, பிப்பிரவரி, 4-இல் முடிக்கப்பட்டதென்னுங் குறிப்பு அகப்பட்டமையால், இந்நூல் துவக்கஞ்செய்யப்பட்டகாலம், 1899-இன் இடையில், அதாவது எமது இருபத்துமூன்றாம் ஆண்டின் துவக்கத்தின்கண்ணதாகல் வேண்டுமென்பதூஉம் உய்த்துணரப்படுகின்றது.

இனி, இதற்குரையெழுத முயன்ற மாணவர் பலரின் முயற்சியிற் பாலசுந்தரம்பிள்ளை யென்னுந் திரு. இளவழகனாரின் முயற்சியே நிறைவேறலாயிற்று. இவர் பன்னிரண்டாண்டுகட்கு முன் எம்மிடந் தமிழ்நூல் கற்றுவந்தகாலத்திலேயே, இதற்குரையெழுதக் கருதிய தமது குறிக்கோளைத் தெரிவித்து, இதனை முறையாக எம்மிடம் பாடங்கேட்டுவந்தனர். யாஞ் சொல்லிவந்த உரைகளையுங் குறிப்புகளையும் அவ்வப்போது குறித்துக்கொண்டு வந்து பின்னர் அவைகளையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்தெழுதி, எழுதிய கையெழுத்துப்படியினை 1932, மார்ச்சு, 28-ஆம் நாள் எம்மிடஞ்சேர்த்து, அதனை முழுதும் பார்த்துத்திருத்தி அச்சிட்டுவெளியிடும்படி எம்மை வேண்டிக்கொண்டனர். அங்ஙனமே அதனை முழுதுந்திருத்தி அச்சிட்டு முடிப்பதற்கு எட்டாண்டுகட்குமேற் சென்றன. உரையின்கட்செய்யப்பட்ட திருத்தங்கள் பல: ஆக்கியோன் கருத்துக்கு மாறாய்க்காணப்பட்டவைகளை அம்மாறுகோள் நீக்கி இயைபுபடுத்தியதும்; உரையெழுதாமல் விடப்பட்ட சில பகுதிகட்கு உரைவகுத்ததும்; சொற்பொருள்கட்குப் பிற்காலத்து நூல்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள்களை நீக்கி, முற்காலத்துச் செந்தமிழ்ப் பழநூல்களிலிருந்தே மேற்கோள்கள் காட்டியதும்; மேற்கோள் காட்டப்படாதவற்றுக்கு மேற்கோள்கள் காட்டியதும்; இலக்கணக்குறிப்புகள் பல மாற்றியதும், பல புதியவாய்ச் சேர்த்ததும்; உரைநயங்கள் பல மாற்றியதும் பல புதியவாய்ச்சேர்த்ததும்; சொற்களையுஞ் சொற்றொடர்களையுஞ் செந்தமிழ்ச்சுவை ததும்ப மாற்றியதும்; இன்னும் இவைபோன்ற நுண்ணிய திருத்தங்கள் பல உரைநெடுகச்செய்ததுமாகும்.

ஒரு நூலுக்கு எழுதப்படும் உரை அந்நூலாசிரியன் காலத்தே செய்யப்பட்டு அவனாலேயே முழுதுந்திருத்தப்பட்டு அமையுமானால், அத்தகைய உரையே நூலாசிரியன்றன் கருத்தறிந்த உரையாகும். அப்பெருநலம் இம்மும்மணிக்கோவைக்கு வாய்க்குமாறு முருகப்பிரான் திருவருள் இயைத்தமைகண்டு இது தன்னைப் பயில்வார் மிக மகிழ்ற்பாலார். எமதிளமைக்காலத்தே இயற்றப்பட்ட இச்செய்யுள் நூல், நாற்பத்தோராண்டுகட்குப்பின் இப்பெ துரையுடன் வெளிப்போந்து தமிழுலகுக்குப் பயன்படுமாறருள்புரிந்த முருகப்பிரான் திருவடிப்போதுகட்கு எமது புல்லிய வணக்கம் உரித்தாகுக!

முகவுரை

எட்டாண்டுகட்கு மேலாக இந்நூலின் உரையினைத் திருத்துவதிலும், இதனை அச்சிடுவதிலும் எமக்குண்டான உழைப்புச் சிறிதன்று; பொருட்செலவோ ஐயாயிர ரூபாய்க்குமேலாயிற்று. இப்பெருஞ்செலவில் ஒருபகுதிக்குப் பயன்படுமாறு, யாழ்ப்பாணந் தெல்லிப்பழையில் தமிழ்க்கலைவல்ல நுண்ணறிவினராய்த்திகழ்ந்த வழக்கறிஞரும எம் நண்பருமான திருவாளர் தம்பையாபிள்ளையவர்களின் இளையபுதல்வியாரான திருமகள் சிவநாயகியம்மையாரும் அவர்தங்கணவரும் எம்பால் மெய்ப்பொருள் கேட்டஞான்று எமக்கு ஐந்நூறுரூபா காணிக்கை செலுத்தினர். அவர்கள் எல்லா நலங்களுடனும் நீடினிது வாழ்கவென்று அம்பலவாணரம்மை திருவடிகளை வேண்டுதும்.

பல்லாவரம், பொதுநிலைக்கழக நிலையம்,
திருவள்ளுவர் ஆண்டு, ௧௯௭௧,
மார்கழி, ௧௮, (1942, ஜனவரி, 1.)

மறைமலையடிகள்.

ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவொற்றிமுருகர்

மும்மணிக்கோவை

காப்பு

நீர்வளநன் றோங்குந் திருவொற்றி மாநகரிற்
சூர்வளந்தின் வேலோற்குத் தூயநூல் — சீர்வளர
எம்மா வியற்றுவதொன் றுண்டா லதுவாகுங்
கைம்மா முகத்தன் கழல்.

நூல்

நெஞ்சொடுகிளத்தல்

நீர்வளங் கவின்ற சீர்வளர் பழனத்து
நெற்குரல் கௌவிய நற்குரற் பைங்கிளி
கானற் காவிற் றன்விழைந் தெய்திப்
பொன்வீ ஞாழற் பொலிந்தினி திருப்பவுங்,
கருங்கழி வாரிய பெருமீன் குவைஇ
வன்றிறற் பரதவர் முன்றிற் றரூஉ முணக்குந்
துடிக்கட் டெரியல் கொடிக்குலங் கவர்ந்து
மருதங் காவிற் பெரிது வைகவுங்,
குளனுறை வாழ்க்கை வளநீர்க் கோழி
டணையுறை நீங்கித் துணைகூடப் பெயர்ந்து
கால்வழி யோடிக் கழியிற் சேரவும்,
புலவுமணை முனைஇய நிலவுறழ் குருகு
கண்ணகன் விசும்பில் நண்ணிய முகின்மேல்
இவர்ந்தெழு திங்கள் போலப் பரந்தெழு
துணிநீர்த் தடத்தின் மணமலர் ஆரும்

இரும்புதிரித் தன்ன அறன்மருப் பெருமை
கரும்புற மருங்கி னொருங்கி நிற்பவும்,
பொறிகெழு வாளை வெறிபடப் பாய்ந்து
முடைக்கழிச் சுறவொடு கறவொடு மறியவுந்,
காலெதிர்ந் தோடுங் கழிக்கயன் மருளச்
சேலொடுங் கூடிச் சேர்ந்து துள்ளவும்,
முழுநெறி யவிழ்க்குங் கொழுங்கால் ஓடிப்
பொன்னந் தாமரைப் பொலந்துகள் வாரிக்
கோழி முட்டை போழ்படுத் தாங்கு
வெள்ளயிர்க் கானற் கொள்ளையின் வீசவும்,
வெள்ளிவெண் டோட்டுத் தாழைபி னளைஇக்
கைபரிக் கொண்ட கடற்கா லோடி
நீறுமெய் பூத்த நேரியோன் போலச்
செந்தா மரைகள் சிறந்தினிது விளங்க
வெண்பொடி வீசிப் பண்பொடு முலாவவுந்,
தேமொழிச் செவ்வாய்த் திருமுக வுழத்தியர்
காமரு கொழுஞ்சுவை வாழையின் பழனும்
புன்செய் பயந்த பன்னிறப் பயறும்
நன்செய் பயந்த பொன்னிற மணியும்
வட்டிகைப் பெய்து கட்டிய சுமட்டின்
எடுத்துச் சென்றங் கடுத்துபர் பாக்கத்துக்
குமிழிடை புகளும் அமைவிழிப் பரத்தியர்
பகுத்துணர் வின்றி மிகுத்துக் கொடுத்த
கரளமும் மீனும் நிரல்பட அளந்துகொண்
டுவப்பொடு பெயர்ந்துதம் மிருக்கை சேரவும்,
மருதமும் நெய்தலும் மயங்கிய மரபின்
உலக மெல்லாம் ஒருங்குவந் துறினுந்
தொலையா வளத்தொடு நிலவுறு வைப்பின்
ஒற்றி மாநகர்க் குற்றகண் ணெனவும்,

அக்கணி னுள்வள ரருமணி யெனவும்,
அம்மணி யுள்ளுறை பாவையை யெனவும்,
பாவையி னகத்துப் பண்புபல காட்டி
மேவி யாங்கது புடைபெயர்ந் தியங்கத்
தக்க வாறு மிக்கது புரியும்
ஓரியல் பில்லா ஆருயி ரெனவும்,
இருவே றலகினும் இரண்டற விரவி
அறிவுந் தொழிலும் நெறியுற விளக்கும்
மாதொரு கூறற் கோதிய முதல்வன்,
செல்லலுற் றழுங்கிய மல்லற் றேவர்
குழாம்பெரி துய்ய வழாவே லோச்சிப்
பாடில் சூருக்கு வீடு நல்கி
வேந்தன் பயந்த கூந்தற் குமரியை
மணந்துல களித்த நிணந்திகழ் வேலன்,
ஐயன் செய்யன் பன்னிரு கையன்,
வறியே மிடும்பை பொறிபடுத் தெதிரும்
பெரியோன் பெரிய ரறிவினுக் கரியன்
திருவுரு வொருமையி னெழுவித் தருமையொடு
வழிபா டியற்றி விழிநீ ருறைப்ப
அன்புரு வாகி யின்புற லறியாது
புன்பொருள் கவருமென் மின்புரை மனனே!
வரம்பறு மாற்றல் நிரம்பிய முருகன்
முனெழுந் தருளும் வான்குடி லாக
நின்னைத் தந்தன னாகப், பின்னை
மண்டிரி வாகக் கண்டன சிலவும்
புனற்றிரி வாகப் புகுவன சிலவும்
அனற்றிரி வாக அடைவன சிலவும்
வளியிட னாகத் தெளிவன சிலவும்
விசும்பிட னாக உசும்புன சிலவும்

ஓவா திருப்ப மேவுநை, யதனாற்
றுன்பமுங் கவலையும் நின்புற னாக
இன்புற லறியா திடர்ப்படு குனையே, யதாஅன்
றுறுதுணை யாகச் செறியு மென்னையும்
புற்சாய்த் தோடும் புனலே போல
நின்வழிப் படீஇ யென்னுயிர்க் குயிராம்
அறுமுகத் தையனை மருவலொட் டாது
வன்மை செய்தநின் புன்மையோ பெரிதே
யினிநீ யிங்ஙன மொழியாது, பணிமலர்க்
கடம்பு சூடிய தடந்தோண் முருகன்
றிருவுருப் பொதியு மொருகல னாக
விழுமிதின் நீடு வாழ்மதி கொழுவிய
நலங்கெழு நறும்பால் பெய்த
பொலங்கலம் பொலியும் பெற்றியா லெனவே. (௧)

அருளியல்புரைத்தல்

பெற்றி யரிய பெருமான் பெரியதிரு
வொற்றி நகர்வந்த வொள்வேலான்—நற்றவருங்
காணு அரிய கழலா னெனதுளத்து
நாணு தமர்ந்தவா நன்று. (௨)

காமமிக்க கழிபடர்கிளவி

நன்றன் றுனக்குத் திருவொற்றி வேலனை நாடியிடர்
இன்றிங்கு நீகொள்ள லென்றுரை யீரக லீர்ங்கழிகாண்!
மின்றங்கு நொய்சிறை வண்டினங் காளினி மேலெமக்கு
நின்றிங்கு நீர்செய்யு நன்மையென் னேயொன்று நேர்வதின்றே.

தோழி விரவிக்கூறல்

நேரிறை முன்கை வாரொளிக் கூந்த
லரிக்கடை யொழுகிய பெருமதர் மழைக்கண்

இலவுறழ் செவ்வாய் நிலவுறழ் திருநுதற்
கொடிபுரை மருங்குற் கடிதிகழ் மேனிக்
கரும்பினு மினியவென் னரும்பெறற் பாவாய்!
வழிவழிச் சிறக்குமெங் கழிபெருங் குலத்திற்
பாற்கடற் றோன்றிய சீர்த்திரு வனையாய்!
வலம்புரி யன்னவெங் குலம்புரி கோமகள்
அரிதி னீன்ற பெருமுத் தனையாய்!
மிடியுறி யாவெங் குடியெனு முற்றத்
தன்புநீர் பாய்த்தி யின்புறக் கைசெய்
தாயமு மியானுஞ் சீரிதின் வளர்க்கும்
நற்பயன் கனிந்த பொற்சுடர்க் கொடியே!
நக்கும் புக்கும் மிக்கமகிழ் செய்யுஞ்
செயிரற வெழுதிய வுயிரோ வியமே!
அருமையின் மிகுந்தவெம் பெருமுதற் றந்தை
யாற்று விருப்பொடு மேற்றிப் பார்க்கும்
விளிவற விளங்கிய வொளிமணி விளக்கே!
நின்னரு ளடித் துன்னி நின்றிங்
கடியேன் கூறு மொடியாச் சிறுமொழி
வறிதென வொழியா தறிவுகொளல் வேண்டும்,
வயலுழவர் குவளைகட்டு
வியல்வரம்பிற் றடிந்திட்ட
கயலினிடைப் படவெறிய
மருதமகள் கருவிழிபோற்
பொருவின்றித் திருவிளங்கச்,
செந்நெல் வித்திய பொன்னுறழ் வான்முளை
புரியவிழத் தலைவிரிந்து
பைத்தென்னப் பரந்திருப்பத்,
தெள்ளொளிப் பளிங்கி னுள்ளயிர் பெய்து
பாசிலையுஞ் சேதாம்பலுங்

கட்குவளையும் முட்டாமரையும்
ஒருங்குபட வெழுதி மருங்குவைத் தாங்கு
நற்பூங் கயங்கள் பொற்பொடு மிமைப்பத்
தண்ணடை மருவிய தணியா விளையுள்
ஒற்றிமா நகரின் முற்பட வமர்ந்த
உட்குடை முருகனைக் கட்கண் டாங்குப்,
பார்த்தானுப் பயில்வடிவின்
ஓர்த்தானு வுரனுணர்விற்
சொல்லானுப் பல்புகழிற்
றொடொட வீழ்ந்த கையன், றேடொடு
பொன்ஞாண் பிணித்த வில்லன் கணையன்,
மின்ஞாண் பிணித்த குஞ்சிய னிளைஞன்,
அரியன் பெரியன் றிருவளர் செல்வன்,
குடியினுங் குலத்தினும் வடுவொன் றில்லான்,
பெறுவதொன் றுடையன் போல மறுவந்து
பன்னா ளெனினுமென் சொன்னிலை தவறான்,
குறித்தது கிளவாது செறித்தலுஞ் செறிப்பன்,
உருமும் உளியமும் அரவும் பிரியா
ஆரதர் நீந்திச் சீரிதிற் போந்து
திரிதரு நாள்களும் பலவே, யொருநாள்நம்
மலையகன் சாரற் றலைமையொடு பொலியும்
ஆரா மத்தினீ வாரா யாக,
ஒருதனிச் சென்றேன் பரிவொடு புகுந்து
பானீர் வாவியின் மேவி நிற்ப, அவனுமாண்
டெய்தியென் னெடுநின் றனனே, நொய்திற்
றிரைபொரு கரையிற் புரையின் றோங்கிப்
பசுங்குழை கலித்து ஊசைநனை யரும்பித்
தென்றலொடு புகுந்த வண்டிசைப் பாணன்
இனிமையின் மிழற்றுந் தனியிசைக் குவந்து

பொதியவிழ் மலரின் நறவுணக் கொடுத்து,
நினைதொறுஞ் சுவைக்கும் நீணிறக் கனிகள்
இலைதொறுங் குழும நலமிகப் பயக்குங்
கோழரை நாவல் கோட்டி னுருப்பப்,
பாலிடை விழூஉம் நீலமணி கடுப்ப
ஆயிடை விழூஉ மருஞ்சுவைக் கனிகள்
அளையிடைத் துஞ்சு மரும்பெடைக் களிப்ப
வேப்பின் கொழுநனை யேய்க்கும் நெடுங்கட்
கவைக்கா லலவன் றுளிடை யிடுக்கி
யன்புடன் சென்றுங் கருத்த னோக்கி,
என்னையு நோக்கினன் அன்னதும் நோக்கினன்,
உய்குவ தறியான் போலச் செய்குவ
தொன்றுங் காணா தன்றுநின் றனனே,
நீகண் டனையேல் நெஞ்சநெக் குருகி
யின்னுயிர் வாழலை மன்னே, கொன்னுறு
மெய்கண் டனைய பெற்றிய னாகி
நிறையும் அறிவும் முறைமுறை சாயத்
துன்றுநிலை நீங்கா மரம்போற்
கன்றிய நோக்கமொடு நின்றவ னிலையே. (௪)

தோழிமுன்னுறவுணர்தல்

நிலையுந் திரிந்து நிறையுங் கடந்து
தலையுங் கவிழ்ந்த தகையண் - மலைநிவந்த
தென்னப் பொலியும் எயிலொற்றிச் செவ்வேண்மேன்
மன்னுங் கருத்துடைய மாது. (௫)

பிரிவாற்றாததலைவிக்குத்தோழிகூறல்

மாதே பெரிதும் வருந்துவ தென்னை மனந்திரிதல்
ஏதே யறியிற் கொடுமையன் றேவன்னை யீர்ம்பொதும்பிற்

சூதேய் துணைமுலை யாகந் தழுவித் துயர்மிகுத்த
போதேர் பொழிலொற்றிச் செவ்வேள் வரையப் புகுந்தனனே.

இனநலனுரைத்தல்

புகலரு நூழையிற் போக்கரும் பொருள்போல்
இகலறு சைவத் திறஞ்செலா நெஞ்சினர்;
நெறிப்படு மக்கட் கறிவு பேதுறுக்குங்
கவலையிற் பிறரை மயக்குநர் உவலிடு
பதுக்கையிற் புன்பொருள் அகத்திடு காவினர்;
புனைமாண் கோதை பொருந்தச் சூட்டியும்
வினைமாண் விளங்கிழை வீறுபடத் திருத்தியுங்
கொழுங்கயன் மழைக்கண் பிறழ்தொறு மனந்திரிந்து
செழுந்துவர்ச் செவ்வாய் முத்தங் கொண்டும்
நசைபிறக் கிடாது முலைதழீஇச் செல்லும்
நெஞ்சமர் காதலர் பின்செலு மடவார்
பஞ்சின் மெல்லடி பைதலுற் றழுப்ப
உறுத்துக் கிழிக்கும் பரல்கெழு முரம்பிற்,
புலியத ளுடுக்கை தைஇ வலிகெழு
மூவிலை வடிவே லொருவயின் விளங்கக்
கொன்றைநனை பிணைத்த மன்றலந் தொடலை
பவளமலை யுறழும் மார்பிற் றுவள
மலைதரு மடந்தை குறங்கின்மிசை யிருந்து
வலம்படு கையாற் பெரும்புறங் கவைஇ
உலம்படு திரடோ ளொருமுலை யொற்ற
நரையே றூர்ந்த புரைசா லேற்றம்
நினைதொறுங் குழையு முரவோர்க்கு வைகலுங்
கேடுபுரி நெஞ்சிற் பீடிலா வமணர்,
பீடுயர் செந்தமிழ்க் கூடலிற் றோன்றிப்
பொய்படு புன்பொருள் கான்றிருள் பரப்பி

மெய்தரு சைவ நன்னெறி பிழைப்ப
மாணு வழிப்படூஉங் கூன்பாண் டியன்முதல்
ஆறுசென் மாக்களைச் சூறைகொண் டெறிந்து
பெருந்துய ருறுக்குங் காலை, யருந்தவம்
நிற்பெறு பொருளிற் பற்பக லாற்றி
வேண்டிய பெரியோர்க்கு வேண்டியாங் களிப்பக்
கருக்குழிக் கிடக்குந் தன்மையை யன்மையின்
உருப்பெற வருகுநை போல வவாகத்
தொருபெரு மாயம் பெருகுறச் செய்து
புறம்பெயர்ந் தெய்தி யறந்தரு பெருமைச்
சண்பையிற் றோன்றினை மாதோ, பின்பு
கிண்கிணி யொலிப்பத் தந்தையிற் சென்று
தண்கழு நீருஞ் செந்தா மரையும்
ஒருங்குதலை மயங்கிய பெருந்தட மருங்கின்
அரும்பெறற் றந்தையைத் தலைக்கூடினையே, அதற்புறம்
முருந்துறழ் வெண்ணகைப் பெரும்பெய ரன்னை
கரும்புங் கனியும் பெருஞ்சுவைப் பாலுந்
திருந்திய தேனும் ஒருங்குறக் கூட்டிக்
குழைத்தெடுத் தன்ன விழைவரு மரபின்
முலைபொழி யமிழ்தம் வள்ளத் தூட்டப்
பவளவாய் மடுத்துத் திவளொளி சிறந்து
பழகுறு தந்தைக்கு மழவிடை யமர்ந்த
தந்தையைத் தாயொடுங் காட்டிப், பின்றைக்
காண்டகு திருவிளை யாடன் மாண்டகச்
செய்திறம் அறியார் உய்திறம் நோக்கிப்
பற்பக லியற்றிய பின்னர் முற்படர்ந்
தருந்தமி ழாய்ந்த பெருந்தமிழ்க் கூடற்
குலச்சிறை முனிவ னெதிர்கொளச் சென்று
பாற்கடற் பிறந்த சீர்த்திரு வாகலின்

இருமுலைக் குடத்தின் ஒருவழி யடக்கி,
மலைமக ளாதலின் முலைதரல் சுருங்க
வள்ளத் தேந்திய சில்லமு தருந்தி
ஆறு வேட்கையின் வருவோ னிவனென
முலைமுகந் திறந்த வழிவழிப் போக்கிப்
பாற்கட லூட்டிய பவளச் செவ்வாய்த்
தென்னவன் றேவிக்கும் பொன்போற் புதல்வன்
ஆயினை யென்ப தறியத் தெருட்டி,
வழுதி கொண்ட முழுநோய் தீர
அன்னை யூட்டிய வமிழ்தை யின்னுரைச்
செந்தமி ழாக்கித் தந்தது கெடுத்துப்,
பாற்படு பூதமும் மேற்படு பொருளுந்
தன்வழிப் படூஉந் தன்மைய வாகலிற்
றன்பிறி தாகல் வேண்டிற் றலைமயங்கித்
தந்தொழில் திரிந்து நந்து மென்பதும்,
இழிக்கும் பொருளுஞ் செழிக்கு மென்பதும்
நீரினும் நெருப்பினுங் காட்டினை யொருதிறம்
பனையினும் என்பினுங் காட்டினை மறுதிறம், இனியே
அறிவொளி கொளீஇப் புரைநெறிப் பொய்ச்சமண்
முறிய நூறி மெய்த்திறங் கிளக்கும்
மெய்ப்பொருட் சைவம் மெய்வகை விளக்கிப்
பரங்குன் றமர்ந்தனை மாதோ, அதுபெயர்ந்
திரங்குவா லருவி நிரப்பத் தோன்றும்
ஆவினன் குடியின் அசையினை மாதோ, அதற்புறம்
ஏரகத் தெழுந்தனை மாதோ, நேரிதின்
ஒருமொழி வைத்த வுட்பொருள் விரிப்பத்
திருவளர் தணிகையி னமர்ந்தனை, அதற்புறம்
நின்கழற் கிடந்த அருகா அன்பிற்
சைவம் வளர்க்கும் மெய்வகை மரபின்

உடல்பொரு ளாவி யுனக்கென நிறுவி
அடு நிற்குறித் தெழூஉம் அற்கும் இன்பத்து
நின்பெய ரல்லது பிறிதொன்று நவிலா
மன்பெரும் புலவோன், றந்தையைக் காட்டுந்
தாயெனப் போந்து நாயினுங் கடைய
என்னையு மொருபொருட் படுத்து நின்னியல்
பொருதுறைப் புகுத்தி யுரைக்கு முரவோன்
சோம சுந்தர தேசிகப் பெயரின்
ஏமுற வந்தோர்க் கருளக் காமுற்றுப்
பொருளுட லாவி பொருள்பெற வழங்கி
வேண்டுழி யெல்லாம் விரும்பிநின் றேத்த
அவற்கெளி வந்த தவப்பெருந் தன்மையை
யொற்றியூர்ப் புகுந்து வைகினே, முற்றவும்
நின்பெருந் தன்மையை யறிந்து நின்னடி
யிரவொடு பகலும் ஒருவாது வணங்கி
நாத்தழு தழுப்ப ஏத்துரை கிளந்து
நெஞ்சநெக் குடைந்து மெய்விதிர் விதிர்ப்பப்
பெறுவதற் கெளியேன் அரியெ னாயினும்
அவனொடு கெழூஉஞ் சார்பின் இவணது
சிவணவும் பெறுகுவெ னன்றே, குவடுகெழு
பெருநிறப் பொன்மலை யடைந்த
கருநிறக் காக்கைக் குறுவதா லெனவே. (எ)

வள்ளன்மை கிளத்தல்

உறுபொருள் காணு வுணர்விலார் மாட்டுப்
பெறுபொருள் வேண்டல் பிழையால்—நறுநெஞ்சே
யேந்துமுலை வள்ளி கொழுநன் எழிலொற்றிப்
போந்து குடியிருக்கும் போது. (அ)

தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்றல்

போதாய்ந்துவெண்ணிலவொக்கும்பொடிமணற்பூஞ்சிற்றிலொன்
றேதாயஞ் சூழ இழைத்தாடுங் காலை யொருவடிவேற்
சூதான காளை திருவொற்றி யீசர் துணைப்புதல்வன்
காதாருங் கண்ணி சிதைத்துநக் கோடிக் கரந்தனனே (கூ)

ஒப்புமைகூறி அருணிலை வேண்டல்

கரவறு மாந்தர்க்கு விரவுறு பழியின்
மறுவொடு விளங்கு நிறைகதிர் மதியம்
வெண்கதிர் விரிக்குந் தண்ணெண் காலைப்
புலவுமணங் கமழும் பாக்கத்து நலங்கெழு
தெரிவின் மாக்கள் புரிதிமில் புகுந்து
நிரைநிரை வகுத்த வகையமை விளக்கம்
வான மீனின் வயின்வயி னிமைப்பவுஞ்,
சிறுதுடி மருங்கிற் கருங்கண் நுளைச்சியர்
எழுவரும் எண்மரும் உழியுழிக் கைபிணைந்
தொருவா மரபிற் குரவை யயரவும்,
அவர்தரு சிறாஅர் சிறுமீன் முகந்து
மணலகழ் கேணியின் முறைமுறை விடுத்தும்
பொரிகெழு புன்னைப் பூந்துணர் வீழ்ப்பப்
புரிவளை யெறியக் கோடு தாக்கிப்
பலவே றடைந்த நலங்கிளர் நித்திலங்
கொழுவிய நனையெனக் குஞ்சிப் பெய்து
வழீஇ வீழக் கண்களும்பு பெயரவுங்,
கொழுமட லவிழ்ந்த குழூஉக்கொள் கைதை
வான்சிதர் அளாய தேங்கமழ் ஆம்பல்
நீறுறு தழலே போலவும் பால்கெழு
குறுநடைப் புதல்வர் துவரிதழ் போலவும்
அறிவின் மாக்கட்கும் அறிவு பேதுறுக்கும்

புனையாப் பொற்பின் முறைமுறை சிறப்பவும்,
நெய்தல் சான்ற கைதையங் கானல்
ஒற்றியூ ரமர்ந்த வெற்றிவேற் குரிசில்!
கொன்னென் றிளக்குமென் கேண்மதி பெரும!
நீயே, ஆருயிர்த் தொகுதிக்குப் பேறுதரல் வேண்டி
ஐந்தொழில் இயற்றலை மாதோ, யானே
ஒருநெறி யின்றிப் பொறிவழி யோடி
ஐம்புலன் நுகர்ந்தாங் கமைகுவெ னன்றே,
நீயே, மக்கண்மேற் கொண்ட பொச்சமி லன்பிற்
றாயே யனைய வளியினை, யானே
மனைவியும் மக்களும் பொருளெனக் கொண்டு
நினைவதொன் றில்லாப் பேரன் பினனே,
நீயே, யானைவெண் மருப்புந் தேனின் இறாலும்
மயிற்றழைப் பீலியும் விரைகமழ் சாந்தமும்
ஒருங்குதலை மயங்கிய இரும்பெருங் குன்றத்
தாறு துறையும் இயல்பினை, யானே
புலமில் கல்வியும் நலமில் புகழும்
வழுவிய வொழுக்கமுங் கழுவாக் குற்றமும்
ஒருவழி யமைந்து பெருகிய செருக்கெனுங்
கோடுகெழு குன்றிற் பீடுறு குவெனே,
நீயே, அறல்நெறித் தன்ன செறிகுழற் கற்றையும்
பிறைசெறித் தன்ன நறைகமழ் நுதலுங்
கயலிணைத் தன்ன அகலிரு விழியுங்
குமிழ்முகிழ்த் தன்ன அமைவரு மூக்கும்
பளிங்கின் அன்ன துளங்கொளிக் கதுப்பும்
வள்ளை யன்ன தெள்ளொளிச் செவியுங்
குளிகந் தோய்த்த இலவுறழ் இதழும்
முறுவல் பூப்ப மின்னென மிளிருங்
குறுமுத் தன்ன சிறுமுள் ளெயிறுங்

கொழுநீர்ப் பணிலத்து விழுமிய கழுத்தும்
எமக்கருண் மரபிற் றமக்கமை கையுஞ்
சிவிறிவிரித் தன்ன சிறுதிரு வடியும்
எம்முளம் நீங்காச் செம்மையிற் றோன்ற
வீறுகெழு பகுதியின் வேறிரு மடவார்
கூறுகொண் டிருபுடை விளங்கச் சீறிய
மயின்மிசை வருகுவை மன்னோ, யானே
கருநெறி மறமும் அருகிய வறிவும்
விரிவுறு மயக்கமுந் திருகிய சினமுந்
தொண்டர்ப் பணியா நாணமும் எண்டோண்
முக்கட் பெருமான் பெரும்புகழ் நக்குச்
சமையக் கணக்கர் அமைவில கூறும்
புல்லுரை கொள்ளும் பொல்லாக் கிழமையும்
வெகுளியொடு படீஉந் தகையின் மாற்றமும்
அறிவோர் நகைப்ப மடவோர் திகைப்பப்
பொருளொடு பொருந்தாப் புகுந்துசொன் மொழியும்
உறுவரைப் பேணு தெழுமிறு மாப்பும்
எளிவந் தோரும் இரவன் மாக்களும்
அழுவிளிக் கம்பலை கொள்ளக் குழைவின்றிப்
பழுதுறச் சென்றுங் கெறிந்துநகு முருடும்
அறிவொடு படாஅச் சிறுதொழின் முறைமையும்
நீங்கா மரபின் ஓங்கிப் பொலிய
யானென தென்னுங் கூனற் கிழத்தியர்
பெரும்புறங் கவவி வயின்வயின் அமைத்து
மறந்தேர் வாழ்க்கை மயின்மிசைக் கொண்டு
சிறந்ததோர் திறத்திற் சிவணுவெ னன்றே,
நீயே, காந்தளங் கண்ணி யேந்திய மார்பத்துச்
செஞ்சாந்து நீவிய சிறந்த கோலமொடு
குறவர் மகளிர் விழவொடு குழீஇ

வெறியயர் களத்தில் விளங்குவை, யானே
முல்லையந் தொடலை முருகெழ அணிந்து
வெண்சாந்து பூசிய கேழ்கிளர் மார்பமொடும்
இழிசின மகளிர் இயைந்த இன்ப
வெறியாடு களத்து வெளிப்படு குவனே, எனவாங்கு
நின்னொடு மென்னிடைப் பட்டவிவ் வியைபால்
எனக்குநீ அருடரல் இயையுந், தனக்கு
நிகரா குநரொடு நகைதரு கேண்மை
செயலா குவதென மொழிகுவர், அதனால்
நுந்தையும் முனிகுவன் அல்லன் அன்னையும்
நுந்தை வழிப்படூஉந் தகையள், மைந்துகெழு
பொருப்பைப் போழ்ந்து விருப்பொடும் எதிர்ந்த
அரிமா முகத்தனைப் பொரிபட நூறிக்
காழுறு மரக்கரை நூழி லாட்டிப்
பொரியரை மாவாய் விரிகடன் மூடிய
சூர்முதல் முதலற முருக்கிப் பேரருள்
அழிவுபடும் உள்ளத்துப் பழியொடு பிறங்கும்
உலையா வாழ்க்கைத் தேவர்க்குத்
தலைமையொடு நல்குந் தமிழ்கிழ வோயே. (க0)

பிரிவாற்றாத தலைவி மதியொடு வருந்தல்

கிழமை நினையாத கேள்மதியே! ஒற்றிக்
குழகன் பிரிந்த குறிப்பாற்—பொழுதறிந்து
செல்லுமுயிர்ப் பேதைக்குத் தீங்கிழைப்பாய் நின்னைபடும்
வல்லரவைக் கொல்லா மயில். (கக)

தோழி பருவங்காட்டி வற்புறுத்தல்

மயின்மீ திவர்ந்து திருவொற்றி யூர்ச்சென்ற மன்னவர்தாம்
அயின்மேல் அமர்த்தகண் ணைப்பிரிந் தாரல்லர் அன்புமிக்குப்

பயினோடு சேர்த்திய கற்போற் றுணையைப் பயிர்ந்தகுரற்
குயின்மா வொடுங்கும் பொழுதும்வந் தன்றினிக் கூடுவரே (கஉ)

அருள்நிலை வியத்தல்

கூடிய இருளின் வாடுவ தொன்றோ
பீடுயர் நின்புகழ் நாடா தொன்றோ
பெறுவ தறியாச் சிறுமை யொன்றோ
மருவரக் கிடந்த தெரிவில் காலத்துப்
பொருவில் இன்பந் தருவது குறித்துப்
புன்முத லாகிய மெய்யிற் புகுத்தி
ஓரறி வுறுத்தினை சிலநாட், சிலநாள்
நந்துமுத லாகிய வுடம்பிற் புகுத்துத்
தந்தனை ஈருணர் வன்றே, சிலநாட்
சிதன்முத லாகிய குரம்பையிற் செலீஇ
மூவுணர் வுணர்த்தினை மன்னே, சிலநாள்
நண்டுமுத லாகிய பொன்றுடற் கடவி
நான்கறி வோங்குறச் செய்தனை, ஈங்கு
மாவும் மாக்களும் மேவிய பின்றை
ஐயுணர் வெங்கும் மெய்பெறக் கொளுவி
ஒழுங்குற உணர்த்தினை யொருசில பகலே,
ஆங்ஙனம் ஒழிந்த அளவில் காலத்து
நிறைவுறு குற்றம் முறைமுறை தேயப்
பகுத்துணர் காட்சி மிகுத்துத் தோன்ற
மக்கள் யாக்கையிற் றக்கவா நிறுவிப்
பலபிறப் புறீஇய நாள்களும் பலவே,
அவ்வா றொழிந்தன போகச், செவ்விய
இந்நாள் எனக்கு நன்னெறி காட்டச்
செவ்வந்திப் போந்த பொய்யா நாவிற்
செந்தமிழ் வரம்பு முந்துகண் டுணர்ந்து

மெய்ப்பொரு ளறிவுஞ் சொற்பொருள் வன்மையும்
பொறையுஞ் செறிவும் நிறையக் கொண்டு
தமிழ்மா ணாக்க ரமிழ்தென நுகர
விரித்துரை கிளக்குந் தெரிப்பரும் பெருமை
நாரா யணனெ னுந் தோலாப் புலவோன்
நேர்படு முளத்துச் சீர்பட வமர்ந்து
கருவிநூ லுணர்த்தினை பலவே, யதற்பின்
ஒருவா யாணர் மருவுறு சென்னைத்
தவம்பெறத் தோன்றி நவையறு தமிழும்
வடநூற் பரப்பும் நிலைகண் டுணர்ந்தாங்
குள்ளுறை கருவாய்த் தெள்ளொளி விரிக்குஞ்
சைவ சித்தாந்த முடிபொரு ளெடுத்தீங்
கறங்கரை நாவிற் றிறம்பட விளக்கிப்
புறம்படு சமயப் பொய்ப்பொருள் நூறி
நலங்கிளர் தன்மையும் புலங்கொளாக் காட்சியும்
இயைந்தொருங் கீண்டிய அமையாப் பெருமைச்
சோம சுந்தரத் தோமறு குருவன்
உடல்பொரு ளாவி யிடமெனக் கொண்டு
பொருளார் சைவந் தெருளுறக் கொளீஇ
யதற்கமை பொருளும் நீயெனக் காட்டித்
திறப்பட வுணர்த்தினை மிகவே, யதற்பின்
தொழும்புபூண் டொழுகும் அழுங்கா வுள்ளத்துத்
தொண்டரும் நரகரும் அண்டரும் பிறரும்
வழிவழி யடிமை பெருகுற வெழுதிய
ஓலை கொண்ட வொருமா பானும்
உலகிற் சிறந்ததா னென்றே யாகியும்
அலகி லாற்றல் தலைவரு மென்புது
வல்லொற் றுக்கிய குறிப்பி னானும்.
ஒற்றை யியக்கும் உயிரே போல

நெற்றியங் கண்ணன் நிலவுத லானும்
இறைவன் *ஐந்தொழில் நிறையுயிர் மாட்டுப்
பொருந்தச் செய்யும் அருந்திற லானும்
ஐந்தொழிற் பட்ட ஆருயிர்த் தொகைக்கட்
கந்தழிப் பொருத்தும் மைந்தி னானும்
ஒற்றியூ ரெனும்பெயர் முற்றத் தோன்றும்
பெருநன் மாநகர் திருவிற் பொலிந்து,
குவளை பூத்த பவளத் தாமரை
செவிரமும் பணிலமும் புடைப்பட இடையிற்
றேன்றி யன்ன காண்டகு திருமுகங்
கருநெறிக் கூந்தலும் பெருகிய கழுத்தும்
மேலுங் கீழுந் தோன்ற வாலிய
நறுமுத் தன்ன முறுவல் செறிதொறும்
மின்னென மிளிரும் பொன்மா மேனி
மகளிரொடு விளங்குந் தகைசால் தோற்றத்து
வடிவே லேந்திக் கடிமயி லூர்ந்தென்
உள்ளத் தாமரை விள்ளற்வீற் றிருந்தனை,
பகலொளி விளக்கும் பல்கதிர் ஞாயிறு
மலைநிவந் தன்ன நிலையுயர் மாடத்துங்
குடிகள் தங்காப் பழியொடும் இடிந்து
வெருப்பேய் சேர எருக்கு முளைத்துப்
பாழ்படு பொல்லா வில்லினும்
போழ்கதிர் விரித்துப் பொலிவதா லெனவே. (க௩)

தலைமகள் பிரிவாற்றாது புலம்பல்

பொலியும் மதியும் புலிபோலத் தென்றல்
நலியும் நமனனன் நல்லவள்,—ஒலிதமிழ்
ஓவா திசைக்குந் திருவொற்றி யொள்வேலான்
மேவான் செயலறியேன் மேல் (க௪)

அருமைசெய்து அயர்ப்பத் தலைவி கூறல்

மேலான முத்தே திருவொற்றி மேவிய வேலவனே
கோலா கலஞ்செய்து கூடாம லேகல் குறைவுகண்டாய்
நூலா வுடைகட்டி யேலாத குன்றினும் நோன்மைமிகுங்
கோலா வுயர்குணக் குன்றினுஞ் சென்ற குறிப்பறிந்தே. (கரு)

அருணிலையுரைத்தல்

அறிவும் அவாவும் ஒருவழிச் சென்றுங்
கொருதிற னின்றிப் பலதிறப் படுமே:
குய்கமழ் கறியும் நெய்கமழ் துவையும்
பொன்னிறப் புழுக்கலுங் கன்னல்பெய் பாலுந்
தன்னிகர் குழம்பும் பண்ணிய வகையும்
மிக்கெழு சுவையின் முக்கனி வகையுங்
கோழரை வாழைக் குருத்தகம் விரித்துப்
பால்கெழு தன்மையிற் பலவே றமைத்து,
மூரவை போகிய முழுவெள் ளரிசி
கைவன் மடையன் அடுதலின் நெய்கனிந்து
விரலென நிமிர்ந்த அவையன் மென்பதம்
முல்லை முகையென மெல்லிதிற் குவைஇப்,
புழுக்கலும் பிறவும் அளாஅய் விழுத்தக
நெய்யுடன் பெய்து மெய்ம்மறந் துண்டாங்
கானு துறைவோர் அளவில ரன்றே;
முகிலொடு குடுமியும் முழைகெழு வாயும்
அருவி யென்னும் அறுவையும் உடீஇ,
யந்திக் காலத்து ஞாயிறொடு பொருது
செவ்வா னென்னும் மெய்கால் குருதியுங்
கணைதொடு புண்ணின் முகுளித் தன்ன
பவளமுஞ் சிதர்ந்த திவலொளி கெழூஉம்
அரக்கன் அன்ன பொருப்பின் காட்சியும்,

மடமான் பிணைகள் கன்றொடு சூழீஇக்
கான்யாற் றொண்புனல் நிரைநிரை யருந்தக்
கானங் கோழி துணைகூப் பெயர்ந்து
ஞாயிறு தோன்றுங் காலை யறிவிப்ப
நிறங்கெழு தாராக் குறுங்கயம் மருங்கிற்
குறுகுறு நடந்து நீந்த வெறிபடு
தளவம் அரும்பி எயிறென விளங்கக்
கொன்றை பொன்வீ யுகுப்ப மன்றல்
காவதங் கமழுங் காடுகெழு காட்சியும்,
கொழுவளை யீன்ற செழுநீர் முத்தஞ்
செந்தா மரையின் மிளிர்வன மங்கையர்
திருமுகங் குறுவியர் பொடித்தன் மானக்
குடம்புரை செருத்தற் றடங்கண் மேதி
இல்லுறை குழக்கன் றுள்ளுதோ றொழுகுந்
தீம்பால் மாந்திப் பருவரால் உகள
மலிபூம் பொய்கை மருதக் காட்சியுந்;
தேற்றாப் புலவர் நூற்றிறங் கடுப்ப
எழுவாய் ஓங்கி முறைமுறை தேய்ந்து
கரைசார்ந் தவியுந் திரையே, கரைதொடுத்து
மறுகரை காணா தகன்றுநனி யாழ்ந்து
நல்லிசைப் புலவர் செய்யுள் போலப்
பல்பொருள் செறிந்த கடலே, பொல்லா
ஒழுக்கந் தலைவந்த பழிப்புடை யாளரும்
விழுக்குண மேவுவ ரென்பது நலத்தக
முள்ளுடைத் குழையிடைக் கொள்ளைமணம் அவிழ்த்து
வாலிதின் விரிந்த கைதையங் கழியே,
மின்சிதர்ந் தன்ன பொன்சிதர் பரப்பி
எரிகிளர்ந் தன்ன விரிபூ ஞாழற்
பொழிலே, யெனுமிவை யெழில்பெறத் தோன்றும்

நெய்தற் காட்சியுங் கண்டு மெய்யென
அறிவு மாழாந்து வாழ்வோரும் பலரே;
காண்டகு சிறப்பிற் பாண்டின் மேலால்
ஐவகை யமளியுங் கூறுபட வமைத்துக்
கால்களைந் தாய்ந்த வான்முகை முல்லை
கடிமணங் கமழத் தூஉய் மடிபடு
நுரைமுகந் தன்ன தூவெள் ளறுவை
செறிவுற விரித்து நறுங்குற டுரைத்த
கேழ்கிளர் தேய்வையிற் கோழகில் நெய்யும்
புழுகும் மான்மதமுஞ் செழுங்கருப் புரமுங்
கொழும்பனி நீரும் வழுவறக் கூட்டி
வேரியின் அமைத்த சிவிறியிற் றேய்த்து
நிரைநிரை மங்கையர் முறைமுறை யிரட்ட
உறங்கும் வாழ்க்கையிற் பிறங்குவோர் பலரே;
தந்நலம் பகரும் பொன்விலை மாதர்
திவவியாழ் எழீஇ நவைநான் ககற்றி
மிடற்றெழு மோசையும் நரம்பிமி ழொலியும்
ஒருநெறிச் சென்றாங் கொருநிலை நிகழப்
புள்ளினந் துணைமறந் தொதுங்க வள்ளிய
குழைமுகந் தோன்றி வறுமரம் உயிர்ப்ப
விழுமிதின் எழூஉம் மிடற்றின் பாடலுங்
கொன்றையங் குழலுங் குன்றமர் வேயுந்
துருவி யூதும் பொருவி லோசையுஞ்
செவிவாய் மாந்திச் சிறந்தோரும் பலரே;
பித்திகைக் கொழுநனை முத்தார் முல்லை
நறுவிரைத் தாமரை துவர்க்கால் வகுளஞ்
சண்பகங் குவளை பொன்மடற் றாழை
கொழுந்தும் மருவுஞ் செழுந்தண் வேரியுந்
தொடலை யாக்கியும் விடுபூச் சிதறியுஞ்

செண்டும் பந்துங் கொண்டு விளையாடியும்
நறும்பொருள் விராஅய் மெய்யிற் றிமிர்ந்தும்
றெளிதின் வாழும் மக்களும் பலரே;
ஐம்பொறி வழிச்சென் றிம்பரின் நுகரும்
ஐவகைச் சுவையும் ஒருகாற் காட்டும்
மைவிழி மடவார் பொய்படு மின்பத்து
மெய்படத் துளங்கும் விழலரும் பலரே,
தாமுந் துவ்வாது பிறர்க்கும் ஈயாது
வெருவரு பேயென உரவோர் இகழ
ஆறு தரும்பொருள் இவறிக் கூட்டி
மாறு வாழ்க்கை மக்களுங் கள்வருங்
கவர்ந்து செல்ல நிமிர்ந்துவான் நோக்கிச்
செய்வ தறியாக் கையரும் பலரே;
இவ்வா றொழிந்தனர் போகச் செவ்விய
மெய்ப்பொருள் உணர்துமென் றொப்புடன் புகுந்து
கடவுட் டன்மையும் உயிரின் றன்மையும்
புடைபட வொற்றி வரம்பளந் துணராது
மயங்கக் கொண்டு மக்களைத் தலைவரென்
றொக்கக் கூறி யுழிதரு வோரும்,
அறிவாய் அருளாய்ச் செறியும் ஒருபொருள்
சிறுமையும் மடமையும் எய்தி வெறுவிதின்
உயிரும் உலகமும் ஆகும் என்போருங்,
கட்புலன் ஆகுவ கருத்தின் றோற்றமாய்
உட்புகுந் துணர்வோர்க்குப் பொய்ப்பொரு ளாகலிற்
கோயி லென்னே! மேவி யாங்குறையுந்
தூய பேரொளிப் பிழம்பென லென்னே!
வஞ்ச மாந்தர்பிறர் நெஞ்சம் பிணிக்கக்
கல்லையும் மண்ணையும் வல்லிதிற் பொருத்திச்
சூழ்ச்சியின் அமைத்த கீழ்த்திற மன்றோ

என்றுரை கூறு வோரும் ஆகப்
பொன்றிய மாக்கண் மணலினும் பலரே;
ஆங்ஙனம் ஒழிந்த அளவின் மாந்தருள்
யானும் ஒருவ னாக நோனாது
வேறு பிரித்தெடுத்துக் கூறுபடு மதியின்
மறைபுகழ் சைவம் நிறைவுற விரித்துத்
தெளிவார் அளவையின் விளக்கி மலைவுதரும்
மாறுபொரு தோட்டி வீறறத் திகழுஞ்
சோமசுந்தர குருவனொடு கூட்டி,
இன்பம் என்ப தைம்பொறி யானுந்
துன்பமொடு முரணித் துய்ப்பதோ வன்றே,
முகிழ்நகை மாதர் குழுவொடு கெழீஇ
இதழ்சுவைத் திருக்குந் திறத்ததோ வன்றே,
ஒன்றினும் பற்றாது தன்றிறத் தெழூஉங்
குன்றலில் பொருளோ வன்றே, தொண்டரெனும்
வண்டினங் குழுமிக் கொண்டு கொள்ளும்நின்
திருவடித் தாமரை யதுவென மொழிவித்
தென்னையும் உய்யக் கொண்டு, பின்னும்
மறைநவில் அந்தணர் வைகறை யுணர்ந்து
வாவி குடைந்தார்க்குந் தீவிய வோதையுந்,
தாமரைப் பள்ளித் துயிலுணர் புள்ளினம்
பார்ப்பொடு கெழீஇச் சிலம்பும் ஓசையுஞ்,
சிறுநுதற் கருங்கட் குறுந்தொடி மகளிர்
குங்குமச் சாந்துங் கொங்குலாங் கூந்தலும்
பால்கெழு தன்மையிற் பலவே றழீஇ
நீனிற முகிலின் மறையும் மின்போல்
நீர்மூழ் காடும் பேர்விலாப் பொலியுந்,
திருவின் செல்வி யருமையிற் பெற்ற
குறுநடைச் சிறுவர் சிறுதே ருருட்டித்

திறல்கெழு மறவர் மர்பயில் கழகத்துக்
கைபுடைத் தார்க்கும் இசையினுஞ் சிறந்து
விட்டுவிட் டிசைக்கும் மட்டில் கம்பலையும்
ஓவாது கறங்கும் ஒற்றி மாநகர்
தாவா இளமை தலைத்தலை சிறப்பப்
பன்னிரு விழியெனுங் கண்ணகன் சுனையில்
அருளெனும் அருவி விரிவுறப் பெருகி
முழவுத் தோளெனுங் கொழுவிய குன்றிற்
பன்முகம் பரந்து தண்ணெனச் செல்ல;
நித்திலம் பெய்த விழுத்துவர்ச் செப்பின்
மூய்திறந் தன்ன வாய்நகை தோன்ற,
வரைவிலங்கி யோடும் மின்னே போல
அரம்பொரு வைவேல் உரங்கிடந் தொளிரத்,
திருமான் முகத்தின் இருவிழி யென்ன
மஞ்ஞையிற் கிடந்த விருதாள் மலர,
அஞ்ஞையர் இருவரும் இருமருங் கிருப்ப,
அமைத்த கையும் அருடரு கையும்
இமைப்ப தில்லாத் தேவரும் பிறருங்
கண்டுகண் டுவப்பக் கவின்றநனி விளங்குங்
காண்டகு கோலந் தழீஇ மாண்டக, என்
கண்ணெதிர் பொலிந்தநின் இன்னருள் நினைப்பின்
வயாவுறு நோயும் பாரா தீன்ற
புதல்வற் கண்டு களிக்குஞ்
சிதைவில் தாயின் அருளினும் பெரிதே. (கசு)

நெஞ்சறிவுறுத்தல்

தேவா திருவொற்றிச் சேவார் புதல்வனென
நாவார வாழ்த்தி நடம்புரிவாய்! — ஆவா
வியந்து பிழைசெய்யும் நன்னெஞ்சே வேலோன்
நயந்துன் எதிர்தோன்று நாள் (கஎ)

தன்னுட் கையா றெய்திடு கிளவி

நாவான் மலர்ந்து மனக்கினி யான்சென்ற நாளறிந்து
வாளார் மடலின் அளியேம் உயிர்போழ் வகையுமன்றிக்
கோளான சொல்லிப் புணர்ந்தார் கரியுங் குறிப்பறியாய்
கேளான மெய்யும் முடங்குமொற் றிக்கழிக் கேதகையே (கஅ)

அருணிலை பெறுத லரிதென மொழிதல்

கேதகை பழித்த மாதொரு கூறற்கு
நுதல்கிழித் திமைக்குங் கதங்கெழு விழியிற்
பொறியெனத் தோன்றி வெறிகமழ் சுனையில்
அறுவர் ஊட்டிய நறும்பான் மாந்தி
அறுவே றுருவின் விளையாட் டயர்ந்தாங்
கம்மையும் அப்பனும் அணையச் செம்மையின்
உலகு புரந்தருளும் உமைதிரு மடியில்
அறுவேர் உருவும் ஒருவடி வாகி
விளையாட் டமர்ந்த இளையோய்! உழைப்பிரிந்து
நற்றவர் ஓங்கும் ஒற்றி மாநகர்
வெற்றி வைவேல் ஒருதிறம் பொலியப்
பளிக்கறைப் புகுந்த ஒளிப்பரு மதியின்
முறைமுறை மிளிர்ந்து நிறைகவின் பொழியுந்
திருமுகச் செல்வியர் இருபுறம் விளங்க
உலகெலாம் விழுங்கும் அலகிலா வன்றிறற்
களிக்கரு மஞ்ஞையின் நலப்பட அமர்ந்தென்
விழியெதிர் தோன்றிய அழியாப் பெரியோய்!
தீயிடை நின்றும், நீரிடை மூழ்கியும்,
மரமே லிவர்ந்து தலைகீழ்த் தொங்கியும்,
அறுவகை யிருக்கையில் நெறிபட இருந்தும்,
புறம்படுத் திழுத்தாங் ககம்பட நிறைத்துத்
தெளிநிலை முகிழ்க்கும் வளிநிலை யுழன்றுந்,

தன்ஞெழில் தபுத்துத் தனிமுதற் பொருளின்
அருளெனும் வெள்ளம் வரம்பிற மிகுந்து
நிலையும் இடனென உலகெலாம் நோக்கியும்,
ஐம்பெரும் பூதமும் ஐம்புறம் நிறீஇ
ஐவகைத் தேவும் ஆங்காங் கமைத்துப்
பொய்ம்முறை யின்றி மெய்ம்முறை பரவியுங்,
கருவியும் புலனும் புரிவின்றி நிகழ
ஒருமுதற் பொருளொடும் அறிவினைக் கடவியும்,
இருவகை நிலையும் ஒருமுறை யிறந்து
மேனிலை நின்று வான்பொரு ளுணர்ந்தும்
ஊழி யூழியும் ஓவின்றி நோற்பப்,
போழ்மதிச் சடையோன் போதா னாகக்,
கொழுங்குறை தன்மெயிற் பலமுறை தடிந்தும்
உறுப்பினை யீர்ந்து நெறிப்பட வீசியும்,
பச்சிளங் குருதியை நச்சி யுகுத்தும்,
உயிர்ப்பலி வேள்வியிற் கடன்பல கழிப்பி
யரிதின் முயன்ற பின்றையும் புரிசடைப்
பெரியோன் போந்தில னாக, எரிகிளர்
வேள்வியாற்றும் ஆழ்குழியின்
வைந்நுனைய எழுநிறீஇ
முழுவுடம்பும் பழுதுபடப்
போழ்ந்து படுத்துப் பொன்றத், தம்பியர்
பாய்வதற் கூக்கிய காலை, வேய்புரை
பணைத்தோட் பாவையுந் தானுமாங் கெழுந்து
வானவர் தலைவன் சிரிதின் அருளிய
வரம்பெறு பெருமையின் உரம்பெரி தெய்திநின்
சீறடித் தாமரை வேறின்றி வைகும்
அழியாப் பேற்றின் வழிவழிச் சிறந்த
சூர்முதல் போலப் பேரன் பிலலேன்;

ஆலவாய் அமர்ந்த அழனிறக் கடவுள்
செந்தமிழ் வழக்கு முந்துநின் றிசைப்பக்
கடாவிடை நிகழ்த்துந் தடாப்பெரும் பேறும்,
இறைவன் கண்ட பொருள்வரம் பறிந்து
சொன்னெறி மாட்சியும் பொருணெறி மாட்சியும்
அளவையின் விளைவுந் தெளிவுற விரித்துச்
சுவைபெற வுரைத்த நவையில் புலமையும்,
மறைப்பொருட் குறிப்பு நெறிப்பட ஆய்ந்து
சிவனையே முதலெனச் சிவணிய காட்சியுஞ்,
சீரிதின் இயைந்த **கீரன்** போலச்,
சொற்றொறுஞ் சுரக்கும் அற்றமில் இன்பமும்
பட்டாங்கு கிளக்கும் முட்டறு சிறப்புங்
கன்னெஞ்சு நெகிழ்த்தும் அன்புறு மொழியும்
ஒருவழிச் சிறப்ப வருமுறை கொளீஇ
யாற்றுப் படைசொலும் ஆற்றலு மில்லேன்;
ஆங்கதன் கருவாய் உள்ளுறை நுண்பொருள்
விழுமிதின் எடுத்து வழுவற அமைத்துத்
தொண்ட ராரத் தண்டாது கொடுத்து, நின்
றிருவடிக் கிடந்த பெருகிய அன்பினுந்
தமிழ்வரம் புணர்ந்த கமழுறும் அறிவினும்
உரைத்திறம் நிலையிடும் வரைப்படா விறலினுந்
தானே தனக்கு நிகரென விளங்கிய
நச்சினார்க் கினியனும் அல்லேன்; நிச்சலும்
வருக்கைச் சுளையும் பொருக்கரை மாவுங்
கொழுங்கனி வாழையுஞ் செழுஞ்சுவைக் கன்னலும்
ஒருங்குதலை மயங்கிய அரும்பெருங் கலவையின்
அருஞ்சொல் வழக்கமுந் திருந்திய நடையும்
வண்ண வேற்றுமையுந் தண்ணெனும் ஒழுக்கமும்
ஒன்று நிரம்பிய குன்றாத் **திருப்புகழ்**

வேறுவே றியம்பிய வீறுறு தவத்தின்
அருண கிரியெனும் பெரியனும் அல்லேன்;
நூலிடை வைத்த வாலிய பொருளினும்
உரையிடை விரிந்த புரையமை தெளிவினுங்
கேட்போர் உணரப் பாற்பட வகுத்து
நின்புகழ் அனைத்துந் தன்பெரு மதியின்
உளங்கொள விளக்கும் வளங்கெழு புலமை
நாராயணன் எனுங் குருவனு மல்லேன்;
களவியல் தனக்குப் பலபட வியம்பிப்
பளகறு நன்பொருள் தெளியா துழன்ற
புலவோர் களிப்ப நலமுறத் தோன்றி
மெய்ப்பொருள் காட்டித் தமிழ்வழிப் படுத்தும்,
புல்லமண் மிகுந்து நல்லுணர் வழிந்து
பெரும்பெயர் வழுதியும் அருந்தமிழ்க் கூடலும்
உய்வழி காணா துழிதரு காலை
ஒய்யெனப் போந்து மெய்ந்நெறி காட்டியுந்,
தண்அருள் புரிந்த நின்னே போலச்,
செந்தமிழ் வழக்கு முந்துற விரித்து
முடிநிலைச் சைவம் விடிஞாயிறெனப்
பைங்கதிர் விரித்துக் கங்குலிற் கூம்பிய
விரையவிழ் தாமரை புரையுர வோருளம்
புரிநெகிழ்ந் தலரத் தருமியல் சிறப்ப
உரையினுங் கருத்தினும் வரையமை நோக்கினும்
பொருந்தக் காட்டி வருந்திறன் மிகுத்து
மலைவுபடு முள்ளத் தறிவொடு கூடாச்
சிறுபுன் மாந்தர் குறுமொழி களைந்து
நின்புகழ் விரிக்கும் அன்பிற் சிறந்த
சோம சுந்தர குருவனு மல்லேன்;
பொருள்பெரி தீட்டப் பெருகுறும் அவாவினும்

ஈட்டிய ஒண்பொருள் இவறிக் கூட்டி
மக்களும் மனைவியுந் துய்க்க நல்கி
நின்கழல் வணங்கா இன்னா மடியினும்
அரிய நாட்களை வறிதே போக்கி
அறந்திறம் புரியிற் சிறந்தனென் மன்னே;
இனைய தீயென்நின் நினைவருந் திருவடி
விழிநீர் உறைப்ப முழுமெயும் பனிப்ப
நிரைநிரை வாரா துரைநனி குழறப்
பொறிவழி அறிவுஞ் செறியும் உட்கருவியும்
பலவழிக் கவரா தொருவழி நிகழ
அன்புரு வாகுநின் தொண்டர் போல
நீங்கா அன்பின் நிலைநின்
றியாங்ஙனம் பெறுவெனோ பாங்குபட மொழிமோ! (கசு)

தோழி கிள்ளையைத் தூதுவேண்டல்

மொழியுங் குழற முழுவுடம்பும் பைத்து
விழியுந் துயில்கூடா வெய்யோள்—பழியைத்
திருவொற்றிச் சேயோற் குரையாய்! கிளியே
யுருவுன்னை யொப்ப துணர்ந்து. (உ0)

அருணிலையுணர்த்தல்

உணர்ந்தார் அறிவினுந் தோன்றா தொளிக்கும் ஒருமுருகன்
இணர்ந்தார் சுரிகுழன் மங்கைய ரோடென் இருவிழியிற்
புணர்ந்தா ரெயிலொற்றி மேவிய வாறு புனிறுசெல்லா
வணர்ந்தாழ் குழவியைத் தாய்சென்று புல்லிய வண்மையன்றே

எழினலங்கூறிநெஞ்சறிவுறுத்தல்

வண்புனல் நிலையில் தண்ணறல் போலவுந்
தாமரை மொய்த்த வண்டினம் போலவும்
பளிங்கிற் றோய்ந்த நீனிறம் போலவுந்

திருமுக மருங்கின் வருமுறை துணர்ந்தாங்
கிடையிடை சுரிந்து நீண்டு கடைகுழன்று
கண்ணொளி கதுவுங் குஞ்சியை யன்னை
இருபாற் கூறிட் டொருபாற் சூழியும், மற்
றொருபாற் பணிச்சையுந் திருவதின் அமைப்ப
நறுங்கதுப் பொளிரும் பெருஞ்சிறப் பானுஞ்,
செம்மணிப் பலகையின் அம்மணி குயிற்றி
வரம்புற விடுத்த வண்ணம் போலப்
புருவக்கொடி படர்ந்த விரிநுத லானும்,
அந்நுதல் கிளர்ந்த பொன்போற் செவ்விழி
உத்தி என்னுந் தத்திப் பையரா
முடிமேன் மணியெனக் குடிகொள லானும்,
வெண்பனித் திரளைக் கண்ணுறப் போழ்ந்து
துவர்நிறம் ஊட்டிச் சிவணுற அமைத்தாங்
கிருபுறங் கதுப்பு மருவுத லானுங்,
குழையொடு கெழுமுந் தழைசெவி யிரண்டும்
ஓவெனும் வடிவொடு மேவுத லானும்
நடுவிற் குழிந்து வட்டித் தமைந்த
படுபொற் கிண்ணம் முகங்கவிழ்த் தன்ன
மோவாய் நிவந்த முறைமை யானுங்,
"கிளையரி நாணற் கிழங்கு மணற்கீன்ற
முளையும்" முருந்தும் விளைநீர் முத்தமுங்
கூர்ந்து நிரைந்து வல்லென ஒளிவிரிந்
தெழுந்தொளி ரெயிற்றொடு பொருந்துத லானுங்,
கொவ்வைக் கனியுங் கொழுவிய பவழமுஞ்
செவ்விய அல்லெனை இலவிதழ் புரையுஞ்
செந்நீர் இதழொடு மன்னுத லானும்,
முத்தக் கோவை முறைமுறை வைத்த
நத்துவர்ச் செப்பு நன்கனந் திறந்தென

அரக்குரு வூட்டிய ஆம்பல் நறுமுகை
தளைநெகிழ்ந் தலர்ந்த தன்மைத் தென்ன
முள்ளெயி றிலங்க நகுதொறும் நகுதொறுஞ்
செவ்வாய் தோன்றும் அவ்வாற் றானும்,
எழுமிடங் குழிந்து விழுமிதின் ஒழுகித்
தளவரும் பென்ன வளங்கனிந் திலங்கி
முன்னெழு மூக்கின் றன்மை யானும்,
ஓரருட் கடலிங் கிருரு வாகிக்
கரைபுணர்ந்து கிடந்த முறைமை போலப்
புருவக்கொடி கடவாப் பெருவிழி யானும்,
விரையவிழ் தாமரை நறையுகுத் தென்னக்
கேட்டொறும் இனிக்கும் பாட்டொடு தழீஇச்
செழுவாய் மலர்ந்த மொழியி னானும்,
வலம்புரி யன்ன வானறுங் கழுத்தொடும்
ஏற்றினத் தெருத்தின் முரிப்பெடுத் தன்ன
குவவிப் புடைத்த பிடரி னானும்,
முழுவெனச் சரிந்துவல் உலமெனத் திரண்டு
வரையென நிமிர்ந்துபின் எழுவெனத் திணிந்து
மலையொடு பொருத மால்களி றென்று
புலவோர் கூறும் பொருண்மொழி காட்ட
யானை யென்னும் பானகு திருமொழி
கொங்கை மருப்பின் றுங்கக் குத்தி
ஒருபாற் பெரும்போர் விளைப்ப, ஒருபால்
வள்ளி யென்னுங் கள்ளவிழ் குழலாள்
தடமுலை வேதிற் படுபுண் ஒற்ற
உளங்கொண் டெழீஇ யுறுமிடன் படாஅ
தொருபுறம் ஒற்ற வருமுறை நோக்கிக்
கொழுநனை பிணைத்த மராநறுந் தொடலை
முறுவலித் தென்ன முறுக்குடைந் தசைய

வாள்வலி நிலையுந் தோளி னானும்,
கைவல் வேகடி ஐதுறக் கடைந்து
வழுவழுப் பாக்கிய கொழுந்துகிர்ப் பலகை
புணர்ந்தொருங் கிரண்டு கிடந்தது போலக்
கண்ணகன் றோங்கிய கவின்கெழு மார்பத்
தியானைமருப் புழுத சுவடு போலவும்
வரையொடு படர்ந்த வல்லி போலவும்
வரிமூன் றொழுகிய திருவி னானும்,
மழையும் மரனுங் குழைந்தொருங் கோட
விழுமிய பொருள்பல வேண்டினர்க் குதவுந்
தாடொடு தடக்கையிற் றுயுவந் தீத்த
வாலிதின் விளங்கும் வேலி னானும்,
பானுவரை முகந்த பரிசொடு பொரூஉந்
தூவெள் ளறுவை யசைஇ மூவகை
மடியுடன் விளங்கி வடிவுடன் சரிந்து
நடத்தொறுங் குலுங்கும் வயிற்றி னானும்,
எழுமிடந் தசைந்துபின் னொழுகுதொறும் மெலிந்து
மழைக்கடக் களிற்றின் புழைக்கை யொத்துங்
கொழுங்கனி வாழையின் கோழரை யேய்ப்ப
ஊறும் ஒளியும் வீ றுறத் திகழும்
நிறங்கெழு மரபிற் குறங்கி னானும்,
எப்பாற் பொருளுந் துப்புற வைகும்
நிலைக்கள மென்பது பெயரிற் காட்டி
முளையிள ஞாயிற்றிற் றளைநெகிழ்ந்து விரிந்த
எரியகை தாமரை போல விரிபுகழ்த்
தொண்டர்க ளெதிரிற் கண்டிட மலர்ந்து
நிகரில் இன்ப நறைமுறை யொழுக்கிப்
பெருமையொடு வைகுந் திருவடி யானும்,
பெருமணல் எக்கர்ச் சிறுகுடி வாழ்க்கைக்

குறுமொழி மாக்கள் உறுமீன் படுத்தும்
ஆழ்திரை மூழ்கி வீழ்மணி யெடுத்துங்
கருங்கட லூர்ந்த வெள்வளை வாரியும்
நிரைநிரை கரையிற் குவையினர் செல்ல
மறிகய லுகளுந் திருமுக நுளைச்சியர்,
கொடிச்சி தந்த கடிப்புடை நறவுங்
குடத்தி கொணர்ந்த பலப்படு முதிரையும்
உழத்தி யெடுத்த விழுத்தகு பழனும்
பெறுவிலை யாகச் சிறுமீ னெடுத்தும்,
இடையிடை முத்தம் புடைபுடை யளந்துங்,
கோடு கொண்டு பீடுற மாறியும்,
ஒருசார் பேரொலி நிகழ்த்த, ஒருசார்
பனிமலை நிவந்த பண்பு போலச்
சேண்டொட வோங்கிய வுப்புக் குன்றந்
தலையழித் துமணர் பொதியுறச் சேர்த்திய
ஒழுகை யுருளை முழுமணற் புதைதலிற்
பிடர்கொடுத் தெழுப்பிக் கடும்பக டுரப்புந்
தாளாண் மாக்கள் தலைப்படும் உஞற்றும்,
புலவுக்கழி முளைத்த துவரிதழ்த் தாமரை
புன்னை நுண்டாது பொறிப்பத் துன்னிய
உருவொடு விளங்குந் தோற்றம் எரியிடை
யுருகிய பசும்பொன் கவிழ்ப்ப ஓடிய
திருவொடும் பொலியுஞ் செவ்வியும் மருவிய
நெய்தலங் கானல் ஐதுறக் கிடந்த
ஒற்றிமா நகரிற் கற்றைத் தோகை
மயின்மே லிருந்து பயிலுத லானுங்,
காண்டொறும் இனிக்குங் காட்சியு முடையன்
உரைப்பத் தீராச் சிறப்பு முடையன்
தம்முயிர்க் கினிய செம்மொழிப் புதல்வரை

நோக்க நோக்க மீக்கிளர்காதல்
தந்தையர்க் கெழுதல் போலக் கண்டிடும்
விழியள வமையாக் கழிபெருங் காதல்
எய்தினர்க் குறுக்குஞ் செய்தியு முடையன்,
உருகெழு தோற்றம் மருவுவ னென்று
வெருவர லொழிதியா லின்றே, முருகன்
குழவிக் கோலத்தும் விழுமிதி னமர்வன்
மடவரன் மகளிர் தடமுலை குழைக்கும்
இளமைக் கோலத்தும் வளமையொடு பொலிவன், அதனான்
மின்னெனத் தோன்றிக் கொன்னுற மறைந்தும்
வாதுவன் நடவாக் கலிமா போலத்
தீதுறு நெறியிற் றிறம்படச் சென்றும்
பாகடு களிற்றின் பண்பு போல
உறுதி கொள்ளாச் சிறுமையி னிருந்தும்
ஒருவழி நில்லா தோடிப்
பலவழிக் கவர்க்குமென் னிலைமையின் மனனே. (௨௨)

அருடர வேண்டல்

மன்னு மொருயானை யூட மறுயானை
தன்னுதவி வள்ளி தடமுலைகள்—துன்னுவிப்ப
ஒற்றி நகர்வைகும் வேலாய்! ஒருபெரிதோ
பற்றி யெனையாள் பரிசு. (௨௩)

தோழி தலைவி குறிப்பறிதல்

பரிசு பிறிதொன் றறியேன் பருமுத்தப் பைம்பணைசூழ்
விரிபுக ழொற்றி வருவேலர் போலும் விடைக்களிறென்
றரிதிற் பெயர்ந்திங்கு வந்ததுண் டோவென்ப சங்குசெல்வர்
தெரிவிற் பெரியர் செயலோ சிறியரெஞ் சேயிழையே. (௨௪)

கழற்றெதிர்மறை

இமைநெகிழ் பருவால் எய்திய மகளிரின்
மழைத்தடந் தோள்க ளிளைத்துத் தோன்றப்,
பாற்கடல் போலத் தூத்தகப் பரந்த
நூற்படு கேள்வியுஞ் சீர்ப்படா தொழியச்,
சிறுநெறிச் செல்லும் அறியா மாந்தரும்
நல்வழிச் செல்லத் தெள்ளிதிற் காட்டும்
இழுக்கா நடையும் வழுக்கிப் போக,
இந்நிலை நீயுந் திரியிற் பின்னொரு
பௌவநீர் வெதும்பின் வளாவுநீ ருண்டோ?
குன்றுநிலை தவறிப் பந்துபோ லுருளிற்
சென்றுவழி யடைக்குங் குன்றியு முண்டோ?
கடுங்களிற் றொருத்தல் தொடுமடுத் துண்ணின்
முருங்கா தோம்பும் பெருங்கல முண்டோ?
என்றுபல கூறி நின்றெனை நெருங்கி
நன்மை நாடிய என்னுயிர் நண்பா!
மறியிளங் கன்று முறியுணுந் தாயொடு
குழைப்புதல் தோறுங் குழீஇ யுகள,
வரையாடு வருடை யிடைவாய் தாண்டி
யுள்ளஞ் செருக்கித் துள்ளித் திரிதர,
நிலந்தொட்டு வீழ்ந்த குலுங்குமயிர்க் கவரி
மென்மெல அசைஇ மேதகச் செல்ல,
முளவுமா தொலைச்சிய வன்கட் கானவர்
ஞெலிகோற் பொத்திய நெருப்பிற் காய்ச்ச,
ஓரி பரந்த தேனிறால் எடுமார்
கழைக்கண் குறைத்து நலத்தக இயற்றிய
மால்புவைத் திடந்தொறுங் குறவ ரேறத்,
தினைக்குறு மகளிர் சுவைப்பட மிழற்றுங்

கிள்ளை யுறங்கும் வள்ளை யொலிப்ப,
மருப்பிடைச் சுற்றிய பொருப்புயர் வேழத்துப்
புழைக்கை யேய்ப்ப விழுத்தக முதிர்ந்த
தாளொடு வளைந்த குரற்றினைப் புனத்துப்
படுகிளி யோப்பும் விடுகவண் சுழற்றிக்
கோல்வளைக் கொடிச்சி மேலிதண் அமர,
இருங்கல் வியலறை வரிப்பத் தாஅய
நலமுறு வேங்கை பொலம்வீ யுகுப்பத்,
தேக்கிலை புய்த்த புன்றலைச் சிறுஅர்
மீக்கிளர் கோட்டிற் பரிதியிற் றொடுத்த
தேத்தடை பிறைக்கோ டுழுதெனக் கீண்டு
மாயோன் மார்பிற் செஞ்சேறு கடுப்பப்
பாஅய் இழியும் படுநறவு முகந்து
பசுந்தினைப் பிண்டியொ டசும்புற அளாய்
நிரைநிரை வைத்து விரைவொடும் ஆரக்,
கண்களி கொள்ளும் பன்மலை யடுக்கத்து
மரவமுங் குரவமும் பொரிகெழு புன்கும்
எரிகிளர் செயலையும் விரியிணர் மாவும்
பராரைச் சாந்தும் பாவை ஞாழலும்
விரிதலை வாழையும் வியன்சினைப் பலவுங்
கொன்றையும் புன்னையுந் துன்றிய நறவமுங்
குழைமுகந் தோற்றிக் கொழுநனை யரும்பிப்
புரியவிழ் மலரிற் சிறவடுக் கிளர்ந்து
தீவளி யாகித் தீங்கனி தூங்கித்
தண்ணிழல் பயந்து கண்கவர் வனப்பின்
முகில்கண் ணுறங்கத் தலைமையொடு பொலிமே; ஒருபாற்
சுளைநிரை யமைந்த கொழும்பழந் தூக்கிக்
குறுமல ரவிழ்ந்தீ நறுவிரை தெளித்து
வீசுகா லசையும் பாசிலை நரந்தமும்,

நலனுறு மகளி ரிலவிதழ் கதுவிய
முறுவ லன்ன சிறுவிதை பெய்த
பொலன்குட மெடுத்த உலவை மாதுளையுங்,
கருமணி புரையும் ஒருகனி நாவலும்,
உவர்க்கழி மணக்குந் துவர்க்கால் வகுளமும்,
பொற்றிரள் கடுப்பத் தெற்றென விளங்கும்
எழிற்கனி பழுத்த எலுமிச்சம் புதலுங்,
காவதங் கமழ மேவுவ வன்றே; ஒருபாற்
குலிகம் ஊட்டிய தலைமையிற் றிகழ்ந்து
நவ்வி நோக்கியர் செவ்வாய் போலக்
கொழுங்கனி யுடைய கொவ்வைக் கொடியுங்,
கற்புடை மகளிர் முற்படச் சூடும்
வரிசையின் மிகுந்த பரிசுடை முல்லையுந்,
தின்பது கல்லாப் புன்றலை மந்தி
கறித்துத் துள்ளுங் கறிவளர் கொடியும்,
அணிற்புறங் கடுக்கும் வரியுடைக் கொடுங்காய்
கொள்ளையிற் காய்த்த வெள்ளரிக் கொடியுஞ்,
சொல்லுயர் மரபின் மெல்லிலைக் கொடியுஞ்,
சிறுபளிக் குருண்டை செறிவுறுத் தனைய
தீங்கனிக் குலைகள் தூங்க வயின்வயின்
நந்தாது வளரும் முந்திரிக் கொடியும்
இடையிடை தாஅய் மிடையுமால்; ஒருபால்
நடுவிற், பாலொளி மதியம் பரிதி வெட்மையின்
இளகிப் புனலா யிழிந்தது கடுப்பத்
தெளிநீர் வாவியொன் றுளதால்; மற்றது
சிறுகால் தோறும் உறுநீ ரொழுக்கி
வாலுகம் பரந்த கோலிய பாத்தியிற்
பச்சிளம் புல்லை நிச்சலும் வளர்க்கும், அதா அன்
றன்னச் சேவ லணியயிர்ப் பெடையொடும்

பொன்னந் தாமரைப் பொலிந்துவீற் றிருப்பவும்,
நித்திலம் பயந்த நத்து வான்மடுவின்
மீனினம் வளைஇய நாண்மதி போலப்
பால்கெழு மரபிற் பரந்து செல்லவுங்,
கொழுங்கயன் மாதர் விழியென மிளிரவுங்,
கருவெரிந் உடைய பருவரா லுகளவும்,
முற்று மஞ்சட் சிறுபுறங் கடுக்கும்
இறவு கரைமருங்கிற் சுரிந்து துள்ளவுஞ்,
சிறுவளி எடுப்பச் சிறுதிரை யெழீஇ
முறைமுறை யுராஅய்க் கரையினைச் சாரவுஞ்,
செழுநீர்க் குவளையுங் கழுநீர்ப் போதும்
முழுநெறி ஆம்பலுங் கழிபவுங் குழுமிக்
காண்போர்ப் பிணிக்கும் மாண்பின தன்றே; ஆங்குப்
பொதியச் சாந்தந் ததைய அசைஇ
அரும்பற விரிந்த நறும்பூ அளைஇ
விரையுந் தாதும் நிறைய முகந்து
தலைத்தலை வீசி நலத்தக உலாஅந்
தென்றலும் என்றும் ஓவாது, அதாஅன்று
குன்றிக் கண்ண குயில்கள் எங்குந்
துன்றிய மகிழ்வின் நன்றுகூ வும்மே,
ஆடுவாற் சிரல்கள் நாடொறுங் கூடி
யோடுமீ னருந்தி வீடுறு வன்றே,
துகிர்கோத் தன்ன உகிருடைச் சிறுகாற்
புறமாப் பொதும்பின் இறைகூ ரும்மே,
தூங்கணங் குரீஇப் பாங்குபடத் தெற்றிய
அருந்தொழிற் குடம்பையிற் பொருந்து மன்றே,
பைஞ்சிறைக் கிள்ளை ஒருகால் தூக்கிப்
புன்சிறு கிளையிற் கண்டுயில் கொளுமே,
அறுவைமடித் தன்ன பறைகெழு நாரை

சிறுகால் தோறும் வருமீன் நோக்கித்
தொகுதி யாக மிகுதியொடு வதிமே,
வண்டுந் தேனும் வரிக்கடைப் பிரசமும்
இம்மென முரன்று நன்மலர் தோறும்,
அளிநற மாந்திக் களிகூ ருமமே,
பூவாக் கண்ண தோகை விரித்து
முளையிள ஞாயிற் றிளவெயி லெறிப்பப்
பீடுறு மஞ்ஞை யாடுறு மன்றே,
இன்னுங் கூறல் வேண்டிற் பின்னுமென்
சொல்லள வமையா மல்லலம் பொதும்பர்ப்
பல்பெருஞ் சிறப்புங் கண்டிலை மன்னே! அன்றியாங்
கனிச்சமேற் படினுந் தனித்துயர் உழக்குந்
தழைமலர்ச் சீறடி குழைபட நடந்து
பொழிலிடம் புகுந்து பூந்தட மருங்கின்
விழைதக நின்ற பழுதில் பாவையை,
என்னுளம் என்னுந் தன்னமர் கிழியில்
வழுவின் றெழுதிய எழிலோ வியத்தை,
யமிழ்துபொதி துவர்வாய்க் கிளவிசில மிழற்றும்
மாநிறங் கொண்ட தூநிறக் கிளியைக்,
காடுறை வாழ்க்கைத் தன்னினம் பிரிந்து
நாடுறை வாழ்க்கை நன்கனம் மருவிய
குடமாண் கொங்கை மடமான் பிணையைக்,
கிளிச்சிறை யென்னும் பழிப்பறு பசும்பொன்
கரைத்தீண் டெழுதிய தரைக்கிளர் வல்லியைக்,
காமக் கடும்பசி நாமுறக் களையும்
பெறுதற் கரிய உறுதுணை மருந்தைக்,
காண்டல் செல்லா அருவப் பொருளெனப்
பூண்டோர் புகழுரை புரைபட் டொழிய
மின்னென மிளிர்ந்தென் கண்ணெதிர் பொலிந்த

கரும்பினும் இனிக்குமென் னரும்பெற லுயிரை,
என்னுளம் மன்னிய துன்னிருள் நீங்க
முற்படக் கொளுவிய பொற்சுடர்க் கொழுந்தைப்,
புலங்கொளக் காணும் பொறியும் இலையால்!
ஆவண ஒலியும் அருங்கட லொலியும்
ஒன்றுதலை மயங்கி என்றும் ஓவா
ஒற்றிமா நகரிற் றற்றகப் பொலிந்த
பசியதோர் மஞ்ஞை மிசையமர் செவ்வேள்,
தேவரும் மயங்கு மூவா மாயம்
பலமுறை இயற்றிய தலைமைதீர் சூரின்
பேருரம் வசிந்த கூர்வடி வேலன்
நோனா வுள்ளத்து நான்முகன் றெளியத்
தலையிற் குட்டிய நலனுறு குமரன்,
விண்ணவர்க் கரியன், எம்மனோர்க் கெளியன்,
பிறைமுடி புதல்வன், மறைமுடி முதல்வன்,
உமைதரு சிறுவன், எமையெளி யுறுவன்,
பன்னிரு கையன், என்னுயிர்க் கையன்,
திருவடி நினையா அறிவிலர் போல
என்னெதிர் தோன்றிப் பன்முறை கழறினை!
ஈங்கிது விடுத்துமற் றாங்குச் சென்று
துடியிடை ஒருகை ஊன்றி வடிவிழி
திசைமுகம் பரப்பி நசைபடப் பார்க்கும்
இருங்கண் மான்பிணை காணின்
நெருங்கி நின்றிங் குரையலை யினியே. (உரு)

பிரிவாற்றாத தலைவி தோழியொடு கூறல்

இனியா ரெனக்கிங் கினியா ரியைந்தார்
முனியார் முனிந்து மொழியார்—பனிமொழியாய்
புள்ளொன் றிவர்ந்து புகழொற்றித் தந்நகர்க்கு
நள்ளிருட்கட் சென்றார் நமர். (உசு)

நெஞ்சறி வுறுத்தல்

நமரா யிருந்துபின் ஏதில ராவர் நயமிலருந்
தமராவ ரென்னிற் றமர்பிற ரென்ற தகவுசொல்லி
அமராடி நிற்றல் வறிதுகண் டாயலை யாழியொற்றிக் [சே
குமராவென் றோதிக் குடந்தங்கொண் டேத்தக் குறிக்கொணெஞ்

புலவராற்றுப்படை

நெஞ்சுநெக் குடைந்து பஞ்சுகண் அடையா
உடும்புரித் தன்ன கடும்பசி மருங்குற்
பழுப்புடை தோன்றிச் செழிப்பின்றி வைக
வறுமை யுழந்த உறுமனைக் கிழத்தியொடு
நாளும் நாளும் வாளாது கலாய்த்து
நோனாப் பசியின் ஆறு தழூஉம்
புன்றலைக் குழவி தன்றிறம் நோக்கிக்
கனவுகாண் பொழுதும் நனவெனத் தோன்றும்
அருந்துய ரென்றும் பெருந்துய ருறப்ப
மிடிகெழு வாழ்க்கையிற் குடியா யிருந்து
மழுங்கிய வுள்ளத் தொடுங்கிய புலவோய்!
இயற்றமிழ் வரம்பு திறப்பட வாய்ந்து
புலங்கொள நிரம்பிய நலங்கிளர் அறிவோய்!
வழுவொன் றில்லா விழுமிய ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்புஞ் செயிரறு பெரியோய்!
கொழுந்தமிழ் போலக் குளிர்மாண் குணத்தோய்!
உழுந்துருள் அளவையிற் செழுந்தமிழ்ப் பாக்கள்
நூறுநூ றியற்றுங் கூறுபடு மதியோய்!
ஒளிச்செல வதனினும் வளிச்செல வதனினும்
நெறிப்படக் கிளக்கும் மிறைக்கவி வல்லோய்!
அளவைநூன் மரபிற் பிறழா தியாண்டுங்
கொளவுரை நிகழ்த்தும் வளமுறும் உணர்வோய்!

பொருளியல் அறிந்து மருளறப் புனைந்து
கேட்போர்ப் பிணிக்குங் காட்சிசால் உரவோய்!
பண்டைப் பிறவியிற் றண்டா தாற்றும்
பெருந்தவ முடைமை மன்னே! பொருந்தியின்
றீங்கெனத் தலைப்பட் டனையே; ஓங்கி
ஊழி செல்லினும் நீடு வாழ்மதி!
கீழ்த்திசை எழீஇ மேற்றிசைப் படருந்
தீத்தெறு ஞாயிறு வடதிசைப் புணர்ந்து
தென்றிசை நோக்கித் திசைதடு மாறினும்,
வானக் கடலின் மீனென வயங்கும்
உடுநிரை உதிர்ந்து கொடுமை யாயினும்,
உலவா வாழ்க்கையின் நிலைமதி சிறந்தே!
வறுமை களைந்து சிறுமை நீங்கி
நன்னிலை பலவும் இன்னே பெறுதி!
வரம்பறும் இன்பம் நிரம்பக் கோடி!
நின்னுயிர்க் குறுதி நாடித் துன்னிநின்று
நிரைநிரை கூறுமென் உரைபிழை யலையே!
இன்னுங் கேட்டல் வேண்டின் முன்னுமென்
சொல்லள வமைந்து நலப்பல எய்தினர்
பல்லோர் பல்லோர் பண்டும் உண்டால்;
இனியொன்று கூறுவென் கேண்மதி! பனிகெழு
முல்லையங் கொடிக்கு மல்லலஞ் செழுந்தேர்
அருள்வர ஈத்த பெரியனோ இலனே!
விழியாக் கண்ண செழுமயிர்த் தோகைக்கு
நறும்படாம் வீசிய உறுவனும் இலனே!
பவனமா உலகின் நவையறப் பெற்ற
அமிழ்துபொதி நெல்லி ஔவைக் கீத்த
சிதையாப் பேற்றின் அதிகனும் இலனே!
குறுநடைப் புறவின் றபுதிகண் டஞ்சிக்

குருதிகெழு பைந்தடி முறைமுறை தடிந்து
கன்னம்புக் கேறிய மன்னனும் இலனே!
அருந்தமிழ்ப் புலவோர் பெருந்திறம் உணர்ந்து
பொன்னும் மணியுந் தண்ணடை நிலனும்
வரையாது வழங்கிய அரசரும் இலரே!
மெய்யொடு மிடையாப் பொய்பொருள் ஈட்டித்
தாமறி அளவையிற் பிறர்க்கொன் றீயாது
தாமே நுகருந் தீயரோ உளரே!
தமிழ்வழக் கறியா தமைவில கூறுங்
கற்றறி வில்லார் மற்றினிப் பலரே! அதனான்
மற்றவர் கடைதொறும் நித்தலும் படர்ந்து
வாய்வா ளாது வல்லாங்குப் பாடிக்
கொன்னே திரிதல் இன்னாது மன்னே!
கொழுநனை அரும்பிய காஞ்சியங் கோட்டிற்
புன்றலைச் சிறுவர் ஏறித் துன்றுகடற்
சுரிதிரைப் பாய்ந்து விளையாட் டயரவும்,
வெண்டோடு விரிந்த கைதையந் தாது
மெய்படத் திமிர்ந்த நொய்சிறை வண்டினம்
விலைபெறு முத்தமொடு தலைமயக் குற்றுக்
கண்மயக் கேறி எண்ணில கிடப்ப
நுளைச்சிறு மகளிர் வளைக்கையின் வாரிக்
குடம்புரை பணிலம் நிரம்பப் பெய்து
ஆமை யடுப்பில் ஆம்பல் நெருப்பிற்
றுமறி திறத்தால் அடுவுழி மயக்கற்றுத்
துண்ணெனப் பறந்து விண்ணிடைச் செல்ல
வியப்பிடை எழுந்த மயக்கொடு நிற்கவும்,
வேறுசில சிறுமியர் சாறுகெழு கரும்பின்
மீன்சினை அன்ன வெண்மணல் குவைஇத்
தேம்பொதி மழலையொடு சிறுபாட்டிசைத்து

வயின்வயின் நின்று மகிழ்வொடு குறுவவும்
அழகுசால் நெய்தல் நலமுற மருவிய
ஒற்றிமா நகரிற் பொற்றெழிற் பொலிந்து
விண்டொட நிவந்த இஞ்சி வளைஇய
உருகெழு திருநகர் காண்டொறும் பாசி
மலைகுயின் றன்ன நிலையுயர் தலைக்கடை
அஞ்சுவரு நோக்கமொடு நின்றனென் ஆகச்,
சுருளிருங் குஞ்சி பொன்ஞாண் பிணித்து
நிலன்றொட வீழ்ந்த பொலந்துகில் அசைஇச்
சாந்துபுலர் மார்பிற் பூந்தொடை புரள
ஏறுசெல் செலவின் வீறுபடப் போந்து
யாரையோ புலவோய்! அறுமுகத் தையன்
புகுத்துக நின்னையென்று அருளினன், போதி! யென்று
இன்னுரை ஒருவன் பகர, அதனெதிர்
சொல்லுவது அறியேன் மெல்லெனப் புக்குப்
பொன்புனை விளக்கந் தங்கையில் ஏந்தி
மின்புனை மகளிர் நிரல்பட நிற்பக்,
கைவல் பாடினி கறையறப் பெற்ற
பயனுடை எழாஅல் நலனுற மரீஇ
விரல்நுதி தெறித்த நரப்பிசை நோக்கி
மிடற்றொலி பொருத்தி நெறிப்பட மிழற்ற,
உருமதிர்ந் தன்ன மண்கனை முழவமும்
வரைவேய் துருவிய உரைகெழு குழலும்
பேணுறு மரபிற் பாணியும் வல்லோர்
பால்கெழு மரபிற் சீரிதின் இயக்கச்,
செந்நெருப் பார்ந்த பொன்னுரைத் தடவில்
அகினெய் பெய்து பலர்நின்று புகைப்ப,
வடமலைப் பிறந்த வான்கேழ் வட்டத்துத்
தென்மலைப் பிறந்த நறுங்குற டுரைத்து

விழுமிய திரட்டிய செழுநறுங் குழம்பில்
ஐவகை விரையும் விராஅய் ஒய்யெனத்
துருத்திப் பெய்து செறிப்பப் பலர்நின்று
தலைப்பெயல் மாரியின் மலைச்சாந் துறைப்ப,
வாழையுங் கமுகும் வயின்வயின் நாட்டி
ஓவிய நுட்பமும் ஒண்பணி நுட்பமும்
மேவிய படாஅம் மேலுறக் கட்டிக்
கழங்குபுரை நித்திலம் இலங்கத் தூக்கிக்
கேழ்கிளர் பன்மணி காழ்பட நாற்றிப்
'பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை'
பால்வேறு மரபிற் பலபட இயற்றி
எலிமயிர்க் கம்பலம் நிலனுற விரித்து
விரியிடை எழுப்பிய அரியணை மீது,
வெங்கதிர் ஞாயிறு மணிநெடுங் கோட்டில்
தங்கி இருந்த தகைமை போலவும்
வான்கதிர் மதியம் மீன்குழாஞ் சூழத்
தான்பொலிந் தெழுந்த தலைமை போலவும்
அறுமுகத் தொருவன் குறுநகை இலங்க
நகைகெழு விழிகள் திசைமுகம் பரப்பிக்
குன்றாத் திருவொடும் விளங்கக், கண்டுநனி
மெய்ந்நிலைத் தொண்டர் தந்நிலை யறியார்
விழிநீர் சிந்த மொழியிடை குழற
உச்சிக் கூப்பிய கையினர் பழிச்சி
அருட்குறிப் புணர்ந்தாங் கமைவொடு நிற்ப,
வெருவரு நோக்கமொடு மரம்போ லாகி
அருணிலை உணரேன் றெருளின்றி யோடிக்
குடந்தங் கொண்டெதிர் நின்றனெ னாக,
மடத்தபு சின்மொழி மகிழக் கூறி •
அன்புறு புலவோய்! அஞ்சல் ஓம்புமதி!

காலங் கடந்த கோல வைப்பில்
நிகரா இன்பம் மிகைபடை நுகர்ந்து
கடைவழி இல்லா நிலையொடு பொலிகுவை!
என்றுபல நல்லுரை பின்னையுங் கூறித்,
தன்மருங் கிருந்தோற் குறிப்ப, அவனுமென்
அங்கை பற்றிச் சென்று கொங்குகமழ்
நீராடு துறையில் நிறுவிய அளவை,
கார்மின் அனைய ஏர்கெழு மகளிர்
குறுநகை மிளிரஎன் அருகிற் போந்து,
மாசு பொதிந்து பாசி ஆகி
ஈரும் பேனுந் தீரா துறையுமென்
புன்றலைக் குஞ்சி புணர்ப்பற உளரிப்
புழுகுநெய் உரைத்துப் பனிநீ ராட்டி
ஈரம் புலர இன்புகை யூட்டித்
தாமெனை விடுத்துப் போக, ஏனோன்
பிறிதோர் நல்லிடம் புகுத்த ஆண்டைக்
கவின்கெழு சிலதர் விரையினர் புகுந்து
விண்ணோர் வேந்தன் கண்ணெனப் பொலிந்தஎன்
றுன்னற் சிதாஅர் நீக்கி முன்னிய
அரவுரி அன்ன ஆடை உடீஇக்,
கலவைச் சாந்தம் புலர அட்டி,
முகைநெகிழ்ந்து விரிந்த தகைசால் நன்மலர்
பிணைய லாக்கி மணமுற மிலைச்சித்,
துளங்கொளிக் கலன்கள் விளங்க அணிந்து,
மணித்தவி சிட்டதன் மிசையெனை இரீஇக்,
குமரி வாழையின் குருத்தகம் விரீஇ
அறுசுவைக் கறியும் அடிசிலுந் துவையும்
வெறிகமழ் கனியும் நறுநெயும் பாலுந்
தீஞ்சுவைத் தயிருந் தேங்கனி பழனும்

கன்னலும் பிறவுந் துன்ன இயற்றிக்,
கடும்பசி தீரயான் மிசைதொறும் மிசைதொறும்
இடும்பை இன்றி இடையிடை இடுபு
பாழ்வயி றென்றும் நிரம்பப் பெய்தலிற்
பெரும்பொருள் எய்திய வறிஞனின் அல்லாந்
திருந்தபின் என்னைப் பொருந்தக் கூஉய்
ஏனையோர் இடத்திற் றுமெனைச் செலுவ, ஆங்குப்
பொழிநீ றிட்டு விழிமணி தாங்கிக்
காந்தள் போலச் செங்கொளிர் அங்கையிற்
சிவஞான போதம் நவையறச் சிவணிப்
பழுதறு மாணவர் குழுவொடு சூழ,
வான்கதிர் மண்டிலம் ஈங்கு வந்ததுபோல்
திருவொடு விளங்கும் உருகுபொற் றவிசிற்
கன்மனம் உருக்குங் காண்டகு கோலமொடும்
என்மனம் உருக்கி எழுந்தினி தருளிய
சோம சுந்தர குருவனைக் காணூஉச்,
செய்குவ தறியேன் மெய்தடு மாறி
நிலம்பட வீழ்ந்து கலங்கி நிற்ப,
யாரையோ? எங்கள் அறுமுகத் தையன்
தந்ததோர் அருளின் வந்தனை போலும்!
நல்லை! நல்லை! எல்லையில் காலம்
அழியாப் பேற்றின் நிலையினை! விழுமியை!
செவ்வியை! பெரியை! ஔவியம் இலையென்
றினியன பலவும் பணிவரக் கிளந்துதன்
மலர்க்கையென் புன்றலைச் சேர்த்திப் புலப்பட
நீயே, உடம்புங் பொறியுங் கடம்படு கருவியும்
அறிவும் வளியும் அல்லை; அறிவாய்ச்
செறியும் பெற்றியை; மற்றவை அறியாப்
பண்பின; அனையை ஆயினும், முன்பே

படலம் மூடிய கண்ணின் மிடைபடு
மாசு பொதிந்த நீர்மையை; வீசிய
ஒளிப்பிழம் பாகி வெளிப்படும் முருகன்
ஆனது சுரந்த அருளினன் ஆகலின்,
நின்னை மறைத்த துன்னிரு டுரந்து
தன்னருட் பொலிவான் நின்னறிவு கொளீஇ
அருகா இன்பந் தருதற் பொருட்டு
மெய்ந்நிலை இருத்தி மாசு போக்கித்
தன்னிலை நினக்குத் தந்தனன் கோடியென்
றுறுதி கூறி விடுப்பத், தேறிப்
பன்னிரு கையன் முன்னர் எய்தி
இமயம் பூத்த பனிகெழு சுனையில்
அமையா தாடிய உமைதரு புதல்வோய்!
எரிவிழித் திமைக்குந் திருநுதற் றந்தைக்
கொருமொழி விரித்த தெருளுறும் உணர்வோய்!
வானோர் உறுகண் தீர்ப்ப மேலோர்
ஐவடி வேலைக் கையினில் எடுத்தோய்!
வேந்தன் தந்த ஏந்தெழிற் செல்விக்கு
வரைபுரை மார்பம் வரையாது அளித்தோய்!
குன்றவர் வளர்த்த பொன்றிகழ் வள்ளிக்குக்
கொழுகொம் பாகிய விழுமிய தோளோய்!
அருந்தமிழ்க் கீரனைப் பொருந்திக் காத்தோய்!
எம்மனோர்க் கெளிவந்த செம்மை யாள!
ஒருவ! சிறுவ! கருமயின் முருக!
மறைமுடி தன்னில் நிறைதிரு வுருவினை!
கண்ணும் உணர்வுங் கதுவாப் பெற்றியை!
ஐம்பெரும் பூதமும் ஆகி நின்றனை!
உலகுநின் னுருவே, ஒளிகணின் விழியே,
அலகிலாச் சமயத் தவ்வவர் தமக்குப்

பலவே றுருவின் நிலவுவை நீயே!
ஆறுநின் முகமே, ஐந்துநின் வடிவே,
நான்குநின் மொழியே, மூன்றுநின் கண்ணே,
இரண்டுநின் றுணையே,ஒன்று நின் வேலே,
மருண்ட உணர்வொடு மாட்சிமை எய்தா
முருட னேற்குந் திருவருள் தருநையென்
றியானறி யளவையின் ஏத்தத் தான்உவந்து
குறிப்பரு மின்பத்துப் பிறக்கினன் எனையே, அதுமுதல்
இன்பம் ஆர்ந்தங் கிருத்தல் அல்லது
துன்ப மென்ப தறியேன், அன்பொடு
நீயும் அவன்வயிற் செலினே பாயருள்
ஒருவந்தந் தருகுவன் மன்ற; மருவந்து
தலைப்பெயன் மாரியின் மலைப்படு நீத்தம்
பைந்நிறப் பீலியுஞ் செந்நிறத் துகிரும்
வேழ மருப்புங் காழகிற் றுணியும்
ஒருங்கு வரன்றி மருங்கு விரைஇக்
குண்டுகட் படுகரின் மண்டி நிறைந்தாங்கு,
அவலக் கவலையும் உவலைச் சுவையும்
முரணுறு அறிவுந் திருகிய செருக்கும்
முதலறப் பெயர்த்துச் சிதையா தோடி
அன்பின் நிறைந்த இன்ப வெள்ளத்துப்
பழியாக் கடும்பொடும் விழுமிதிற் றுவன்றி
ஏழுல கழியினும் அழியாது
ஊழி யூழியும் வாழ்பதி சிறந்தே! (உ௮)

காப்புக்கைம்மிக்குக்காமம்பெருகியுரைத்தல்.

சிறந்த பொருளொற்றிச் சேவ்வேள் இவரை
மறந்திங் குயிர்வாழ மாட்டோம்— பறந்தோடித்
திண்டோள் தழுவுவம் இன்றேற் செழுவரையைக்
கண்டேறிக் கீழ்விழுவங் காண். (உ௯)

அடியுறையிடுதல்.

காணப் பெறாததொர் காட்சியை யேனுங் கசிந்த அன்பாற்
பேணப் பெறுமுக் கருவியிற் காண்பர் பிறங்கு மொற்றி
வாணப் பெருந்தகை யென்பது கொண்டு வழங்குமன்பாற்
பூணப் பெறுமித் த மும்மணிக் கோவையுன் பூங்கழற்கே. (௩0)

திருவொற்றிமுருகர்

மும்மணிக்கோவை

முற்றும்.

ஓம் சிவம்

திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவை யுரை

(காப்புச்செய்யுள் உரை) நீர் வளம் நன்று ஓங்கும் திருவொற்றி நீள் நகரில்—நீர்வளம் பெரிதும் ஓங்குகின்ற திருவொற்றியூரென்னும் புகழால்நீண்ட பட்டினத்தில் திருக்கோயில் கொண்ட, சூர்வளம் தின் வேலோற்கு — சூர்மாவினது செழுமையைத் தின்ற வேற்படையையுடைய முருகக்கடவுளுக்கு, தூயநூல்—'மும்மணிக் கோவை' யென்னும் இக்குற்றமற்றநூலை, சீர் வளர — சிறப்போங்கும்படி, எம்மால் இயற்றுவது ஒன்று உண்டு – எம்மைக்கொண்டு செய்வது ஒன்று உள்ளது, அது கைம்மா முகத்தன் கழல் ஆகும்– அங்ஙனஞ் செய்யுங் கருவி யானைமுகக் கடவுளின் திருவடியாகு மென்க.

'நன்று' பெருமைப் பொருளது; "நன்று பெரிதாகும்" என்னுந் தொல்காப்பியத்திற் காண்க.

'சூர்வளந்தின் வேலோன்' என்பது, சூரனுடைய வலிமை செல்வம் முதலியவைகளை அழித்த வேலோனென்னும் பொருட்டு; உடையோன் றொழில் உடைமைமே லேற்றப்பட்டது.

'தூயநூல்' தூயனாகிய முருகக்கடவுளைப் பாடுதல் பற்றி இந்நூல் தூய என அடைகொடுக்கப்பட்டது.

இந்நூலைப்பாடும் ஆக்கியோற்கும் இதனை ஓதுவார்க்குஞ் சிறப்புண்டாக என்னும்பொருட்டுச் 'சீர் வளர' வென்றார்.

'எம்மால்' ஆல் கருவிப்பொருளில் வந்தது.

ஆசிரியர் இந்நூலைத் தம் முனைப்பின்றி இறைவன் வழியாய் நின்று அவனியற்ற இயற்றுகின்றமையின், இயற்றுவது எனத் தன் வினையாற் கூறினார்; ஆல், அசை.

'கைம்மா' கையையுடைய விலங்கு; அஃது யானை.

'அது கழல் ஆகும்' என்று வினை முடிக்க.

எடுத்துக்கொண்ட நூல் இனிது முடியுமாறு முதலிற் காப்புச் செய்யுள் கூறுதல் நூலாசிரியர்க்கு மரபாதலின், அடிகளும் இச்செய்யுளாற் காப்புக்கூறினர். பிற்கால வழக்கு யானைமுகக் கடவுள் மேல் நிற்றலின் இச்செய்யுளும் அவரையே பாவிற்று.

இப்பாட்டு நேரிசை வெண்பா. இது 'நீர்' என்பது முதற் 'கழல்' என்பது இறுவாயாக முப்பது சொற்களாற் கூறப்படுதலால், இந்

நூலும் முப்பது பாட்டுக்களா லாக்கப் பட்டதென்பது குறிப்பு. இதன்கண் இல் கு ஆல் என்னும் வேற்றுமை யுருபுகளும் வினைச் சொற்களொடு சேர்த் தெண்ணப்பட்டன. என்னை? அவ்வுருபுகள் தாமுஞ் சொற்களோடொப்பப் பொருளுணர்த்துத லுடைமையி னென்பது. அற்றாயின், அன் அ முதலிய பெயர் வினை விகுதிகளும் பொருளுணர்த்துத லுடைமையின், அவை தாமும் அவ்வுருபுகளைப் போலச் சொற்களொடு சேர்த்தெண்ணப்படல் வேண்டுமா லெனின், அற்றன்று, ஒரு சொற்றொடரினிடையே இல் கு ஆல் முதலிய வேற்றுமையுருபுகள் சொற்களினுள் நின்றும் பொருளுணர்த்துதற் கட் பிரிந்திசைத்தல் போல், அன் அ முதலிய பெயர் வினை விகுதி கள் அங்ஙனம் பிரிந்திசையாமையின், அவ் விகுதிகள் சொற்களொடு சேர்த் தெண்ணப்படுதற்கு உரியவல்லவென் றுணர்ந்துகொள்க.

இனி, இக்காப்புச்செய்யுள் 'நீர்' என்னுஞ் சொல்லை முதலாக வும், 'கழல்' என்னுஞ் சொல்லை இறுதியாகவுங் கொண்டு விளங்க லால், நூலும்அவ்வாறே 'நீர்' என்பதை முதலிலுங் 'கழல்' என்பதை இறுதியிலுங் கொண்டு விளங்கு மென்பதூஉங் குறிப்பா னுணரப் படும்.

இன்னும், இப்பாட்டின் முதலடியில் திருவொற்றிநகர்ச் சிறப் பும், இரண்டாமடியிற் சூானழிவும், மூன்றாமடியில் தாமும் பிறரும் பயன் பெறுமாறும், நான்காமடியில் அவரைப் பயன் பெறுவிக்கும் இறைவன் திருவடிநிலையுங் கூறப்படுகின்றமையின், அவைதாம் முறையே பொருளறிவின் விரிவையும், அறியாமையின் தேய்வை யும், அவ்விரண்டையும் பெற்று விளங்குதற்குரிய உயிரின் தகுதி யையும், அத்தகுதிக் கேற்ப அது பெறும் பேரின்பப் பேற்றையுங் குறித்து, அவ்வாற்றால் இத்திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவை யென்னும் நூலுந் திருவொற்றி நகரைச் சிறப்பிக்குமுகத்தால் உயிரி னறிவைப் புறப்பொருள்களிற் செலுத்தி அகன்றுவிரியுமாறு செய்து, பின்னர் அம்முகத்தால் அறியாமைதேய்த்து அதன் உணர்வினை நுட்பமாக்கி, இறைவனது பேரின்பத்தினை நுகர்ந்து கிடக்கச் செய் யுமென்னும் முறை தெளிவித்தவாறு.

மேலும், இச்செய்யுள் 'ஆகும்' என்னும் வினையையே முடிவிற் பெறுதற் குரித்தாயிருப்பவும், ஆசிரியர் அதனைச் 'சீர்வளர' என்பதற் குங் 'கழல்' என்பதற்கும் இடையே யிட்டு முடித்திருத்தலால், இங்

நூலுந் தன்னைப் பயில்வார்க்கு இம்மைப்பயன்களை முற்றுந் தந்து இறுதியில் இறைவன் திருவடிப்பேற்றைப் பயக்குமெனப் பயன் கூறியவாறுமாயிற்று.

இவ்வாறெல்லாங் காப்புச் செய்யுளென்பது நூலின்கட்காணப் படும் நூலமைதிகளையும் பொருட்கூறுபாடுகளையும் பயன் முதலிய பிறவற்றையு மெல்லாங் குறிப்பாற் றன்கட்கொண்டு விளங்குதல் அதுதனக்கு இலக்கணமாமென்க. ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவருந் தமது சிவஞானபோதமாபாடியத்து மங்கலவாழ்த்துச் செய்யுளின் உரையிறுதியிலும் "இங்ஙனம் நூனுதல் பொருளெல்லாங் குறிப் பாற் றன்னகத் தடக்கிநிற்றல் மங்கலவாழ்த்துக்கு இலக்கணமென் றுணர்க" என்று உரை கூறினர். கடவுள் வணக்கமென்பதும் மங் கலவாழ்த் தென்பதும் ஒருபுடையொப்புமையுடைய.

முதற்செய்யுள் உரை

"நெஞ்சொடு கிளத்தல்" என்பது தன் தலைவன் பெருமையும் அவன்றன் அருளுருவை நினைதலால் தனக்கு விளையும நன்மையுந் தலைவி தன் நெஞ்சிற்கு எடுத்துக்கூறல்; இம்முறையினை 'நெஞ்சறி வுறூஉ' வெனவும் வழங்குப.

இது முதல் நாற்பத்தோராடிகாறும் மருத நிலத்திற்கும் நெய்த னிலத்திற்குந் திணைமயக்கங் கூறுகின்றார்.

(க முதல் ச அடி) நீர் வளம் கவின்ற சீர் வளர் பழனத்து—நீர் வளத்தால் அழகுபெற்ற சிறப்போங்கிய கழனியில், நெல் குரல் கௌவிய நல் குரல் பைம் கிளி—நெற்பயிரின் கதிரைக் கௌவிய அழகிய குரல்ஒலியினை யுடைய பச்சைக்கிளி, கானல் காவில் தான் விரைந்து எய்தி— கடற்கரைச்சோலையில் விரைவாய்ப் பறந்துசென் று, பொன்வீ ஞாழல் பொலிந்து இனிது இருப்பவும் — பொன்நிற மான மலர்களையுடைய நாகமரத்தின்மேல் மனஎழுச்சியோடு அழ காய் உட்கார்ந்திருக்கவும்,

'வளங்கவின்ற' மூன்றும் வேற்றுமைத் தொகை. சீர்— விளை வின்பெருமை. குரல்—நெற்கதிர்; இது "நெற்கதிரும்...குரலென மொழிப" என்னும் பிங்கலந்தையா லறியப்படும்.

இது, மருத நிலத்துக்கிளி நெய்தல் நிலத்து நாகமரத்திற் சென் றிருத்தல் கூறிற்று.

(ரு—அ) கரும் கழி வாரிய பெரு மீன் குவைஇ—கரியநிறத்

திணையுடைய கழியிலிருந்து வாரியெடுத்த பெரிய மீன்களைக் குவித்து, வல் திறல் பரதவர் முன்றில்தொறும் உணக்கும் — வலிய உடலுரம் வாய்ந்த செம்படவர் தம்முடைய வீட்டு முற்றங்கடோறும் உலர்த்துகின்ற, துடிக்கண் துணியல் கொடிக்குலம் கவர்ந்து — உடுக்கையின் கண்களைப்போல் வட்டத்துண்டுகளாயிருக்குங் கருவாடுகளைக் காக்கைக் கூட்டங்கள் திருடியெடுத்துக்கொண்டு, மருதங் காவில் பெரிது வைகவும்—மருத நிலத்து இளமரச்சோலையில்வதிப் பெருமிதத்துடன் அமர்ந்திருக்கவும்,

திறல் — உடம்பின் உரம்.

உலர்த்துதற்காக வருந்து வெயிலில் விரித்துவைக்கப்பட்டுக்காயும் மீன் காண்பார்க்கு உடுக்கையின் கண்களைப்போல் இரண்டு வட்டத்துண்டுகளாய்த் தோன்றுதலால், அது 'துடிக்கட்டுணிய' லெனப்பட்டது. இஃது இவ்வாறு தோன்றுதல் "கொழுமீன் குறைஇய துடிக்கட்டுணியல்" என்னும் மதுரைக்காஞ்சியாலும் (௩௨0) ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் "துடியின்கண்போலுருண்ட துணிகள்" என்று அதற்குக்கூறிய உரையாலுந் தெளியப்படும்.

இது, நெய்தல்நிலத்துக் காக்கையும் மீனும் மருதநிலத்துச்சென்றமை கூறிற்று.

(கூ—௧௧) குளன் உறை வாழ்க்கை வள நீர்க்கோழி— மருதநிலத்துக் குளத்தின்கண் வாழும் வாழ்க்கையினையுடைய உடற்செழுமை வாய்ந்த நீர்க்கோழி, மனையுறை நீங்கித் துணை கூப் பெயர்ந்து— அவ்விடத்து உறைதலைத் தவிர்ந்து தனது பெடைப்பறவையைக் கூவியழைத்துக் கொண்டு, கால்வழி ஓடிக் கழியிற் சேரவும்— வாய்க்கால் வழியாக நீந்திச்சென்று நெய்தனிலத்துக் கழிநீரிற் சேரவும்,

'வளம்' என்பதை நீர்க்குக் கூறுதலுமாம். 'உறை' இரண்டனுள் முன்னது வினைத்தொகை, பின்னது முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 'துணை' இச்சொல் இருபாற்கும் உரித்தேயாயினும், பெரும்பாலும் பெண்பால் மேற்றாகவே வழங்கப்படும்.

'கூப்பெயர்தல்' ஒருசொல்; அழைத்தலென்னும் பொருட்டாம்.

இது, மருதநிலத்து நீர்க்கோழி நெய்தனிலத்துக்கழியிற் சேர்ந்தமை கூறிற்று.

(௧௨—௧௭) புலவு மணம் முனைஇய நிலவு உறழ் குருகு— நெய்தனிலத்துக் கழியில் மிகஇருந்தமையாற் புலால் நாற்றத்தை

வெறுத்துவிட்ட நிலவையொத்த வெள்ளிய நாரைகள், கண் அகல் விசும்பில் நண்ணிய முகில்மேல் இவர்ந்து எழு திங்கள் போல— இடமகன்ற வானிற் பொருந்திய கரிய முகிலின்மேல் ஏறித்தோன்றுந் திங்களைப்போல, பரந்து தெழு துணிநீர்த் தடத்தின் மணம் மலர் ஆரும்—இடம்அகன்று உள்ள தெளிந்த நீரினையுடைய மருதநிலத்துக் குளத்திலுள்ள மணங்கமழும் பூக்களை மேய்ந்துகொண்டிருக்கும், இரும்பு திரித்து அன்ன அறல் மருப்பு எருமை கரும்புறம் மருங்கில்— இரும்பை முறுக்கினாற்போல் அறுப்பு அமைந்த மருப்பையுடைய எருமைகளின். கரிய முதுகாகிய இடத்தில், ஒருங்கிநிற்பவும்—கூம்பி நிற்கவும்,

'முனைஇய' வெறுக்த; இஃதிப்பொருட்டாதல் "சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்" என்னும் அகநானூற்றிற் (௪) காண்க. 'நிலவு' நிறத்திற் குவமை. 'நண்ணிய' பொருந்திய. 'இவர்ந்தெழு' ஒருசொல் நீர.

'துணிநீர்' என்பதற்குத் 'தெளிந்தநீ'ரென்றே ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் "துணிநீர் மெல்லவல்" (மதுரைக்காஞ்சி, உ௮௩) என்புழி உரை கூறினார்.

'இரும்புதிரித்தன்ன' வென்பது, மருப்பின் வலிமை யுணர்த்திற்று. இவ்வுவமையை "இரும்புதிரித்தன்ன மாயிரு மருப்பு" என்று நறுந்தடிமருதனாரும் அகநானூற்றில் (௬௬) எடுத்தாண்டார்.

அறல், தொழிலடியாகப்பிறந்தபெயர்.

'புறமருங்கு' புறமாகிய இடத்தில்; இங்கு மருங்கு என்பது இடப் பொருளுணர்த்தி நின்றது; 'மருங்கின்கண்' என நிற்கற்பாலது உருபு கெடச்சாரியையுடன் நின்றது; "மெல்லெழுத்து மிகுவழி" என்னுஞ்சூத்திரத்தில் "மெய்பெற" என்றமையால் இன்னோரன்ன முடிக்கப்படுமென்பர் உரைகாரர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல்காப்பியம், எழுத்து, கரு௭).

விசும்பு நீர்க்குளத்திற்கும், முகில் எருமைக்கும், திங்கள் குருகுக்கும் உவமை; எருமைக்குக் கரும்புறங் கூறினமையால், அதன் உவமையாகிய முகிலுக்குங் கருமையுரைக்கப்பட்டது.

இது நெய்தல் நிலத்து நாரை மருதநிலத்து வயலெருமை மேற் சென்று நின்றமை கூறிற்று.

(க௮—கக) பொறிகெழுவாளை — மருதநிலத்து நீர் நிலைகளி

லுள்ள விளக்கம் அமைந்த வாளைமீன், வெறிபடப் பாய்ந்து முடைக் கழிச்சுறவொடு கறுவொடு மறியவும் — மதர்ப்பினுற் சரேலெனப் பாய்ந்து முடை நாற்றத்தையுடைய கழிக்கணுள்ள சுறாமீனொடு சினத்துடன் புரளவும்,

'பொறி கெழு வாளை' 'ஒளி பொருந்திய வாளை' யெனப்பொருடருதல் "பொறி வரி வரால்" என்புழி (சீவகசிந்தாமணி,௬௪) நச்சினார்க்கினியருரைத்த உரையாலறியப்படும்.

வெறி—மதர்ப்பு.

'காலெதிர்ந் தோடுங் கழிக்கய' லென்று பின்வருதலின், இவ்வாளை மீனுங் கால்வழிச்சென்று பாயுமெனக் கொள்க 'கால்வழியோடிக் கழியிற்சேரவு' மென்று மேலே வந்தமையும் நினைவு கூரற்பாற்று.

'ஒடு' உருபுகள் இரண்டனுள்ளும் முன்னது கலப்புறுபொருளிலும், பின்னது அடைமொழிப்பொருளிலும் வந்தன.

'முடைக்கழி' புலால்நாற்ற முடைய கழி; ஏனையெல்லா நீர்நிலைகளினும் உப்பளத்துக்கழியே முடைமிகுதியும் இயல்பிலுடைமையால், இலக்கியங்களெல்லாம் அம் முடைநாற்றத்தைக் கழிக்கே ஏற்றிக்கூறுதல் மரபு. "புலவுநாறிருங்கழி" யென்றுஅகப்பாட்டிலும் (௧அ0) வந்தது. "புலவுக்கழி" யென்று அடிகளே மேலும் (௨௨—௧0௬) உரைப்பர்.

* இது மருதநிலத்து வாளை நெய்தல்நிலத்துச் சுறவொடு போர்புரிதல் கூறிற்று.

(௨0—௨௧) கால் எதிர்ந்து ஓடும் கழிக்கயல் — நீர்க்கால்களில் எதிர்முகமாய் ஓடும் நெய்தற்கழியின் கயல் மீன்கள், மருதச்சேலொடு கூடிச் சேர்ந்து துள்ளவும்—மருதநிலத்துச் சேல்மீன்களொடு கலந்து ஒன்றாய்க் குதிக்கவும்,

மருதநிலத்து வாய்க்கால்கள் கடற்பக்கம் நோக்கிச் செல்லுமாதலின், அக் கடற்பக்கத்திலிருந்து மருதநிலத்தை நோக்கி வரு கயல் மீன்கள் அக்கால்வாய்களை எதிர்ந்து ஓடினவென்றார். எதிர்ந்து, எதிர்த்து; இவ்வன்மை மென்மைகளிற் பொருள்வேறுபாடு உண்டு; முன்னையது எதிர்முகமாய்ச்செல்லுதலையும், பின்னையது போர்க்கு முனைதலையும் உணர்த்தும். கயலொடு சேலுந்துள்ளிற்றென்பார், 'சேர்ந்து துள்ளவும்' என்றார்.

இது நெய்தற்கழியின் கயல் மீன்கள் மருதநிலத்துச் சேற்றெண் டைகளொடு சேர்ந்து துள்ளுதல் கூறிற்று.

(உஉ—உரு) முழுநெறி அவிழ்க்குங் கொழுங்கால் ஓடி-மருத நிலத்து அரும்புகளை இதழவிழ்க்கும் அவ்விடத்துக் கொழுவியகாற்று ஓடிச்சென்று, பொன் அம் தாமரைப் பொலம் துகள் வாரி—பொன் னிறமான அழகிய செந்தாமரைப்பூக்களின் பொன்னிறமான பொடி யை அள்ளி, கோழிமுட்டை போழ்படுத்தாங்கு— கோழிமுட்டை யை உடைத்தாற்போல, வெள் அயிர்க் கானல் கொள்ளையின் வீசவும்- வெள்ளிய நுண்மணலையுடைய கடற்கரைச்சோலையில் மிகுதியாய்த் தூவவும்,

'முழுநெறி' முறுக்குவிடாமுழுக்கட்டுடைய பூமொட்டு.

நீர்வள நிலவள முடைய மருதக்காற்றாகலின் 'கொழுங்கால்' எனப்பட்டது.

துகள், இங்கு மகரந்தப்பொடி; அது பொன்னிறமாயிருத்தலின், 'பொலந்துக'ளென அடை கொடுக்கப்பட்டது.

கோழிமுட்டையை உடைத்தக்கால், மஞ்சட்கரு விரவிய வெண் குழம்பே நிலத்தின்கட்பரவுதலின், அது தாமரைப்பூவின் மஞ்சட் பொடியினை வெண்மணலிற் சிதறுதற்கு உவமையாயிற்று.

'ஆங்கு' உவமச்சொல் லென்றார் பரிமேலழகர் (திருக்குற ளுரை, உ : ௫.)

'அயிர்' நுண்மணலுக்குப் பெயராதலை "இடிக்கலப் பன்ன சர் அயிர்" (சிலப், கூ:கசகூ) என்று ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் ஒருவ மையின் வைத்து உரைத்தார்.

இது மருதநிலத்துக் காற்று அந்நிலத்துத் தாமரைமலரின் பூந் தாதுகளை அள்ளிக்கொண்டு நெய்தல் நிலத்துக் கடற்கரைச் சோலை யிற்சென்று தூவுதல் கூறிற்று.

(உகூ—௩௦) வெள்ளி வெண் தோட்டுத் தாழையின் அளை இ வெள்ளித்தகட்டையொத்த வெள்ளிய மடல்களை யுடைய தாழம்பூ வைத்துழவி, கையரிக்கொண்ட கடல் கால் ஓடி—அதன் மகரந்தப் பொடியை வாரிக்கொண்ட கடற்காற்று மருத நிலத்துக்கு ஓடி, நீறு மெய் பூத்த நிமலன்போல— திருநீறுஉடம்பெங்கும் பொலிவுபெறத் தோன்றிய மலத்தின் நீங்கின சிவபெருமானைப்போல, செம்தாமரை கள் சிறந்து இனிது விளங்க—சிவந்த தாமரைப் பூக்கள் நிறஞ்சிறந்து

அழகாய்த் தோன்றுமாறு, வெண்பொடி வீசிப் பண்பொடும் உலாவ வும்— அவ் வெண்பொடியைச் சிதறி இனிதாய் வீசவும்,

'தாழையின்' இன் சாரியை, கண் உருபு தொக்கது.

'கையரிக்கொள்ளல்' கைநிரம்ப அரித்துக்கொள்ளல்; இங்கு வாளாவரிக்கொள்ளல் என்னும் பொருளில் வந்தது; இவை ஒரு சொன்னீர்மைய. வடமொழி 'உபசர்க்கங்' களைப்போலத் தமிழ்மொழியிலுங் 'கை' யென்பது, உரிய பெயர் வினைச்சொற்களோடு இயைந்துவரும் இடைச்சொல்லாய் நிற்கும். "களித்தறியே னென்பது கைவிடுக" வென்பதிற்போல, (திருக்குறள்௯௨௮).

'பூத்தல்' பொலிவுபெற்றுத்தோன்றல்; "மீன்பூத்தன்ன தோன்றலர்" (திருமுருகாற்றுப்படை, ௧௬௯)

கடற்காற்று குளிர்ச்சியு மினிமையு முடைமையால், அவ்வினிமை யதன் 'பண்பொடு'மெனச் சுட்டப்பட்டது.

'நிமலன்' மலமில்லாதவன்; அவன் சிவபெருமான்; இச்சொல்லின் முதலில் இன்மைப்பொருளை யுணர்த்தும் 'நிர்' என்னும் வடமொழியிடைச்சொல் (உபசர்க்கம்) ஈறு கெட்டுப் புணர்ந்தது.

அடிகள் சிவபிரான் மாட்டு இடையறா அன்புசெலுத்துஞ் சைவப் பெரியாராகலின், தமது அன்பிற்குரிய பொருளைக் கைதையந்தாது படிந்த செந்தாமரை மலருக்கு உவமை கூறினர்; ஈது அன்புமிக்கார்க்கு இயல்பேயாம். தொண்டர் சீர் பரவுவாரான ஆசிரியர் சேக்கிழார் கைதையந்தாது படிந்த கமலவண்டிற்கு நீறுபுனைந்த தொண்டரை உவமை காட்டிக் "கமல வண்டலர் கைதைத், துன்று நீறு புனை மேனியவாகித் தூயநீறுபுனை தொண்டர்களென்னச், சென்று சென்று முரல்கின்றன" வென் றருளிச்செய்யும் அருண்மொழியிலும் இவ்வியல்பினைக் காண்க.

(௩௧-௪௦) தேம் மொழிச் செவ்வாய்த் திருமுக உழத்தியர்- இனிய மொழிகள் நிரம்பிய சிவந்த வாயினையுடைய அழகிய முகம் வாய்ந்த உழவர் மகளிர், காமரு கொழுஞ் சுவை வாழையின் பழனும்— விருப்பம் மிகுத்தற்குரிய மிக்க சுவையினையுடைய வாழையின பழங்களும், புன்செய் பயந்த பல் நிறப் பயறும்— கொல்லையில் விளைந்த பலநிறங்கள் வாய்ந்த பலவகைப் பயறுகளும், நன்செய் பயந்த பொன்நிற மணியும்—வயலில் விளைந்த பொன்னிறம் வாய்ந்த நென்மணிகளும், வட்டிகைப் பெய்து—கூடையிற் கொட்டி, கட்டிய சுமட்டின்

எடுத்துச்சென்று—விளைத்துக் கட்டிய சும்மாட்டின்மேல் எடுத்துக் கொண்டுபோய், அங்கு அடுத்து உயர் பாக்கத்து — அவ்விடத்தை யடுத்து மணன்மேடாய் உயர்ந்துள்ள செம்படவர் சேரியில், குமிழ் இடை உகளும் அமைவிழிப் பாத்தியர்—குமிழம் பூவை யொத்த மூக்கின் அடியிற் புரளும் அமைந்த விழிகளையுடைய நெய்தல் மகளிர், பகுத்து உணர்வு இன்றி மிகுத்துக் கொடுத்த—இவ்வளவுக்கு இவ்வளவு என்று பிரித்து உணரும் உணர்ச்சியில்லாமல் மிகுதியாய்க் கொடுத்துவிட்ட, தரளமும் மீனும் நிரல்பட அளந்து கொண்டு—முத்துக்களையும் மீன்களையும் தாம் விற்ற பண்டங்களுக்கு ஒழுங்காக அளந்தெடுத்துக்கொண்டு, உவப்பொடு பெயர்ந்து தம் இருக்கை சேரவும்—தாம் மிகுதியாய்ப்பெற்ற மகிழ்ச்சியொடு திரும்பித் தம் இருப்பிடம் அடையவும்,

மொழி செவ்வாய் முகம் என்பவற்றிற்கு உம்மை விரித்தலுமாம். 'தேம் மொழி' என்பதற்குத் 'தேனனைய மொழி' யென்றும் பொருளுரைப்பர்.

'காமரு' என்பதைக் காமம் மரு எனப் பிரித்து விருப்பம் பொருந்திய அல்லது விருப்பம் மிகுத்தற்குரிய எனப்பொருளுரைக்க; இனிக் "காமரு குவளை" யென்பதற்குக் 'காமம் வருமென்பது விகாரத்தாற் காமருவெனநின்று விருப்பம்வருமென்பதாயிற்று" என்று ஆசிரியர் அடியார்க்குநல்லார் உரைத்தார் (சிலப்பதிகாரம், அந்தி. ௪0).

கொழுமை, சுவைமிகுதிமேற்று. பழன், ஈற்றுப் போலி,

செய், விளைநிலம்; இது பொதுப்பெயர்; புன்மை சிறுமையாதலின், விளைச்சலிற் சிறுமையுடைய புலம் 'புன்செ' யாயிற்று; விளைச்சலிற் பெருமையுடையது 'நன்செய்', இதன்கண் நன்மைபெருமைப் பொருளது. 'பல்' லென்னும் அடைமொழியைப் பயறுக்குங்கூட்டுக. பச்சைப்பயறு, கருமையுழுந்து, பழுப்புக்கடலை, சிவப்புக்கொள்ளு, வெளுப்புமொச்சை முதலிய பலநிறப்பயறுகள் உளவாதல் காண்க.

'வட்டிகை' கூடைக்குப் பெயராதலை, "வட்டிகை கூடை" யென்னும் பிங்கலந்தையாலறிக.

வயல்மேல் வினைசெய்வார் வைக்கோற் ருளைச் சுருட்டி வளைதுப்பனைநாராற் கட்டிச் சும்மாடெடுப்பராதலின், "கட்டிய சுமட்டி" னென்ருர். இதன்கண் இன் என்னும் சாரியை நிற்க ஏழன் உருபு தொக்கது.

பாக்கமென்பது நெய்தல் நிலத்தூர்; பாக்கத்துப் பரத்தியரென்க. குமிழ், உவமையாகுபெயர். இடை, ஏழனுருபு.

கொடுத்த பண்டங்கட்கு மாற்முக மிகுத்துக்கொடுத்தமையிற் "பகுத்துணர்வின்றி" என்றார்.

(௬௧—௬௬) மருதமும் நெய்தலும் மயங்கிய மரபின்—இவ்வாறு மருதநிலப் பொருள்களும் நெய்தனிலப்பொருள்களும் ஒருங்கு கலக்கு மியல்பினால், உலகம் எல்லாம் ஒருங்கு வந்து உறினும்—உலகத்தா ரெல்லாரும் ஒன்றாய் வந்து சேர்ந்தாலும், தொலையா வளத்தொடு—அவர்கள் நுகர்வனவெல்லாம் வழங்கியும் அழியாத வளத்தொடு, நில வுறும் வைப்பின் ஒற்றி மாநகர்க்கு—விளங்குகின்ற ஊரினையுடைய திருவொற்றியூரென்னும் பெரிய பட்டினத்திற்கு,

மருதமும் நெய்தலும் ஆகுபெயராய் அவற்றின் கருப்பொருள் களை உணர்த்தி நின்றன. கருப்பொருள் இவையென்பது,

"தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள் பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப" (தொல். அகத். ௧௮)

என்னும் சூத்திரத்தாற் றெளியப்படும். இச்சூத்திரத்தான் நுவலப் படாவாயினும், இங்கு அடிக ளெடுத்தாண்ட நீர்வாழ்வனவும் வளி நிலையும் பூவும் நிலமக்களும், 'அவ்வகைபிறவு' மென்பதனால் அடக்கிக் கொள்ளப்படும். என்னை? "பிறவு மென்றதனால் நிலமக்களும் நீர் நிலையும் வார்கொடியும் பூவுங் கொள்ளப்படு" மென்று அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரப்பதிகஉரையிற் கூறினாராதலின்.

'மயங்கிய மர' பென்றது, திணைமயக்கம். உலகு, மக்களுலகு; அன்றி ஆகுபெயரென்றலும் பொருந்தும்.

'தொலைதல்' "முன்பு உண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாதலாம்" என் பர் நச்சினார்க்கினியர் (பாலைக்கலி, ௯). வைப்பு—ஊர். "வில்லுடை வைப்பின்" என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படையிற் காண்க (௮௨).

இருப்பவும் வைகவும் சேரவும் நிற்பவும் மறியவும் துள்ளவும் வீசவும் உலாவவும் சேரவும் மயங்கிய மரபின் நிலவுறு வைப்பின் நக ரென்று முடிக்க; இருப்பவும் முதலாயின உம்மையேற்ற வினை யெச்சங்கள்.

இதுகாறும் மருதத்துக்கும் நெய்தலுக்குந் திணைமயக்கங் கூறு முகத்தால், திருவொற்றியூரின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

எனவே, திருவொற்றியூ ரென்பது வயல் வளம் வாய்ந்து கடற் கரை யோரத்தில் அமைந்திருக்கு முண்மை இதனுற் பெறப்படும்.

(சச—சசு) உற்ற கண் எனவும்—பொருந்திய கண்ணெனவும், அக் கணின் உள் வளர் அரு மணி எனவும்—அக்கண்ணின் உள்ளே ஒளிவளரும் அரிய கருமணியெனவும், அம்மணி உள் உறை பாவையை எனவும்-அக்கருவிழியினுள்ளே உறையும் பாவை யெனவும்,

பாவையை, ஐ சாரியை; "இறவரையும்பர்" என்னுந்திருக் கோவையாரிற்போந்த 'குறவரை யார்க்கும்' என்பதற்குப் பேராசிரியர் கூறிய வுரையைக்காண்க.

இறைவனை முதன்மையும் அருமையும் நோக்கி இங்ஙனங் கண்ணெனவும் மணியெனவுங் கூறினுர். இங்ஙனமே "கண்ணே கண்ணிற் கருமணியே மணியாடு பாவாய்" (திருவாவடுதுறை)என்று அப்பர்பெருமானும் அருளிச்செய்தனர். 'அருமணி' யென்றது கருமணியையா மென்பதும் இதன்கட் பெறப்படுதல்காண்க.

ஒற்றிமாநகர்க்குக் கண்ணெனவு மென்று தொடர்க.

(சஎ—ரு0) பாவையின் அகத்துப் பண்பு பலகாட்டி மேவி—அப்பாவையினுள்ளே இயல்புகள் பல விளங்கக் காட்டி யுறைந்து, ஆங்கு அது புடை பெயர்ந்து இயங்க—அக் கருவிழியினுள் அது பக்கம் பெயர்ந்து அசைய, தக்கவாறு மிக்கது புரியும்—நோக்கிற்குத் தகுந்தபடி சிறந்தது செய்யும், ஓர் இயல்பு இல்லா ஆர் உயிர் எனவும்-ஓரியல்பின்றிப் பலவேறுஇயல்புகள் உடைய அரிய உயிரெனவும், என்றுரைத்து மேல் 'விளங்கும்' என்பதனெடு கூட்டுக.

பண்பு, உயிர்ப்பண்பைக் காட்டும் நுண்ணிய செயல்கள், மேவி. உயிரின்வினை; அது, பாவை. "பாவையினகத்து மேவி அது இயங்க மிக்கது புரியும் ஆருயி'ரென்க.

'தக்கவாறு மிக்கதுபுரியும்' என்றது நோக்கிற்குஇசைந்தவாறு செய்யும் உயிரின் திறத்தை; எனவே 'பண்பு' உயிரின் பல்வேறியற்கையினை யுணர்த்திற்று. 'மிக்கது' அறிவின் சிறப்பைக் காட்டிற்று, 'மிக்கது' ஒருதொகுதிப்பட்ட சிறந்த செயல்களை யுணர்த்துதலின் ஒருமைப் பன்மை மயக்கம்.

உயிர், விழைவு அறிவு செயல்கள் (இச்சாஞானக்கிரியை) பல உடையவாதல்பற்றி "ஓரியல்பில்லா ஆருயிர்" என்ருர்.

(ருக—ருரு) இருவேறு உலகினும்-உயிர்ப்பொருள் உலகம் உயி

ரில் பொருள் உலகம் என்னும் இரண்டு வேறுபட்ட உலகங்களிலும், இரண்டு அற விரவி—அவை வேறு தான் வேறு என இரண்டாய்ப் பிரிந்து நிற்றல் இல்லையாம்படி அவற்றோடு ஒருங்கு கலந்து, அறிவும் தொழிலும் நெறிஉறவிளக்கும் மாது ஒரு கூறற்கு—உயிர்களின் அறிவையும் உயிரில்லனவற்றின் செயலையும் முறைபொருந்த விளங்க வைக்கும் உமையம்மையை யொருபாகமா வுடைய சிவபிரானுக்கு, ஓதிய முதல்வன்-ஓமெனும் ஒருமொழி மறைப்பொருளை ஓதியருளிய முதற்கடவுள்,

இருவேறுலகு: அறிவுள்ள உயிர்த்தொகையும் அஃதில்லா மண் நீர் தீ முதலான உயிரில் பொருட்டொகையும்.

'இரண்டறவிரவி' யென்றார், கலப்புத் தன்மையால் ஒன்றாயும் பொருட்டன்மையால் இரண்டாயும் விரவி ஒன்றென்றும் இரண்டென்றுங் கூற முடியாமைக் கலந்து நிற்றலின்; இவ்விரவுதலையே 'இரண்டன்மை' (அத்துவிதம்) என்று சைவசித்தாந்த நூல் கூறும்.

இறைவன் அம்மையின் வாயிலாகப் பிரிப்பின்றி நின்று இவற்றை விளக்குதலின், அவனை 'மாதொரு கூற'னென்று விதந்தார். இங்கு அம்மையென்றது அருள்.

''விளக்குங் கூற' னென்று கொள்க.

இவ்வடிகள்,

''அவையே தானே யாய்இரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய ஆணையின்
நீக்கம் இன்றி நிற்கு மன்றே''

என்னுஞ் சிவஞானபோத நூற்பாவைப் பெரிதொத்துத் தெளிந்த தமிழில் விளங்கிநிற்றல் பெரிதும் வியந்து மகிழற்பாலது.

'பாவையினகத்து......ஆருயிரெனவும்' என்று மேல்வந்த ஆருயிர்ச்செயலை இரட்டுறமொழிந்து 'இருவேறுலகினும்...மாதொரு கூற' னென்னும் இவ் இறைவன் செயலுக்கு உவமித்தலுஞ் செயற்பாலது. உடம்பையியக்கும் உயிரை உலகுயிர்களை யியக்கும் இறைவனுக்கு உவமைகாட்டும் முறை.

''கட்டு முறப்புங் காரணமுங் கொண்டுள்ள
மிட்டதொரு பேரழைக்க வென்னென்றுங்-கொட்டி

யவனுளமா கில்லா னுளமவனு மாட்டா
தவனுளமா யல்லனுமா மங்கு"

என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாருளிச்செய்த சிவஞான போத வெண்பாவிற் காணப்படும்.

இனிக் 'கண்ணெனவும்' 'மணியெனவும்' 'பாவையையெனவும்' என்பவற்றையும் இங்ஙனமே உவமித்துரைக்கலாமோவெனின், திருவொற்றிமாநகர் மாதொரு கூறனைத் தொடர்ந்து, 'முதல்வன்' என்ற முருகவேளைத் தொடராதொழியுமாகலின், அவ்வாறுரைத்தலாகாது.

இனி 'விளக்கு' மென்பதை முதல்வனுக்குக் கூட்டி முடித்து மாலோவெனின், உலகுயிர்களுக்கெல்லாம் அறிவுந் தொழிலும் விளக்கும் மாதொருகூறனுக்கே ஓமெனு மொருமொழி ஓதினான் முதல்வனென்னும் பெருஞ்சிறப்பு ஆண்டுப் பெறப்படாமையின், அதுவும் உரையன்றென்க. மேலும், 'முதல்வன்' என்பதன் சொற்பொருளாற்றல் அதன்கட் சிறவாமையும், அதனால் அதனைப் பெய்து நிறுத்திய அடிகளின் கருத்து ஆண்டு நிரம்பாமையுங் கண்டுகொள்க.

(நச—நஅ) செல்லல் உற்று அழுங்கிய மல்லல் தேவர் குழாம் பெரிது உய்ய—துன்பமடைந்து இரங்கி முறையிட்ட விண்வளம் பொருந்திய தேவர் கூட்டம் நீண்டு உயிர்வாழ, வழா வேல் ஓச்சிப் பாடு இல் சூருக்கு வீடு நல்கி—குறி தவறாத வேற்படையை யெறிந்து அழிதலில்லாத சூரபதுமனுக்கு வீடுபேறளித்து, வேந்தன் பயந்த கூந்தற்குமரியை மணந்து உலகு அளித்த-தேவர்க்கு அரையன் ஆன இந்திரன் பெற்றெடுத்த தெய்வயானையைத் திருமணம் பொருந்தி உலகவர்க்கு அருள் புரிந்த,நிணம் திகழ் வேலன்—கொழுப்புக் கறை விளங்கும் வேலையுடையவன்,

செல்லல், துன்பம்; அழுங்கல், இரங்கல்; இவற்றைச், "செல்லலுற் றிரங்கி" யென்னும் மணிமேகலையிற் காண்க (உ, சு).

'மல்லற் றேவ' ரென்றது, 'செல்வப்பேற்றில் வைகுந்தேவ' ரென்னும் பொருட்டு; தாம் தேடாமலே எல்லா நுகர்பொருளும் பெற்ற தேவரென்க; மல்லல்—வளம், செல்வம்; "மல்லல்வளனே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் (உரி. எ).

'பெரிது' காலப் பெருமை யுணர்த்திற்று; 'பெரிது வைகவும்' என்பதிற்போல (இவ்வகவின் ஆ-ம் அடி).

'பாடில் சூர்' என்றார், சூரன் தனது தவ வலிமையால் அழியாத

நிலையைப்பெற்றிருந்தானாதலின்; இவன்றன் றவவலிமையை அடிகள் மேற் பத்தொன்பதாம் பாட்டிற் பதினெட்டாம் அடிமுதல் ஐம்பத்தோராம் அடிவரையில் மிகவும் விரித்துரைப்பர்; ஆங்கு அவன் தவச் சிறப்பின் வகைமைகளை விளங்க உரைப்பாம். யாடு, முதல் நீண்ட முதனிலைத் தொழிற்பெயர். சூர், ஈறுகெட்டது.

'வீடுநல்கி' யென்றமையின், சூரனது ஊனுடம்பை வேலோச்சிக் கொன்றன ரென்பது தெளியப்படும். 'ஓச்சி'யென்னும் வினையெச்சத்துக்குக் 'கொன்' றென்பது அவாய் நிலை.

சூரன் பகைவனாய் எதிர்த்துப் பொருதானாயினும், அவனுயிர் வினையி னீங்கி இறைவன் றிருவடிநிலையை யுறுதற்கேற்ற முற்றிய தவப்பேறும் நல்வினையும் உடைமையின், இறைவன் அவனைத் தன் றிருவடிக்கட் சேர்த்தமை குறித்து 'வீடுநல்கி'யென்றார்.

'வேந்தன்' மருத நிலக் கிழவன், அஃது ஈண்டு வானோர் தலைவனை யுணர்த்திற்று. பயத்தல் ஈன்றெடுத்தல்.

'கூந்தற் குமரி' கூந்தலையுடைய குமரியாகிய தெய்வயானை.

'உலகளித்த' வென்பதைச் சூரனைக் கொன்றமையால் தேவரையும், அம்முறையே மக்களையும் பாதுகாத்த வெனக் கொள்க.

இறைவன் அருளொடு புணர்ந்து உலகத்தை யளிக்கும் உண்மை பற்றிக், 'கூந்தற் குமரியை மணந்து உலகளித்த வேல' னென்று ஓதினார்; இனி அது வரலாற்றுண்மையுமாம்.

(௫௩—௬௫) ஐயன்—எவ்வுயிர்க்குந்தந்தை, செய்யன்—செந்நிறமுடையவன், பன்னிரு கையன்- பன்னிரண்டு கைகளையுடையவன். வறியேம் இடும்பை பொறிபடுத்து எதிரும் பெரியோன்—ஏழையேமாகிய எம் துன்பத்தைத் துகளாக்கி எதிர்தோன்றும் பேராற்றலுடையோன், பெரியர் அறிவினுக்கு அரியன்—தவத்தாற் பெரியராயினாரறிவுக்கும் எட்டாதவன் (ஆகிய முருகப்பெருமானது), திரு உரு ஒருமையின் எழுவித்து — திருவுருவத்தை நெஞ்சொருமையுடன் எழுந்தருளச்செய்து, அருமையொடு வழிபாடு இயற்றி—சிறப்புடன் வணக்கவழிபாடு செய்து, விழி நீர் உறைப்ப அன்பு உருவாகி இன்பு உறல் அறியாது—கண்ணீர்துளிப்ப அன்பு வடிவாகி இன்பம் அடைதல் அறியாமல், புன்பொருள் கவரும் என் மின்புரை மனனே—சிறுமையுடைய பொருள்களைப் பிறாறியாமற் கொள்ளும் வேட்கைவாய்ந்த என் மின்னலையொத்த நெஞ்சே,

சிவபிரான் பிள்ளையார் முருகப்பிரான் என்பாரெல்லாம் உண்மையான் நோக்குங்கால் ஒரே முழுமுதற் கடவுளாய் முடிதலிற் சிவபிரானைச் "செம்மேனி யெம்மான்" என்றாற்போல முருகக்கடவுளையும் ஈண்டுச் 'செய்யன்' என்றார்.

'பன்னிருகையன்' என்றது, அவனது ஆற்றலுணர்த்தியபடி யென்க.

'வறியே'மென்பது இங்கு இன்பத்தின் ஏழைமையைக் குறித்தது; திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் முதலியோர் அடியார் பெருமக்களை "ஏழையடியார்கள்" (திருவைகாவூர்த் தேவாரம், க) என்று அருளிச்செய்ததும் அது. வறியேமென்னுந் தன்மைப்பன்மை, தன்னினமான ஏனையோரையுந் தழுவி நின்றது. இதுபோல்வனவற்றை "உளப்பாட்டுத்தன்மை" (தொல்காப்பியம், வினையியல் ரு) யென்பர் சேனாவரையர்; "தனக்கு ஒருமையல்ல தின்மையிற்றன்மைப் பன்மையாவது தன்னொடு பிறரை உளப்படுத்ததேயாம்" என்று அவரதற்கு ஏது உரைத்தலும் ஆண்டுக்காண்க.

எதிர்தல், எதிர்வரல்; ஆவது எதிர்தோன்றல்.

'தவத்தான் முற்றிய பெரியர்க்கும் அரியனாய முருகன் வறியேமிடும்பையைப் பொறிபடுத்தெதிரும் பெரியனாயிருத்தலின், அவனை வழிபாடியற்றி இன்புறலறியாது புன்பொருள் கவர்கின்றனையே நெஞ்சே' யென்று இரங்கிக் கூறினாரென்று கொள்க.

'உறைப்ப' துளிப்ப; 'உறைப்பவென்றதனைத் துளிப்ப' வென்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் பெரும்பாணாற்றுப்படை (உஎகூ) யுரையில் உரைப்பர்.

'புன்பொருள்' சிறுமையையுடைய சிற்றின்பப் பொருள்கள். அவை 'மண்டிரிவாகக் கண்டன சிலவு' மென்பது முதலாக மேலே கூறப்படும் பொருள்களென்க.

'கவரு' மென்றார், பிறரறியாமற் கொள்ளுதலின்; இனி 'விரும்பு' மென்றுரைத்தலுமாம்.

எந்நேரமும் எதனையேனும் நெஞ்சம் சடுதியிற் சடுதியில் மாறி மாறி நினைத்துக்கொண்டிருத்தலின், மனனை 'மின்புரைமனன்' என்றார். ஈது தொழிலுவமம். மனன், ஈற்றுப்போலி; ஏ, விளியுருபு.

'ஒற்றிமாநகர் முதல்வன் திருவுரு எழுவித்து வழிபாடியற்றி யின்புற லறியாது புன்பொருள் கவரு மனனே' யென்க.

(சுசு-எசு) வரம்பு அறும் ஆற்றல் நிரம்பிய முருகன்-அளவு இல்லாத அறிவாற்றல் நிரம்பப் பொருந்திய முருகப் பெருமான், தான் எழுந்தருளும் வான்குடில் ஆக நின்னைத் தந்தனன் ஆக-தான் வீற்றிருந்தருளுந் தூய சிறு வீடாக நின்னை எனக்குக் கொடுத்தா னாக, பின்னை-அதன்பின்பு, மண்திரிவு ஆகக் கண்டன சிலவும்-மண் ணின் திரிபுகளாகக் காணப்படும் உடம்பு முதலாகிய சில பொருள் களும், புனல்திரிவாகப் புகுவன சிலவும்-நீரின் திரிபுகளாக மாறித் தோன்றும் பால் முதலாகிய சில உணவுகளும், அனல்திரிவாக அடை வன சிலவும்-தீயின் திரிபுகளாகப் பொருந்தும் மணியின் ஒளி முத லாகிய சிலவும், வளி இடனாகத் தெளிவன சிலவும்-காற்றே தோற்று வாயாகத் தெளியப்படும் மணம் முதலாகிய சிலவும், விசும்பு இடனாக உசும்புன சிலவும்-வானம் பிறப்பிடமாக இயங்கும் இசை முதலாகிய சிலவும், ஓவாது இருப்ப மேவுநை-ஒழிவில்லாமல் வந்திருக்க விரும்பு கின்றனை, அதனால் துன்பமும் கவலையும் நின்புறன் ஆக-அக்கார ணத்தினாலே துன்பமுங் கவலையும் நின்பக்கத்தனவாக, இன்பு உறல் அறியாது இடர்ப்படுகுநையே-இன்பம் நுகர்தலறியாமல் நீ இடர்ப் படுகின்றனையே, அது அன்று-அதுவல்லாமல்,

'குடில்' சிறுவீடு; அதாவது குடிசை; இறைவனது எல்லை யற்ற பெருமைக்கு உள்ளம் ஒரு குடிலாவதேயாயினும் அவன் எழுந் தருளுதற்கேற்ற அன்புரிமை அதற்குண்மையின், அது 'வான்குடி' லாயிற்று.

நெஞ்சம் மெய் முதலான ஐம்பொறிகளின் வாயிலாய் மண் முத லான ஐம்பொருள்களிலும் பொருந்தி ஊறு முதலான ஐம்புலன்களை யும் நுகருமென்று இங்குக் கூறியவாறும்; இவ்வுண்மையை,

"ஓசைநற் பரிச ரூப விரதகந் தங்க ளென்று
பேசுமாத் திரைக ளைந்தும் பிறக்கும்பூ தாதிகத்தி
னேசவிந் திரியங் கட்கு நிகழறி விதனாற் காண்டு
மாசைசேர் மனாதி தன்மாத் திரைபுரி யட்டகந்தான்"

(சிவஞானசித்தி, 2-ஆஞ் சூத்திரம், சுச) என்னும் அருணந்தி சிவனார் திருமொழியினுங் காண்க.

'உசும்புதல்' இயங்குதல்; ஓசையணுக்கள் ஒன்றையொன்று உந்தி இயங்கிச் செவிப்புலனாமென்று இயற்கைப்பொருணூலார் கூறுவர்.

'கண்டன' முதலிய ஐந்தும் வினைப்பெயர்களாய்ச் 'சிலவும்' என்பதனொடு பண்புத் தொகையாய் நின்றன.

'மேவுநை' யென்பதில் ஐகாரம் முன்னிலை வினைமுற்று விகுதியெனவும், நகரமெய் அஃதூர்ந்து வருதற்கேற்ற எழுத்துப் பேறெனவுங் கொள்க. 'இடர்ப்படுகுநை' யென்பதில் இவற்றொடு கு சாரியையென்றறிக. ஏகாரம், இரக்கப்பொருளது.

'நீ' யென்னுஞ் சொல் மேல் 'இனி நீ யிங்ஙன மொழியாது' என்ற விடத்துள்ளது. புறம், பக்கம்.

'அதாஅன்று,' அது அன்று; வருமொழி முதல் நீண்டு அளபெடுத்துப் புணர்ந்தது;

(௬௬-அக) உறுதுணை ஆகச் செறியும் என்னையும்-உனக்கு உற்ற துணையாகப் பொருந்தும் என்னையும், புல் சாய்த்து ஓடும் புனல்போல-தான் துணையாதற்குரிய புல்லைத் தன்வழிச் சாய்த்தோடும் வெள்ளம் போல, நின் வழிப்படீஇ-நின் வழிப்படுத்தி, என் உயிர்க்கு உயிராம் அறுமுகத்து ஐயனை மருவவொட்டாது-என் உயிர்க்கு உயிராகும் ஆறு திருமுகங்களையுடைய தலைவனை அணையவொட்டாமல், வன்மை செய்த நின் புன்மையோ பெரிது-கொடுமை செய்த நின் சிறுமையோ மிகப்பெரிது,

புன்மை, இங்கு வஞ்சித்தொழுகுஞ் சிறுமை யுணர்த்திற்று. ஏகாரமிரண்டும் அசை.

'மனனே! முருகன் நின்னைப்படைத்த அருட்குறிப்பினை யறியாமல் இடர்ப்படுகுநையே; அதாஅன்று, என்னையும் நின்வழிப் படீஇ ஐயனை மருவவொட்டாது வன்மை செய்த நின் புன்மையோ பெரிது' என்று இணைத்துக்கொள்க.

(அஉ-அஎ) இனி நீ இங்ஙனம் ஒழியாது-இனி நீ இவ்வாறு அருட்குறிப்பினின்றும் நீங்காமல், பனிமலர்க்கடம்பு சூடிய தடம் தோள் முருகன்-குளிர்ந்த மலர்களையுடைய கடப்பமாலையைச் சூடிய பெரிய தோள்களையுடைய முருகப்பெருமானது, திரு உருப் பொதியும் ஒரு கலனாக விழுமிதின் நீடு வாழ்மதி-திருவுருவினைப் பாதுகாத்து வைக்கும் இணையற்ற கலனாகச் சீருடன் நீடு வாழ்வாயாக; கொழுவிய நலம் கெழு நறும் பால் பெய்த பொலம் கலம் பொலியும் பெற்றி என-இனிய சுவைபொருந்திய நல்லமணமுடைய பாலைஇட்டு நிரப்பிய பொன்னாலான கலம்விளங்குந் தன்மையை யொப்பவென்க.

'கடம்பு' மாலையை யுணர்த்துதலின் ஆகுபெயர்.

'தடம்' பெருமைப் பொருட்டாதலைத் "தடவுங்கயவும் நளியும் பெருமை" என்னுந் தொல்காப்பியத்தால் (உரி-உஉ) அறிக.

"விழுமஞ் சீர்மையுஞ் சிறப்பு" மென்று தொல்காப்பியனார் (உரி. ருரு) கூறுதலின், 'விழுமிதி' னென்பதற்குச் சீருடனென்று உரையுரைக்கப்பட்டது.

'வாழ்மதி,' மதி, முன்னிலையசை.

பொலம், பொன்; 'பொன்' னென்னுஞ்சொல் ஈறுகெட்டு லகரமும் மகரமும் முறையே பொருந்திப் 'பொலம்' எனத்திரிந்து முடிந்ததென்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "பொன்னென் கிளவி" (புள்ளிமயங்கியல், சுக) யென்னும் நூற்பாவிற் கட்டளையிடுவர்.

'என' உவமச்சொல்; இதனைப் பின்னுள்ளோர் உவமவுருபென்றே கொண்டனர். "என்ன விகல விழைய வெதிர" வென்பது தண்டியலங்காரம் (கூ.கூ, பொருளணி).

'பெற்றியென ஒருகலனாக வாழ்மதி' யென்று முடிக்க.

எனவே 'ஒற்றிமாநகர் முதல்வன் திருவுரு எழுவித்து வழிபாடியற்றி யின்புற லறியாது புன்பொருள் கவரு மனனே' யென்று நெஞ்சை விளித்து, 'முருகன் தானெழுந்தருளும் வான்குடிலாக நின்னைத் தந்தனனாகக் கண்டன சிலவும் புகுவன சிலவும் அடைவன சிலவும் தெளிவன சிலவும் உசும்புன சிலவும் மேவுனையதனால் துன்பமுங் கவலையும் நின்புறனாக இன்புறல் அறியாது இடர்ப்படுகுனையே, அதாஅன்று என்னையும் நின்வழிப்படீஇ ஐயனை மருவவொட்டாத வன்மைசெய்த நின் புன்மையோ பெரிது' என்று அதன் பிழைபாட்டுச்செயலை யெடுத்துக்கூறி, 'இனி நீ இங்ஙனம் ஒழியாது நறும்பால் பெய்த பொலங்கலம் என முருகன் திருவுருப்பொதியும் ஒரு கலனாக நீடு வாழ்மதி' யென்று அறிவுரை கிளந்தாராதலின், இது நெஞ்சொடு கிளத்த லானமை காண்க.

(உ-வது செய்யுள் உரை) 'பெற்றி அரிய பெருமான்' என்பதை அரியபெற்றிப் பெருமான் என மாறி, உயர்ந்த இயல்புகளையுடைய என் தலைவன் என் றுரைகூறுக; பெரிய திருவொற்றி நகர் வந்த ஒள்வேலான்-பெரிய திருவொற்றி நகரத்தில் எழுந்தருளிய ஒளிமிக்க வேற்படையை யுடையவன்; நல் தவரும் காணா அரிய கழலான்-மிக்க தவமுடையாருங் காணமாட்டாத அரிய திருவடியை யுடைய

வன் ஆகிய முருகன், எனது உளத்து நாணாது அமர்ந்தவா நன்று- ஏழையேனுள்ளத்திற் கூசாது எழுந்தருளியவாறு மிக நன்று !

'அரிய பெற்றிப்பெருமா' னென்க. அரியபெற்றி யாவன, 'தன்னுரிமையனுதல்' முதலிய எட்டியல்புகளுமாம். தன்னுரிமை யனுதல், தூய வுடம்பினனுதல், இயற்கையுணர்வினனுதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே வினைகளினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிவை.

'அரிய இயல்புகள் வாய்ந்த திருவொற்றியங்கடவுள் தவமுடை யாரானுங் காண்டற்கரிய கழலுடையனுயிருந்தும், ஏழையேனுள்ளத் தும் எழுந்தருளியவாறு ஆ, மிகநன்று' என்று வியந்துரைத்தபடி யாம்; எனவே அவன் அருளியல்புரைத்தா ராயிற்று.

'காணு,' 'அமர்ந்தவா,' என்பவற்றில் ஈறு குறைந்தன.

'எனதுளத்து' மென்று இழிவுசிறப்பும்மை விரித்துரைத்தலு மொன்று; 'நற்றவரும்' என்பதன் உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

'நாணாது,' 'நன்று' என்னுஞ் சொற்கள் உயிரின் தாழ்வையும் இறைவன் உயர்வையும் விளக்காநின்றன.

'பெருமான் வேலான் கழலான்' என்றவும், 'முதல்வன் வேலன் செய்யன் கையன் பெரியோன் அரியன்' என்று முன் வந்தனவும் "ஒரு பொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி" (தொல்காப்பியம் கிளவியாக்கம், சஉ).

மூன்றாவதுசெய்யுள் உரை.

அகல் ஈர்ம் கழிகாள்-அகன்ற குளிர்ந்த கழிகளே, மின் தங்கு நொய் சிறைவண்டு இனங்காள்-மின் ஒளி பொருந்திய மெல்லிய சிறகு களையுடைய வண்டுக்கூட்டங்களே, நன்று அன்று உனக்குத் திரு வொற்றி வேலரை நாடி இடர் இன்று இங்கு நீ கொள்ளல் என்று உரையீர்- 'திருவொற்றி நகரிலுள்ள வேலுடை முருகரை விரும்பி இங்கிப்பொழுது நீ துன்பங்கொள்ளுதல் உனக்கு நல்லதன்று' என்று சொல்கின்றிலீர்!, இனிமேல் எமக்கு நின்று இங்கு நீர் செய் யும் நன்மை என்னே-இனிமேல் எனக்கு நீங்கள் அருகிருந்து செய் யும் நன்மை என்னவோ, ஒன்றும் நேர்வது இன்று-எதும்உங்களால் ஆவது இல்லை.

'நன்று,' பெயர். 'நீ எமக்கு,' ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். நொய் மை, மென்மை.

ஓ ஒழியசை; ஏ ஈற்றசை.

'கழிகாள் வண்டினங்காள் உரையீ'ரென்றது "ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நாணே" மென்பதனாற் கொள்ளப்படும் (தொல்காப்பியம், செய்யுள், உ௦உ). காமம் மிக்க உறுதுயர்ச்சொல்லாதலிற், கழிகளையும் வண்டுகளையும் விளித்து இவ்வாறு கூறினர்.

நான்காஞ்செய்யுள் உரை.

'தோழி விரவிக்கூறல்' என்றது, தலைவனது குறையிரப்புக்கு மதியுடம்பட்ட தோழி, தன் தலைவியையும் அதற்கு இசைவித்தல் கருதி, மென்மையும் வன்மையும் விரவிக்கூற லென்பது. முதலில் மென்மையாற் கூறியதோழி, தலைமகள் தனது நாணத்தாற் குறை நேராமை கண்டு, இங்ஙனம் விரவிக்கூறுகின்றாளென்க. திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாருள் (அ௪) 'விரவிக்கூற' லென்று வருந் துறைக்கு ஆசிரியர் பேராசிரியர் "மென்மொழியொடு சிறிது வன்மொழிபடக் கூறுநிற்றல்" என்று இங்ஙனமே விளக்கமுரைத்தார்.

(க முதல் ரு அடி) நேர் இறை முன்கை-ஒத்த வரிகளையுடைய முன்கைகளையும், வார் ஒலிக் கூந்தல்-நீண்ட தழைத்த கூந்தலையும், அரிகடை ஒழுகிய பெருமதர் மழைக்கண்-செவ்வரிகள் முனைவரையில் ஓடிய பெரிய களிப்புப்பொருந்திய குளிர்ந்த கண்களையும், இலவு உறழ்செய்வாய்-இலவின் இதழையொத்த சிவந்த வாயிதழ்களையும், நிலவு உறழ் திருநுதல்-எட்டாம்பிறைத் திங்களைப்போன்ற அழகிய நெற்றியையும், கொடிபுரைமருங்குல்-வஞ்சிக்கொடியை நிகர்க்கும் இடையினையும், கடிதிகழ்மேனி-ஒளிவிளங்கும் நிறமமைந்த உடம்பினையும் உடைய, கரும்பினும் இனிய-கருப்பஞ்சாற்றினும் இனிய இயல்பினையான, என் அரும்பெறல் பாவாய்-என்பெறலரிய பாவையையனையாய்! என்றது, தோழி தலைவியையென்க.

'நேர்இறை முன்கை' என்றது ஒத்தவரிகளை (இரேகைகளை) யுடைய முன்கையை; இறை என்பது வரியெனப் பொருடருதல் "பிறங்குவரி பொறிவரை இறையாகும்" என்னும் பிங்கலந்தையிற் காண்க (ஆடவர்வகை). 'ஒலிகூந்த'லென்றது, கூந்தலின் அடர்த்தி கூறியவாறு. "ஒலிமென் கூந்தல்" என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டுத் (உ) தொடர்க்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியருரைக்கும் உரையில் இவ்வுண்மை காண்க. ஒலித்தல், தழைத்தலென்னும் பொருட்டு. விளங்கும்நுதல் ஓர் அரைவட்டம்போற் றோன்றலால், 'நில'வென்

றற்கு ஈண்டு எட்டாம்பிறைத்திங்களென்று உரைக்கப்பட்டது.

"மார்க்கடல் நடுவண் எண்ணாட் பக்கத்துப்
பசுவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்".

என்று குறுந்தொகைப் பாட்டிலும் (கஉக) இவ்வியல்பு ஆசிரியர் கோப்பெருஞ்சோழரால் விளக்கமாய் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருத்தல் அறியற்பாலது.

மாதரிடைக்கு வஞ்சிக்கொடியுவமையாதல், "வஞ்சிம்மருங்குல்," "வஞ்சியஞ்சும் இடை" என்னுந் திருக்கோவையாரிற் (உஉ, ௬உ) காண்க.

மேனியை நிறமெனவும் உடம்பெனவும் இரட்டுறமொழிந்து கொள்க. என்னே? நிறமமையாது உடம்பின்கண் விளக்கந் திகழாதாகலினென்பது.

'கையுங் கூந்தலுங் கண்ணும் வாயும் நுதலும் மருங்குலும் மேனியும் உடைய பாவா'யென எண்ணும்மை விரித்துத்தொடரியைத்துக் கொள்க.

பாவாய், உருவகம்; "அவற்றுள் இஈயாகும் ஐஆய் ஆகும்" (தொல்காப்பியம், சொல், ச) என்னுந் தோல்காப்பியத்தான் இதன்கண் ஐயீறு ஆயெனத்திரிந்து விளியேற்றது.

(௬-எ) வழிவழிச் சிறக்கும் எம் கழிபெரும் குலத்தின்-தலைமுறை தலைமுறையாகப் பெருமையிற் சிறந்துவரும் எமது மிக உயர்ந்த குலத்திற்பிறந்த, பால்கடல் தோன்றிய சீர்த்திரு அனையாய்-திருப்பாற்கடலினின்றும் எழுந்த அழகிய திருமகளையொத்தவளே;

வழி, கால்வழி; அடுக்குப் பன்மைப்பொருளது.

எம், தன்மைப்பன்மை; உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையன்று.

'அனையை' யென்னும் முன்னிலைமுற்றுச்சொல் ஈறுதிரிந்து விளியேற்றது.

(அ-௬) வலம்புரி அன்ன-வலம்புரிச் சங்கினையொத்த, எம் குலம்புரி கோமகள்-எங்கள் குலத்தோர் விரும்புகின்ற கோப்பெருந்தாய், அரிதின் ஈன்ற பெருமுத்து அனையாய்-அருமையாய்ப் பெற்றெடுத்த முத்தையொப்பவளே;

வலம்புரி, வலமாகச் சுழிந்தமைந்த சங்கு; இதனையே சங்கினங்களில் மிகவும் உயர்ந்ததென்ப.

" இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக்கூறும்
வலம்புரி யன்ன வசைநீங்கு சிறப்பின்."

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை யடிகளிலும், (நச - நரு) "விளங்குகின்ற நீரையுடைய கடலிடத்துப் பிறந்த சங்கில், மேலாக உலகங்கூறும் வலம்புரிச்சங்கையொத்த குற்றநீங்குந் தலைமையினையும்" என்று அவ்வடிகட்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினிய ருரைக்கும் உரையிலும் இஃது அறியற்பாலது. இங்கும் 'வலம்புரி யன்ன கோமக' னென்பதற்கு இத்தலைமைப்பொருளே பொருளாம். எனவே இது பண்புவமையென்க.

குலத்துக்கேற்ற ஒழுக்கமுடைமையிற், கோமகளைக் ' குலம்புரி கோமக ' னென்றார். குலம், ஆகுபெயர்.

கோமகனென்றது நற்றாயை. நற்றாயை வலம்புரியென்றமை யின், அவள் அரிதின் ஈன்றமகள் பெருமுத்தெனப்பட்டாள். இவ் வாறு சிறப்பித்துக் கூறுதல் இலக்கியமரபு; இது,

" தீம்பால் சுமந்து முலைவீங்கித் திருமுத்தீன்ற வலம்புரிபோற்
காம்பேர் தோளார் களிறீன்றார் "

என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளானும் (முத்தியிலம்பகம், கoச) அறியப்படும்.

முத்துக்களுள்ளும் பருமுத்தங்களே சிறந்தனவாதல் " பரூஉக் காழ் ஆரம் " (சிலப்பதிகாரம், ச,சக) என்னும் இளங்கோவடிகள் திருமொழியிலும், "கிம்புரிப்பகுவாய்க் கிளர்முத்து" (சிலப். ரு,கரு0) என்னுமிடத்துக் 'கிளர்முத்' தென்பதற்குப் 'பருமுத்து' என உரைக் கும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையிலும் அறியப்படும்.

(கo-கரு) மிடி அறியா எம் குடி எனும் முற்றத்து-வறுமை யென்பதறியாத எமது குடும்பமென்னும் முன்றிலில், அன்புநீர் பாய்த்தி-அன்பு என்னும் நீரை நாடோறும் பாய்ச்சி, இன்புஉறக் கைசெய்து-நீயும் நின்னைக் கண்டாரும் மகிழ்ச்சி பொருந்தும்படி ஒப் பனைசெய்து, ஆயமும் யானும் சீரிதின் வளர்க்கும்-தோழியர் கூட்ட மும் யானுஞ் செல்வமாய் வளர்த்துவரும், நல்பயன்கனிந்த பொன் சுடர்க்கொடியே-நல்லவாகிய பயன்கள் முதிர்ந்த பொன்னிறமான ஒளிமிக்க பூங்கொடியனையாய்;

முற்றம், வீட்டுக்கு முன்னிடம்; இதனை 'முன்றி'லெனவும் உரைப்ப.

நெகிழ்ச்சி, இடங்கண்டவழி விரைந்தோடல், அடைத்தும் அடைபடாமை, உயிர்களை வளர்த்தல், ஈரமுடைமை முதலிய ஒத்த வியல்புகளான், அன்பை நீரெனவே எல்லாத் தமிழிலக்கியங்களும் ஒத்து உருவகப்படுத்துரைப்பவாயின. உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் மூன்றும் பரிபாடலுரையில் (கூடு) அன்பினை மென்மையென் றுரைத்தமையும் இங்கு நினைவுகூறற்பாற்று.

கொடிகளுக்குக் கைசெய்தலாவன: கொழுகொழும்புகளை அரு கணைத்து அவற்றின்மேல் அவைகளை எடுத்துவிடல், முட்களால் நெருக்குண்டு மடிந்துகிடக்கும் இலைகளையும் மலர்களையுங் கொழுந்து வருங் கொடிகளையும் நிமிர்த்திவிடல் முதலாயினவென்க.

'ஆயமும் யானும்' என்று தன்னை ஆயத்தினின்றும் பிரித்துக் கூறினள், முதன்மை கருதி.

மங்கைப்பருவத்திற் பெண்டிர்க்கு நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு முதலான இனிய பெண்மையியல்புகள் விளைதலின், அவைதாமே ஈண்டுத் தலைவிக்கு 'நற்பயன்' எனப்பட்டனவென்பது.

முற்றம், நீர், பயன், கொடிமுதலானவெல்லாம் உருவகச்சொற்கள்.

(கசு-கடு) நக்கும்-சிரித்தும், புக்கும்-எம் ஆயத்திடைப்புகுந்தும், மிக்க மகிழ்செய்யும்-எமக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியை விளைக்கின்ற, செயிர் அற எழுதிய உயிர் ஓவியமே-குற்றம் இல்லையாக எழுதிய உயிருடைய ஓவியமனையாய்.

காட்சிக்கு இனிதாகிய ஓர் ஓவியம் நகுதலும் அசைதலுமான உயிர்ச்செயலும் உடையதாயின், அது கண்டார்க்கு மிக்க மகிழ்ச்சியை விளைத்திடுமாகலின், இங்ஙனங் கூறப்பட்டது. மகிழ், முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

(கசு-கஅ) அருமையின் மிகுந்த எம்பெருமுதல் தந்தை-அருமையிணுற்சிறந்த எங்கள் பெருமைமிக்க முதல்வனுன கோமகன், ஆர்வ விருப்பொடும் ஏற்றிப்பார்க்கும்-தாளாத விருப்பத்தோடும் ஏற்றிப் பார்க்கின்ற, விளிவுஅற விளங்கிய ஒளிமணிவிளக்கே-அவிதலின்றி என்றும் ஒரு பெற்றித்தாய் விளங்குஞ் செம்மணியின் ஒளிவாய்ந்த விளக்கனையாளே;

கல்வி, கேள்வி, செல்வம், செல்வாக்கு, நல்லொழுக்கம், ஈகை, தலைமை, முதலியவற்றூற் பிறரெல்லாரினும் அரியனுய்ச் சிறந்தவனென்றற்கு 'அருமையின் மிகுந்த' வெனப்பட்டது.

விளக்கிலெரியுந் தீப்பிழம்பு செம்மணியின் வடிவத்தை ஒத்திருத்தலின், மணிவிளக்கென்று உவமிக்கப்பட்டது. அன்றி அழகிய விளக்கெனலும் ஆம்.

விளக்கேற்றிப்பார்த்தலைத் தலைவிக்கு உரைக்கும்போது, 'தந்தை அவளை ஈன்றெடுத்துக்காண்ட'லென்று கருத்துக்கொள்க. ஒவ்வொரு குடியிலும் நன்மக்களைப் பெற்றெடுத்தலென்பது அக்குடிக்கு விளக்கேற்றி வைத்தல் போலாம் எனக் கொள்வது தமிழ்நாட்டார் வழக்கு. இவ்வுண்மை,

"வருநாளென் றும்பிழையாத் தெய்வப் பொன்னி
வளம்பெருக்க வளவர்குலம் பெருக்குந் தங்க
டிருநாடு போற்செழியர் தென்னாடு விளக்குஞ்
சீர்விளக்கின் செய்யசீ றடிகள் போற்றி".

என்று சேக்கிழார் பெருமான் மங்கையர்க்கரசியாரைச் 'சீர்விளக்கு' எனக்கூறி மகிழும் அருளுரையினும் நன்குபெறப்படும்.

(கக-உக) நின் அருள் நாடி—நினது அருளிச்செய்கையை எதிர் விரும்பி, இங்குத் துன்னி நின்று-நின்னை அணுகி நின்று, அடியேன் கூறும் ஒடியாய்ச் சிறுமொழி—அடியேன் சொல்கின்ற கேடில்லாச் சிறுமொழியை, வறிதுஎன ஒழியாது அறிவுகொளல் வேண்டும்-சிறியதென்று நீக்காமல் திருவுளம்பற்றல் வேண்டும்;

இங்கு 'அருள்' என்றது, குற்றங்கண்டவழிப் பொறுக்கும் அருளை. 'துன்னி நின்றிங்' கென்பது, உள்ளத்தின் அணுக்கத்தை உணர்த்துதற்கெழுந்தது; உடலணுக்கமும் அதன்வழித் தாகலின்.

'ஒடியாய்சிறுமொழி' பயன் விளைத்தலிற் கெடாத சிறுசொல்; என்றது பொருளுரையாகுமென்றற்கு; ஒடியா இப்பொருட்டாதல் "ஒடியாவுள்ளம்" என்பதனுரையிற் காண்க (பரிபாடல், உ,௩௬). "வறிதுசிறிதாகும்" (தொல். உரியியல், ௪0). பணிவுகாட்டல் கருதிச் சிறுமொழியென்றாள். 'அறிவுகொளல் வேண்டு' மென்றது, ஆராய்தல் வேண்டுமென்றற்கு; சிறுமொழியை ஏற்றுமுகல் வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

"அடிகண் முன்னர் யானடி வீழ்ந்தேன்
வடியாக் கிளவி மனக்கொளல் வேண்டும்"

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரவடிகள் (கு) இவ்வடிகளோடு ஒத்துநோக்கியுணரற்பாலன.

'பாவாய், திருவனையாய், முத்தனையாய், சுடர்க்கொடியே, உயி ரோவியமே, மணிவிளக்கே, அடியேன் கூறும் ஒடியாய்ச்சிறுமொழி அறிவுகொளல் வேண்டு' மெனத் தொடர்புபடுத்துக.

இனி, மேல் 'வயலுழவர்' முதல் 'விளையுள்' ஈருகப் பதினன்கடி காறும் ஒற்றிமாநகரைச் சிறப்பிக்கு முகத்தால், மருதநிலவளன் கூறு கின்றார்.

(உஉ-உசு) வயல்உழவர் குவளைகட்டு-கழனியிலுள்ள உழவர்கள் குவளைப்பூடு களைந்து, வியல்வரம்பில்-அகன்ற வரம்பின்மேல், தடிந் திட்ட கயலின் இடைப்பட எறிய-கொன்றுபோகட்ட கயல்மீன் களின் நடுவில் விழும்படி எறிய, மருதமகள் கருவிழிபோல் பொருவு இன்றித் திருவிளங்க-அக்குவளையின் மலர்கள் மருதநில மகளின் கருவிழியைப்போல் ஒப்பின்றி அழகுவிளங்கவும்,

'வெள்ளை வெளே' லென்று மின்னிக்கிடக்குங் கயல்மீன்கள் மருதமகளின் வெள்விழியாக, அவற்றிடையிற் பொருந்திய குவளை மலர்கள் அவட்குக் கருவிழியாய் விளங்கினவென்க.

வயலுழவர், வயற்கண் உழவர்.

கட்டல், களைதல்; என்றது 'களைகட்ட' லென்க; கள் என்னும் முதனிலை இடைநிலையும் வினையெச்ச விகுதியுமான தகரவுகரஞ் சேர்ந்து, "ணளவென் புள்ளிமுன் டணவெனத்தோன்றும்" (தொல். எழுத்து, கருo) என்னும் புணர்ச்சி விதிப்படி ளகரதகரங்கள் டகரமாய் இடைதிரிந்து 'கட்டு' என முடிந்தமை காண்க.

வியல், உரிச்சொல்; "வியலென் கிளவி யகலப் பொருட்டே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் (உரி. சுஅ)

மருதநிலம், வயலும் வயல்சார்ந்த இடமுமாம். இந்நிலம் இங்கு 'மகள்' என்று உருவகப்படுத்தப்பட்டது.

(உஎ-உக)நெந்நெல் வித்திய பொன் உறழ் வான்முளை-சின்னாட் குமுன் வித்திய செந்நெல் விதையின் பொன்னெக்குந் தூய முளை கள், புரி அவிழத் தலை விரிந்து - முறுக்குடையத் தாள் விரிந்து, பைத்துஎன்னப் பரந்து இருப்ப-பச்சைப்பசேலெனப்பரந்து திகழவும்;

'வித்திய செந்நெல் முளை' யென மாறுக.

'செந்நெல்,' நெற்களுள் உயர்ந்தது; இதனல் இதற்கு 'நன்னெல்' எனவும் ஒரு பெயருண்டு; இது, "செந்நெ னன்னெல் செஞ்சாலிப் பெயர்" என்னும் பிங்கலந்தை (மரப்பெயர்) யிற் காண்க.

'பொன்' பசும்பொன்; இங்கு நிறத்திற்கு உவமை.

'பைத்து', பசுமையென்னும் பண்புப்பெயரின் றிரிபு; ஈறு கெட்டு முன்னின்ற மெய்திரிந்து தன்னொற்றிரட்டி முடிந்ததெனக் கொள்க; இது பசுமைநிறத்தை யுணர்த்துதல் திவாகரத்திற் (அ) காண்க.

(௩௦-௩௪) தெள்ஒளிப் பளிங்கினுள்-தெளிந்த ஒளியையுடைய ஒரு பளிங்குப்பேழையுள், அயிர்பெய்து-நுண்மணலையிட்டு; பாசிலையும் சேதாம்பலும் கள் குவளையும் முள் தாமரையும்-பசிய இலைகளையுஞ் சிவந்த ஆம்பன் மலர்களையுந் தேன்பொருந்திய குவளைப்பூக்களையும் முள்ளுள்ள தாமரை மலர்களையும்; ஒருங்குபட எழுதி மருங்கு வைத்தாங்கு-ஒன்றாய் எழுதிப் பக்கலில் வைத்தாற்போல, நல்பூம் கயங்கள் பொற்பொடும் இமைப்ப-அழகிய பூக்கள் நிறைந்த நீர்க் குளங்கள் ஆங்காங்கு அழகாய் விளங்கவும்.

பளிங்கு குளத்தின் தெளிநீருக்கு உவமை. 'அயிர்' நுண்மணற் பொருட்டாதல் 'வெள்ளயிர்க்கானல்' (இந்நூல், க, உ௫) என்புழிக் காட்டப்பட்டது.

பசுமை இலை 'பாசிலை'யெனவுஞ், செம்மை ஆம்பல் 'சேதாம்ப' லெனவுந் திரிந்து புணர்ந்தன. இதனை 'ஈறுபோதல்' (நன்னூல், பத. க) என்பதனுல் முடிக்க.

குளத்தின் நீரைப் பளிங்கெனக்கொண்டு, அதன் அடியிலுள்ள மணற்றரை 'அயிர்பெய்து' என்னுந்தொடராற் கண்ணுக்குக் காணப் படுவதாக உரைக்குமுகத்தாற் குளத்தின் அடிமுதல் மேல்வரையில் எடுத்துக்காட்டுதலே ஈண்டு ஆசிரியர் கருத்து. ஆம்பல், குவளை, தாமரை, முதலாகுபெயர்.

'ஆங்கு' உவமவுருபு; "கடற்கண்டாங்கு" (திருமுருகாற்றுப் படை, உ) என்புழிப்போல.

ஆசிரியர் ஈண்டுச் சேதாம்பலுங் கட்குவளையும் முதலாயின வெடுத்துக்காட்டிப் பொய்கையினியல்பை விளக்குதல்போலவே,

"முட்டாள சுடர்த்தாமரை
கட்கமழு நறுநெய்தல்
வள்ளித ழவிழ்நீல
மெல்லிலை யரியாம்பலொடு
வண்டிறை கொண்ட கமழ்பூம் பொய்கை".

என்று ஆசிரியர் மாங்குடிமருதனாரும் மதுரைக்காஞ்சியில் (உசக-உருஞ) உரைத்தல் கண்டுகொள்ள.

(ந-ரு) தண்ணடைமருவிய தணியாவிளையுள்-மருதநிலங்கள் பொருந்திய குறையாத விளைவினையுடைய, திருவொற்றியூரென்று மேலடியோடு ஒட்டுக.

தண்ணடை, மருதநிலம்; இஃதிப்பொருட்டாதல், "தலையளித் தான் தண்ணடையுந் தந்து" என்னும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிற் (உ, கஉ) காண்க.

'விளையுள்' உள் விகுதிபெற்ற தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர்; "பெயலும் விளையுளும்" என்பது திருக்குறள் (ருசரு).

விளங்கவும் (உசு), பரந்திருப்பவும் (உக), இமைப்பவும் (நச) தண்ணடை மருவிய விளையுள் 'ஒற்றிமாநகர்' என்று வினையெச்சங் கட்கு உம்மைவிரித்துக் கூட்டிக்கொள்க.

(நசு-சச) ஒற்றிமாநகரின்-திருவொற்றிமாக் கோயிலின்கண், முற்பட அமர்ந்த-சிவபிரானெழுந்தருளிய கருவறைக்குநேரே முன்னிடத்திற் குடிகொண்டெழுந்தருளிய, உட்கு உடை முருகன்-தெய்வத்தன்மையாற் கண்டார் அஞ்சுதற்கு உரிய முருகப்பிரானை, கண் கண்டாங்கு-கண்ணெதிரே கண்டாலென்ன, பார்த்து ஆனுப் பயில் வடிவின்-கண்ணாற்கண்டு அமையாத அகக்கண்ணெதிரே பலகாலுந் தோன்றும் வடிவினையும், ஓர்த்து ஆனு உரன் உணர்வின்-ஆராய்ந் தமையாத சிறந்த அறிவினையும் உணர்ச்சியினையும், சொல் ஆனுப் பல் புகழின்-சொல்லியமையாத மிக்க புகழினையும் உடைய, தாள்தொட வீழ்ந்த கையன்-முழந்தாளிற் பொருந்தும்படி வளர்ந்த கையினனும்; தோள்தொடு பொன்ஞாண் பிணித்த வில்லன்-தோளிற்பொருந்தும் பொற்கயிறுகட்டிய வில்லினனும்; கணையன்-அவ்வில்லிற் றொடுக்கும் அம்புகளையுடையவனும்; மின்ஞாண் பிணித்த குஞ்சியன்-மின்னுகின்ற பொன்ஞாணல் வளைத்துக்கட்டிய மயிர்முடியினனும்; இளைஞன்-கட்டிளம் பருவத்தினனும்; அரியன்-யாவராலும் அணைதற்கரியவனும்; பெரியன் - அதற்கேற்பப் பெருந்தகைமையுடையவனும்; திருவளர் செல்வன்-செல்வங்கள் ஓங்குகின்ற நிறைவுடையவனும் ஆன அவன்,

வடிவின் உணர்விற் புகழிற்கையன்; வில்லன்; கணையன்; குஞ்சியன்; அரியன்; பெரியன் செல்வன் என இயைக்க.

இந்நூல்கொண்ட முருகப்பெருமான் திருவொற்றியூர்ச் சிவபிரான் திருக்கோயின் முகப்பில் எழுந்தருளியிருப்பவ னென்பார், "முற்படவமர்ந்த' வென்று கிளந்தார்.

ஆனு, ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; அமையாத வென்பது பொருள்; அமைதிப்படாத வென்றுகொள்க; "கொலையானுக் கூற்றம்" என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (காஞ்சி, கந).

பயிலல், பலகாலுந்தோன்றல்; "பயிற்றி" என்பதற்குப் "பலகாலுங்கூறி" என்று புறநானூற்றுரைகாரர் (நச) பொருளுரைத்தமையால் அச்சொற் பலகால் நிகழும் நிகழ்ச்சியினை யுணர்த்துதல் அறியப்படும்.

வடிவு, உணர்வு, புகழ் என்பவற்றிற்கு இரண்டாவது விரிக்க. இன், சாரியை.

'தாடொட வீழ்ந்தகை' என்பது "தாடோய் தடக்கை" (புறநானூறு, கூ0)" என்று இலக்கியங்களிற் பயின்றுவரலறிக.

கையன், வில்லன் முதலாயின குறிப்புவினைப் பெயர்கள். 'செல்வம்' நிறைவு; "செல்வமென்பது சிந்தையினிறைவே" யென்னும் மணிமேகலையடிகள் இங்கு நினைவுகூரற்பாலன.

(சரு) இன்னுங், குடியினுலுங் குலத்தினுலுங் குற்றமொன்றுமில்லாதவன்.

குடியென்பது குடும்பம், அதாவது ஒருவனைச்சூழ்ந்த அகச்சுற்றம்; குலமென்பது புறச்சுற்றம். குடியின் கண்ணுங் குலத்தின் கண்ணுமென எழனுருபு விரித்தலுமாம்.

(சகூ-சஎ) பெறுவது ஒன்று உடையன்போல-என் மாட்டுப் பெறுவதொரு பொருளுடையான்போல,மறுவந்து-சுழன்று, பல்நாள் எனினும் என்சொல் நிலைதவருன்-அதனைப்பெறுதற்குப் பலநாட்கள் கழிந்தனவேனும் யான் எனது சொல்லால் நிறுத்திய நிலையினின்றுந் தவருன்.

மறுவந்து, மறுவா பகுதி; சுழன்று, இஃதிப்பொருட்டாதல் "மறுவந்துமயங்கி" என்னும் பெருங்கதையிலும்(கக, கஉஎ), "மறுவரற்பொழுதில்" என்னும் அகநானூற்றினுங் (உஉ) காண்க.

(சஅ) குறித்தது-தான் சொல்லுதற்கு உள்ளத்திற் குறித்ததை, கிளவாது செறித்தலும் செறிப்பன்-வெளிப்படச்சொல்லாமல் தன்னுள்ளத்தே அடக்குதலுஞ் செய்வன்.

குறித்தது, செயப்பாட்டு வினைப்பொருளின் வந்த வினைப்பெயர். கிளத்தல்-வாய்விட்டுச் சொல்லல்; செறித்தல், உள்ளடக்குதல்; இப் பொருட்டாதல் "செறிவறிந்து சீர்மையயக்கும்" என்னுந் திருக்குற ளிற் (கஉங) காண்க. "செறித்தலுஞ் செறிப்பன்" என்றதிற் பின் னின்றது செய்வன் எனக் "காரியவாசகமாய்" நிற்றல் நச்சினர்க் கினியருரையிற் (தொல்காப்பியம், ககஉ) காண்க.

(சகூ-ருக) உருமும் உளியும் அரவும் பிரியா-இடியோசையும் காடி களும் பாம்புகளும் விட்டுநீங்காத, ஆர்அதர் நீந்திச் சீரிதின் போந்து-கொடிய காட்டுவழியைக் கடந்து நலமாய் வந்து, திரிதரும் நாள் களும் பல—நாம் இருக்கும் புனங்களிற்றிரிகின்ற நாள்களும் பலவா கும்; உளியம்-காடி; கோள்வல் உளியம் என்பது சிலப்பதிகாரம் (கங, ரு). அதர்-வழி, "ஆனினம் கலித்த அதர்" என்பதுபுறநானூறு (கங அ); ஆர் கொடுமை மேற்று; அன்றிக்கடத்தற்கரிய வழியெனலும் மாம். நீந்தி, கடந்தென்றற்கு; ஆவது கடந்துவருதலின் அருமையைக் குறித்தது. உம்மை முற்று.

(ருக-ருகூ) ஒருநாள்-ஒருநாளன்று, நம் மலை அகன்சாரல்-நமது அகன்ற மலைப்பக்கத்தில், தலைமையொடு பொலியும் ஆராமத்தின்-முதன்மையுடன் விளங்குஞ் சோலைக்கண், நீ வாராயாக ஒருதனிச் சென்றேன்—நீவரவில்லையாகத் தனியே சென்றயான், பரிவொடு புகுந்து-வருத்தத்தோடு உள்நுழைந்து, பால்நீர்வாவியின் மேவிநிற்ப-பாலைப்போலுந் தெளிநீரையுடைய குளத்தின்கரையிற்சென்று நிற்க, அவனும் ஆண்டு எய்தி என்னொடு நின்றனன்-அத்தலைமகனும் அவ் விடத்தில் வந்து என்னொடு நின்றான்;

'ஆராமம்,' மலைச்சோலை; இப்பொருட்டாதல் பிங்கலந்தையிற் காண்க. 'வாராயாக' வென்பதன் ஆக, செயவென் வினையெச்சவீறு

சென்றேன், வினைப்பெயர்.

பரிவு-வருத்தம்; பரிபாடல், அ.

மண்வளமும் இனிமையும் மிக்க நீர் பால்போல் வெண்ணிற முடையதாய்க் காணப்படுமாகலின், 'பானீர்' எனப்பட்டது.

உம்மை, எச்சம்.

(ருகூ-சுச) நொய்தின் திரைபொரு கரையில், புலா இன்று ஓங்கி-இலேசாக அலைகள் மோதுகின்ற அக்குளக்கரையிற் குற்றமில்லாமல் வளர்ந்து, பசும்குழை கலித்து-பசியதளிர்கள் தழைத்து, நகை நனை

அரும்பி-விருப்பம் உண்டாக்கும் பூமொட்டுகள் அரும்பெடுத்து, தென்றலொடு புகுந்த வண்டு இசைப்பாணன் இனிமையின் மிழற்றும் தனி இசைக்கு உவந்து-தென்றற்காற்றோடு நுழைந்த வண்டென்னும் இசைமிக்க பாட்டுவல்லான் இனிதாக இசைக்கும் ஒப்பற்ற இசைக்கு மகிழ்ந்து, போதி அவிழ் மலரின் நறவு உணக்கொடுத்து-அதற்குப்பரிசிலாக இதழ்க்கட்டு அவிழ்ந்த தன் மலர்களின் தேனை அவை உண்ணும்படி ஈந்து, நினைதொறும் சுவைக்கும் நீல்நிறக் கனிகள் இலைதொறும் குழும நலம் மிகப்பயக்கும் கோழரைநாவல்-நினைக்குந்தோறும் நாவூறுகின்ற நீலநிறப் பழங்கள் இலைகள்தோறுந் தொகுதி தொகுதியாய்ப் பழுத்திருத்தலால் தன்னை அணுகினோர்க்கு நன்மையை மிகவும் விளைக்கின்ற வழுவழுப்பான அடியினையுடைய நாவன்மரம், கோட்டின் உகுப்ப-இசைகேட்ட மகிழ்ச்சியினாற் கிளைகள் அசைந்து அப்பழங்களைச் சொரிய;

நொய்மை, இலேசு; கலித்தல், தழைத்தல்; இதற்கு இப்பொருளுண்மை "தூவற்கலித்த தேம்பாய் புன்னை" என்னும் புறநானூற் (உச) றுரையிற் காண்க.

'வண்டிசைப் பாணன்' இடையே பண்போட்டு விரித்துக் கொள்க. நீல், கடைகுறைந்தது; "நீனிறவிசும்பு" (பட்டினப்பாலை, சுஎ) என்பதிற்போல. நாவற்பழங்கள் தொகுதி தொகுதியாய்க் காய்த்துப் பழுத்திருத்தலாற் 'குழும' வென்றார். குழுமல் தொகுதிப் பொருட்டாதல் திவாகரத்திற் (அ) காண்க.

மரத்தின் அரைகள் கோழரை, பொருட்டரை, முள்ளரை, பொரியரையென நான்கு வகைப்படும்; நாவல் கோழரையினது.

'ஓங்கி கலித்து அரும்பி உவந்து கொடுத்து நாவல் உகுப்ப' வென்க.

(சுடு-எஉ) பால் இடை விழூஉம் நீலமணி கடுப்ப-பாலினுள் விழுகின்ற நீலநிறமான மணியை ஒப்ப, ஆம் இடை விழூஉம் அருஞ்சுவைக்கனிகள்-குளத்து நீரினுள் விழுகின்ற மிக்க சுவையினையுடைய அப்பழங்களை, அளை இடைத் துஞ்சும் அரும்பெடைக்கு அளிப்ப-வளையினுள் துயில்கொண்டிருக்கும் அருமையுடைய தன் பெட்டை நண்டுக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு, வேப்பின் கொழுநனை எய்க்கும் நெடுங்கண் கவைக்கால் அலவன் தாள் இடை இடுக்கி-வேம்பின் செழுமையான அரும்பையொத்த நீண்ட கண்களையும் இருபிளவான கால்களை

யும் உடைய ஆண்ஞெண்டு தன் கால்களினிடையில் இடுக்கியபடி யாய், அன்புடன் சென்று ஆங்கு அருத்தல்நோக்கி-அன்பொடுபோய் அவ்வளையின்கண் உள்ள தன் பெடைநண்டுக்கு ஊட்டுதலைப் பார்த்து, என்னையும் நோக்கினன் அன்னதும் நோக்கினன்-அதன் காதலை வியந்து என்னையும் பார்த்தான் அதனையும் பார்த்தான், உய்குவது அறியான்போலச் செய்குவது ஒன்றும்காணுது அன்று நின்றனனே-உயிர்பிழைப்பதற்கு வழியொன்றும் அறியாதவன்போலச் செய்வ தொன்றும் அறியமாட்டாதவனாய் அன்று அலமந்து நின்றான்.

பானீர்வாவியின் நீனிறக்கனிகள்விழுதலிற், 'பாலிடை விழூஉம் நீலமணிகடுப்ப' வென்று உவமை கூறினார்.

'ஆம்', நீர்; இஃதிப்பொருட்டாதல் "அறுநீர்ப்பைஞ்சுனை ஆம் அறப்புலர்தலின்" என்னும் அகநானூற்றடியிற் (க, கஉ) காண்க.

அருமை, ஈண்டு மிகுதிமேற்று. கனிகள், செயப்படு பொரு ளுருபு விரித்துக்கொள்க.

துஞ்சுமென்று இன்றுயில் குறிக்கப்பட்டது, இங்குக் காட்டப் படுங் காமவின்பத்துக்கேற்ப; 'வேப்பு', இடைவலித்தது. வேம்பின் நனை அலவன் கண்களுக்கு உவமையாதல் பழைய இலக்கியங்களிற் பெருவரவிற்று; "வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கட் கள்வன்" என்பது ஐங்குறுநூறு (கள்வன் பத்து, ம).

ஞெண்டுக்குப் பிளவுபட்ட கால்களுண்மையிற், 'கவைக்காலல வன்' என்றார்; இவ்வியற்கை யுண்மை,

"மிதியுலைக் கொல்லன் முறிகொடிற் றன்ன
கவைத்தா ளலவ னளற்றளை சிதைய" (பெரும்பாணாற் றுப்படை, உ0அ) என ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் ஓரிய உவமையுடன் எடுத்துக் கூறி விளக்குதலின்வைத் தறிந்துகொள் ளப்படும். ஞெண்டுவின் வளைக்கு 'அளை' யென்னும் பெயர் வழக்காத லும், இவ்வடிகளில் 'அளைசிதைய' வென வருமாற்றாற் கண்டுகொள்க.

அருத்தல், அருந்தும்படி செய்தல்; பிறவினை.

'ஆண்ஞெண்டு தன் பெடைக்குக் காதல்அன்புடன் அருத்தி மகிழ் தல் கண்டு, அம்முகத்தால் முருகனுந் தன் தலைவியின் நினைவெழப் பெற்றுக் காதலன்பில் உருகி ஆற்றாளுய்த் தனதெண்ணத்தை முடித் துவைக்குமாறு என்னை நோக்கினன்; மீண்டும் வேட்கைமிகுதியால் அஞ்ஞெண்டையும் நோக்கினன்; அங்ஙனம் நோக்கினமை எனக்

கதனைக் குறிப்பித்தமைபோ லாயிற்று' என்பது. "ஒருகாற் கண்டு தரிக்குந் தன்மைத்தன்ரும் வேட்கை" என்னும் இறையனுரகப் பொருளுரை (உய-ம் நூற்பாஉரை;) இங்கு நினைவுகூறற்பாலது.

'உய்குவதறியா' னென்றது, வேட்கைமிகுதி கருதி; அவ்வேட்கையின் மயக்கத்தாற் செய்குவதொன்றுங் காணுது நின்றனன். செய்குவது, குசாரியை; நின்றனனே, ஏ இரக்கப்பொருளது.

(எச-எக) கொன் உறு பேய்கண்ட அனைய பெற்றியன் ஆகி- அஞ்சுதல் பொருந்திய பேயினைப் பார்த்தாற்போல்வதொரு தன்மையனுய், நிறையும் அறிவும் முறைமுறை சாய-உளத்தை ஒருவழி நிறுத்துதலும் அறிவும் ஒன்றன்பி ஞென்ருய்க் கெட, துன்று நிலை நீங்கா மரம்போல்-பொருந்தும் நிலையினின்றும் நீங்காத மரத்தைப் போல், கன்றிய நோக்கமொடு நின்றவன் நிலை-நைந்த நோக்கத்தொடு நின்றவனது நிலையை, நீ கண்டனையேல் நீ-பார்த்தனையானுல், நெஞ்சம் நெக்குஉருகி-உள்ளம் உடைந்து உருகி, இன் உயிர் வாழலை-நினது இனிய உயிரொடு வாழ்தல் செய்யாய். அவன் எங்ஙனம் வாழ்தல் செய்வான் என ஒழிந்தபொருளை யுணர்த்தலின், மன், ஒழியிசைப் பொருளது; எகாரங்களிரண்டும் அசைகள். 'வாழலை' எதிர்மறைக் கண் வந்த முன்னிலை முற்று.

கொன் அச்சப்பொருட்டாய்ப் பேயினை அடுத்துவந்தது. இஃதிப்பொருட்டாதல் திவாகரத்திற் காண்க.

"பேய்கண் டன்னதுடைத்து" என்னுந் திருக்குறளுக்குப் (௬௬௫) பரிமேலழகியார் கூறியவுரையையுங் காண்க.

நிறை, தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; கருதிய வழியெல்லாம் உள்ளத்தைச் செல்லவிடாமல் நிறுத்துதலென்பது; "கண்டுழியெல்லாம் உள்ளத்தைச்செலீஇ உள்ளத்தின்வழி ஓடுமாகலான் நிறையிலனும்" எனவருங் களவியலுரையிலும் (உ௫) இவ்வுண்மை காண்க. 'துன்று நிலை', பொருந்திய நிலை; ஆவது நின்றநிலை யென்க.

'நின்றவன் நிலை நீ கண்டனையேல் உயிர்வாழலை மன்னே'யென்க. ௬௫-ஆம் அடிமுதல் இவ் ஈற்றடிகாறும் உரைக்கப்பட்ட இப்பொருள்,

"நீகண் டனையெனின், வாழலை நேரிழை யம்பலத்தான்
சேய்கண் டனையன்சென் றுங்கோரலவன்றன் சீர்ப்பெடையின்
வாய்வண் டனையதோர் நாவற் கனிநனி நல்கக்கண்டு
பேய்கண் டனையதொன் றுகினின் றனைப் பெருந்தகையே

என்று திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருள்(அச) 'தோழி விரவிக் கூறல்' என்னும் இத்துறைமேலதாகவே சொல்லும் பொருளும் ஒப்ப உணர்த்தப்பட்டிருத்தல் அறியற்பாலதாகும்.

இச்செய்யுளை, 'அரும்பெறற்பாவாய்! (ரு) திருவனையாய் (எ) முத்தனையாய் (கூ) சுடர்க்கொடியே (க௩) உயிரோவியமே (கரு) மணி விளக்கே(கஅ) அடியேன் கூறுஞ்சிறுமொழி அறிவுகொளல்வேண்டும் (கஅ-உக), குவளை கருவிழிபோல் (உரு) திருவிளங்க (உசு), வான் முளை (உஎ) பைத்தென்னப் பரந்திருப்ப (உகூ), நற்பூங்கயங்கள் பொற்பொடும் இமைப்பத் (௩ச) தண்ணடை மருவிய தணியாவிளையுள் (௩ரு) ஒற்றிமாநகரின் (௩சு) முருகனைக் கண்டாங்கு (௩எ); கையன் (சக), வில்லன், கணையன் (சஉ), குஞ்சியன், இளைஞன், (ச௩) அரியன், பெரியன், திருவளர்செல்வன் (சச), வடுவொன்றில்லான்; பெறுவதொன்றுடையன் போல மறுவந்து (சசு) என் சொன்னிலை தவருன் (சஎ); குறித்தது இளவாது செறித்தலுஞ் செறிப்பன் (சஅ); சீரிதிற் போந்து (ரு0) திரிதருநாள்களும் பல; ஒருநாள் நம் (ருக) மலையகன்சாரல் (ருஉ) ஆராமத்தில் நீ வாராயாகத் (ரு௩) தனிச்சென்றேன் புகுந்து (ருச) வாவியின் மேவிநிற்ப, அவனும் ஆண்டு (ருரு) எய்தி என்னொடு நின்றனன் (ருசு); அங்குக் கரையின் ஓங்கி (ருஎ) நலமிகப் பயக்கும் (சு௩) நாவல் உகுப்ப (சுச); ஆமிடைவிழூஉம் அருஞ்சுவைக் கனிகளைப் (சுசு) பெடைக்களிப்ப (சுஎ) அலவன் இடுக்கிச் (சுகூ) சென்று அருத்தல் நோக்கி (எ0), என்னையும் நோக்கினன் அன்னதும் நோக்கினன் (எக), செய்குவதொன்றுங் காணுது நின்றனன் (எ௩); நின்றவன்நிலை (எகூ) நீ கண்டனையேல் (எச), இன்னுயிர்வாழலை (எரு); என்று வினைமுடிவு செய்துகொள்க.

தோழி முன்னுறவுணர்தல்

என்றது, தோழி, தலைவிக்கு முன் இயற்கைப்புணர்ச்சியுண்மையைக் குறிப்பாலுணர்தல்; என்னை?

" முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்தல்
இருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென்
றம்மூன் றென்ப தோழிக் குணர்ச்சி,"

என்பது களவியல(எ)லாதலின். 'முன்னுற வுணர்தல்' என்பதனை 'முன்' 'உறவு' 'உணர்தல்' என மூன்று சொல்லாகப் பிரித்து,

'முன்னே தலைவிக்குந் தலைவற்கும் உண்டான உறவாகிய இயற்கைப் புணர்ச்சியினை யுணர்தல்' என்று பொருளுரைத்துக்கொள்க; "முன்னுற்றதனை யுணர்தலானே இதற்கு முன்னுறவுணர்தலென்று பெயராயிற்று" என்றார் பேராசியரும், (திருக்கோவையார், கூஉ).

நிலையுந் திரிந்து நிறையுங் கடந்து
தலையுங் கவிழ்ந்த தகையள்—மலைநிவந்த
தென்னப் பொலியு மெயிலொற்றிச் செவ்வேண்மேன்
மன்னுங் கருத்துடைய மாது.

(இ-ள்) மலைநிவந்தது என்னப் பொலியும்-மலை உயர்ந்த தன்மைத்து என்னும்படி விளங்குகின்ற, எயில் ஒற்றிச் செவ்வேள்மேல்-மதில்களையுடைய திருவொற்றியூரில் திருக்கோயில் கொண்டருளிய முருகப்பெருமான்மேல், மன்னும் கருத்துஉடைய மாது-நிலைபெற்ற உள்ளம் உடைய தலைவி, நிலையும் திரிந்து-பெண்மை நிலையும் மாறி, நிறையும் கடந்து-மனத்துள்ள மறைபொருளையுந் தன்வயமின்றியே வெளிவிட்டுச் சொல்லி, தலையும் கவிழ்ந்த தகையள் - பின் அது சொல்லினமை நினைந்து நாணத்தால் தலையுங் குனிந்த தன்மையளாவள்.

செவ்வேண்மேன் மன்னுங் கருத்துடையமாது தலையுங்கவிழ்ந்த தகையளென்க.

நிலைதிரிதலாவது, பெண்மையெனப்படும் நாணம் மட மச்சம் பயிர்ப்புகள் தன்வய மின்றியே மாறுதல்.

நிறை, உள்ளத்துள்ள மறைவினைப் புலப்படாது நிறுத்துதலென்பது.

தலைவி, மறைவிலொழுகிய களவொழுக்கத்தால் நிலையும் நிறையுங்கடந்து நாண்மிக்குத் தலையுங் கவிழ்ந்ததகைய ளாயினளென்க.

உம்மைகள், எச்சம்.

மலை, உவமை; நிவந்த, உயர்ந்த; "ஓங்கிய வொருகுடை யுருகெழு மதியினிவந்து" என்பர் ஆசிரியர் கோவூர்கிழாரும் (புறநானூறு, நக).

மேல், ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருளது.

'மன்னும்' நிலைபேறுணர்த்தும் மன்னென்னும் இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த செய்யு மென்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சவினை (ரு).

பிரிவாற்றாத் தலைவிக்குத் தோழிகூறல்.

மாதே பெரிதும் வருந்துவ தென்னை மனந்திரித
லேதே யறியிற் கொடுமையன் றோவன்னை யீர்ம்பொதும்பிற்
சூதேய் துணைமுலை யாகந் தழுவித் துயர்மிகுத்த
போதேர் பொழிலொற்றிச் செவ்வேள் வரையப்புகுந்தனனே

(இ-ள்) மாதே-என் அருமைத் தலைமகளே, பெரிதும் வருந்துவது என்னை-நீ மிகவுந் துன்புறுவது என், மனம் திரிதல் ஏது அன்னை அறியின் கொடுமையன்றோ-நினது நெஞ்சந் திரிதற்கான ஏதுவைத் தாய் அறியுமானால் தீங்கு நேருமன்றோ, ஈர்ம் பொதும்பில்-குளிர்ந்த பொழிலில், சூது ஏய் துணைமுலை ஆகம் தழுவித் துயர்மிகுத்த-சூதுகாய்களை மாறுபடுக்குங் கொங்கைகள் நெருங்கிய நின்மார்பை அணைந்து இத்துன்பத்தை விளைத்த, போது ஏர்பொழில் ஒற்றிச்செவ்வேள்-மலர்களின் அழகு விளங்குகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த திருவொற்றிப் பெருமான், வரையப் புகுந்தனன்-வரைதற்கு வந்துவிட்டனன்; எனவே நீ வருந்தற்க வென்பது.

மனந் திரிதலேது, ஏதுப் பொருளின் வரும் நான்கனுருபும் பயனும் விரித்துக்கொள்க.

ஓகாரம், வினா; ஈது அறிபொருள் வினாவின்கணடங்கும்; இளம்பூரணர் இன்னோரன்னவற்றை 'அறிவொப்புக்காண்டல் வினா' என்பர். இவ்வியல்புகளெல்லாம் "செப்பும் வினாவும் வழாஅ லோம்பல்" என்னுந் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார நூற்பா (கக)வுக்குப்போந்த இளம்பூரணர் சேனாவரையருரைகளிற் கண்டுகொள்ளப்படும்.

அன்னை, ஈண்டு நற்றாய்; அன்றிச் செவிலித்தாய் எனினும் அவரிருவரெனினும் அமையும்.

பொதும்பெனப்பட்டது, மரச்செறிவு மிக்க சோலையாதலின்; ஈண்டுக் கூறப்படும் ஆகந்தழுவிய செய்தி குறியிடத்து நிகழ்ச்சியையுணர்த்துகின்றமையான், அந்நிகழ்ச்சிக்கேற்பப் பொதும்பு கூறப்பட்டது. இப் பொதும்பினியல்பை நல்லிசைப்புலமை வாய்ந்த ஆசிரியர் நக்கீரனார்,

"சந்தனமுஞ் சண்பகமுந் தேமாவுந் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோகுங் கோங்கும் வேங்கையுங் குரவமும் விரிந்து, நாகமுந் திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணங்கமழ்ந்து,

பாதிரியும் பாவை ஞாழலும் பைங் கொன்றையும் பிணியவிழ்ந்த பொரிப்புன்கும் புன்னாகமும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து, தேனூர்ந்து, வரிக்குயில்க ளிசைபாடத் தண்டென்றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழில்'' என்றும்,

"வண்டுந் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமுங் கொண்டுபுணர் நரம்பென்று முரன்று, ஐந்து வாயிலானுங் கொள்ளப்படுந் துப்புரவினைத் தன்னகத்துடைத்தாய்ப் பல்வகைப்பட்ட மரங்களானும் பொலிவுடைத்தாய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக்காண்பதரிதாய் அகத்தார்புறத்தாரைக் காண்பதெளிதாய் விழைவு விடுத்த விழுமியோரையும் விழைவு தோற்றுவிக்கும் பண்பிற்று'' (இறையனாரகப் பொருள், உ, கஅ). என்றும் மிக அழகாக உரைத்து விளக்குகின்றமை இங்குப் பெரிதும் நினைவுகூர்ந்து மகிழற்பாலதாகும்.

ஏய், உவமவுருபு; "கஞ்சுகமேய்க்குங் கனங்குழையே'' (திருக்கோவையார், கரு) என்பதிற்போல.

'போது' காலவாகுபெயராய் மலரை யுணர்த்திற்று.

'புகுந்தன' னென்றது, இனிப்புகுவானை; இங்ஙனங் கூறினாள், புகுதலின் விரைவு உணர்த்தித் தலைமகளைத் தேற்றுதற்பொருட்டு; விரைவின்குறிப்புத் தோன்ற இறந்தகாலத்தின் வைத்து இவ்வாறு கிளத்தலெல்லாம் "வாராக்காலத்து'' (தொல்காப்பியம், வினையியல், சச) மென்பதனான் முடிக்கப்படும்.

ஏகாரங்கள் மூன்றனுள் முன்னது விளியெனவும் ஏனைய அசைகளெனவுங் கொள்க.

இனநலனுரைத்தல்.

அடிகள், தமக்குச் சமயநூலுண்மைகள் அறிவுறுத்த சமயாசிரியரையே 'இனநலன்' எனக்கொண்டு, அவரது சார்பால் தமக்குத் திருவருளுணெறிசாரும் வாயில் வாய்த்தமை இதன்கண் உரைத்தருளுகின்றார்.

(க-உ) புகல் அரு நுழையில்-புகுதல் அருமையான சிறிய நுழைவாயிலில், போக்கு அரும் பொருள்போல்-நுழைத்தல் அருமையான பெரிய பொருளைப்போல், இகல் அறு சைவத்திறம் செலா நெஞ்சினர்-மாறுபாடற்ற சைவக்கோட்பாடுகள் ஏறாத நெஞ்சினையுடையவரும்;

'புகலும், போக்கும்' தொழிற்பெயர்கள்; இகல், தொழிலாகு

பெயர்; நுழையும் வாயில் 'நூழை' யெனப்பட்டது; இப்பொருட்டா தல் பிங்கலந்தை(சு)யிற்காண்க.

சைவசமயம் ஏனைச் சமயங்களொடு மாறுபடாமல், அவையனைத் தையுந் தனக்கு உறுப்புக்களாகக்கொண்டு அவற்றொடு பொருந்தி யமைதலின், 'இகலறுசைவம்' எனப்பட்டது; இவ்வரிய உண்மை,

"ஓதுசம யங்கள்பொரு ளுணரு நூல்கள்
ஒன்றோடொன் றொவ்வாம லுளபலவு மிவற்றுள்
யாதுசம யம்பொருணூல் யாதிங் கென்னி
னிதுவாகு மதுவல்ல தெனும்பிணக்க தின்றி
நீதியினா லிவையெல்லா மோரிடத்தே காண
நின்றதியா தொருசமய மதுசமயம் பொருணூ
லாதலினா லிவையெல்லா மருமறையா கமத்தே
யடங்கியிடு மவையிரண்டு மரனடிக்கீ ழடங்கும்"

எனச் சிவஞானசித்தியா (அ, கக) ரென்னுஞ் சைவசமய நூலில் தெளிவாய் எடுத்தோதப்படுதல் காண்க. ஈதுணரமாட்டாப் பிறசமயத் தார் சைவசமயந் தத்தஞ் சமயங்கட்குமாறுவதென்று பிழைபடக்கருதி, அதனை எலாதொழிவாராகலின், அவர் கருதுமாறுபோற் சைவசமயம் அத்தன்மைய தன்றென்று இங்குத் தெளிவாய் உணர்த்தியவாறு.

'திற'மென்னுஞ் சொல் ஈண்டுச் சைவசமயத்தின் பொருட் கூறுபாடு குறித்து நின்றது; திறம்-கூறுபாடு; "திற்றிறஞ்சிறக்க" என்றார் புறத்தினும்(சு).

'செலா நெஞ்சின' ரென்றது, நுண்பொருள் செல்லுந் தகுதி யற்ற பருப்பொருணினைவினை யுடையா ரென்றற்கு.

(ங-சு) நெறிப்படு மக்கட்கு-வழிச்செல்லும் மக்கட்கு, அறிவு பேதுறக்கும்-அவரறிவை மயங்கச் செய்கின்ற, கவலையின்-கவர்த்த வழியைப்போல், பிறரை மயக்குநர்-பிறரை மயங்கச்செய்கின்றவரும்;

'நெறிப்படுமக்கள்' என்னுங் குறிப்புச் சைவநெறியிலொழுகா நிற்குஞ் சைவ நன்மக்களைக் குறித்தது; பிறரை என்றதும் அவரையே; ஈது அதிகாரத்தாற் பெறப்படும். 'கவலை' யென்றது ஈண்டுச் சமண சமயத்திற்குவமை. மேல்வருவனவும் அன்ன.

'பேதுறுத்தல்' அறிவை மயங்கச்செய்தல்.

'மயக்குநர்' என்பதில் நகரவொற்றுப் பெயரிடைநிலை.

(சு-ஙு) உவல் இடு பதுக்கையின்-தழைகள் பெய்து மூடப்பட்ட

கற்குவியல்போல், புன்பொருள் அகத்து இடு காவினர்-இழிந்தகருத்துக்களை நெஞ்சினுள் இட்டுவைத்த கள்ளமுள்ளவருமான,

'உவல்' தழையென்னும் பொருட்டாதல் புறநானூற்றிற் காண்க (உசுஉ).

'பதுக்கை,' மறைப்பிடம்; பதுக்கிவைத்தலின் வந்த தொழிலாகு பெயர்; வழிப்பறிகாரர் தம்மாற் கொல்லப்பட்டார்மேற் கற்களைக் குவித்து அக்குவியல்மேல் தழை பெய்து மூடிவைக்கும் உண்மை,

"செந்தொடை பிழையா வன்கண் ஆடவர்
அம்புபட வீழ்ந்தோர் வம்பப் பதுக்கை"

என்னும் புறநானூற் (ந) றினலும் பெறப்படும்; பதுக்கை, அகத்துக்கு உவமை.

பொருளென்றது, கருத்து; "கிற்பெறு பொருளில்" என்று மேல் (நகூ) வருதலுங்காண்க.

(கூ-கஉ) புனைமாண்கோதை பொருந்தச் சூட்டியும்-புனைதல் மாட்சிமைப்பட்ட பூமாலையைக் கூந்தலுக்குப் பொருந்துமாறு சூட்டியும், வினைமாண் விளங்கு இழை வீறுபடத் திருத்தியும்-தொழில் நலஞ்சிறந்த ஒளிவிளங்கும் மணிகளிழைத்த அணிகளைத் தனிச்சிறப்புண்டாகத் திருத்தமாய் அணிந்தும், கொழுங்கயல் மழைக்கண் பிறழ்தொறும் மனம்திரிந்து-கொழுவிய கயல்மீன்களையொத்த குளிர்ந்த கண்கள் புரளுந்தோறும் அறிவுமயங்கி,செழும்துவர்ச்செவ்வாய்முத்தம் கொண்டு-செழுவிய பவளம்போன்ற சிவந்த வாயின் முத்தம் பெற்று, நசைபிறக்கிடாது-வேட்கை பிற்படாமல், முலைதழீஇச் செல்லும் நெஞ்சு அமர் காதலர் பின் செலும் மடவார்-முலையணைத்துப் பிரிந்து பிறகு முன்னே செல்லும் நெஞ்சுவிரும்பிய தம் காதலரின்பின்னே உடன்செல்லும் மகளிருடைய, பஞ்சின்மெல் அடி-பஞ்சைப்போன்ற மெல்லிய அடிகள், பைதல் உற்று உழப்ப-துன்பம் அடைந்து வருந்தும்படி, உறுத்துக் கிழிக்கும் பரல் கெழு முரம்பின்-குத்திக் கீறும் பருக்கைக் கற்கள் நிரம்பிய மேட்டு நிலத்தைப்போல்;

புனை, முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

நசை, இங்கு வேட்கை; "நந்நசை வாய்ப்ப" என்னும் அகநானூற் (உஉ) றுரையில் இஃதிப் பொருட்டாதல் காண்க.

'நெஞ்சமர் காதலர்' என்பது உள்ளம்விரும்பிய காதலரை; "முகத்தான் அமர்ந்தினிதுநோக்கி" என்னுந் திருக்குறளிற் (கஙு) போல.

'பஞ்சின், முரம்பின்' என்னும் ஐந்தனுருபுகள் ஒப்புப்பொருளன.

பைதல், துன்பம்; "பதிமருண்டு பைதலுழக்கும்" என்பது திருக்குறள்) (கூஉக).

தலைவன் தன் தலைவியைப் பிரியுங்கால், அவன் அவட்குக் கோதைசூட்டி, இழைதிருத்தி, முலைதழீஇச் செல்லும் இவ்வியல்புகளெல்லாம், "வலிமுன்பின் வல்லென்ற" வென்னும் பாலைக்கலியில் நன்கெடுத்துரைக்கப் படுதல் காண்க.

பரல்கெழு முரம்பு மடவாரடிகளை வருத்து மியல்பினதாதல்,

"ஒளிச்செஞ் சீறடி யுருக்கரக் கேய்ப்ப
உளித்தலை வெம்பர லூன்றுபு நலிய"

வெனவரும் பெருங்கதை (ருக:கசுடு-௪) யடிகளால் நன்குணரப்படும்.

(கச-உடு) புலி அதள் உடுக்கை தைஇ-புலியின் தோலாகிய உடையினை உடுத்து, வலிகெழு மூஇலை வடிவேல் ஒருவயின்விளங்க-வலிமைபொருந்திய மூன்று இலைகளைப்போன்ற வடிவமைந்த கூர்வேல் ஒருபக்கத்தே தோன்ற, கொன்றை நனை பிணைத்த மன்றல் அம்தொடலை-கொன்றை முகைகளைத் தொடுத்துக்கட்டிய மணம் பொருந்திய அழகியமாலை, பவளமலை உறழும் மார்பில் துவள-பவளங்களாலான மலையை ஒக்கும் சிவந்தமார்பிற் புரண்டசைய, மலைதரு மடந்தை குறங்கின்மிசை இருந்து-மலையரசன் ஈன்றெடுத்த உமைப்பிராட்டியார் தமது தொடையின்மேல் அமர்ந்து, வலம்படுகையால் பெரும்புறம் கவைஇ-வலிமை பொருந்திய வலக்கையால் அகன்ற முதுகைத்தழுவி, உலம்படு திரள்தோள் ஒருமுலை ஒற்ற-உருண்டகல்லுக்கு நிகரான திரண்டதோளை ஒருபக்கத்துக் கொங்கையால் நெருங்க, நரை ஏறு ஊர்ந்த புரைசால்தோற்றம் நினைதொறும்-வெண்ணிறமான விடையின்மேல் ஏறிய உயர்வுமிக்க சிவபிரானது தோற்றத்தை எண்ணுந்தொறும், குழையும் உரவோர்க்கு-நெஞ்சுருகும் அறிஞரான சைவர்க்கு, நவகலும் கேடுபுரி நெஞ்சின் பீடுஇலா அமணர்-நாளுந் தீமைசெய்யும் நெஞ்சையுடைய பெருமையில்லாத சமணர்கள்;

அதள், தோல்; உடுக்கை தொழிலாகுபெயர்.

தைஇ, அளபெடை இசைநிறைத்தற்பொருட்டாய் வந்தது;

"ஈகைக்கண்ணி யிலங்கத் தைஇ"* என்புழிப் (புறநானூறு, ௩௫௩.) போல,

'வலம்படுகையாற் பெரும்புறங் கவைஇ' யென்னுங்குறிப்பால் உமையம்மையார் சிவபிரானது இடப்பக்கத்துத் தொடைமிசை அமர்ந்திருத்தல் உணரப்படும்.

'உலம்படுதிரடோள்' என்னும் வழக்கு "உலந்தருதோளினாய்" எனச் சீவகசிந்தாமணியிலும் (நாமக,௪௭௫) வருதல் காண்க.

'புரை' ஈண்டு உயர்வின்மேலது; "அரசுவீற்றிருந்த புரை யோர்ப் பேணி" (௨௫:அக) என்பது மணிமேகலை.

'நெஞ்சினர், மயக்குநர், காவினர், சமணர்' எனத் தொடர்ந்து கொள்க.

'பாவ்கெழு மூரம்பின் (௧௨) கேடுபுரிநெஞ்சிற் பீடிலாவமணர்' என ஈண்டுக் கூட்டியுரைத்துக்கொள்க.

(௨௪-௨௧) பீடு உயர் செந்தமிழ்க்கூடலில் தோன்றி-பெருமை மிக்க செந்தமிழ்மொழிப்பயிற்சி விளங்கிய மதுரைமாநகரிற் புதிது வந்து, பொய்படு புன்பொருள் கான்று இருள்பரப்பி—பொய்மை நிரம் பிய தம் புல்லிய சமண் கோட்பாடுகளைக் கக்கி எங்கும் இருளைப்பரப்பி, மெய்தரு சைவ நல்நெறிபிழைப்ப-மெய்ம்மைபொருந்திய சைவம்எனப் படும் நல்வழிதவறி; மாணுவழிப்படூஉம் கூன்பாண்டியன்முதல்—சிற வாத தீயவழியில் அகப்படுங்கூன்பாண்டியன் முதலான, ஆறுசெல் மாக்களைச் சூறைகொண்டு எறிந்து-வழிச்செல்லும் மாந்தரை வழி பறித்து ஊறுசெய்து, பெருந்துயர் உறக்குங்காலை-மிக்க துன்பத்தை விளைக்கும்பொழுது;

கூடலில் தமிழ்ச்சங்கங்கள் நிறீஇப் புலவர்பெருமக்கள் தமிழா ராய்ந்து வந்தனராகலிற் 'பீடுயர் செந்தமிழ்க்கூடல்' என்று மதுரை சிறப்பிக்கப்பட்டது. மதுரைக்கு உரிய எனைச்சிறப்புகளினும் தமிழா ராய்ந்தசிறப்பே அதற்குப் பெருஞ்சிறப்பாகும். கூடன்மாநகரில் தமி ழாராய்ந்த பெருமையை மாணிக்கவாசகப்பெருமானும் "உயர் மதிற் கூடலினாய்ந்த ஒண்டீந்தமிழ்" (திருக்கோவையார், ௨௦) என் றருளிச் செய்தல் காண்க

சமண்கோட்பாடுகள் 'பொய்படு புன்பொரு' ளெனப்பட்டன, அவை கடவுட்கோட்பாட்டின் வழிப்படாமையின்; அங்ஙனமே சைவ

சமயமும் 'மெய்தருசைவ' மெனப்பட்டது; என்னை? அது கடவுட் கோட்பாட்டையே தனக்கு உயிரெனக்கொண்டு நிற்றலினென்பது.

சமணரை முன் 'முரம்பு' என்றுரைத்தமையிற், சைவசமயங்கள் 'ஆறுசென்மாக்க' ளெனவும், அவர்கள் சைவமொழுகுதலைத் தடைசெய்து நெறியல்லா நெறிபுகுத்தி ஊறுசெய்தல் 'இருள்பரப்பி நெறிமறைப்பச் சூறைகொண் டெறித' லெனவும் ஏற்றபெற்றி இங்கு உருவகஞ்செய்யப்பட்டன.

இனி 'முரம்பின் (௧௩) துயருறக்குங்காலை (௨௯)' யென வினைமுடிவு செய்தல் ஒக்குமெனின், அஃதமையாது; என்னென்றால், 'பின்செலு மடவார் (௧௧) குழையுமுரவோர்க்கு (௨௨)' உவமையாதலினென்பது.

(௨௯-௩௯) அருந்தவம் நின்பெறுபொருளின் பல்பகல் ஆற்றி-நின்னைத்தமக்கு மகவாகப்பெற்றெடுக்கும் நோக்கத்தால் அரியதவத்தைச் 'சிவபாதவிருதயர்' பலநாளும் இயற்றி, வேண்டிய பெரியோர்க்கு வேண்டியாங்கு அளிப்ப-விரும்பிய சான்றோர்க்கு அவர் விரும்பியவாறே வேண்டுவன ஈய, கருக்குழிக்கிடக்கும் தன்மையை அன்மையின்-கருப்பை என்னுங் குழியிற்கிடந்து வருந்தும் இயல்புடையை அல்லையாகலின், உருப்பெற வருகுநை போல-உருவுண்டாக இம்மண்ணுலகில் எழுந்தருளுவோய்போல, அவர் அகத்து ஒரு பெருமாயம் பெருகுறச்செய்து-அவர் மாட்டுக் கருவிலமர்ந்தாற்போல் ஒருபெரிய மாயச்செய்கையை மிகவுஞ்செய்துகாட்டி, புறம்பெயர்ந்து எய்தி-அவர் மடியகத்தினின்றும் வெளிப்போந்துவந்து, அறம் தரு பெருமைச் சண்பையில் தோன்றினை-அறத்தைப் பிறர்க்கு அருளும் பெருமையினையுடைய சண்பையென்னுந் திருப்பதியில் தோன்றியருளினை;

பகல், நாள்; ஆற்றலோடு இயற்றுதலின், 'ஆற்றி' யெனப்பட்டது. 'அவ' ரென்றது, இங்குச் 'சிவபாதவிருதய'ரும் அவர்தங் கற்பிற் சிறந்த காதன் மனைவியார் பகவதியாருமென்க.

வினையினீங்கிய முழுமுதலிறைவனான முருகப்பெருமான் பிறவியுட்படும் இயல்பினன் அல்லனாகலிற், பகவதியார் மணிவயிற்றிற் கருத்தங்கி உருப்பெற்றது ஈண்டு ஒருமாயமாகக் கிளந்துரைக்கப்பட்டது. எல்லாம் வல்ல முருகப்பெருமானே திருஞானசம்பந்தராய்ப் பிறந்தருளினரென்பது புராணவழக்கு.

> "பூதலமதனிற் காழிமாநகரிற் புண்டரீகன் றடத் தொருசார்
> மாதவம்புரிவோன் முன்னிளங்கதிர்போன் மதலையாய்
> வந்தனன் கந்தன்."

என்று சீகாழித் தலபுராணம் 'திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவவதார வத்தியாயத்தில்' (சு) இங்ஙனங்கூறுதல் காண்க.

'புறம்பெயர்ந்' தென்பது, ஈண்டுப்பிறத்தல்.

'சண்பை' யென்றது 'சீகாழி'யை; சீகாழிக்குரிய பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களிற் 'சண்பை' யென்பதும் ஒன்றாதல் "சண்பைநகர் வளர்காழி" (திருஞானசம்பந்தர் புராணம், கச) திருத்தொண்டர் புராணத்தாலறியப்படும்.

'மாது, ஓ' அசைகள்

(கூகூ-சo) பின்பு-அங்ஙனந்தோன்றிய பின்னர் மூன்றுமாண்டி லொருநாள், கிண்கிணி ஒலிப்பத் தந்தைபின் சென்று-சதங்கை ஒலி செய்யத் தம் தந்தையின்பின்னே போய், தண் கழுநீரும் செம் தாமரையும் ஒருங்கு தலைமயங்கிய பெரும் தடமருங்கின்-குளிர்ந்த கழு நீர் மலரும் சிவந்த தாமரைமலரும் ஒன்றாய்க்கலந்து விளங்கிய அகன்ற திருக்குளத்தின் கரைப்பக்கத்தில், அரும்பெறல் தந்தையைத் தலைக்கூடினை-பெறலரிய தந்தையினை எதிர்ப்பட்டுக் கூடியருளினை.

'கிண்கிணி' ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பினால் வந்த காரணப்பெயர்.

'ஒருங்கு தலைமயங்குத' லாவது, ஒன்றோடொன்று பிரிவு தோன்றாமற் கலத்தல்.

தடமருங்கு, கரை; மருங்கின்கண் என நிற்கற்பாலது மருங்கி னெனச்சாரியைநிற்க உருபுகெட்டது.

தந்தையென்றது, ஈண்டு இறைவனை; திருஞானசம்பந்தரை முருகப்பிரானென் றுரைத்தலின், அவர்க்குச் சிவபிரான் தந்தை யெனப்பட்டார்; மேலும் இங்ஙனமே கொள்க.

'தலைக்கூடுதல்,' என்பது ஓரிடத்து ஒருங்குகூடுதல்.

(சo-சஅ) அதற்புறம்-அதன்பிறகு, முருந்துஉறழ் வெள்நகைப் பெரும்பெயர் அன்னை-மயில் இறகினடிமுள்ளைப்போலும் வெள்ளிய பற்களையுடைய பெரிய புகழ்மிக்க திருவருட்டாயான உமைப்பிராட் டியார், கரும்புங்கனியும் பெருஞ்சுவைப்பாலும் திருந்தியதேனும் ஒருங் குறக்கூட்டி - கருப்பஞ்சாறும் பழச்சாறும் மிக்கசுவைபொருந்திய ஆவின்பாலுந் தெளிந்ததேனும் ஒன்றாய் விரவச்சேர்த்து, குழைத்து

எடுத்து அன்ன-இளகுபதமாய்க் காய்ச்சியெடுத்தாற்போல, விழைவு அருமாபின் முலைபொழி அமிழ்தம் வள்ளத்து ஊட்ட-வேட்கை தீராத சுவைத்தன்மையினையுடைய தமது திருமுலையிற் சுரந்தொழு கியபாலைப் பிராட்டியார் பொற்கிண்ணத்தினால் ஊட்ட, பவளவாய் மடுத்துத் திவள் ஒளி சிறந்து-தமது பவளம்போன்ற செவ்வாயினால் உட்கொண்டு அசையும் ஒளியால் மிகுந்து, பழகுறு தந்தைக்கு மழ விடை அமர்ந்த தந்தையைத் தாயொடும்காட்டி-பழகுதல் பொருந்திய தந்தையாரான சிவபாதவிருதயருக்கு இளைய ஏற்றின்மேல் எழுந் தருளிவந்த உரியதந்தையாரான சிவபெருமானை அம்மையொடுஞ் சுட்டிக் காட்டியருளி;

முருந்து, பற்களின் வெண்மைக்குங் கூர்மைக்குஞ் சிறுமைக் கும் உவமை; இஃதிவ்வாறு உவமிக்கப்பட்டுவருதல், "முருந்தே ரிளநகை" (துயிலெழுப், அஅ) என்னும் மணிமேகலையானும், "முருந்தேய்க்கு முட்போலெயிற்றினாய்" என்னும் ஏலாதி (அ) யானும் அறியப்படும்.

'பெயர்,' இங்குப் புகழ்; "பெரும்பெயர்த் தலைத்தாண் மன் பெருஞ்சிறப்பின் மாநிதிக்கிழவன்" என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்திற் (கரு:எச) போலவென்பது.

குழைத்தெடுத்தலாவது, குழையக்காய்ச்சி யெடுத்தலென்க.

'வாய்மடுத்தல்,' உண்ணுதல்; "மதியுணாமகளென வாம்பல் வாய்மடுப்ப" வென்னும் பரிபாடலடியினும் (ய:எஅ) இப்பொருண் மை தெளியப்படும்.

'திவளொளி,' அசையும் ஒளி; "நிலந்திவள" என்னுஞ் சிந்தா மணி (௩0உஉ) யாற்பெறப்படும்.

சிவபாதவிருதயர் பழகுறு தந்தையெனப்பட்டார், அவர் சிறிது காலம் மட்டுமே தந்தையென உறவு பயிறலின்; அடிகள் சிவபெரு மானை வாளாத் தந்தையெனக் குறித்தல்கொண்டு, அவரே திருஞான சம்பந்தர்க்கு உரிமைத் தந்தையாராவரென்பது இனிதுணரப்படும்.

(சஅ-ருக) பின்றை-பின்பு, காண்தகு திருவிளையாடல்-காண் டற்குத்தக்க செயற்கருஞ்செயல்களை, மாண்தக-மாட்சிமையுண்டாக, செய்திறம் அறியார் உய்திறம்நோக்கி-தவஞ்செய்தற்குரிய வகைக ளைத்தெரியாதவர்கள் உய்யும்வகைகருதி, பல்பகல் இயற்றியபின்னர்- பற்பலநாட்கள் செய்தருளியபின்;

காண், முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; திருஞானசம்பந்தர் செய்தருளிய திருவிளையாடல்களுள் ஒவ்வொன்றும் அறிவான் அவாந்து காண்டற்குரிய அருமைபெருமை வாய்ந்தனவாமென்றற்குக் 'காண்டகு' வென அடைகொடுத்தோதப்பட்டது. "காண்டகு சிறப்பிற் கண்ணகி" யென்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்துக்கு (உ, ௬0) உரைகாரர் அடியார்க்கு நல்லார் 'காட்சிதருஞ் சிறப்பினையுடைய கண்ணகி' யென்றுரைத்ததூஉம் இங்கு உற்றுநோக்கற்பாலதாகும்.

பிள்ளையார் செய்த திருவருட்செயல்கள் பிறர்க்கெல்லாஞ் செயற்கருஞ் செயல்களேயாயினும், அவர்க்கவை எளியவாதல் பற்றி, அடிகள் அவற்றைத் 'திருவிளையாட' லெனச் சுட்டி மகிழ்ந்தார். அவை யாவன: 'பொற்றாளம் பெற்றமை, முத்துச்சிவிகையும் முத்துக்குடையும் முத்துச்சின்னங்களும் பெற்றமை, கொல்லிமழவன் புதல்விக்கு முயலகநோய் தீர்த்தமை, குளிர்காய்ச்சல் நீக்கியருளினமை; முத்துப்பந்தர் நிழற்றப்பெற்றமை; ஆயிரம்பொன் அடைந்தமை, வணிகனுக்குப் பாம்பின்நஞ்சு தீர்த்தமை, வாசிதீரக் காசு பெற்றமை, திருமறைக்கதவு அடைத்தருளினமை முதலியன. இவற்றையெல்லாந் திருஞானசம்பந்தர்வரலாறு கூறுந் திருத்தொண்டர் புராணத்துட் கண்டுகொள்க.

'உய்திறம்' என்றவிடத்துத் திறம் வகை என்னும்பொருட்டு.

(௫௧-௫௨) முன்படர்ந்து-முன் விரைந்துசென்று, அருந்தமிழ் ஆய்ந்த பெருந்தமிழ்க்கூடல் — அரிய செந்தமிழ்ச் சங்க மிருந்து ஆராய்ந்த பெரிய தமிழ்வளம் வாய்ந்த மதுரையின்கண், இருந்த குலச்சிறை முனிவன் எதிர்கொளச்சென்று — குலச்சிறையென்னுந் தவமுடையோன் தம்மை எதிர்கொண்டழைக்க அங்கு எழுந்தருளி;

முற்படர்ந்து, முற்சென்று; என்றது, நாளுங்கோளும் நல்ல வல்லவென அப்பர்பெருமான் தடுத்துந், திருஞானசம்பந்தர், திருவருட்டுணை இருப்பின் அடியார்க்கு எல்லாம் நல்லனவேயாமெனக் கூறிப் பாண்டிநாடு சென்றமை குறித்ததென்க.

கூடன்மாநகர்க்குச் செந்தமிழடைகொடுத்துச் சிறப்பிக்குமுண்மை 'மீடியர் செந்தமிழ்க்கூட' லென்புழி (௨௪) யுரைக்கப்பட்டது.

'தமிழ்க்கூட' லென்று மீண்டுந் தமிழடைகொடுத்தது தமிழ் வளர்ச்சிக்குக் கூடன்மாநகரே உரித்தாயிருந்தமை வலியுறுத்தற்கு அன்றியுந், தமிழ்நாட்டுநகர்களுள் எல்லாச்சிறப்புகளாலுந் தலைமை

பெற்று விளங்கினமையானும் சான்றோர்களானியன்ற செந்தமிழ்ப் பாட்டுகள் நிரம்ப உடைமையானும், திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் முதலிய தமிழ்வேதங்கள் தன்மாட்டே அருணிகழ்ச்சிகள் வாயிலாய் மெய்ப்பிக்கப்பட்டமையானும் 'பெருந்தமிழ்க்கூடல்' எனச்சிறப்பிக் கப்பட்டது.

குலச்சிறை முனிவன், பாண்டிமன்னற்கு அமைச்சர்.

(௫௪–௬௨) பால்கடல்பிறந்த சீர்த்திரு ஆகலின் — திருப்பாற்கடலில்தோன்றிய புகழ்பொருந்திய திருமகளாதலின், இருமுலைக்குடத்தின் ஒருவழி அடக்கி — அப்பாற்கடலிலிருந்த பால் முழுமையும் தன் இரண்டு கொங்கைகளென்னுங் குடங்களில் ஒருமிக்க அடக்கிவைத்து, மலைமகள் ஆதலின் முலைதரல் சுருங்க வள்ளத்து ஏந்திய சில்அமுது அருந்தி ஆறுவேட்கையின் வருவோன் இவன்என முலைமுகம்திறந்தவழி — சீகாழியின்கண் திருமுலைப்பாலூட்டிய உமையம்மையார் மலையரசன் புதல்வியாகலின் அவர்தம் திருமுலைகளிற்பாற் சுரப்புக்குறைய அவ்வாற்றால் அவற்றின்கண் இருந்தவரையில் ஒரு பொற்கிண்ணத்திற் கறந்தெடுத்த சிறிதான பாலைப் பருகி அதனால் அடங்காத பெருவேட்கையுடன் வருகின்றவன் இவனென்று தன்முலைகளின் காம்பு நுனிகள் வாய்திறந்த விடத்து, வழிப்போக்கிய பால்கடல் ஊட்டிய பவளச் செவ்வாய்த் தென்னவன்தேவிக்கும் — அத்திறந்தவழியே யொழுகச் செய்து தான் அடக்கிவைத்திருந்த பாற்கடல்முழுமையும் ஊட்டிய பவளத்தை யொத்த சிவந்த வாயிதழ்களையுடைய பாண்டியன் மனைக்கிழத்தியாரான மங்கையர்க்கரசியாருக்கும், பொன்போல் புதல்வன் ஆயினை என்பது அறியத்தெருட்டி — பொன்னைப் போன்ற அரிய புதல்வனாயினை யென்பதை எல்லாரும் அறியும்படி தெளிவித்தருளி.

திருமாலின் கூறான அரசன் றேவியாகலின், மங்கையர்க்கரசியார் 'திரு' வென உருவகப்படுத்தப்பட்டார்.

பாற்கடலிற் பிறந்தமையின் அரசியார்க்குப் பால் மிகுந்திருந்ததெனவும், மலையகத்துப் பிறந்தமையான் உமைஅம்மையார்க்கு அது குறைந்திருந்த தெனவும், அங்ஙனங் குறைந்திருந்தமையால் அம்மையார் தம்மகத்திருந்த அச்சிறிதளவு பாலினையே வள்ளத்தேந்தியூட்டினாரெனவும், அவ்வாற்றால் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பாலுண்ணும் வேட்கைதணியாராய் அவாமிக்குப் போந்தாரெனவும், அதுகண்டு திருமுலைப்பால்நிறைந்த பாண்டிமாதேவியார் முலைமுகந்திறந்து தாமே

பெருக்கெடுத்து வழிந்தபாலை அவர்க்குவேண்டுமளவும் ஊட்டி வேட்கை தணிவித்தாரெனவும், அதனாற்பிள்ளையார் அவ்வரசியார்க்கும் பொன்போலும் புதல்வராயினாரெனவும் ஆசிரியர் திறம்படக் கற்பித்துக் கூறினமை நுண்மாணுழைபுல மிக்க புலவரனைவரானும் பெரிதும்பாராட்டி மகிழற்பாலதாகும். மங்கையர்க்கரசியார்க்குத் திருமுலை சுரந்த உண்மை,

> ''சுரந்த திருமுலைக்கே துய்யசிவ ஞானஞ்
> சுரந்துண்டார்; பிள்ளையெனச் சொல்லச்-சுரந்த
> தனமுடையாள் தென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த
> மனமுடையாள் அன்பிருந்த வாறு''

என்னுந் திருக்களிற்றுப் படியாராலும் (ருச) இனிது தெளியப் படும்.

'சில்லமுது' சிறிதளவான அமுதென்க; ''தேனெனப் பாலெனச் சில்லமிர் தூற்றென'' என்னுஞ் சீவகசிந்தாமணியினும் (நாமக, கசுஈ) இஃதிப்பொருட்டாய் வருதல் அறியற்பாற்று.

'வேட்கையின்' என்றவிடத்து, இன் ஒடுப்பொருளது;

'பொன்போற் புதல்வன்; என்றது, பொன்னைப்போற் போற்றப்படும் புதல்வனென்றற்கு.

'சென்று, தெருட்டி' யெனத்தொடுத்துக்கொள்க.

(சுஈ-சுரு) வழுதிகொண்ட முழுநோய் தீர-பாண்டியன் நெடுமாறன் அடைந்த நோய்முழுமையுந் தீரும்பொருட்டு, அன்னை ஊட்டிய அமிழ்தை-உமையம்மையார் சீகாழியில் உண்பித்த திருவருட்பாலை, இன் உரைச் செந்தமிழ் ஆக்கித் தந்து-இனிய சொற்களால் தொடுக்கப்பட்ட செந்தமிழ்ப்பாட்டுகளாக இயற்றிக்கொடுத்து, அதுகெடுத்து-அந்நோய் முழுமையும் நீக்கியருளி,

'நோய்' என்றது, ஈண்டு 'வெப்புநோய்' முதலியவற்றையென்க. சமண்குருமார் தீர்த்தற்கென்று பகுத்துவிடப்பட்ட உடம்பின் இடப்பாகத்து நோயையும் அவர் தீர்க்கமாட்டாமையிற் பிள்ளையார் தாமே தீர்த்தருளினமையொடு, பாண்டியற்குப் பிறவிதொட்டே இருந்த கூனையும் நிமிர்த்திட்டமைதோன்ற, 'முழுநோய் தீர' வென்றார்.

அருட்கருத்துகளைத் தமிழாலிசைத்தாரென்றற்கு, 'அமிழ்தைத் தமிழாக்கித்தந்து' என்றார். அது, நோய்.

(கூகூ-கூகூ) பால் படு பூதமும் மேல்படுபொருளும்-ஐந்து கூற்றிற் பட்ட முதற்பொருள்களும் அவற்றிற்கு மேற்பட்ட நுண்பொருள் களும், தன் வழிப்படூஉம் தன்மைய ஆகலின்-தன் நினைவின்வழியே நடைபெறும் இயல்புடையன வாகையால், தான் பிறிது ஆகல் வேண்டின்–ஒருகால் ஒருபொருள் பிறிதொரு பொருளாக மாறு தலைத் தான் திருவுளத் தெண்ணினால், தலைமயங்கி-அவைமுன்னிலை மை மாறி, தம்தொழில் திரிந்து நந்தும் என்பதும்-தமக்கு இயல்பாக உள்ள தொழில்களும் மாறுபட்டுக் கெடும் என்பதும்;

'பாற்படு பூத' மென்றது மண் புனல் அனல் கால் வான் என்னும் முதற்பொருள்கள் ஐந்தும் ஐந்து வகையாகப்பிரிந்து நிற்றலை யுணர்த்திற்று.

'மேற்படு பொரு' ளென்று வேறு கூறினமையின், ஈண்டுப் பூதமெனப் பட்டவை தூவா மாயையிற் றோன்றி மண்முதலாக எண்ணப்பட்ட இப்பருப்பொருள்கள் ஐந்துமேயாம் என்பதும், இனி மேற்படுபொருள்க ளெனப்படுவன இவ்வைம்பெரும் பொருள்களுக்கும் வேறாகத் தூயமாயைக்கட்டோன்றும் விந்துவும் நாதமும் முதலான நுண்பொருள்களாமென்பதுந் துணியப்படும். தான், இறைவன்.

(எ௰) இழித்துக் கொடுக்கப்படும் பொருள்களுஞ் செழித்துத் தோன்றுமென்பதும்;

இழிக்குமென்பது செயப்பாட்டு வினை.

(எக) முறையே நீரிலும் நெருப்பிலும் வைத்து ஒருபால் விளக்கிக்காட்டினை;

நீர், பாண்டிநாட்டின் வைகையாற்று நீர்.

நெருப்பு, திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் கட்டளைப்படி பாண்டியன் அரசவைக்குமுன் ஒரு தீக்குழியில் வளர்க்கப்பட்ட தீயாகும்.

நிகழ்ந்தமுறையே இவற்றை நெருப்பினு நீரினுமென மாற்றிப் பொருளுரைப்பினுமாம்.

திறம், ஈண்டுப் பால்: பக்கம்.

நீரினும் நெருப்பினு மென்புழிச் சாரியைநிற்க உருபுதொக்கது. மேல் வருவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

(எஉ) காயாத பனைமரத்திலும் எலும்பிலும்வைத்து மற்றொரு பால் விளக்கிக்காட்டினை;

'பனை' யென்பது திருவோத்தூரிற் சிவனடியாரொருவர் வளர்த்த பனைகள்; அவை காயாத ஆண்பனைகளாய் நின்றன.

'என்பினு' மெனப்படுவது பூம்பாவையினெலும்பு.

நீரினுநெருப்பினுங் காட்டினை யொருதிறமென்பது, 'தந்தொழி திரிந்து நந்துதலை' யெனவும், பனையினுமென்பினுங் காட்டினை மறு திறமென்றது 'இழிக்கும்பொருள் செழித்தலை' யெனவும் நிரனிறை யாகவைத்துப் பொருளுரைத்துக்கொள்க.

பாண்டிமாநாட்டு மதுரைமாநகர்க்குச் சென்றபிள்ளையார், தமக்கு மாறுய்நின்ற சமண்குருமார் விரும்பியபடி சொற்போரிலன்றி நிகழ்ச் சிப்போரிலும் வெல்வான்கருதி ஒரு தேவாரப்பாட்டெழுதிய திரு வேட்டை எரியிலிட, அது வெந்தழியாமற் பச்சென்றிருந்தது. அங் ஙனமே பின்னும் அவர், மிகவும்விரைவாய் ஓடுகின்ற வைகையாற்று நீரில் மற்றொரு தேவாரச் செந்தமிழெழுதிய ஏடுஇட, அது நீரோடும் வழியே செல்லாமல் எதிரேறி நீரைக்கிழித்துக்கொண்டு சென்றது. 'நெருப்பினு நீரினுங் காட்டிய ஒருதிறம்' இவையாம்; இவற்றால் நீருந் தீயுமென்னும் முதற்பொருள்கள் தலைமயங்கித் தந்தொழில்திரிந்து நந்தினமை காண்க.

இனிப், பாண்டிநாட்டை விட்டு நீங்கிப் பிற திருப்பதிகளையும் வணங்கிக்கொண்டுவந்த திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், தொண்டை நாடு போந்து திருவோத்தூரின்கண் எழுந்தருளியிருந்த ஞான்று, ஆண்டிருந்த சிவனடியாரொருவர் சிவபெருமானுக்காக வளர்த்துவந்த பனைமரங்களெல்லாம் ஆண்பனைகளாய் வளர்ந்து காயாவாய் நிற்ப, அதுகண்டு அவ்வடியாரொடு மாறுபட்ட அவ்வூர்ச் சமண்மாந்தரனை வரும் அவரை அதுவே ஏதுவாகக்கொண்டு இழித்துரைத்தார்; பிள்ளை யார் அஃதறிந்து உடனே ஒரு தீந்தமிழ்த்திருப்பதிகம் ஓதி அவ்வாண் பனைகளெல்லாங் குரும்பைக் குலைகளுடன் பெண்பனைகளாக மாறித் தோன்றுமாறு செய்தார். பின்பு திருமயிலாப்பூரின் கண்ணுஞ் சிவ நேசரென்னும் மெய்யன்பரொருவர் பாம்புகடித்தமையால் உயிர் நீங் கிய தன் அருமைப்புதல்வியின் உடம்பெலும்புகளை எடுத்துவைத்துக் கொண்டு திருஞான சம்பந்தரின் நல்வரவு நோக்கியிருப்ப, அவரும் அங்கெழுந் தருளியக்கால் அந்நிகழ்ச்சியறிந்து அவ்வெலும்புகளைத் திருக்கோயிலின் முன்னர்க் கொணர்வித்து,அரியதொரு திருப்பதிகம் பாடிப் 'பூம்பாவாய்' என அழைத்து அத்திருமகளை எழுப்பியருளினார்.

'பனையினும் என்பினுங் காட்டிய மறுதிறம்' இவையாம். இவற்றால், இழிக்கப்பட்டு நின்ற பனைமரங்களும் எலும்புகளும் பிள்ளையாரது திருவருணோக்கத்தாற் பெண்பனைகளாகவும் பூம்பாவையாகவுஞ் செழித்தமை தெளியப்படும்.

(எஉ-எசு) இனியே-அதன்மேல், அறிவு ஒளி கொளீஇ-அறிவு விளக்கத்தை எல்லாருங்கொள்ளவைத்து, புரைநெறிப்பொய்ச்சமண் முறியநூறி-குற்றம்பொருந்திய முறைமையினையுடைய பொய்யான சமண்மதத்தை இடையற்று விழத் துகளாக்கி, மெய்த்திறம் கிளக்கும் மெய்ப்பொருள் சைவம் மெய்வகைவிளக்கி-மெய்ப்பொருள் வகைகளைக் கிளந்துகூறும் மெய்ம்மையையே பொருளாக்கொண்ட சைவ சமயத்தின் கோட்பாடுகளை மெய்ம்முறைகளால் விளக்கிக்காட்டி, பரங்குன்று அமர்ந்தனை-திருப்பரங்குன்றென்னுந் திருப்பதியின்கண் எழுந்தருளியிருந்தனை;

கொளீஇ, கொள்ளச்செய்து; ஆவது விளங்கச்செய்தல்;

'புரை' யென்பது, பருப்பொருளறிவினோர்க்கு உண்மைபோல் மேல்தோன்றிச், சிறிது நுண்ணறிவுடையராய் உள்நோக்குவார்க்கும் அங்ஙனம் ஏதோருண்மையும் உடையதன்றாய்ப் புரைபடுதலாகும். எனவே, அது 'பொய்ச்சமண்' எனப்பட்டதென்க.

'நூறுதல்' பொடிபடுத்தல், இடித்தல்; திவாகரத்திலும் "எழுதெழின் மாடத் திடனெலா நூறி"* யென்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (உழிஞை, உசு) யிலும் இதற்கு இப்பொருள்கள் உண்மைகாண்க.

திருப்பரங்குன்று; திருமுருகனது ஆறு படைவீடுகளுளொன்று; ஏனைய திருவாவினன்குடி (பழனி), திருவேரகம் (சுவாமிமலை), திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்), குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை யென்பனவாம்.

இந்நான்கு அருந்திறல்நிகழ்ச்சிகளுந் திருவருட்கோட்பாட்டால் இயற்கைக்கு வேறாகவும் நிகழ்ந்தமையால், அத்திருவருட்கோட்பாடு வாயாத சமண்மதம் இவ்வாற்றால் தானே அழிந்தொழியா நின்றதென்றறிந்துகொள்ளப்படும்.

உயிருடைப்பொருள்கள் அல்லாத நீரினுநெருப்பினுங் காட்டிய திறத்தை 'ஒருதிற' மென்று முன்னோதி உயிருடைப்பொருள்களிற் காட்டியவனையிரண்டனையும்மறுதிறமெனப் பின்னோதினர் ஆசிரியர்.

(எசு-அ௧) அது பெயர்ந்து-பின்னர்த் திருப்பரங்குன்றினின்று நீங்கி, இரங்குவால் அருவி நிரம்பத்தோன்றும் ஆவினன் குடியின் அசையினை-ஒலிக்கின்ற வெள்ளிய அருவிகளின் வீழ்ச்சி குன்றெங் குங்காணப்படுந் திருவாவினன் குடியென்னுந் திருப்பதிக்கண் இருந் தனை; அதற்புறம் ஏரகத்து எழுந்தனை-அதன்பிறகு திருவேரகமென் னுந் திருப்பதியின்கண் எழுந்தருளினை; நேரிதின்-நுட்பமாக, ஒரு மொழிவைத்த உட்பொருள் விரிப்பத் திருவளர் தணிகையின் அமர்ந் தனை-ஓமென்னும் ஒருமொழி தன்கட்பொதிந்துவைத்த உட்பொருள் களை விரித்து விளக்கும்பொருட்டுச் சிறப்புஓங்குகின்ற திருத்தணி கைமலையி லமர்ந்தனை.

'இரங்குதல்,' ஒலித்தல்; 'இரங்குவாலருவி' யென இதன்கண் வருமாறுபோலவே, "இலங்குவெள்ளருவி" (மதுரைக்காஞ்சி, உ௬௬) யெனவும், "வால்வெள்ளருவி" (அகநானூறு, ௩0அ) யெனவும் பழைய இலக்கியங்களில் வருதல் காண்க.

'அசைதல்' இருத்தலென்னும்பொருட்டு; "ஆவினன்குடி யசை தலு முரியன்" (திருமுருகாற்றுப்படை, ௧எ௬) என்புழி நச்சினார்க் கினியருரைக்கும் உரையானும் ஈதறியப்படும்.

'நேரிதின் விரிப்ப' வெனக்கூட்டுக.

முருகக்கடவுள் தம் தந்தையாரான சிவபெருமானுக்கு 'ஓம்' என்னும் ஒருமொழியை ஆசிரியர் முறையிலிருந்து செவியறிவுறுத்து தற்பொருட்டுத் திருத்தணிகை மேவினரென்பது.

(அ௧-௯௬) அதற்புறம்-அதன்பின், நின்கழல் கிடந்த அருகா அன்பின்-நினது திருவடிக்கட்பதிந்துகிடந்த கெடாத அன்பினால், சைவம் வளர்க்கும் மெய்வகை மரபின்-சைவசமயத்தை நாடெங்கும் பரப்புகின்ற மெய்க்கூற்றின்கட்பட்ட முறைமையினாலே, உடல் பொருள் ஆவி உனக்கு என நிறுவி-தம்உடலும் பொருளும் உயிரும் உனக்கே உரியவென நிறுத்தி, நின்குறித்து எழூஉம் அற்கும் இன் பத்து-அவ்வாற்றால் நின்னைக்குறிக்கொண்டு எழுகின்ற நிலையான இன்பத்தினால், நின்பெயர் அல்லது பிறிதுஒன்று நவிலா-நினது புகழையல்லாமற் பிறரொருவர் புகழை நாவாற்கூறாத, மன்பெரும் புலவோன் - மிகப்பெரிய புலமையினையுடையவனும், தந்தையைக் காட்டும் தாய் எனப்போந்து நாயினுங்கடைய என்னையும் ஒருபொருள் படுத்து நின் இயல்பு ஒருதுறைப்புகுத்தி உரைக்கும் உரவோன்-

எதும் அறியாத ஒருமகவுக்குத் தந்தையைக்காட்டி யுணர்த்துந் தாயைப்போல் எழுந்தருளிவந்து நாயினுங்கீழ்ப்பட்ட ஏழையேனையும் ஒருபொருளாகத் திருவுளத்தடைத்து நின் எண்பெருங்குணங்களையும் யாம் அறியத்தக்கதொரு துறையிலேயமைத்து அறிவுறுத்தும் பேறுபெறு நிலையுடையவனும், சோமசுந்தர தேசிகப்பெயரின் எமுறவந்தோற்கு அருள-'சோமசுந்தர' வாசிரியனென்னுந் திருப்பெயரோடு எல்லாரும் பேரின்பநெறியை அடையுமாறு தோன்றினவனுமான என் அருமை ஆசிரியனுக்கு அருள்செய்ய, காமுற்று-விரும்பி, பொருள் உடல் ஆவி பொருள்பெற வழங்கி-நின்பொருளும் உடலும் உயிரும் உண்மைநிலையிற் பொருந்தக்கொடுத்தருளி, வேண்டுழி எல்லாம் விரும்பிநின்று எத்த அவற்கு எளிவந்த தவப்பெருந் தன்மையை-விரும்பியபோதெல்லாம் அவன் அன்புகொண்டெழுந்து வழுத்த அவனுக்கு எளிதாய் வெளிப்போந்த மிகப்பெரிய அருளியல் பினையுடையையாய், ஒற்றியூர்ப்புகுந்து வைகினை-திருவொற்றியூரிற் போந்து அமர்ந்தருளினை;

'அருகா' கெடாத, இப்பொருட்டாதல், ''பருகுவன்ன அருகா நோக்கமோடு'' என்னும் பொருநராற்றுப்படை (எஎ) யுரையிற் காண்க.

மரபு-முறைமை; புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (க, ச) ''தொல்குடிமரபின்'' என்பதன் உரையைக் காண்க.

'அற்கல்,' நிலைபெறல்; ''அற்கா இயல்பிற்றுச்செல்வம்'' என்னுந் திருக்குறளைக் காண்க.

'என,' உவமஉருபு.

திருவருணெறியின் கண்ணும் வீடுபேறு நண்ணும் உயிர்க்கு அம்மையே அப்பனைக் காட்டியருளு முண்மை,

> ''மாயநட் போனையும் மாயா மலமெனு மாதரையும்
> வீயவிட் டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாத்
> தாயுடன் சென்றுபின் தாதையைக் கூடிப்பின் தாயைமறந்து
> ஏயும தேகிட்டை யென்றான் எழிற்கச்சி யேகம்பனே''

என்னும் பட்டினத்தடிகள் (திருவேகம்பமாலை, ௧0) திருமொழியினுற் றெளியப்படும்.

'சோமசுந்தரவாசிரியன் தன்னுடைய உடல்பொருளுயிர்களை நினக்கே உரியவெனவழங்கி அன்புசெய்தமையின், நீயும் அவனன்

புக்கு உவந்து நின்னுடைய உடல்பொருளுயிர்களை அவனுக்கு வழங்கி அருள்காட்டினை' யென்னும் இவ்வன்புமுறை "என் உடலுயிராதிய வெல்லாம் நீ யெடுத்துக்கொண்டு உன் உடலுயிராதியவெல்லாம் உவந்தெனக்கே அளிப்பாய்." என்னும் இராமலிங்க அடிகளின் (சு, பிரியேனென்றல், ரு) திருவருட்பாவினும் எடுத்துக்காட்டப் படுதல் இங்கு நினைவுகூரற்பாலது.

'சோமசுந்தரகுரவ' னென்றது, தமக்குச் சமயநுண்பொருள் தெ[illegible]யறிவுறுத்திய ஆசிரியரை.

[illegible]மையை, முற்றெச்சம்.

([illegible]) முற்றவும் நின்பெருந்தன்மையை அறிந்து-முழு தும் [illegible] அருட்டகைமையைத் தெரிந்து, நின் அடி இர[illegible]டு பக[illegible] ஒருவாது வணங்கி-நினது திருவடியை இரவொடு பகலுமாய் [illegible] வணக்கஞ்செய்து, நா தழுதழுப்ப ஏத்துஉரை கிளந்து-நாக்குத் தழுதழுப்படையுமாறு வணக்கவுரைகள் சொல்லி, நெஞ்சம் நெக்கு[illegible]ந்து-உள்ளம் உருகி, மெய் விதிர்விதிர்ப்பப் பெறு வதற்கு-உடம்பு நடுநடுங்க அருள்பெறுதற்கு, எளியேன்-ஏழையேன், அரியென் ஆயினும்-அருமையுடையேனாலும், குவடுகெழு பெரு நிறப் பொன்மலை அடைந்த கருநிறக்காக்கைக்கு உறுவதுஎன-குடுமி பொருந்திய மிக்க ஒளிவாய்ந்த பொன்நிறமான மலையை நண்ணிய கருநிறமமைந்த காக்கைக்கு அப்பொன்னிறமே பொருந்தல்போல, அவனொடு கெழூஉம் சார்பின் இவண் அது சிவணவும் பெறுகுவென்- அச்சோமசுந்தர குரவனொடு சார்கின்ற சார்பினால் இங்கு அவ்வரு ணிலையை யடையவும் பெறுவேனென்பது.

நாத்தழுதழுத்தல், நாக்குழறல். நெக்குடைந்து, உருகி. விதிர் விதிர்த்தல், நடுநடுங்கல். சிவணல், பொருந்தல்.

'காக்கைக் குறுவதாலெனச் சிவணவும் பெறுகுவ' னென்று தொடரை மாற்றியியைத்துப் பொருளுரைத்துக்கொள்க.

'மெய்விதிர்விதிர்ப்பப் பெறுவதற்கு' என்பதன் இடையில் அவாய்நிலையால் அருள் என்னும் ஒருசொல் வருவித்துரைக்க.

பெறுகுவென் என்பதிற் கு சாரியை. அன்று, ஆல், ஏ அசைகள்.

மலையின் பொன்மை இறைவனருளுக்கும், காக்கையின் கருமை உயிரின் மலத்துக்கும் உவமையாம்; 'பொன்மலையடைந்த கருநிறக் காக்கைக்குப் பொன்னிறமுறுதல்போ' லென்றுரைக்க.

வள்ளன்மை கிளத்தல்

உறுபொருள் காணு வுணர்விலார் மாட்டுப்
பெறுபொருள் வேண்டல் பிழையா—னறுநெஞ்சே
யேந்துமுலை வள்ளி கொழுந னெழிலொற்றிப்
போந்து குடியிருக்கும் போது.

(இ-ள்) நறு நெஞ்சே-நல்ல நெஞ்சமே! ஏந்துமுலை வள்ளிகொழுநன்-உயர்ந்துநிற்குங் கொங்கைகளையுடைய வள்ளியின் கணவனான ஆறுமுகன், எழில் ஒற்றிப் போந்து குடியிருக்கும்போது-அ[illegible]ய திருவொற்றித் திருப்பதியின்கண் எழுந்தருளிவந்து குடி[illegible] அமர்ந்திருக்கும்போது, உறுபொருள்காணு உணர்வு இ[illegible]டு[illegible]ரோடு வருவன நல்வினை தீவினையேயல்லாமல்[illegible]ன்று அறியமாட்டாத பகுத்துணர்வுகூடாதவர்களி[illegible] பெறு[illegible]ருள் வேண்டல் பிழை-நீ அடைதற்குரிய பொ[illegible]கேட்டல் குற்றமாகும்.

ஆகவே, எல்லாம் வல்ல ஆறுமுகப்பெருமா[illegible] நமக்குவேண்டுவனவெல்லாம் உவந்தளிப்பானென்பது கருத்து; எனவே அவனது சிறந்த வள்ளன்மை கிளந்தவாறுமென்க;

"பொய்ம்மையாளரைப் பாடாதேயெந்தை
புகலூர்பாடுமின் புலவீர்காள்
இம்மையேதருஞ் சோறுங்கூறையு
மேத்தலாமிடர் கெடலுமாம்
அம்மையேசிவ லோகமாள்வதற்
கியாதுமையுற வில்லையே"

என்னுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது தேவாரத்திருமொழியும் இங்கு நினைவுகூரற் பாலது.

'உறுபொருள்,' ஈண்டு நல்வினை தீவினை.

'பெறுபொரு' ளென்பதற்குச் சிறிதுமுயற்சியெடுத்தால் எவரானும் எளிதிலடைதற்குரிய செல்வப்பொருளென் றுரைப்பினுமாம்.

'நறுநெஞ்சே' யெனப்பட்டது, அறிவுறுப்பதை ஏற்குந் தகுதியுடைய நெஞ்சமென்றற்கு.

'ஏந்துத' லாவது, தாழாது உயர்ந்து அல்லது நிமிர்ந்துநிற்றல்.

இல்வாழ்வாரே எவர் எதை விரும்பினாலும் இல்லையென்னுமல் அளிக்கு நிலையராகலான், இங்கு முருகப்பெருமானது வள்ளன்மை

கிளந்தோதும் அடிகள் அவனை இல்வாழ்வானாகக் குறிப்பான் கருதிக் 'குடியிருக்கும்போது' எனக்கூறி மகிழ்வாராயினர். ஆல் அசை.

தலைமகள் தோழிக் கறத்தோடு நிற்றல்

போதாய்ந்து வெண்ணில வொக்கும் பொடிமணற் பூஞ்சிற்றிலொன்
றோதாயஞ் சூழ விழைத்தாடுங் காலை யொருவடிவேற்
சூதான காளை திருவொற்றி யீசர் துணைப்புதல்வன்
காதாருங் கண்ணி சிதைத்துநக் கோடிக் கரந்தனனே.

(இ-ள்) காது ஆரும்கண்ணி-காதுகள்வரையில் நீண்டு நிறையுங் கண்களையுடைய தோழி!, போது ஆய்ந்து-மலர்களை ஆய்ந்துதெரிந்து, வெண்நிலவு ஒக்கும் பொடிமணல் பூம் சிறு இல் ஒன்று-வெள்ளிய நிலவினையொத்த பொடிமணலால் அழகிய சிறு வீடொன்று, ஓது ஆயம் சூழ-மழலைமொழிகள் ஓதுகின்ற தோழியர்கூட்டங்கள் உடன்சூழ, இழைத்து-அமைத்து, ஆடுங்காலை-நான் விளையாடும்பொழுது, ஒரு வடிவேல் சூதான காளை-ஒரு கூரிய வேலையுடைய வஞ்சகமான காளைப்பருவ முடையோனும், திருவொற்றிஈசர் துணைப்புதல்வன்-திருவொற்றிநகரில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமான்றன் இரண்டாம் புதல்வனுமான ஆறுமுகன், சிதைத்து நக்கு ஓடிக் கரந்தனன்-அதனை அழித்து நகைத்து ஓடி ஒளித்தனன்.

போது ஆய்ந்தும் சிற்றில் இழைத்தும் விளையாடுதல் மகளிர் செயலாம்; போது ஆய்ந்தபின்னர் ஈண்டுத் தலைவி சிற்றில்இழைத்தாளென்றுகொள்க.

பொடிமணல் வெளேலென்றிருத்தலின், அதனை நிலவோடொப்பிட்டுக்கூறுதல் மரபு; "நிலவுமணல் வியன்கானல்" (புறநானூறு, ௧௭) எனவும், "நிலாமணல்" (மணிமேகலை, அ, ௧௧) எனவும் பழைய இலக்கியங்களில் வருதல்காண்க.

கண்ணி, இயல்பாய்நின்ற விளி.

சிறுபருவத்தில் தான் இழைத்தாடிய மணற்சிற்றிலைத் தன்காதலன் அழித்துக் குறும்புசெய்த இயல்பினைத் தலைவி தன்தோழிக்கு எடுத்துக்கூறி அறத்தொடுநிற்றல்,

"சுடர்த்தொடீஇ கேளாய், தெருவினு மாடு
மணற்சிற்றிற் காலிற் சிதையா வடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்த சிறுபட்டி"

என்னுங் கலித்தோகைக் கண்ணுங் (குறிஞ்சிக்கலி, ௧௫) கூறப்படு தல் இங்கு நினைவுகூரற்பாலது.

"அறத்தொடு நிற்றலாவது: அறம் என்பது தக்கது; தக்கதனைச் சொல்லிநிற்றல் * * * அல்லதூஉம், பெண்டிர்க்கு அறமென்பது கற்பு, கற்பின்றலை நிற்றலென்பதூஉமாம். இனித் 'தோழிக்கும் உரித்து' என்ற உம்மையால் தலைமகட்கும் அறத்தொடுநிலை உரித் தென்பது. அஃதாமாறு: இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தானும் பாங்கற் கூட்டங் கூடியானுந் தெருண்டுவரைதலுற்றுத் தமரைவிடும்; விட்ட விடத்து அவர்மறுப்ப; அஃது இலக்கணமாகலான். அங்ஙனம் மறுத்த விடத்துத் தலைமகள் வேறுபடும். எம்பெருமான் மறுக்கப்பட்டமை யான் மற்றொருவாருங் கொல்லோவெனக் கலங்கிவேறுபாடு எய்தின பொழுதே தோழிக்குப்புலனும்; புலனாயினவிடத்து, எம்பெருமாட்டி, நினக்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினான் ஆயிற்று? என்னும். என்ற விடத்து, இஃதெனக்குப்பட்டது: இன்னவிடத்து நீயும் ஆயங்களுந் தழையுங் கண்ணியுங் கோடற்கு என்னிற் சிறிது நீங்கினாய்; யான் நின்று ஒருமணிச்சுனைகண்டேன்; கண்ட அம்மணிச்சுனைதான் ஆம் பலே குவளையே நெய்தலே தாமரையே என்றிப்பூக்களால் மயங்கி மேதக்கது கண்டு வேட்கையான் ஆடுவான் இழிந்தேன்; இழுக்கிக் குட்டம்புக்கேன்; புக்குத்தோழியோவென, நீ அங்ஙனங்கேளாயாயினை யாக, ஒருதோன்றல் தோன்றிவந்து எனதுதுயர் நீக்குதற்காகத் தன் கை நீட்டினான்; நீட்டினவிடத்து மலக்கத்தான் நின்கையெனப்பற்றி னேன்; பற்ற வாங்கிக் கரைமேல் நிறீஇ நீங்கினான்; நீ அன்று கவலுதியெனச்சொல்லேனாயினேன்; நீ எவ்வெல்லைக்கண்ணும் கை விடாதாய் அஞ்ஞான்று கைவிடலினை ஆக்கிற்று விதியாகாதே? இனிப், பிறிதொன்றுங்கொல்லோ வெனக்கலங்கி வேறுபட்டே னென்று தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநிற்கும்" என்று ஆசிரி யர் நக்கீரனார் உரைத்த உரையால் (இறையனாரகப்பொருள், ௨௯- ஆஞ்சூத்திரம்) அறத்தொடு நிற்றல் இன்னதென்றுணர்ந்து கொள்க.

ஒப்புமைகூறி அருணிலை வேண்டல்

இதன்கண் அடிகள் தமக்கும் இறைவனுக்குஞ் சில கற்பனை ஏதுக்கள் கொண்டு ஒப்புமைகூறி, அவ்வொப்புமை யுண்மையின் அவன் தம்பாற் கேண்மைபொருந்தி அருள்தரல் இயையுமென வழக்காடி அருணிலைவேண்டல் கூறப்படுகின்றது.

(௩-௫) காவு அறு மாந்தர்க்கு விரவுறுபழியின்-கள்ளம் நீங்கிய சான்றோர்பாற் கலந்துதோன்றும் பழியைப்போல், மறுவொடு விளங்கும் நிறைகதிர் மதியம்-களங்கத்தொடு விளங்கும் நிறைந்த கதிர்களையுடைய முழுநிலா, வெண்கதிர் விரிக்கும் தண்என்காலை-வெள்ளிய ஒளியை எங்கும் விரிக்கின்ற குளிரும் முன்னிராப்பொழுதில்;

காவென்றது, இங்குக் கள்ளத்தனமான தீய எண்ணங்களை; மாந்தர்க்கு, வேற்றுமையுருபு மயக்கம். சான்றோர்மாட்டுக் காணப்படுங் குற்றமே யார்க்கும் விளங்கித் தோன்றுதல்பற்றிக் காவறுமாந்தர்தம் பழி உவமைகூறப்பட்டது. இங்கு உவமையும் பொருளுமாக வந்த மாந்தரும் மதியமும் முறையே பொருளும் உவமையுமாகவே வரல் வழக்காம்; என்னனிற், காவறு மாந்தரினும் மறுவொடுவிளங்கு மதியமே எவர்க்கும் விளக்கமாய்த் தெரிந்தொன்றுதலினென்பது; மற்று அவை இங்குப்பொருள் உவமமாகவும் உவமம்பொருளாகவும் வழக்கிற்கு மாறாக வழங்கப்பட்டுள்ளன; இங்ஙனம் மாறிவழங்குதலெல்லாம் இலக்கியச்சுவை மிகுத்தற்காம்; இன்னோரன்னவற்றைப் பிற்காலத்தார் 'விபரீதவுவமை' (தண்டியலங்காரம், பொருளணியியல், ௨,௧௪) யெனக்கூறுநின்றனர். விரவுறல், ஒருசொல்.

(௬-௭) புலவுமணம் கமழும் பாக்கத்து-புலால் நாற்றம் நாறுஞ் செம்படவர் சேரியில், நலம் கெழு தெரிவு இல் மாக்கள் புரிதிமில் புகுந்து-நன்மைமிக்க பகுத்தறிவு இல்லாத செம்படவர் கட்டுகள் அமைந்த தோணியில் ஏறி, நிரைநிரைவகுத்த வகை அமை விளக்கம்-வரிசைவரிசையாகப் பகுத்துவைத்த முறையமைந்த விளக்குகள், வானமீனின் வயின் வயின் இமைப்பவும்-விண்மீன்களைப்போல் இடந்தோறும் ஒளிவிடவும்;

கடலினின்றுங் கொணரப்படும் மீன்களாற் செம்படவர்சேரியில் எஞ்ஞான்றும் புலானாற்றம் நாறுதலின், அச்சேரி 'புலவுமணங் கமழும்பாக்கம்' எனப்பட்டது; கமழ்தல்-நாறுதல், "கமழ்கடாஅத்து" (புறம், ௩) என்புழிப்போல. திமில்புகுந்து மீன் பிடிக்குஞ் செம்படவர் தாஞ்செய்யுந் தொழில் தீதெனத் தெளிந்துகொள்ளாமையின், அவர் 'தெரிவின்மாக்கள்' எனப்பட்டாரென்க.

விளக்கம், ஈண்டுச்சுடர்; இது தொழிலாகுபெயர்.

நீலநிறமான வானத்தில் மின்நிறமான விண்மீன்கள் ஒளிவிடுதல்போலவே, நீனிறமான கடனடுவில் மின்னிறமான விளக்கொளி

கள் ஒளிவிட்டுப்பொலிதலின், கடற்படகுகளின் விளக்குகளுக்கு வான்மீன்கள் உவமையாயின.

(அ-கO) சிறுதுடி மருங்குல் கரும் கண் நுளைச்சியர்-உடுக்கை யைப்போன்ற நுண்ணிய இடுப்பினையும் கரியகண்களையும் உடைய நெய்தல் நிலமகளிர், எழுவரும் எண்மரும் உழிஉழிக் கை பிணைந்து-எழுவரும் எண்மருமாய் இடந்தோறுங் கைகோத்து, ஒருவாமரபின் குரவை அயரவும்-ஒருவரைவிட்டொருவர் நீங்காத தன்மையொடு குரவைக்கூத்து ஆடாநிற்பவும்;

குரவையென்பது "காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச் செய்யுள்பாட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனுங் கைபிணைந்தாடுவது" என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறியவுரையானும் (சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாதை, கஉ), அவரெடுத்துக்காட்டிய

"குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர்
செந்நிலை மண்டலக் கடகக் கைகோத்
தந்நிலைக் கொட்பநின் றாட லாகும்"

என்னும் மிகப்பழைய தமிழ்ப்பாட்டானும் (சிலப்பதிகாரம், பதிகம், ௭) இனிதுணரப்படும்.

அயர்தல்-ஆடுதலைச்செய்தல்.

(கக-க௭) அவர்தரு சிறுஅர் சிறுமீன் முகந்து மணல் அகழ் கேணியில் முறைமுறை விடுத்தும்-அந்நெய்தல்நில மகளிர் பெற்றெடுத்த சிறுவர் கழிகளிற் கிடக்குஞ் சிறுமீன்களைக் குடுவையிற் பற்றி முகந்துகொண்டுவந்து அருகே மணல்நிலத்தில் அவர்களாற் றோண்டியெடுக்கப்பட்ட ஊற்றுக்கிணற்றிலே ஒருவர்பின் ஒருவராய் விட்டு, (அதன்பின்) பொரிகெழு புன்னைப் பூந்துணர் வீழப்பப் புரிவளை எறிய-நெற்பொரிபோலும் பூக்களையுடைய புன்னைமரத்தின் பூங்கொத்துக்களை வீழ்த்தும்பொருட்டு முறுக்குண்ட சங்கினை மேல் வீச, கோடு தாக்கிப் பலவேறு உடைந்த நலம் கிளர் நித்திலம்-அவ்வாற்றால் அம்மரத்தின் கிளைகள் முட்டுதலாலே பலவாய் வேறு வேறாய் உடைந்து சிதறிய நன்மைமிக்க அச்சங்கின் முத்துக்களை, கொழுவிய நனை எனக் குஞ்சிப்பெய்து-செழுமையான. அப்புன்னை மரத்தின் மொட்டெனக்கருதித் தமது தலைமயிரிற்செருகி, வழீஇ வீழக் கண் கலுழ்பு பெயரவும்-அவை மழமழவென்றிருத்தலால் வழுவிவிழ அதனாற் கண்கலங்கி யழுது அங்குநின்று நீங்கவும்;

முகந்தென்றமையின், குடுவையில் முகந்தென்று கொள்க.

கேணி-நெய்தல்நிலத்துச் சிறுகிணறு.

புன்கமரத்தின் பூ நெற்பொரியை யொத்திருக்குமென்பது, "பொரிப்பூம்புன்கின்" என்னும் ஐங்குறுநூற்றுச் செய்யுளிலும் (ௗ௬அ) காண்க.

சங்கின்வடிவு, முறுக்குண்டாற்போ லிருத்தலிற் 'புரிவளை' யெனப்பட்டது. சங்கு உடைந்தால் அவை முத்துக்களாய்க் காணப் படுதலின் 'நித்திலம்' எனப்பட்டன. வலம்புரியினின்றும் முத்துப் பிறக்குமுண்மை முன் (௪: அ-௯) காட்டப்பட்டது. வீழ்ப்பவென் பது பிறவினை; குஞ்சி, ஆண்பான் மயிர்.

கலுழ்பு, செய்புவென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். 'சிறுஅர்' இசை நிறை அளபெடை. 'வழீஇ' சொல்லிசை யளபெடை.

புன்னைப் பூங்கொத்தினை வீழ்த்தும்பொருட்டு அதன்மேலெ றிந்த சங்குகள் குறிதப்பிக் கிளைகளிற்றாக்குண்டமையின், உடைந்து சிதறின; அவற்றை அந்நெய்தலஞ் சிறார் புன்னை நனைகளே உதிர்ந் தனவென மயங்கித் தந்தலைமயிரிற் செருகினாராக, அவை மழமழ வென்றிருத்தலால் அம்மயிரிற்பொருந்தாமல் வழுவிவீழ்ந்தன; அவற் றை அவர் மீண்டுமீண்டுஞ் செருகுதலும் அவைதாமும் மீண்டு மீண்டு நழுவிவீழலின், அதுகண்டு அச்சிறார் அழுது கண்கலங்கி அங்குநின் றும் பெயர்ந்தாரென்பது.

(௧அ-உ௩) கொழுமடல் அவிழ்ந்த குழூஉக்கொள் கைதை வான் சிதர் அளாய தேம்கமழ் ஆம்பல்-செழுமையான இதழ்விரிந்த கூட்டங் கொண்டதாழையினுடைய வெள்ளிய பூந்தாதுகள்கலந்த தேன்மணக் குஞ் செவ்வாம்பன்மலர்கள், நீறு உறு தழலே போலவும்-நீறு பூத்த நெருப்பைப்போலவும், பால்செழு குறுநடைப்புதல்வர் துவர் இதழ் போலவும்-பால் ஒழுகுங் குறுகுறுவென்னுஞ் சிறுநடையினையுடைய புதல்வர்களின் சிவந்த வாயிதழ்களைப்போலவும், அறிவு இல் மாக்கட் கும் அறிவுபேதுறக்கும் புனையாப் பொற்பின்-மெய்யறிவுபெறாத மக் கட்கும் அவரது உலகுணர்வினை மயக்குங் கையாற் புனைதல்செய் யாத இயற்கையழகினால், முறைமுறை சிறப்பவும் - ஒன்றின்மே லொன்றாய்ச் சிறந்துவிளங்கவும்;

தாழம்பூவின் இதழ்கள் ஏனைமலர்களின் இதழ்களை விடப் பெரிய வாயுஞ் செழியவாயுமிருத்தலின், 'மட' லெனவுங் 'கொழு' வெனவும்

ஆசிரியர் அடைகொடுத்தோதினர். தாழஞ்செடிகள் புதர்புதராயிருத்தலாற், 'குழூஉக்கொள் கைதை' யெனப்பட்டது.

'வால்' வான் எனத்திரிந்தது; "வான்கதிர்த்திருமணி" (புறம், கடுo) என்புழிப்போல.

'தேங்கமழ்' என்புழித் 'தேன்' என்னுஞ்சொல் ஈறுகெட்டு வருமொழி வன்மைக்கேற்ப மென்மை மிக்கது. இது

"தேனென் கிளவி வல்லெழுத் தியையின்"

"மெல்லெழுத்து மிகினு மானமில்லை." (தொல்காப்பியம், புள்ளிமயங்கியல், சடு, சகூ) என்பவற்றாற் கொள்ளப்படும்.

'நீறுறுதழல்' என்பதில், நீறு கைதையின் பூந்தாது எனவும், தழல் ஆம்பலெனவுங்கொள்க; இங்ஙனமே பால் கைதைத்தாதெனவும், துவரிதழ் ஆம்பலெனவும் அதற்கடுத்த உவமையிலும் உணரற்பாற்று.

'பால்கெழு துவரிதழ்' என்று கூட்டுக.

குழந்தைகள் குறுநடையின ரென்பதைப் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியுங் "குறுகுறு நடந்து சிறுகைநீட்டி" எனப்புறத்திற் (கஅஅ) கூறினர். துவர், சிவப்பு.

'மாக்கள்' என்பார் மக்களுட் பகுத்தறிவு இல்லாதவர்; மரபியலுரைகாரர் "மாவுமாக்களும் ஐயறி வினவே." (தொல்காப்பியம், மரபியல், உஉ) என்னும் நூற்பாவுக்கு உரைகூறுகின்றுழி "மாக்களெனப்படுவார் மனவுணர்ச்சியில்லாதார்" என்று உரைப்பர். இனி 'அறிவுபேதுறுக்கு' மென்பது அத்தகையமாக்களுக்கு உலகியற்பொருள்களை யுணரும் பொறியுணர்வே உளதாகலின், அவர்க்கு அவ்வுலகியலுணர்வினையும் மயக்குமென்பதாம். எவ்வாறெனின், கைதையந் தாது படிந்த செவ்வாம்பன் மலர் சிவபிரானது நீறுபூத்த தழலுருவத்தை அவர்க்கு நினைப்பூட்டாமையின் 'மாக்கட்கும்' என்பதன் உம்மை இழிவு சிறப்பு.

இயற்கைத் தோற்றத்திற் காணப்படும் அழகு மக்கள் கையாற் புனையப்படாத தாகலிற் "புனையாப் பொற்பு" என்றார்; மேற் கூறிய நெய்தல் நில அழகுகள் புனையாப் பொற்பின என்றபடி.

(உச-உகூ) நெய்தல் சான்ற கைதை அம் கானல் ஒற்றியூர் அமர்ந்த வெற்றிவேல் குரிசில்-இவ்வாறாக நெய்தனிலத்தின் அழகு நிறைந்த தாழைகள் வாய்ந்த கடற்கரையினை யுடைய திருவொற்றியூ

MAHAMAHOPADHYAYA

ரென்னுந் திருப்பதியில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியவெற்றி மிக்க வேற்படையினைத் தாங்கிய செம்மலே! கொன் ஒன்று இளக்கு வென் கேண்மதி பெரும!–பெருமையானதோர் ஒப்புமைச் செய்தி சொல்லுவேன் கேட்டருள்க, பெருமானே;

'கைதையங் கானல்,' அம் சாரியை; குரிசில், ஆண்டகை; இஃது இயல்புவிளி; கொன், பெரியது; இஃதிப்பொருட்டாதல் ' கொன் ஒன்று இளக்குவல்'' என்னும் மதுரைக்காஞ்சியடிக்கு (உாசு) அதன் உரைகாரர் கூறும் உரையாற் பெறப்படும்;

'கேண்மதி' இதன்கண் மதி முன்னிலையசைச்சொல்;''உறைமதி பெரும'' (மதுரைக்காஞ்சி, எஅக) என்புழிப் போல.

(உஎ-௩0) நீயே ஆர் உயிர்த் தொகுதிக்குப் பேறுதரல் வேண்டி ஐந்தொழில் இயற்றுவை-தேவரீர் அரிய உயிர்க்கூட்டங்கட்கு நமது திருவடிப் பேற்றை அளித்தல் கருதிப் படைத்தல் முதலான ஐந் தொழில்களைச் செய்வீர், யானே ஒருநெறி இன்றிப் பொறிவழி ஓடி ஐம்புலன் நுகர்ந்தாங்கு அமைகுவென்-ஏழையேன் ஓர் அருள் நெறியில் நிற்றலில்லாமல் மெய்வாய் முதலான ஐந்து பொறிகளின் வழியே பாய்ந்து அவற்றின் ஊறு சுவை முதலான ஐந்து புலன்களை நுகர்ந்தபடியே அமைந்திருப்பேன்;

'ஐந்தொழில்' என்பன, படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளலாகும். 'படைத்தல்' என்பது, அறியாமையால் மூடுண்டு கிடந்த உயிர்களுக்கு உடம்பைக் கொடுத்து, அவ்வாற்றால் அவற்றிற்கு அறிவைத் தோற்றுவித்தல்; 'காத்த' லென்பது, உடம்பெடுத்த உயிர்களுக்கு வாவா அறியாமை தேய்ந்து கழிய, அவற்றின் அறிவை வளரச்செய்தல்; 'அழித்தல்' என்பது உயிர்கள் தம்முடைய இருவினைப் பயன்களைத்தொடர்ந்து நுகருதலால் அவற்றின் உடம்பு வலி குறைய அவைதாமும் இளைப்புறுதலால், அவற்றின் பழவுடம்பு கழித்து, மீண்டும் அவ்வுயிர்களைப் புத்துடம்பிற் பிறப்பிக்குமுன் சில காலம் இளைப்பாறச் செய்தல். 'மறைத்தல்' என்பது ஒவ்வொரு பிறவியிலும் உயிர்கள் மேலும்மேலும் இருவினைப் பயன்களை அவாவுடன் நுகரும் பொருட்டு அவைதமக்கு முற்பிறப்புக்களில் நிகழ்ந்த இருவினை நுகர்ச்சிகளை மறைத்து மறக்கும்படி செய்தல். 'அருளல்' என்பது இம்முறைகளால் அறியாமை முற்றுந் தேய்ந்து பேரறிவு கிளரப்பெற்ற உயிர்களுக்கு வீட்டின்பத்தை வழங்குதலாகும். எல்லாம்

வல்ல இறைவன் ஆருயிர்த்தொகுதிகள் பொருட்டுச் செய்யும் இவ் வைந்தொழி லியல்புகள்,

"அழிப்பிளைப் பாற்ற லாக்க மவ்வவர் கன்ம மெல்லாங்
கழித்திட லுகாச் செய்தல் காப்பது கன்ம வொப்பிற்
றெழித்திடன் மலங்க ளெல்லா மறைப்பருள் செய்தி தானும்
பழிப்பொழி பந்தம் வீடு பார்த்திடி னருளே யெல்லாம்" எனச்

சிவஞானசித்தியாரில் (க:நஎ) விளக்கமாய்க் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

'பொறிகள்' எனப் பொதுவாகக் கூறினமையால் ஐம்பொறிகளு மென உரைக்கப்பட்டது; அவையாவன, மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி; ஐம்புல னென்பன அவ் வைம்பொறிகளின் உணர்வுகள்; அவை ஊறு சுவை ஒளி நாற்றம் ஓசை யென்பன; பொறிவழியோடி அவ்வுணர்வுகளை நுகர்தலென்க. ஆண்டவன் படைத்தல் முதலான ஐந்தொழில்களையும் என்றும் இயற்றுதல் போல், ஆசிரியர் தாமும் உறுதல் முதலான ஐந்தொழில்களையும் ஓயாது இயற்றுவதாகக் கூறி ஒப்புமை காட்டினர்.

'ஓடி' யெனப்பட்டது, பொறிவழிச் செல்லுதலில் உள்ளத்துக்கு உள்ள விரைந்த விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துதற்கு.

(நக-நச) நீயே மக்கள்மேல் கொண்ட பொச்சம் இல் அன்பில் தாயே அனைய அளியினை-தேவரீர் தம் மக்கள்பால் வைக்கும் பொய் ம்மையில்லாத அன்பில் தாயையே ஒத்த அன்பினை யுடையீர்; யானே மனைவியும் மக்களும் பொருள் எனக்கொண்டு-ஏழையேன் மனைவியை யும் மக்களையுமே உறுதிப் பொருள்களெனக் கருதி, நினைவது ஒன்று இல்லாப் பேர் அன்பினனே-எனையொரு பெரும்பொருளிருப்பதாக வும் நினைதல் சிறிது மில்லாத பேரன்பினை உடையேன்;

'பொச்சம்', பொய்; பொக்கம் என்பதன் திரிபு (பிங்கலந்தை); "பொச்சமிலன்பு மன்னர்" (திருநாட்டுப்படலம், நக) என்பது திரு விளையாடற் புராணம்.

'தாயே' என்பதன் ஏகாரம், பிரிநிலையொடு தேற்றம்.

'அளியினை', குறிப்பு வினைமுற்று; 'அன்பினென்' என்பதும் அது;

'ஒன்று' ஈண்டுச் சிறிதென்னும் பொருளில் வந்தது; இஃதிங் ஙனம் வருமாறு, "மாயைக் குணர்வொன்று மில்லை யென்றே வைத் திடுமதனால்" (சிவஞானசித்தியார், க, கஎ) என்பதிற்காணப்படும்.

மக்களு மென்பதன் ஈற்றிலும் பிரிநிலைத் தேற்றேகாரம் விரித்துரைத்துக் கொள்க.

இதன்கண், நீ நின்மக்கள்மேல் அன்புடையையாதல்போல், யானும் என் மனைவிமக்கள்மேல் அன்புடையே னென்று ஒற்றுமை காட்டியவாறும்; இறைவனுக்கு மக்களாவன உயிர்களென்க.

(௨௫-௪௨) நீயே-தேவரீர், யானைவெண் மருப்பும் தேனின் இறாலும் மயில் தழைப்பீலியும் விரைமகழ் சாந்தமும் ஒருங்கு தலை மயங்கிய இரும்பெருங்குன்றத்து-யானையின் வெள்ளியகொம்புகளும் தேனின்கூடுகளும் மயிலின் தழைதலையுடைய தோகைகளும் மணங் கமழுஞ் சந்தனக்கட்டைகளும் ஒருங்குகலந்துகிடக்கும் மிகப்பெரிய மலையில், ஆனாது உறையும் இயல்பினை-விருப்பம் நீங்காது எழுந்தருளியிருக்கும் இயல்பினையுடையீர்! யானே-ஏழையேன், புலம் இல் கல்வியும் நலம் இல் புகழும் வழுவிய ஒழுக்கமும் கழுவாக்குற்றமும் ஒருவழி அமைந்து பெருகிய செருக்கு எனும் கோடுகெழுகுன்றில்-பகுத்தறிவில்லாத படிப்பும் நன்மையில்லாத புகழும் தவறிய ஒழுக்கமுங் கழுவியகற்றாத குற்றமும் ஒன்றாய்ப்பொருந்திப் பெரிதான ஆணவம் என்னும் உச்சிகெழுமிய மலைமேல், பீடு உறுகுவென்-அமர்ந்து பெருமை பெறுவேன்;

இறால், 'தேன்கூடு;' "இறாறேன்கூடே" என்பது திவாகரம் (விலங்கின் பெயர்த்தொகுதி). 'தழைப்பீலி,' இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை; 'தழை' முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 'தலைமயங்குதல்' ஒன்றோடொன்று கலந்துகிடத்தல்; "வகைதெரிவறியாவளந்தலை மயங்கிய" (சிலப்பதிகாரம், க௪, க௭அ) வென்புழிப்போல.

'ஆனாது,' ஈண்டு நீங்காது என்னும்பொருட்டு; "கொள்ளைமாந் தரிரனாது" என்னும் அகநானூற்றின் கண்ணும் (௬) இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் காண்க. 'புலம்,' அறிவு; இங்குப்பகுத்தறிவினையுணர்த்தும்.

'பெருகியகுன்று' எனத்தொடுத்துக்கொள்க. தீய இயல்புகளெல்லாம் ஈண்டு மலையாக உருவகப்படுத்தப்பட்டன; திருக்குறளில் (௩:க) நல்லியல்புகளெல்லாங் "குணமென்னுங் குன்று" என உருவகப்படுத்தப்பட்டாற்போலவென்பது.

இதன்கண், முருகப்பெருமான் குன்றுகண்மேல் எழுந்தருளியிருத்தல்போல, ஆக்கியோர்தாமுந் தீமையென்னுங் குன்றுகண்மேல்

எறியுறைவதாக ஒற்றுமை தேற்றியவாறு காண்க; முருகப்பெருமான் குன்றுகண்மேல் அமர்ந்தருளும் உண்மை, அவனெழுந் தருளுதற் குரிய ஆறுபடை வீடுகளுட் 'குன்றுதொறாடல்' என்பதும் ஒன்றாதல் கொண்டும், "குன்றுதொ றாடலு நின்றதன் பண்பே" என்னுந் திரு முருகாற்றுப் படையின் (உகள) திருமொழி கொண்டும் நன்கு துணி யப்படும். பீடு, பெருமை.

(சக-ருஅ) நீயே-தேவரீர், அறல் செறித்தன்ன-செறிகுழல் கற் றையும்-கருமணல் முடங்கினாற்போல் நெளிதல் உள்ள மயிர்த்தொகு தியும், பிறை செறித்தன்ன நறைகமழ் நுதலும்-எட்டாம் பிறைத்திங் களைப் பொருத்தினாற் போன்ற மணம்வீசும் நெற்றியும், கயல் இணைத்தன்ன அகல் இருவிழியும்-இரண்டு கெண்டை மீன்களை முகஞ்சேர்த்து வைத்தாற்போல் அகன்ற இரண்டு கண்களும், கும் கை முகிழ்த்தன்ன அமைவரு நாசியும்-இளைய எள்ளின் மொட்டு அரும்பினாற்போல் அமைந்த மூக்கும், பளிங்கின் அன்ன துளங்கு ஒளிக்கதுப்பும்-பளிங்கிற்போல அசைந்து நிழலாடும் விளக்கத்தினை யுடைய கன்னங்களும், வள்ளை அன்ன தெள் ஒளிச் செவியும்—வள் ளைத்தண்டை ஒத்த தெளிந்த ஒளியையுடைய செவிகளும், குலிகம் தோய்த்த இலவு உறழ் இதழும்-இங்குலிகத்திற் றோய்த்தெடுத்த இல வம் பூவை ஒக்கும் சிவந்த வாயிதழும், முறுவல் பூப்ப மின் என மிளி ரும் குறுமுத்து அன்னசிறு முள்எயிறும்-புன்னகை மலருங்கால் மின் போல் ஒளிவிடுகின்ற குறிய முத்துப்போன்ற சிறிய முள் ஒக்கும் பற்களும், கொழுநீர்ப் பணிலத்து விழுமிய கழுத்தும்—செழுமை யான நீர்வாழ் சங்கை ஒக்குஞ் சிறந்த கழுத்தும், எமக்கு அருள் மா பின் தமக்கு அமை கையும்- எழையேங்கட்கு அருள் செய்யும் இயல் பினால் தமதருட்டன்மைக்கு இசைந்த அருட்கையும், சிவிறி விரித்து அனன சிறு திருவடியும்-சிவிறியை விரித்து வைத்தாற் போன்ற சிறிய திருவடிகளும், எம் உளம் நீங்காச் செம்மையின் தோன்றவீறு கெழு பகுதியின் வேறு இருமடவார் கூறுகொண்டு இருபுடை விளங்க-எளியேங்கள் உள்ளத்தினின்றும் நீங்காத செவ்வியில் இடை யறாது தோன்றுமாறு மேன்மை கெழுமிய இடவலப் பக்கங்களில் வேறுவேறாக மங்கையர் இருவர் பங்குகொண்டு இருபக்கங்களிலும் விளங்க, சீறிய மயில்மிசை வருகுவை-சீற்றங் கொண்டுவந்த மயிலின் மேல் எழுந்தருளி வருவீர்!

நெறித்தல், முடங்குதல், நெளிதல்; "நெறிகொள் வரிக்குடர்" (புறம், கூ0) என்பதன் உரையைக் காண்க. மக்கள் உடம்புபோல் வாலாமையும் அதனுல் தீய முடைநாற்றமும் இல்லாமல், எல்லாம் வல்ல இறைவியின் அருளுடம்பு நறுமணங் கமழ்தலே உடைமையின் நுதல், 'நறைகமழ் நுதல்' எனப்பட்டது; சாந்தும் நீறும் அணிதலுடைமையின் அங்ஙனங் கூறப்பட்ட தென்றலுமொன்று.

மகளிர் நெற்றிக்குப் பிறை உவமையாதலின் வகை முன்னரே விளக்கப்பட்டது.

குமிகை-இளையெள், (பிங்கலந்தை).

கன்னங்களின் துளங்கொளி அவற்றின் பக்கத்தே யமைந்த செவியின் மேலும்பட்டு ஒளிசெய்தலின், அச்செவியுந் தெள்ளொளி யுடைய என்றார். மற்று விளக்கம் மிக்க மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட தோடு அணிந்த செவிகளாகலின், அங்ஙனந் தெள்ளொளியுடைய வாயின வென்றலும் ஒன்று. அன்றி, இவ்விருவகை யொளிகளாலும் அவை விளங்கின வெனலுமாம்.

இயற்கையே செந்நிற முடையதாகிய இலவமலர் இங்குலிகத் திற் றோய்த்தெடுத்தவழி மேலுஞ் சிவந்த நிறத்தினதாய் விளங்கலின் அஃது அம்மையரின் வாய் இதழுக்கு உவமையாயிற்று.

அத்துணைச் சிவந்த இதழ்கள் திறந்தவழித் தோன்றும் பற்கள் முத்துப்போல் வெண்ணிறத்தின வாயினும், அச்சிவந்த இதழ் ஒளியுடனும் விரவுதலின், அவை மின்னொளியொடு மிளிரும் என்றார். முத்து வெண்மைக்கும் ஒளிக்கும் வன்மைக்கும் உவமை.

பணிலம், மழமழப்புக்கு உவமை; நீரின்கண் இருந்து உண்டாதலின், 'நீர்ப்பணிலம்' எனப்பட்டது; 'நல்ல நீர்மையுள்ள பணில' மெனலுமாம்.

'சிவிறி விரித்தன்ன' வென்னுங் குறிப்புத் திருவடி விரல்கள் தனித்தனி நெருங்கி நிற்றலைக் குறித்தவாறும்.

வீறு—"வேறொன்றற் கில்லா அழகு" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (சீவக. சிந்தாமணி, சஅகூ)

மடவார், இங்கு வள்ளி தெய்வயானையம்மையார்.

சீறியமயில்-சீற்றத்துடன் வந்த சூரனுகிய மயில்; கடைப் படியாக முருகப்பிரானது வேலால் இருகூறுகப் போழப்பட்ட சூரனது உடல் சேவலும் மயிலுமாகிப் பிரானொடு பொருதற்குப் பெருஞ்

சீற்றத்துடன்வர, இறைவன் சேவலைக் கொடியாக நிறுத்தி, மயிலை ஊர்தியாகக் கொண்டானெனக் கந்தபுராணங் கூறும். அது,

"தாவடி நெடுவேன்மீளத் தற்பரன் வரத்தால் வீடா
மேவலன் எழுந்து மீட்டு மெய்பகிரிரண்டு கூறுஞ்
சேவலுமயிலுமாகிச் சினங்கொடு தேவர் சேனை
காவலன் றன்னைநாடி யமர்த்தொழில் கருதி வந்தான்"

என்னுஞ் சூரபன்மன் வதைப்படலச் செய்யுளால் (சகூஉ) அறியப் படும். மன், ஓ அசைநிலை

(டுகூ-எஎ) யானே-ஏழையேன், கருநெறி மறமும்-கருதிய நெறி யினையுடைய பாவமும், அருகிய அறிவும்-குறுகிய அறிவும், விரிவுறு மயக்கமும்-விரிந்த மயக்கமும், திருகிய சினமும்-முறுகிய சினமும், தொண்டர்ப்பணியா நாணமும்-அடியார்களை வணங்காத நாணமும், எண்தோள் முக்கண் பெருமான் பெரும்புகழ் நக்குச் சமயக் கணக்கர் ஆமைவு இலகூறும் புல் உரை கொள்ளும் பொல்லாக் கிழமையும்-எட்டுத்தோள்களும் மூன்று கண்களும் உடைய சிவபெருமானது பெரும்புகழை எள்ளனஞ் செய்து அயல்மதத்தார்கள் ஆராய்ந்து அமைதல் இலவாகக் கூறுஞ் சிறிய கூற்றுகளை மேற்கொள்ளுந் தீய இயல்பும், வெகுளியொடு படூஉம் தகை இல் மாற்றமும்-சினத்தொடு கூடிய தகுதியில்லாத பேச்சும், அறிவோர் நகைப்ப மடவோர் திகைப் பப் பொருளொடு பொருந்தாப் புகுந்துசொன் மொழியும்-அறிஞர் நகைப்பவும் அறிவிலார் திகைப்பவும் மெய்ம்மையோடு இசையாத முன்விரைந்து மொழியுஞ் சொல்லும், உறுவரைப் பேணாது எழும் இறுமாப்பும்-பெரியாரைப் போற்றாது எழுகின்ற செருக்கும், எளி வந்தோரும் இரவன் மாக்களும் அழுவிளிக் கம்பலை கொள்ளக் குறை வின்றிப் பழுதுறச் சென்றுங்கு எறிந்து நகும் முருடும்-வறியவரும் இரத்தற்றொழிலைச் செய்வாரும் அழுது பிறரை அழைக்கும் ஒலி இட நெஞ்சிளக்கமில்லாமற் பொல்லாங் குண்டாகச் சென்று அங்கே அவர்களை அடித்து அவ்வாற்றால் உவக்கும் முருட்டுத் தன்மையும், அறிவொடு படாஅச் சிறுதொழில் முறைமையும்-அறிவொடு கூடாத புல்லிய செயல்வகையும், நீங்காமரபின் ஓங்கிப்பொலிய-பிரியாத வியல்பினால் மிக்கு விளங்க, யான் எனது என்னும் கூனல் கிழத்தி யர் பெரும்புறம் கவவி வயின் வயின் அமைத்து-யான் எனது என் னுங் கூன்கெழுமிய மனையாட்டிமாரின் பருத்த முதுகைத் தழுவி

இடப்பக்கத்தும் வலப்பக்கத்தும் அமைச்துக் கொண்டு, மறம் தேர் வாழ்க்கை மயில்மிசைக் கொண்டு-தீவினையே தேடும் வாழ்க்கையென்னும் மயிலின்மேல் அமர்ந்து, சிறந்ததோர் திறத்தில் சிவனுமென் அன்றே-இவ்வகைப்பட்ட பெருமையானதொரு வகையில் நினக்கு நிகராகுவே னல்லனே!;

கருநெறி, கருகிய நெறி; ஆவது பொருண்மறைந்த நெறி. கருகல், பொருண்மறைதல்; எனவே இங்குப் புண்ணியப் பொருண் மறைந்த நெறியென்க.

'திருகிய சினம்' முறுகிய சினம்; ஆவது மிகுந்த சினமென்க; "உரவுச் சினந் திருகிய" என்றார் புறநானூற்றிலும் (உரு).

தொண்டர்ப் பணியா நாணம், திருத்தொண்டரைப் பணியவொட்டாதபடி தடைசெய்யும் நாணமென்பது.

சிவபெருமான் உலகமெங்கணும் நிறைந்த முழுமுதலாகலின் உலகத்தின் எட்டுத் திசைகளையும் அவனுக்கு 'எண்டோள்க' ளென வும், ஞாயிறுந் திங்களுந் தீயும் அவனுக்கு 'முக்கண்க' ளெனவும் அறிந்தோர் உரைப்ப.

'சமயக் கணக்கர்', சமய நூல் வல்லுநர்; "சமயக் கணக்கர்தம் மதி வழிகூறாது" (கல்லாடம், சரு) என்பது காண்க. அமைவில, குறிப்பு முற்றெச்சம்.

'கிழமை,' இங்கு இயல்பு; இஃது இப்பொருட்டாதல் "வாரமுங் குணமுங் காணியுங் கிழமை" யென்னும் பிங்கலந்தையால் (௩௩எ௰) அறியப்படும்.

பிறர் விரும்பாத நிலையில் தானே முன்விரைந்து பதறிமொழியுஞ் சொல் 'புகுந்து சொன் மொழி' யெனப்பட்டது. 'பொருளொடு பொருந்தா' என்பதிற் பொருள் மெய்ம்மையினை யுணர்த்திற்று; "பொய்யுரையே யன்று பொருளுரையே" என்பதிற் போல (சிலப்பதிகாரம் கூ, கஅ).

உறுவர், மேலோர்;"உறுவர்ப் பேணல்" என்னுஞ் சீவக சிந்தாமணித் தொடர்க்கு (உஅக௬) 'மிக்கோரை விரும்புதல்' என்று உரைகாரர் நச்சினர்க்கினியர் கூறுதல் இங்கு உற்றுநோக்கற்பாலது.

'இரப்போர்' மாக்கள் எனப்பட்டார், இரத்தலின் இழிவு கருதி,

'அழுவிளிக் கம்பலை' அழுது எதிர்ப்பட்டாரை விளித்து இடும் ஓலஒலி; 'கம்பலை' யென்பது ஒலி; இது.

"கம்பலை சும்மை கலியே யழுங்க
லென்றிவை நான்கு மரவப் பொருள"

என்னுந் தொல்காப்பிய உரியியல் (ருஉ) நூற்பாவால் உணரப்படும். அழு என்னும் முதனிலை வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது; "வரிப் புனை பந்து" என்பதிற்போல (திருமுருகாற்றுப்படை, சுஅ).

'எறிதல்' ஆவது 'அடித்து வருத்துதல்' முதலியன வென்க.

'முருடு' விறகு (திவாகரம்); விறகையொப்ப ஈரமில்லாக் கொடு நெஞ்சப் பான்மையினை யுணர்த்திற்று; "வன்பராய் முருடொக்கு மென் சிந்தை" என்றார் திருவாதவூரடிகளும் (திருவாசகம், செத்தி லாப் பத்து, ௬).

கூனற்கிழத்தியரின் முதுகு குவிந்து தோன்றுமாகலிற் 'பெரும்புறம்' என்றார்.

'கவவல்' அகத்தே அடங்கும்படி தழுவல், "கவவுக்கை ஞெகிழா மல்" என்பதன் உரையை உற்றுநோக்குக (சிலப்பதிகாரம், க,சுக)

(எஅ-அ௫) நீயே-தேவரீர், காந்தள் அம்கண்ணி ஏந்திய மார்பத்து-காந்தட் பூக்களாற் றொடுக்கப்பட்ட மாலையைத் தாங்கிய மார்பில், செம்சாந்து நீவிய சிறந்த கோலமொடு-சிவந்த சந்தனக் குழம்பைத் தடவிய சிறந்த திருக்கோலத்துடன், குறவர் மகளிர் விழவொடு குழீஇ-குறவர் பெண்கள் எடுக்கும் விழாவொடு கலந்து, வெறி அயர் களத்தில் விளங்குவை-வெறியாடுமிடத்தில் முனைந்து தோன்று வீர்! யானே-அடியேன், முல்லை அம் தொடலை முருகு எழ அணிந்து-முல்லையரும்புகளாற் பிணைக்கப்பட்ட மாலையை மணங்கமழும்படி அணிந்து, வெண்சாந்து பூசிய கேழ்கிளர் மார்பமொடு-வெண்சந்தனம் பூசிய விளக்கம் மிக்க மார்புடன், இழிசின மகளிர் இயைந்த இன்ப வெறியாடு களத்து வெளிப்படுவென்-இழிந்த மகளிரொடுபொருந் திய சிற்றின்ப மென்னும் வெறியாடு களத்தில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவேன். ஏ: அசைநிலை.

'காந்தளங் கண்ணி' 'முல்லையந் தொடலை' என்பவற்றில் அம், சாரியை. 'கண்ணி'யுந் 'தொடலை'யும் இங்குப் பொதுப்பெயராய் நின்று மாலையை யுணர்த்தின.

'செஞ்சாந்' தென்பது குங்குமப் பூ முதலான சிவந்த மணப்பண் டங்களாற் கூட்டப்படுங் கூட்டு; நீவிய-தடவிய; இப்பொருட்டாதல் 'திவாகர'த்திற் காண்க.

'வெண்சாந்து' பச்சைக் கருப்பூரமும் பனிநீரும் முதலான நறு மணப் பொருள்களாலான கலவை. வெண்சாந்து பூசிய மார்பின்கண் செஞ்சாந்து பூசிய மார்பைவிட நிறம் விளங்குதல் இல்லாமையின், 'கேழ்' என்பதற்கு 'விளக்க'மென உரைத்தலே வாய்வதாம்; 'கேழ்'- ஒளி, (பிங்கலந்தை).

குறவர்கள் தாம்வழிபடும் முருகக் கடவுட்கு விழாவெடுக்குங்காற் பெரும்பான்மையும் அவர் மகளிரே ஆங்குக் குழுமி ஆடுதலும் பாடுத லுஞ்செய்து வெறி அயர்வர். என்னை? மகளிர்க்கே அவ் வாடுதலும் பாடுதலுஞ் சிறத்தலின் என்பது. குறவருந் தங்குறத்தியரொடு கூடிக் குரவை அயர்வரென அகநானூற்றிற் (உஉஉ) பெறப்படு மாயினும், ஆண்டு அஃது அக்குரவை யயர்வைக் குறத்தியர்க்கே பெரும்பான் மையும் எடுத்தோதுதலாலும், அஃதொப்பவே சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் 'குன்றக்குரவை' யென்னுங் காதையும் மகளிர் கூற்றாகவே பெரிதுங் கூறப்பட்டிருத்தலாலும், மேலும் வள்ளியின் கோலம் பூண்டு குறவர்மகளிர் 'வள்ளிக்கூத்து' என ஒன்று ஆடுதலுடையராய் முருக னுக்கு விழவயர்வரென்னுங் குறிப்புத் தோல்காப்பியம் (புறத்திணை யியல், ௫), பெரும்பாணாற்றுப் படை (௩௭0) முதலான பண்டைத் தண்டமிழ் நூல்களிற் கூறப்படுதலாலும், பண்டைச் செந்தமிழிலக் கண இலக்கியங்கள் பெரும்பாலனவற்றிற்கு உரைகண்ட ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் இக்கூத்து மகளிர்க்கே உரித்தெனத் துணி புரைத்தலாலும், இற்றை ஞான்றும் 'வேடர்பலி' முதலாக விழவெ டுக்கு மிடங்களில் மகளிரே வள்ளிக் கோலம் பூண்டு முருகனொடு விழவயர்தல் உலகவழக்கினுள்ளும் எங்குங் காணப்படுதலாலும், குற வர் தம்மினும் அவர் மகளிர் மாட்டே முருகக்கடவுள் முனைத்துவிளங் குவானென்பது சிறிதும் ஐயுறவின்றி நன்கு தெளியப்படும். அதுபற் றியே ஈண்டுக் குறவர்மகளிர் விழவொடு குழீஇ வெறியயர்களத்தில் விளங்குவை யெனப்பட்டதென்க. வெறி தெய்வமயக்கம்; அயர்தல். ஆடல்; களம், இடம்; எனவே 'வெறியயர் களம்' என்பது 'தெய்வ மேறியாடுமிட' மெனக் கொள்ளப்படும்.

'இழிசினமகளிர்,' இழிந்தமகளிர்; இழிசின இுப்பொருட்டாதல் "இழிசினர்க்கே யானும் பசித்தார்கணீதல்" என்னுஞ் 'சிறுபஞ்ச மூலத்திற் (௭௭) காண்க.

சான்றோர்கள் நூல்செய்யப் புகும்வழி உலகவர்பாற் காணப் படுங் குற்றங்களையெல்லாந் தம்மேலேற்றி அவர் திருந்தும்பொருட் டுத் தந்நூற்கண் உரையாநிற்பர். இது, தேவார திருவாசக முத லான திருமறைத் தமிழ்நூல்களால் நன்கு பெறப்படும்; இங்கு அடி களும் அம்மரபேபற்றி இப்பாட்டின்கண் மிகப்பல குற்றங்களை யெல்லாந் தம்மேலனவாக ஏற்றிக் கூறியருளுவாராயினரென்பது. பிறுண்டு வருமிடங்களிலும் இக்கருத்தேகொள்க.

மகளிரை யடுத்து 'ஓடுவுநபு விரித்துக்கொள்க.

'இன்பவெறி,' சிற்றின்ப மயக்கம்; இம்மயக்கத்திற் றிளைத்தாடு மிடம் 'பரத்தையர் சேரி' யென்க.

(அ௯-அஎ) எனவாங்கு-என்றங்ஙனமாக, நின்னொடும் என்னி டைப்பட்ட இவ் இயைபால்-நினக்கும் எனக்கும் இடையே உண் டான இத்தொடர்பினால், எனக்கு நீ அருள்தரல் இயையும்-எளியேற் குத் தேவரீர் தமது அருளை வழங்குதல் பொருந்தும்;

நின்னொடு மென்பது நினக்கும் என உருபுமயக்கமாயிற்று.

(அஎ-கூக) தனக்கு நிகராகுநரொடு நகைதருகேண்மை செயலா குவதென மொழிகுவர் அதனால்-தனக்கு ஒப்பாவாரோடு ஒருவன் மகிழ்ச்சிதரும் நட்புச்செய்தலே ஆக்கந்தருவது எனச்சான்றோர் ஆணை தருவாராகலின், நுந்தையும் முனிகுவன் அல்லன்-நும் தந்தையாகிய சிவபெருமானும் நும்மை அதற்காக வெறுப்பான் அல்லன்; அன்னை யும் நுந்தை வழிப்படூஉம் தகையள்-நும் தாயாகிய உமையம்மையும் நும் தந்தையின் வழிநிற்குங் கற்புடையள்;

நட்பு ஒத்தார்கண்ணதென்பது "உணர்ச்சிதான் நட்பாங்கிழமை தரும்" என்னும் அருமைத் திருமொழியால் (திருக்குறள், எஅ௯) இனிதுபெறப்படும்.

'நுந்தை' முன்னிலை முறைப்பெயர், தை முறைப்பெயர் ஈறு; 'நும் தந்தை' என்பது திரிந்ததன்று; "குற்றியலுகர முறைப்பெயர் மருங்கின்" என்னுஞ் சூத்திரத்தை நோக்குக (தொல்காப்பியம், எழுத்து, ௩௪).

'நுந்தையு முனிகுவ னல்லன், அன்னையும் நுந்தைவழிப்படுந் தகைய' ளாதலால், எனக்கு நீ அருடாற்கு ஏதம் இடுக்கில்லையெனக் கூறியவாறும்; இஃது அவாய் நிலையாற்கொள்ளப்படும்.

(௧௧-௧௧) மைந்து கெழு பொருப்பைப்போழ்ந்து-வலிமை பொருந்திய 'கிரவுஞ்ச' மலையைப்பிளந்து, விருப்பொடும் எதிர்ந்த அரிமா முகத்தினைப் பொரிபடநூறி - போர்விருப்பத்தோடும் எதிர்ந்துவந்த 'சிங்கமுகாசுரன்' என்பவனைப் பொரிந்துபோகப் பொடிபடுத்தி, காழ் உறும் அரக்கரை நூழில்ஆட்டி-மனவைரங்கொண்ட அரக்கர்களைக் கொன்றுகுவித்து, பொரியரை மாவாய் விரிகடல் மூடிய சூர்முதல் முதலற முருக்கி-பொரிந்த அடியினையுடைய மாமரமாகி அகன்ற கடலினை மூடிய சூரர்தலைவனை முதலறும்படி முறித்துவீழ்த்தி, பேர் அருள் அழிவுபடும் உள்ளத்துப் பழியொடு பிறங்கும் உலையா வாழ்க்கைத் தேவர்க்கு-தேவரீரது பேரருளை அழிவுபட்ட உள்ளத்தோடும் 'சூரர்க்கு ஆற்றுதார்' என்னும் பழியினால் மிகுந்தும் கெடாத உயிர்வாழ்க்கையினையுடைய தேவர்களுக்கு, தலைமையொடு நல்கும்-அரசுசெலுத்துந்தலைமையுடன் கொடுத்தருளுகின்ற, தமிழ்கிழவோயே-தமிழ்மொழிக்கு உரியையான முருகக்கடவுளே;

'பொரிபடநூறி,' பொரிந்துபோகப் பொடிபடுத்தி; 'நூறு' பொடி, (திவாகரம்). 'நூழிலாட்' டென்பது, கொன்றுகுவித்தல் (தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், ௧எ).

பொரியரை, மரங்களின் நால்வகையரைகளுள் ஒன்று; அது பொரிந்த அடிமரம்.

முதலற, அடியோடு; முருக்கி, முறித்து; இதற்கு இப்பொருள் உண்மை "காப்புடைய வெழு முருக்கி" (௧௪) என்னும் புறநானூற்றுரையிற்காண்க; ஆவது இங்குக் கொன்றென்னும் பொருட்டு. பிறங்குதல்-மிகுதல் (புறம், ௬௧).

'உலையா வாழ்க்கை'யைத் தேவர்களுக்கு ஆளுகை செய்யும் உரிமையுடன் வழங்கினன் என்றற்குத் 'தலைமையொடு நல்கும்' எனப்பட்டது; உலையா-கெடாத (புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௬0, ௬0). மானம் அழிந்தும் உயிர் நீக்கமாட்டாச் சாவா வாழ்க்கையுடைய தேவர்க்கு மீண்டும் அரசுரிமை நல்கி அவரது மானத்தை நிலைநிறுத்தினமை கூறியபடி.

இன்னோசை நலங்கருதித் தமிழ் கிழவோயே எனமிகாது இயல்பாய் வந்தது. "பழமுதிர் சோலை மலைகிழவோனே" (திருமுருகாற்றுப்படை, ௩௧எ) என்புழிப் போல.

'தமிழ்கிழவோயே, தனக்கு நிகராகுநரொடு கேண்மை செய லாகுவதென மொழிகுவாதனால் நுந்தையு முனிகுவனல்லன் அன்னையும் நுந்தைவழிப்படூஉந் தகையள், ஆகவே நின்னொடும் என்னிடைப் பட்ட இவ்வியைபால் எனக்கு நீ யருடாலியையும் என வினைமுடித் துக்கொள்க. (கo)

பிரிவாற்றாத தலைவி மதியோடு வருந்தல்

கிழமை நினையாத கேழ்மதியே யொற்றிக்
குழகன் பிரிந்த குறிப்பாற்-பொழுதறிந்து
செல்லுமுயிர்ப் பேதைக்குத் தீங்கிழைப்பாய் நின்னையடும்
வல்லரவைக் கொல்லா மயில்.

(இ-ள்.) கிழமை நினையாத கேழ்மதியே-உரிமை கருதாத நிறங் கிளர்ந்து விளங்கும் நிலவே, ஒற்றிக்குழகன் பிரிந்த குறிப்பால்-திரு வொற்றிமுருகன் என்னைப்பிரிந்த குறிப்பினால், பொழுது அறிந்து-நோந்தெரிந்து, செல்லும் உயிர்ப்பேதைக்குத் தீங்கு இழைப்பாய்-பிரி வாற்றாமையால் உடம்பினின்றும் பிரிந்துசெல்லுகின்ற உயிரை யுடைய பேதையாகிய எனக்குத் தீமைபுரிகின்றனை; நின்னை அடும் வல்அரவை மயில் கொல்லா-இவ்வாறே நீ செய்வையாயின் நின்னை விழுங்கும் வல்லமைவாய்ந்த 'இராகு' என்னும் பாம்பை என் தலைவன் ஊர்ந்துவரும் மயில் கொல்லாது என்க.

திங்களும் ஞாயிற்றுக்கு மனைவியாயமைந்த பெண்பாலாகலான் தன்னோடொத்த பெண்பால் இவளன்றே என்னும் உரிமை கருதா மல் அது வருத்துதலிற் 'கிழமை நினையாத' என்றும், அங்ஙனங் கிழ மை நினையாது வருத்துகின்றுழி ஒளிகிளர்ந்து நிற்றல் பெண்மைக்கு இழுக்காமாகலிற் 'கேழ்மதியே' என்றுங்கூறினாள்.

'குழகன்,' இங்குக் கட்டிளமையுடைவன்; அவன் முருகன்; 'முருகன்' என்னுஞ்சொற்கும் அதுவே பொருளாகலான், 'குழகன்' என்பதற்கு முருகன் எனவே உரைகூறப்பட்டது. 'குழவு' இளமைப் பொருட்டாதல், "மழவுங் குழவு மிளமைப்பொருள" (தொல்காப் பியம், சொல் ௩கஉ) வென்பதனா லறியப்படும்.

'குறிப்பாற் பொழுதறிந்து' எனப்பட்டது, பிரிந்த குறிப்பினால் வருத்தும் நோமறிந்து என்றற்கு.

'தலைவன் பிரிவைப் பொறுக்கலாற்றாமையால் வருந்தி உயிர் நீங்கிக்கொண்டிருக்குந் தறுவாயில், அவ்வுயிர் பின்னும் விரைந்து

நீங்கிச்செல்லுமாறு மதியே, நீ தீங்கிழைக்கின்றனை' யென்றமை யால், வருந்துவாரைப் பின்னும் வருத்துங் கன்னெஞ்சமும், எளியா ரை வருத்தும் பேடித்தன்மையும் ஆகாஎனக் கூறினளாயிற்று.

தலைவன் பிரிவைப் பொறுமையுடன் ஆற்றிக்கொண்டிருக்கும் அறிவாற்றல் இல்லாமையின் இங்குத் தலைவி 'பேதை'யெனக் குறிக் கப்பட்டமை அறிந்து மகிழற்பாலதாகும்.

திங்கள் இழைக்குந் தீங்காவது காமநோய்மலரும் மாலைநேரத்தில் தம் தலைவரைப்பிரிந்து பிரிவாற்றாமையால் வருந்தும் மகளிர்மேல் தன் தண்கதிர்களைச்சொரிந்து அவ்வாற்றால் அவர்க்கு அவர்தங் கேள் வரின் இனிய காதல்நினைவை மேலும் மேலும் எழுப்பி வருத்துதலா கும். அந்நேரத்தில் அம்மகளிர் நிலவொளியால் வருத்தம் எய்து தலின், அந்நிலவு தமக்குத் தீங்கிழைப்பதாய் அவர் கருதுவாராயின ரென்க. இது கருதியே நந்தமிழிலக்கியங்கள் அத்தண்ணென்கதிரை வெய்தென அனலாக உருவகப்படுத்துரைப்பதும் மரபாயிற்று.

''செப்பிளங் கொங்கைமீர் திங்கட் சுடர்பட்டுக்
கொப்புளங் கொண்ட குளிர்வானை-இப்பொழுது
மீன்பொதிந்து நின்ற விசும்பென்ப தென்கொலோ
தேன்பொதிந்த வாயால் தெரிந்து''

என்னும் நளவெண்பாப்பாட்டும் (சுயம்வரகாண்டம், ௬௪) இங்கு நினைவுகூரற்பாலது.

'கொல்லாது' என்பது ஈறுகெட்டுக் 'கொல்லா' எனநின்றது.

நீ எனக்குத் தீங்குசெய்தாய் என்பதை என் தலைவனது ஊர்தி அறியுமாயின், அது நின்மேற் பகைகொண்டு நின்னை விழுங்கும் வல்லரவைக் கொல்லாமல் விட்டு அவ்வரவு நின்னை விழுங்குதலை யும் அதனால் அப்போது நீ வருந்துதலையுங் கண்குளிரப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் எனத் தலைவி கருதிக்கூறினளென்பது ஈற்றடியின் கருத்து. (கக)

தோழி பருவங்காட்டி வற்புறுத்தல்

மயின்மீ திவர்ந்து திருவொற்றி யூர்ச்சென்ற மன்னவர்தா
மயின்மே லமர்த்தகண் ணாய்பிரிந் தாரல்ல ரன்பு மிக்குப்
பயினோடு சேர்த்திய கற்போற் றுணையைப் பயிர்ந்தகுராற்
குயின்மா வொடுங்கும் பொழுதும்வந் தன்றினிக் கூடுவரே

(இ-ள்.) மயில்மீது இவர்ந்து திருவொற்றியூர் சென்ற மன்னவர் தாம்-மயில்மேல் எழுந்தருளித் திருவொற்றியூருக்குச் சென்ற நின் தலைவர், அயில்மேல் அமர்த்த கண்ணாய்-வேலொடு மாறுபட்ட கண்களையுடையாய், பிரிந்தார் அல்லர்-உண்மையில் நின்னைப்பிரிந்து சென்றனர் அல்லர்; அன்புமிக்கு-அன்புமிகுந்து, பயினோடு சேர்த்திய கல்போல் துணையை-அரக்கொடு சேர்க்கப்பட்ட கல்லை ஒக்கும் உள்ளம் பிரியாப் பெடைப்பறவையை, பயிர்ந்தகுரல் குயில் மா ஒடுங்கும் பொழுதும் வந்தன்று-அழைத்த குரலையுடைய குயிற்சேவல் மாமரத்திற் சென்றொடுங்குதற்கு ஏதுவாகிய கார்காலத்து மாலைப்பொழுதும் வந்தது; இனிக்கூடுவர்-ஆதலால் நின் தலைவரும் இனி வந்து நின்னைச்சேர்வர் என்பது.

அழகியவாய்க் காண்பார்க்கு மகிழ்ச்சிமிகப் பிறவும் மாதர்கண்களின் இயற்கை, புராளுந்தோறுங் காண்பார்க்கு அச்சத்தினை விளைக்கும் வேற்படைக்கு இன்மையின் வேலொடு மாறுபட்ட என்றார்; வடிவத்தால் வேலோடு ஒப்பினுஞ் செயலில் அதனோடொவ்வா கண்கள் என்றவாறு; அமர்த்தல்-மாறுபடல், "பெண்டகைப் பேதைக் கமர்த்தனகண்" என்னுந்திருக்குறளிற்போல (க0அச).

பயினொடு சேர்த்திய கல் பிரிவறியாத் துணைக்கு உவமையாதல், "சிறுகாரோடன் பயினொடு சேர்த்திய கற்போல்" என அஃது அகநானூற்றில் க,ருடுகூ-ஆஞ் செய்யுட்களில் இருகாற்போந்தமையாற் கண்டுகொள்க.

'மிக்கு' என்னும் வினையெச்சம் 'பயிர்ந்த'வென்னும் பெயரெச்ச வினைகொண்டு முடிந்தது. பயிர்தல்-அழைத்தல்; "துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடூஉப் பயிரும்" என்னும் புறநானூற்றின் (கநிஅ) உரையைக் காண்க. வந்தன்று, வந்தது; அன்சாரியை.

'ஒடுங்கும்பொழுது' என்றது கார்காலத்து மாலையை; குயில்கள் வேனிற்காலத்தில் மகிழ்ந்துகூவுதலும் மாரிகாலத்தில் வருந்தி வாயவிதலும் இயல்பு; இவை மாமரத்திலேயே விரும்பியுறையும். வினைமேற்சென்ற தலைவன் வினைமுடித்து மீண்டு தன் தலைவியைச் சேருநேரம் இதுவே யென்பது "பெரும்பெயல் பொழிந்த சிறு புன்மாலை" (சு) என முல்லைப்பாட்டிற் குறிக்கப்படுதல் இங்கு நினைவுகூறற்பாலது. எனவே, தலைவன் வருங்கார்காலத்து மாலைப்பொழுது வந்த

தென்று தோழி தலைவிக்குப் பருவங்காட்டி அவளை ஆற்றுமை தணியு மாறு வற்புறுத்தினுளாயிற்றென்க. (௧௨)

அருணிலை வியந்தல்

எல்லாம் வல்ல இறைவன் தமக்குப் பிறவிகட்டோறுஞ் சிறிதுசிறிதாக மெய்யறிவு தோற்றுவித்துப், பின்னர்த் தன் இன்னருளை வழங்கியருளிய அருணிலையை அடிகள் வியந்துரைத்தல் இப்பாட்டின் பொருள்.

(௧-எ) கூடிய இருளின் வாடுவது ஒன்றோ-இயற்கையே பொருந்திய மலவிருளின்கண் அழுந்தி வருந்துவது ஒன்றுமட்டுமோ; பீடு உயர் நின்புகழ் நாடாது ஒன்றோ-பெருமை மிகுந்த தேவரீரது அருட்புகழை விரும்பாமை ஒன்றுமட்டுமோ, பெறுவது அறியாச் சிறுமை ஒன்றோ-பெறுதற்குரிய நிலையை அறிந்துகொள்ளமாட்டாத சிறுமையுடைமை ஒன்றுமட்டுமோ, மருவரக்கிடந்த தெரிவு இல் காலத்து-இங்ஙனம் இந்நிலைகள் எல்லாம் பொருந்தக்கிடந்த ஏழையேனது தெரிதல் இல்லாதகாலத்தில், பொருவு இல் இன்பம் தருவது குறித்து-ஒப்பில்லாத பேரின்பம் அளிப்பது திருவுளங்கொண்டு, புல் முதலாகிய மெய்யில் புகுத்தி ஓர் அறிவு உறுத்தினை சிலநாள்-புல் முதலான நிலையியற்பொருளுடம்புகளிற் செலுத்திப் பிறவிகளைத் தோற்றுவித்து அவ்வாற்றுல் 'ஊற்றுணர்வு' என்னும் ஓர் அறிவினைச் சிலகாலம் அறிவுறுத்தாநின்றாய்;

'இருள்,' ஆணவமலவல்லிருள் அஃது உயிர்களை இயற்கையே பிணித்திருத்தலாற் 'கூடிய இருள்' எனப்பட்டது. ஆணவ இருள் உயிர்களை இயற்கையே பொருந்திநிற்கும் உண்மை,

"அருளுடைய பரமென்றோ அன்று தானே
யானுளனென்றும் எனக்கே யாணவாதி
பெருகுவினைக் கட்டென்று மென்றுற் கட்டிப்
பேசியதன்றே யருணூல் பேசிற் றன்றே"

என்று தாயுமானச் செல்வனுர் (ஆகாரபுவனம் சிதம்பர ரகசியம், ௨௧)சிக்கறுத்துத் தெளித்துக் கூறியருளிய செம்மொழிப் பாட்டால் இனிது விளங்காநிற்கும்.

'ஒன்றோ' வென்பது எண்ணிடைச்சொல்; இஃது "அறனென்றோ ஆன்ற ஒழுக்கு" என்னுந்திருக்குறள் (௧௪௮) அடிக்குப் பரிமே

லழகருரைத்த வுரையானும், ''மாநகர் சுடுதலொன்றோ மதனனை யழித்தலொன்றோ'' என்னுஞ் சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுளானும் அறியப்படும்.

நாடாதது எனற்பாலது 'நாடா'தென நின்றது தொகுத்தல்;இது தொழிற்பெயர்; 'பெறுவது' வினையாலணையும் பெயர்.

சிறுமை, இங்குச் 'சிறுமையுடைமை'யென்க; உடைமையாந் தன்மை உடைமைமேல் ஏற்றிக்கூறப்பட்டது.

'வாடுவதொன்றோ, நாடாதொன்றோ, சிறுமையொன்றோ' என்பன முறையே உயிர்களின் மலமறைப்பையும், அம்மறைப்பினாலான அறியாமையையும், அவ்வறியாமையாலான சிறுமையையும் உணர்த்தாநின்றன.

'மருவா' என்பதன்முன், 'இங்ஙனம்' அல்லது 'இவ்வாறு'என ஒருசொல் வருவித்துக்கொள்க. மருவரல், மருவல்; 'கிடந்த'வென்னுஞ் சொல் இங்குச் செயலற்றுக்கிடந்தமையினை யுணர்த்திற்று.

உயிர்கள் பிறவிக்கு வாராததன்முன் ஆணவமலவல்லிருளால் முழுதும் விழுங்கப்பட்டு, அறிவுவிளக்கந் தினைத்தனையு மின்றித், தம்மையுந் தம்மையுடைய தலைவனையுந் தம்மைவிழுங்கிய மலவிருளினையும் அறியமாட்டாமல், இயற்கையே யுணர்வில்லாக் கல்லுங்கட்டையும்போற் கிடத்தலின், அக்காலம் இங்குத் 'தெரிவில் காலம்' எனப்பட்டது. உயிர்களுக்கு அஃதோர் இருள்நிலையாகும். சமயச் சான்றோர் இதனைக் 'கேவலநிலை' யென்ப.

'பொருவில் இன்பம்' வீடுபேற்றின்பம்; தருவது, தொழிற்பெயர்; குறித்து, குறிக்கொண்டு.

'புல்' என்றது இங்கு உடம்புக்கு; ஏனையவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

'சில நாள்' என்பது இங்கு எத்தனையோ ஆண்டுகளைக் குறியாநின்றது. ஏனைப்பல பிறவிகளின் அளவில்லாக் காலவெல்லையை நோக்கப் புன்முதலாகிய மெய்யிற்புகுத்தி ஓரறிவுறக்கும் அளவில் நாட்கள் சிலநாட்களாயினவென்க. மேல்வருவனவும் இங்ஙனமே கொள்ளற்பாலன.

வினையிலே கிடக்கும் உயிர்களை அவ்வினையினீங்கிய இறைவன் இவ்வாறெல்லாம் புன்முதலான மெய்யிற்புகுத்திப் பிறவியுட்படுத்து மாற்றால் அவற்றின் அறிவைக் கிளர்ந்தெழுமாறு செய்து ஆட்கொள்

னும் அருட்டிறமெல்லாம் மெய்யருள் நிலை கைவந்த பொய்யில் திரு வாதவூரர்,

"வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்துநின்று
போதுநான் வினைக்கேடனென்பாய் போல
இனையனுன் என்றுன்னை யறிவித் தென்னை
யாட்கொண்டெம் பிரானுனாய்" (திருவாசகம், திருச்சதகம், உஉ)

என்று மிகத்தெளிவாக எடுத்தோதியிருத்தல் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

(எ-க) சிலநாள்-சிலகாலம், நந்து முதலாகிய உடம்பில் புகுத்து-நத்தைமுதலான உடம்புகளிற் புகுத்திவைத்து, தந்தனை ஈர் உணர்வு-இரண்டறிவுகள் கொடுத்தருளினை;

'நந்து' ஈரறிவுயிராதல், "நந்தும் முரளும் ஈரறிவினவே" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்காண்க (மரபியல், உக).

ஈருணர் வென்பன, மெய்யினால் தொட்டறியும் அறிவும், நாவினாற் சுவைத்தறியும் அறிவுமாம்.

(கூ-கக) சிலநாள்-சிலகாலம், சிதல் முதலாகிய குரம்பையில் செலீஇ-கறையான் முதலான உடம்புகளிற்செலுத்தி, மூ உணர்வு உணர்த்தினை-மூன்றுவகையான உணர்வுகளை உணர்த்தியருளினை;

எறும்பு முதலானவைகளுஞ் சிதலினத்திற் சேர்க்கப்படும்; "சிதலும் எறும்பும் மூவறிவினவே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் (மரபியல், உ0).

செலீஇ-பிறவினை வினையெச்சம்; இசைநிறையளபெடை, இது பிறவினைக்கண்வருதல், "மேல்கொண்டவை செலீஇ" என்னும் புறப்பொருள்வெண்பாமாலைச் செய்யுளடியிற் காண்க (கஉ, கஉ); இது சென்று எனத் தன்வினை வினையெச்சமாயும்வரும்.

மூன்றுவகை உணர்வுகளாவன, மேற்காட்டிய இருவகையுணர்வுகளொடு மூக்கினால் முகந்துணரும் உணர்வுமாகும். மன்னும் ஓவும் அசை.

(கக-கங) சிலநாள்-இன்னுஞ் சிலகாலம், நண்டு முதலாகிய பொன்று உடல் கடவி-நண்டு முதலாகிய அழியும் உடம்புகளிற் செலுத்தி, நான்கு அறிவு ஓங்குறச் செய்தனை-நான்கு அறிவுகள் கிளர்ந்தெழுமாறு செய்தருளினை;

நண்டோடு இனப்பட்ட நான்கறிவு உயிர்கள் தும்பி முதலாயின வாதல், "நண்டுந் தும்பியும் நான்கறிவினவே" (தொல்காப்பியம், மரபியல், ௩க) என்பதனான் அறிக.

ஏனைய உடம்புகளும் அழியும் பெற்றியவேனும், மாந்தரில் ஊன் உண்பார் கூட்டம் பெரும்பான்மையும் இந்நண்டு முதலான உடம்புகளைக் கொன்றழிக்கின்றதாகலிற், 'பொன்றுடம்பு'எனக் கிளந்தோதினார்.

'கடவல்' செலுத்தல்; இஃதிப்பொருட்டாதல் "கையொளிர் வேலவன் கடவ" என்புழிக் காண்க (புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கஉ, க, கொளு).

இதன்கட் கூறப்படும் நான்காவது அறிவு கண்களாற்கண்டு அறியும் அறிவாகும். ஒங்குற, ஒருசொல்.

(கங-கரு) ஈங்கு-இப்பால், மாவும் மாக்களும் மேவிய பின்றை-விலங்குடம்புகளும் மாக்களுடம்புகளும் பொருந்தியபின், ஐஉணர்வு எங்கும் மெய்பெறக் கொளுவி ஒழுங்குற உணர்த்தினை ஒரு சில பகல்-ஐந்து உணர்வுகள் முழுமையும் மெய்யாகவே நிலவப்பொருத்தி ஒழுங்குபெற உணர்த்தியருளினை ஒருசிலநாட்கள்.

'ஈங்கு,' என்பது அங்ஙனமெல்லாம் மேற்சென்ற பிறவிகளிற் பிறப்பித்து அறிவுவளரச்செய்து பிறகு இப்பால் எனப்பொருள் பயந்தது; இஃது ஐயறிவுடைய பிறவிக்கு வந்ததன் அருமையுணர நின்றது.

'மா'வென்பது விலங்கு; 'மாக்க'ளென்றது, அவ்விலங்குப் பிறப்பினும் உயர்ந்து ஏனை மக்கட்பிறப்பிற் றாழ்ந்து அவ்விரண்டின் நடுவணதாய் அவற்றிற்கு வேறானதொரு பிறப்பாம். இப்பிறவியுட்படும் 'மாக்கள்' என்னும் உயிர்கள் விலங்கின் உருவமும் மக்களுருவமுங் கலந்ததோருருவத்தை உடையவாயிருக்குமென்ப. இங்ஙனமொரு படைப்பு விலங்குப் பிறப்பிற்கும் மக்கட்பிறப்பிற்கும் இடையே ஆண்டவனாற் படைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென இக்காலத்து உயிர்நூல்வல்லாரும் உய்த்துணர்ந்து, அங்ஙனந்தாம் உணர்ந்தவாறே யிருப்பதொரு படைப்பினை 'ஆத்திரேலியா' (Australia) என்னும் நாட்டில் நேரிற்கண்டு, தமது துணிபினை மெய்ப்படுத்துவாராயினர். இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஐயாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே நம் முதுதமிழ்ப்பேராசிரியராய் விளங்கிய தொல்காப்பியனார்

இவ்வுண்மையை நன்கு தெளிந்து, அவ்வினத்தவாம் உயிர்கட்கு ஐந்து அறிவுகள் உண்டுஎன அறிவு வரையறைகாட்டி "மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே." (மரபியல், ௩௨) எனத் தமது அரும்பெறல் நூலில் நூற்பா யாத்துரைத்தது பெரிதும் நினைவுகூர்ந்து மகிழற்பாலதாகும்.

முற்கூறப்பட்ட நான்கு உணர்வுகளுடன் செவியாற்கேட்டு உணரும் உணர்வுங்கூட இங்கு ஐயுணர்வுகளுண்டாயின. 'எங்கு'மென்றது, முழுமையுமென்னும்பொருட்டு. செவியுணர்வு பெற்றபின்னரே உயிர்கள் சேய்மைக்கணிருந்து தமக்குவரும் ஏதம் உணர்ந்து உயிர்பிழைக்கின்றனவாகலின், ஐயுணர்வுகளும் மெய்யாக நிலைபெற்று நிலவல் மாவும் மாக்களுமாகப் பிறவியெடுத்த பின்னரேயாதல் தேற்றுதற்கு மெய்பெறக்கொளுவி என்றார்; கொளுவல், பொருத்தல், "கலைநலங்கொளுத்தியிட்டான்" என்புழிப்போல (சீவகசிந்தாமணி, ௬௭௩). பகல், நாள்; இங்குக் காலம் என்னும் பொருட்டு.

(௧௭-௨௧) ஆங்ஙனம் ஒழிந்த அளவு இல் காலத்து—அவ்வாறு கழிந்த அளவில்லாத காலத்தின் எல்லையில், நிறைவுறு குற்றம் முறை முறை தேய-இயற்கையே நிறைந்திருந்த தூகள் அடை வடைவே குறைய, பகுத்து உணர் காட்சி மிகுத்துத்தோன்ற-அவ்வாற்றாற் பகுத்துஉணரும் அறிவு மிகுந்து விளங்க, மக்கள் யாக்கையில் தக்கவா நிறுவி-மக்களுடம்பில் தகுதியாக நிறுத்தி, பல பிறப்பு உறீஇய நாள்களும் பல - பல பிறப்புகளில் அடியேனை உறுவித்த காலங்களும் பலவாம்.

குற்றம்-மல அழுக்கு. முறைமுறை-அடைவடைவே, (புறநானூறு, ௨௯)

'பகுத்துணர் காட்சி'யாவது, எவற்றையும் நல்லது இது தீயது இது எனப் பிரித்து உணரும் ஆறுவது அறிவாகும். 'காட்சி,' அறிவென்னும் பொருட்டாதல் "மருளீர்ந்த மாசறு காட்சியவர்." (திருக்குறள், ௧௯௯) என்பதனால் அறியப்படும்.

'உறீஇய' பிறவினைப் பெயரெச்சம்; (பதிற்றுப்பத்து ௬௬).

எனவே முதலடிமுதல் இவ்விருபத்தோராம் அடிகாறும் இயற்கையே வினையிற்கிடந்த உயிர்கள் ஆண்டவன் திருவருளாற் புன்முதலான பல பிறவிகளிற் பிறந்து பிறந்து ஓரறிவுமுதலாக ஆறறிவுகள் விளங்கப்பெறுமாற்றை ஆசிரியர் தம்மேல் வைத்துரைத்தமை காண்க. வினையிலேகிடந்த உயிர்கள் இவ்வாறெல்லாம் பற்பல காலமாகப் பல்

வகைப் பிறவியுட்பட்டு உழலுமாற்றால் முறைமுறையே அறிவுபெறுவதான உண்மை பண்டைத்தமிழ்ப் பேராசிரியரான தொல்காப்பியனார் மேலெடுத்துக்காட்டிய மரபியற் சூத்திரங்களில் ஓதியவாற்றானும், சமயப் பேராசிரியரான மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்
மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்" (திருவாசகம், சிவபுராணம்) என அருளிச்செய்தவாற்றானும் நன்கறியப்படும்.

(உஉ-௩உ) அவ்வாறு ஒழிந்தனபோகச் செவ்விய இந்நாள் எனக்கு நல் நெறி காட்ட-அங்ஙனம் முடிந்தகாலங்கள் கழிய இஞ்ஞான்று எளியேற்கு நல்வழி காட்டும்பொருட்டு, செவ்வந்திப்போந்த· திருச்சிராப்பள்ளியில் தோன்றியருளிய, பொய்யாநாவின் செந்தமிழ் வரம்பு முந்துகண்டுணர்ந்து-பொய்த்தல் அறியாத நாவினாற் செந்தமிழெல்லையை முற்படத் தான் ஓதி உணர்ந்து, மெய்ப்பொருள் அறிவும் சொற்பொருள் வன்மையும் பொறையும் செறிவும் நிறையக்கொண்டு-மெய்ப்பொருள் உணர்வும் சொற்பொருள் ஆராய்ச்சியும் பொறுமையும் அடக்கமும் நிரம்பப்பெற்று, தமிழ்மாணாக்கர் அமிழ்தஎன நுகர விரித்துரை கிளக்கும் தெரிப்பரும் பெருமை-தமிழ்கற்கும் மாணாக்கர்கள் 'இஃது அமிழ்தாகும்' எனச் சுவைத்துணரும்படி விரித்து உரைகூறுந் தெரிதல் அரிய பெருமையையுடைய, நாராயணன் எனும் தோலாப்புலவோன் நேர்படும் உளத்துச் சீர்பட அமர்ந்து-நாராயண சாமிப்பிள்ளை என்னுந் தோலாத புலவனது செவ்விய திருவுள்ளத்திற் சிறப்புறவீற்றிருந்து, கருவி நூல் உணர்த்தினை பல-கருவி நூல்களாகிய இயற்றமிழ்நூல்கள் பல உணர்த்தியருளினை;

கீழ்ப்பிறவிகளின் துன்பநிலையும் இழிவுங் கருதி அப்பிறவிகளைக் கொண்ட காலங்கள் 'ஒழிந்தன'வென வெறுத்துக்கூறப்பட்டன. அங்ஙனமே பகுத்தறிவு மேம்பாட்டால் மக்கட்பிறவிக்கு உரிய பெரு

மை கருதிச் 'செவ்விய இந்நாள்' என அப்பிறவியைக்கொண்ட காலங்கள் சிறப்பிக்கப்பட்டன.

'செவ்வந்தி,' திருச்சிராப்பள்ளி; "செவ்வந்திப்புராணம்" என்னும் வழக்கால் ஈதுணரப்படும். இது 'திரிசிரபுரம்' எனவும் வழங்கும். 'கண்டு,' ஓதி யென்னும்பொருட்டு. மொழியறிவு கொண்டு மக்கள் அறிந்துகொள்ளுதற்குரிய கருத்துகள் இங்கு'மெய்ப்பொருள்' எனப்பட்டன. சொற்பொருள்வன்மை யெனப்படுவது, சொல்லும் அச்சொல்லுக்கு உரிய பொருளுமான இலக்கண இலக்கிய மொழியாராய்ச்சி.

'செறிவு' அடக்கம்; இஃது இப்பொருட்டாதல் "செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும்" என்னுந்திருக்குறளுரையிற் காண்க. "மெய்மொழி மனங்கள் தீநெறிக்கட்செல்லாது அடங்குதல்" அடக்கமெனவும், "காரணம்பற்றியாதல் மடமையா லாதல் ஒருவன் தமக்கு மிகை செய்தவழித் தாமும் அதனை அவன்கட் செய்யாது பொறுத்தல்" பொறையெனவும் திருக்குறள் (அடக்கமுடைமை, பொறையுடைமை) உரைகாரர் பரிமேலழகர் கூறுகின்றமை இங்கு நினைவுகூர்ந்து பொறையும் செறிவும் வேறுவேறுதல் உணர்ந்துகொள்க.

'விரித்துரை கிளத்தல்' என்றது, ஈண்டுப்புலமை தோன்ற உரையாடலை, ஆவது 'சொல்வன்மை'யென்க. 'தெரிப்பு' தொழிற்பெயர்.

'நாராயணன்' என்பது அடிகளுக்குத் தமிழிலக்கண இலக்கியங்கள் செவியறிவுறுத்திய இயற்றமிழாசிரியரின் பெயர்; 'தொலாப் புலவோன்' தோல்வியடையாத புலவன். 'தோலாமொழித் தேவர்' எனப் பிறரும் இப்பொருட்டாய்ச் சிறப்பிக்கப்படுதல் காண்க. 'புலவன்,' ஈறுதிரிந்து 'புலவோன்' என்றாயிற்று.

மெய்ப்பொருட்கருத்துகள் அறியவேண்டும் ஒருவன் அவற்றை ஒருமொழியின் வாயிலாகவே அறிதல் வேண்டுமாகலின், ஈண்டுத் தமிழ்மொழியின் இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் 'கருவிநூல்' எனப்பட்டன. அவையாவன, தொல்காப்பியமும் பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை பதினெண்கீழ்க்கணக்கு ஐம்பெருங்காப்பியம் முதலாயினவுமாம்.

அடிகள் இப்பகுதியில் தமக்குத் தமிழ்செவியறிவுறுத்திய தம் இயற்றமிழாசிரியரின் அருமைபெருமைகளை இனிதெடுத்துக் கூறி மகிழ்ந்தமை கருத்திற்பதிக்கற்பாலது.

(௩௨-௩௬) அதன்பின்-அதன்பின்பு, ஒருவா யாணர் மருவுறு சென்னைத் தவம்பெறத் தோன்றி - நீங்காப் புதுவருவாய் மருவுதலுடைய சென்னைமாநகரின்கண் தவமுண்டாகத் தோன்றியருளி, நவை அறு தமிழும் வடநூல் பரப்பும் நிலைகண்டு உணர்ந்து-குற்றம் அற்ற தமிழ்நூல்களும் வடநூற்பரவையும் ஆழம்வரையிற்சென்று தெரிந்து, ஆங்கு உள் உறை கருவாய்த் தெள்ஒளி விரிக்கும் சைவசித்தாந்த முடிபொருள் எடுத்து-அவற்றின்கண் உட்கிடக்கும் முதற் பொருளாய்த்தெளிந்த அறிவொளிவிரிக்குஞ் சைவசித்தாந்தம் என்னும் முடிந்தபொருளையெடுத்து, ஈங்கு அறம் கரை நாவின் திறம்பட விளக்கிப் புறம்படு சமயப் பொய்ப்பொருள் நூறி - இத்தமிழகத்தில் தமது அறத்தையே நவிலும் நாவினால் திறம் உண்டாக விளக்கி அவ்வாற்றாற் புறமாய் ஒழியும் புறச்சமயங்களின் பொய்ம்மைப்பொருள்களை அழித்து, நலம் கிளர் தன்மையும் புலம்கொளாக்காட்சியும் இயைந்து ஒருங்கு ஈண்டிய அமையாப்பெருமைச் சோமசுந்தரத் தோம் அறு தேசிகன்-நன்மைமிக்க இயல்பும் எளிதில் அறிதலியலாத அறிவுஞ் சேர்ந்து ஒன்றாய்த்திரண்ட அடங்காப் பெருமையையுடைய சோமசுந்தரன் என்னுங் குற்றமற்ற ஆசிரியனுடைய, உடல்பொருள் ஆவி இடம்எனக்கொண்டு-உடலும் பொருளும் ஆவியுந் தேவரீர் அமருந் திருக்கோயிலெனக்கருதி எழுந்தருளி, பொருள் ஆர் சைவம் தெருளுறக் கொளீஇ-உண்மைநிரம்பிய சைவசமயப்பொருளை அறிவிற் பொருந்தும்படி அறவுறுத்தருளி, அதற்கு அமை பொருளும் நீயெனக்காட்டித் திறம்பட உணர்த்தினை மிகவே-அச்சைவசமயத்துக்கு உரிய முழுமுதற்பொருளுந் தேவரீரே எனத்தெளிவித்துத் திறமுண்டாகப் பெரிதும் உணர்த்தியருளினை; அதன்பின்-அதன்பின்பு;

ஒருகால் வந்த வருவாய் ஒழியுமுன்னரே மீண்டும் மீண்டும் புதுப் புது வருவாய்ப்பொருள்கள் கலத்தானுங் காலானும் மேலுமேலும் வந்துசேர்தலுடைமையின், ஈண்டுச் சென்னபட்டினம் "ஒருவாயாணர் மருவுறு சென்னை" யெனப்பட்டது; 'யாணர்' என்னுஞ்சொல் 'புதுவருவாய்' எனப்பொருடால், "புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி" (தொல்காப்பியம், உரியியல், அக) என்பதனாலறியப்படும்.

"பிரசம் தூங்கும் அறாஅ யாணர்
வரையணி படப்பை நல்நாட்டு"

என்னும் புறநானூற்றின் (௧எ௫) கண்ணும் இச்சொல் இப்பொருட்

டாய் வருதலும், அடிகள் இங்கு 'ஒருவாயாணர்' என்றாற்போலவே 'அருஅ யாணர்' என அடையடுத்து வருதலும் நினைவுகூரற்பாலன.

தமிழ்மொழியின்கண் உள்ள நூல்கள் சிலவேயாயினும் அவை பொய்ம்மை நவிலுங் ,குற்றம் அற்றுப் பட்டாங்கு கிளப்பனவாயிருத் தலின் 'நவையறு தமிழ்' எனவும், வடமொழியின்கண் அவ்வாறின்றி நூல்கள்மட்டும் நிரம்பக் காணப்படுதலின் வாளா 'வடநூற்பரப்பு' எனவும் அவ்விருபெரு மொழிகளின் வேற்றுமை தேற்றி அடிகள் இங்கெடுத்துக்காட்டிய திட்பநுட்பம் பெரிதும் அறிந்து மகிழற் பாலனவாம்.

'கரு' முதற்பொருள்;

'சைவசித்தாந்தம்' என்னும் மெய்ப்பொருள், முடிந்த அறிவு ஆராய்ச்சிகள் வாய்ந்து அவற்றின்வடிவாய் அமைந்திருத்தலின், அஃது 'ஒளிவிரிக்குஞ் சைவசித்தாந்தம்' எனவும், 'முடிபொருள்' எனவும் கிளந்தோதப்பட்டது. 'ஒளி'யென்பது ஈண்டு 'அறிவு ஒளி' யென்க. ஏனைச்சமயப்பொருள்கள் அத்தனையும் அங்ஙனம் முடிந்த அறிவாராய்ச்சிகளான் இயலாது அறியாமையிருளும் உடன்விராய் மங்குதலின் இச்சைவசித்தாந்தம் மட்டும் அவற்றின் உள்ளுறை கருவாய்க்கிடந்து தெள்ளொளிவிரிக்கும் முடிபொருளாயிற்றென் றுணர்ந்துகொள்க. தமிழ்நான்மறைகளிலும் வடநூன்மறைகளிலும் சைவசித்தாந்தம் இங்ஙனம் முடிந்தநிலையில் வைத்து அறிவுறுக்கப்பட் டிருக்கும் அரிய உண்மை,

"வேத மென்னும் பாதவம் வளர்த்தனை
பாதவ மதனிற் படுபயன் பலவே
அவற்றுள்,
இலைகொண்டு உவந்தனர் பலரே இலையொரீஇத்
தளிர்கொண் டுவந்தனர் பலரே தளிரொரீஇ
அரும்பொடு மலர்பிஞ் சருங்கா யென்றிவை
விரும்பினர் கொண்டுகொண் டுவந்தனர் பலரே
அவ்வா றுறுப்பு மிவ்வாறு பயப்ப
ஒரும் வேதாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த
ஆரா வின்ப அருங்கனி பிழிந்து
சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தத்
தேனமுது அருந்தினர் சிலரே"

எனக் குமரகுருபர அடிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பண்டார மும் மணிக் கோவை (க0) யடிகளாலும் இனிது விளங்குகின்றமை காண்க.

'அறம் கரை நா,' என்றுரவனவே எடுத்துப் பேசும்நா; அறம் நல்லது, தக்கது; "அறமென்பது தக்கது" என்பர் இறையனாரகப் பொருளுரையாசிரியர் (உக).

'புறம்படுசமயங்கள்' என்பன: உலகாயதம், நால்வகைப்பௌத்தம், ஆருகதம் என அறுவகைப்படும் புறப்புறச்சமயங்களும்; தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம் யோகம், பாஞ்சராத்திரம் என ஆறுவகைப்படும் புறச்சமயங்களுமாம்; இனிப், பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம், ஐக்கியவாதசைவம் என அறுவகைப்படும் அகப்புறச்சமயங்களும்; பாடாணவாதசைவம், பேதவாத சைவம், சிவசமவாத சைவம், சிவசங்கிராந்தவாத சைவம், ஈசுவர வவிகாரவாத சைவம், சிவாத்துவித சைவம் என ஆறுவகைப்படும் அகச் சமயங்களும் ஆகும். இவை குறைபாடுகள் பல உடையவாகலின், அவையும் சித்தாந்த சைவத்திற்குப் 'புறம்படுசமயப் பொய்ப்பொருள்' களாயின வென்பது.

புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம்என்னும் புறச்சமயங்களின் கோட்பாடுகள் எல்லாம் சிவஞானபோதமாபாடியத்தில் (சிவஞான போதம், அவையடக்கம்) ஆசிரியர் சிவஞான முனிவராற் சமயஇலக்கண அளவைநூனெறிகள் வழாமல் நன்கெடுத்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். நூறி-அழித்து; "அருஞ்சமந் ததையநூறி" (புறம். கூ).

இனி இவ்வெல்லாச் சமயங்கட்கும் முடிந்தநிலையில் அமர்ந்து தெள்ளொளிவிரிக்குஞ் சித்தாந்த சைவத்தின் சிறந்தகோட்பாடுகளை விளக்கும் வாயில் பின்னே "புலவராற்றுப்படையில்" (ககூ-உ0கு) வருதலின், அவைதம்மை அங்கே கண்டுகொள்க.

எனையோ ரறிவுக்கு எட்டாத அகன்றஅறிவு இங்குப் 'புலங்கொளாக்காட்சி' யெனப்பட்டது. ஈண்டியஎதிரண்ட, (புறம், கஎ). 'அமையா'வென்றது, எண்ணுதற்குஞ் சொல்லுதற்கும் அடங்காத வெனக்கொள்க. தோம்-குற்றம்; "தோமறுகடிகை" (சிலப்பதிகாரம், க0, கூஅ).

'சோமசுந்தரதேசிகன்' என்பார் அடிகளுக்குச் சைவசித்தாந்த மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்தருளிய சமயாசிரியராவர்.

'பொருள் ஆர் சைவம்,' மெய்ம்மை நிறைந்த சைவசமயம்; மெய்மையாவன ஆண்டவனுக்குப் பிறப்பிறப்புக்கூறுமையும், மாயையும் உயிரும் இறைவனேயெனக் கிளவாமையும் போல்வன. தெருள்-அறிவு, (பிங்கலந்தை).

முருகப்பெருமான் பிறப்பிறப்பில்லா முழுமுதற்செம்பொருளாகிய சிவத்தின் இளமைக்கோலமேயாகலின், அவன் சைவசமயத்துக்கு உரியபொருளானுனென்பது.

இனித் 'தொழும்பு பூண்'டென்பது தொட்டு 'ஒற்றியூரெனும் பெயர் முற்றத்தோன்று' மென்பது வரையில் ஐவகை ஏதுக்கள் காட்டித் திருவொற்றியூரென்னும் பெயரமைப்பு எடுத்தோதப்படுகின்றது.

(௬எ-௫0) தொழும்பு பூண்டு ஒழுகும் அழுங்கா உள்ளத்து-தொண்டு செய்தலை மேற்கொண்டு நடக்கும் அழியாத திருவுள்ளத்தையுடைய, தொண்டரும் நாகரும் அண்டரும் பிறரும்-அடியாரும் நாகரும் தேவரும் ஏனையோரும், வழிவழி அடிமை பெருகுற எழுதிய ஓலைகொண்ட ஒருமரபானும்-தாம் வழிவழி அடிமையாயிருத்தலை மேலும் மேலும் பெருகும்படி ஒற்றிவைத்தெழுதிய ஒற்றி ஓலையினைக் கைக்கொண்டருளிய ஒருதன்மையானும்.

தொண்டு பூண்டொழுகுதலிற் சிறிதுந் தளர்வடையாமல் மிக்க உறைப்பொடு நிற்கும் உள்ளமே இங்கு 'அழுங்காஉள்ளம' எனப்பட்டது; அழுங்கல்-அழிதல், "பிணன் அழுங்க" புறம், கூஅ. தொழும்பு-அடிமை; "ஆளுந்தொழும்பும் அடிமையாகும்" திவாகரம்.

'நாகர்' கீழுலகத்தவராவர்; அவர் 'நாகர்.' 'அண்டர்' மேலுலகத்தவர்; அவர் தேவராவர்; சூடாமணிநிகண்டு. 'பிற'ரென்பது இவரல்லாத ஏனை மேன்மேலுலகங்களிலிருப்பவர். அவர் 'விஞ்ஞானகலர்' முதலியோராவர். இவரெல்லாரும் ஆண்டவனுக்குத் தலைமுறை தலைமுறையாக அடிமைப்பட்டிருத்தலின், இனிமேல்வருந் தலைமுறைகளிலும் அங்ஙனமே அடிமைப்பணி புரிவதாகத் தமது அடிமையை அவன்றிருவடிக்கு ஒற்றிவைத்து எழுதிக்கொடுத்த ஓலையென்பது விளங்க 'வழிவழி யடிமை பெருகுற எழுதிய ஓலை' எனப்பட்டது. 'ஒற்றிஓலை' கொண்டமையின் ஒற்றியூராயிற்றென்பது.

மாபு-தன்மை; "தெறலருமாபு" புறம், கஉகூ. 'ஆன்' என்னும் மூன்றனுருபு எதுப்பொருளது.

(ருக-ருங) உலகில் சிறந்து தான் ஒன்றே ஆகியும்-உலகம் எங்கணும் உள்ள ஏனைத்திருப்பதிகளினும் பார்க்கத் தெய்வத்தன்மையாற் சிறந்து அங்ஙனஞ் சிறக்குந் தனிமையால் தான் ஒன்றேயாயிருந்தும், அலகு இல் ஆற்றல் தலைவரும் என்பது-அளவில்லாத தெய்வவலிமை தலைமையாக்கூடுமென்பது விளங்க, வல்ஒற்று ஆக்கிய குறிப்பினும்-மெல்லினமெய் வல்லினமெய் ஆக்கின குறிப்பானும்;

இணையில்லாமையின் தனிமையாயிற்று, அதாவது ஒன்ருயிற்றென்பது; அங்ஙனந் தனிமையாய் ஒன்றேயாயினும், பேராற்றலுடையதாகுமென்பது தோன்ற இடைநின்ற னகர ஒற்று வலித்து வல்லொற்ருய் ஒற்றெனப்பட்டுப், பின்னர்ப் பெயர்விகுதியாகிய இகரம் மருவி 'ஒற்றி'யாயிற்றென்பது. அலகு-அளவு; ஆற்றல்-வலிமை; பிங்கலந்தை. தலை-தலைமை, (இரேவணசித்தர் சூத்திரம்).

(ருச-ருரு) ஒற்றை இயக்கும் உயிரே போல-ஒற்றெழுத்தை இயங்கச்செய்யும் உயிரெழுத்தேபோல், நெற்றி அம் கண்ணன் நிலவுதலானும்-நெற்றிக்கண் உடையவஞன சிவபெருமான் இத்திருப்பதியை இயக்கிக்கொண்டு ஆங்கு விளங்குதலானும்;

ஒற்றெழுத்தோடொத்தலின் தானும் 'ஒற்றி'யென்னும் பெயர்த்தாயிற்றென்பது. முன்போற் பெயர்விகுதி புணர்த்துக்கொள்க. மேல்வருவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஏகாரம் இசைநிறை; அம் சாரியை.

(ருகூ-ருஎ) இறைவன் ஐந்தொழில்-படைத்தல் காத்தல் அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் இறைவனுடைய ஐந்தொழில்களையும், நிறைஉயிர்மாட்டுப் பொருந்தச்செய்யும் அரும் திறலானும்-உடம்புளில் நிறைந்துநிற்கும் உயிர்களின்பாற் பொருந்தும்படி செய்யும் அரியவல்லமையானும்;

இறைவனைந்தொழில்களின் இயல்புகள் 'நீயே, ஆருயிர்த் தொகுதிக்குப் பேறுதரல்வேண்டி யைந்தொழி லியற்றுவை மாதோ' (ம: உஎ-அ) என்றவிடத்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

'நிறையுயிர்' உடம்புகளில் நிறைந்துகாணப்படும் உயிர்கள்; அன்றிக் கணக்கில்லாத உயிர்கள் எனலுமாம்.

உயிர்கள் திருவொற்றியூரின்கண் வாழ்தலான் ஆண்டவன் றிரு வருளைப் பெறுதற்குரிய தகுதியை யடைந்து அவன்றன் ஐந்தொழில் கள் பொருத்தப் படுகின்றன. அங்ஙனம் அவ்வுயிர்கட்கு அவ்வவற் தொழில்களையும் ஒன்றச்செய்யும் ஆற்றல் உடைமையின் இவ்வூர் ஒற்றியூரெனப்படுவதாயிற்றென்பது.

ஒன்றியூர் என்பது ஒற்றியூரென வலித்தது.

(ருஅ-ருகூ) ஐந்தொழிற்பட்ட ஆருயிர்த் தொகைகள் - மேற் கூறிய அவ்வவ்வகைத் தொழில்களிற் பொருத்தப்பட்ட நிறைந்த உயிர்க்கூட்டங்களை, கந்தழிப் பொருத்தும் மைந்தினானும் - 'கந்தழி' யென்னுந் தீப்பிழம்பாகிய சிவத்தின் திருவருளில் தலைக்கூட்டும் வலிமையினானும்;

'கந்தழி'யென்பது தீப்பிழம்பு; எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் சிவ பிரானுடைய தெய்வவியல்புகள் பெரும்பான்மையும் மண்முதலான ஐம்முதற்பொருள்களுள் தீயின்கண் மட்டுமே நன்கு விளங்குதல்பற் றிக் 'கந்தழி'யென்பது இங்குச் சிவபெருமானை உணர்த்துவதாயிற்று.

"கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்னும்
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே." (தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், ருரு) என்னுஞ் சூத்திரத்தின்கண்ணுங் 'கந்தழி' யென்னும் இச்சொல் தீப்பிழம்பை உணர்த்துமுகத்தால் முழுமுதற் சிவத்தின் வழிபாட்டுக்கு ஓர் ஒப்பற்ற வாயிலாய் நிற்றல் அறியற்பா லது. அடிகட்கு இக்கருத்துண்மை, அடிகளே தாம் பெரிதாராய்ந்து இயற்றியருளிய மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் மிகப்பெரிய அரியநூலில் (பக்கம், சஅஎ-சகூஉ) இத்தொல்காப்பிய நூற்பாவையே யெடுத்து மிக நுணுக்கமான விளக்கவுரை விரித் துரைத்தல்கொண்டு நன்கு தெளியப்படும்.

'மைந்து' வலிமை; "மைந்துடைக் கழைதின் யானை" (புறம், எரு) என்பதனுரையிற் காண்க.

கந்தழியில் உயிர்த்தொகைகளை ஒற்றும் ஊராகலின், ஒற்றியூ ரெனப்பட்டது.

(சுO-சுக) ஒற்றியூர் எனும்பெயர் முற்றத்தோன்றும்-என இவ் வாற்றால் திருவொற்றியூர் என்னும் பெயர் முடியவிளங்கும், பெருநண்

மாநகர் திருவின்பொலிந்து-பெரிய நல்ல அழகிய நகரத்தில் சிறப்புடன் விளங்கி;

'முற்ற' என்பது "முற்றத்துறத்தல்", "முற்றக்கடிதல்" எனுஞ் சொற்றொடர்களிற்போல முழுதும் என்னும் பொருட்டு; அதாவது எஞ்சாமை; 'ஒற்றியூர்' எனும் பெயர்க்குரிய பொருள்களெல்லாம் எஞ்சாமைப் பெறுதல்.

(கூஉ-கூ௯) குவளைபூத்த பவளத்தாமரை-இரண்டு சிறிய குவளைப் பூக்கள் தன்கண் பூக்கப்பெற்ற பவளநிறம் வாய்ந்த ஒரு பெரிய செந்தாமரை மலர், செவிரமும் பணிலமும் புடைபட-பாசியுஞ் சங்குந் தன் மேல்கீழ்ப் பக்கங்களிற் பொருந்த, இடையில் தோன்றியன்ன-அவற்றினிடையே தோன்றினாற்போல, கருநெறிக் கூந்தலும் பெருகிய கழுத்தும் மேலுங் கீழுந்தோன்ற-நெளியினையுடைய கரியகூந்தல் மேலும் பெருத்த கழுத்துக் கீழுமாய் விளங்க, காண்டகு திருமுகம்-அவற்றினிடையிற் காணப்படும் அழகிய திருமுகத்தின்கண், வாலிய நறுமுத்து அன்ன முறுவல் செறிதொறும் மின் என மிளிரும்-வெள்ளிய நல்ல முத்தையொத்த இளநகை தோன்றிமறையும் போதெல்லாம் மின்னலைப்போல் ஒளிவீசும், பொன்மாமேனி மகளிரொடு விளங்கும் தகைசால் தோற்றத்து-பொலிவுகொண்ட அழகிய திருமேனியையுடைய வள்ளி தெய்வயானை என்னும் மகளிரோடு இணைந்து விளங்குகின்ற அழகு நிரம்பிய காட்சியுடன்;

குவளை கண்களுக்கும், பவளத்தாமரை சிவந்த முகத்துக்கும், செவிரம் கூந்தலுக்கும், பணிலம் கழுத்துக்கும் உவமையாகும்.

'திருமுக' மென்பதற்கும், 'தோற்றத்து' என்பதற்கும் முறையே ஏழனுருபும் மூன்றனுருபும் விரித்துக்கொள்க.

அலையொழுங்குபோல் நெளிநெளியாய்க் காணப்படுதலின், 'நெறிக்கூந்தல்' எனப்பட்டது.

'வால்' வெண்மைப் பொருட்டாதல் "வால் வளைமேனி வாலியோன்" (௫: களக) என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்தா லுணரப்படும். செறிதொறும்-தோன்றி மறையுந்தோறும், 'தோன்றி' அவாய் நிலையான் வந்தது; 'செறிதல்' இப்பொருட்டாதல், "களிமலர்ச் செறியவும்" (சிலப்பதிகாரம், உ, ௫கூ) என்பதனுரையிற் காண்க. மிளிரும் என்னும் பெயரெச்சம் 'மகளிர்' என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது.

(எ0-எஎ) வடிவேல் ஏந்திக் கடிமயில் ஊர்ந்து-கூரிய வேற்படையைத் திருக்கையிற்பற்றி விரைவுமிக்க மயிலின்மேல் இவர்ந்து வந்து, என் உள்ளத்தாமரை விள்ள வீற்றிருந்தனை-அடியேனது உள்ளமென்னுந் தாமரைமொட்டு மலர ஆண்டு எழுந்தருளினை, பகல்ஒளி விளக்கும் பல்கதிர் ஞாயிறு-பகலாகிய ஒளியை எங்கும் விளங்கச்செய்யும் பலவாகிய கதிர்களையுடைய கதிரவன், மலைநிவந்து அன்ன நிலை உயர் மாடத்தும்-மலையுயர்ந்தாற்போல் எழுநிலையுயர்ந்த பெரியமாளிகையிலும், குடிகள் தங்காப் பழியொடும் இடிந்து வெருப் பேய் சேர எருக்குமுளைத்துப் பாழ்படு பொல்லா இல்லினும்-குடியிருப்புப் பொருந்தாத பழிப்பினையுடைமையோடுஞ் சுவரெல்லாம் இடிந்து அச்சந் தரற்குரிய பேய்க்கூட்டங்கள் நடமாட எருக்கஞ் செடிகள் முளைத்துப் பாழ்பட்ட தீய குடிலின்கண்ணும், பொழ்கதிர் விரித்துப் பொலிவதால் என-இருட்பிழம்பைப் பிளக்குந் தன் ஒளிக் கதிர்களை விரித்து விளங்கினாற் போலவென்க.

'பொலிவதாலென விள்ளவீற்றிருந்தனை' யென வினைமுடிக்க.

அருள்செய்தற்பொருட்டு விரைந்துவருதலிற் 'கடிமயில் என்றார்.

மக்களின் உள்ளம் தாமரை முகைபோல் அமைந்திருத்தலால் 'உள்ளத்தாமரை' எனப்பட்டது. அன்புமுதலிய நல்லியல்புகளால் அவ்வுள்ளத்தாமரை மலருமாயின் அப்போது அஃது ஆண்டவன் எழுந்தருளி விளங்குதற்குரிய இடமாகும். "மலர்மிசை ஏகினான்" (திருக்குறள், ௩) என்று தெய்வத்திருவள்ளுவர் கூறியருளினமையுங் காண்க. மேலும் இந்நூலாசிரியர் இங்ஙனமே 'விரையவிழ் தாமரை புரை உரவோர் உளம் புரி நெகிழ்ந்து அலர' (கக: ௱உ-௩) என்று அவ்வுள்ளத்தின் மலர்ச்சியிலேயே கருத்துடையராய்ப் பிரான் டும் அருளிச்செய்தல் காண்க.

'விள்ளல்' மலர்தல், இப்பொருட்டாதல் பிங்கலந்தையிற் காண்க.

'நிவத்தல்' ஈண்டு உயர்தல், இது முன்னும் வந்தது. 'வெரு' வென்பது அச்சப்பொருட்டு,

குடியில்லாத வீடு இடிந்து குட்டிச்சுவராய் எருக்கு முளைத்துப் பேய்கட்கே இருப்பிடமாய்ப் பாழாய் ஒழிதல் கண்கூடு. எனினும், எங்கும் ஒளிவிளங்குங் கதிரவன், எழுநிலை மாடத்தின்கண் எங்ஙனந் தன் ஒளிகாட்டி விளங்குகின்றானோ, அங்ஙனமே அப்பாழான வீட்டி

லும் ஓரமில்லாமல் வெயில் காட்டி விளங்குகின்றான். அங்ஙனமே நடுநிலை வழாத ஆண்டவன் எல்லா நல்லியல்புகளும் ஒருங்குபொருந்திய சான்றோர் திருவுள்ளத்தின்கண் எழுந்தருளியிருத்தல்போலவே, அந் நல்லியல்புகளுள் ஒன்றுதானுமில்லாத ஏழையேன் உள்ளத்தின்கண்ணும் எழுந்தருளினன் என்றருளிச்செய்தார். இங்ஙனங் கூறியது ஆண்டவனுடைய பெருமையையும் நடுநிலைவழா அருட்டன்மையையும் விளக்கியபடியாம்.

தலைமகள் பிரிவாற்றது புலம்பல்

பொலியு மதியும் புலிபோலத் தென்றல்
நலியு நமனானன் நல்வே-ளொலிதமி
ழோவா திசைக்குந் திருவொற்றி யொள்வேலான்
மேவான் செயலறியேன் மேல்

(இ-ள்) பொலியும் மதியும்-திங்களும் நிலவு விரித்து விளங்கும்; புலிபோலத் தென்றல் நலியும்-புலியைப்போல் தென்றற் காற்றும் மெல்லென வீசி வருத்தும், நமன் ஆனன் நல்வேள்-இனிய காமனுங் கூற்றுவனானன், (ஆனல்) ஒலிதமிழ் ஓவாது இசைக்கும் திருவொற்றி ஒள்வேலான்-இன்னொலி மிக்க தமிழ்மொழியின்கண் ஆக்கப்பட்ட தமிழ் நான்மறைகள் இடையருமல் ஓதப்படுந் திருவொற்றி நகர்க்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒள்ளிய வேற்படையையுடைய முருகனே, மேவான்-என்பால் அணுகான்; செயல் அறியேன் மேல்-இனிச்செய்வது அறியேன் என்பது.

திங்கள் நிலவு விரித்தலும், தென்றல் குளிர்ந்து வீசுதலும், வேள் காமவேட்கை எழுப்புதலுந் தனக்குத் துன்பம் பயத்தல் பற்றித் தலைவி அவற்றை இன்னதனவாக உரைத்தனள். தென்றல், நமன் என்பவற்றில் உம்மை விரித்துக்கொள்க.

தென்றல் தன்னைநோக்கி வீசிவருதல், புலியே சீறிவருதல் போல் அப்போது அவட்குத் தோன்றினமையாற் 'புலிபோலத் தென்றல் நலியு' மென்ருள். 'நலிதல்' இங்குப் பிறவினைப் பொருளது; "நடுங்களூர் நலிய" என்ருர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலும் (கஉ, கரு).

காதலன் தனக்கருகில் இருக்குங்கால் இன்பம் விளைத்தல்பற்றி 'நல்வேள்' எனவும், பின் பிரிந்தக்கால் உயிரை வருத்துதல்பற்றி 'நமனானன்' எனவுங் காமவேள் கூறப்பட்டான்.

இயற்கையான மெல்லோசை தமிழ்க்கு உளதாதல் பற்றி 'ஒலி தமிழ்' என விதந்தோதப்பட்டது. 'தமிழென்றது இசைக்குமென்னுங் குறிப்பால் ஈண்டு நான்மறைகளை உணர்த்தின. நான்மறைகளாவன: மூவர் தேவாரமும் மாணிக்கவாசகர் திருவாசகமுமாம்.

தலைமகள் தன் காதலனைப் பிரிந்து பிரிவாற்றாமற் புலம்பும் பொருள் இதன்கண் வெளிப்படுதல் காண்க. (கச)

அருமைசெய் தயர்ப்பத் தலைவி கூறல்

மேலான முத்தே திருவொற்றி மேவிய வேலவனே
கோலாகலஞ் செய்து கூடாம லேகல் குறைவுகண்டாய்
நூலா வுடைகட்டி யேலாத குன்றினும் நோன்மைமிகுங்
கோலா வுயர்குணக் குன்றினுஞ் சென்ற குறிப்பறிந்தே

(இ-ள்.) மேலான முத்தே-சிறந்த முத்துப் போன்றவனே, திருவொற்றி மேவிய வேலவனே-திருவொற்றி நகரைப் பொருந்திய வேன்முருகனே, கோலாகலம் செய்து கூடாமல் ஏகல் குறைவு கண்டாய்-காமவேட்கை மிகுதற்கு உரியனவெல்லாஞ் செய்து பின் அவ்வேட்கை தணிதற்கான கூட்டத்தை நல்காமற் செல்லுதல் நினது அருட்டன்மைக்கு ஓர் இழுக்காகுங்காண், நூலா உடைகட்டி-மக்கள் கையால் நூற்கப்படாத ஆடையினை யுடுத்து, ஏலாத குன்றினும்-தனது வன்றன்மையால் நின்மென்றன்மைக்கு இசையாத கன்மலைமேலும், நோன்மைமிகும்-பொறுக்கும் ஆற்றல் மிக்க, கோலா உயர் குணக்குன்றினும்-அமைக்கப்படாத உயர்ந்த குணமாகிய மலைமேலும், சென்ற குறிப்பு அறிந்து-போய் அமர்ந்த அருட்குறிப்பை அறிந்து வைத்தம் என்க; ஏ அசை.

இச்செய்யுள், தலைமகன் தன்னைக் காதலித்த தலைவிக்கு எளியனாய் வந்தான்போற் கலவிக்குமுன் செய்வன வெல்லாஞ் செய்து பின் கலத்தலைச் செய்யாது அதற்கு அரியனாகித் தனக்கு மனக்கவற்சியினை விளைவித்த வன்கண்மையினைத் தலைமகள் தன் தலைமகற்கு எடுத்துரைக்கும் நிலையில் வைத்துப் பாடப்பட்டது.

திருவொற்றி நகர் கடலையடுத்துளதாதல் உட்கொண்டு கடலுள் மறைந்துகிடந்த முத்து மக்கட்குப் பயன்படுதற்பொருட்டுக் கரைமேல் வந்தாலென்ன, உலகெங்கும் மறைந்து நிறைந்து நிற்கும் இறைவன், தன்னை வேண்டும் அடியார்க்கு அருள்புரிதற் பொருட்டு இங்க

ரின்கண்ணே திருவுருக் கொண்டு விளங்கினன் என்பது குறிப்பிப்பார் 'தேவான மூத்தே' என்றார்.

கோலாகலம்-முறைபிறழ்ந்தநிலை; இச்சொல் 'கோலாலம்' எனத் திருவாசகத்தில் வந்தது; "கோலாலமாகிக் குரைகடல்வாய் அன்றெழுந்த, ஆலாலமுண்டான்" (திருச்சாழல், அ). இஃது ஒலிக் குறிப்பு, வடசொல் அன்று.

'நூலாஉடை' என்பது ஒருவர் கையான் நூற்கப்படாமல் அடியார் பொருட்டுத் தோற்ற மாத்திரையாய்த் தோன்றும் ஆடை; இறைவன் கொண்ட உருவும் அவ்வுருவின்மேற் காணப்படும் ஆடை அணிகலம் முதலியனவுமெல்லாம் அவனருளிற் றோற்ற மாத்திரையேயாய்க் காணப்படும் இயல்பு,

"உருவருள் குணங்களோடும் உணர்வருள் உருவிற் றோன்றுங்
கருமமும் அருள் அரன்றன் கரசரணாதி சாங்கந்
தருமருள் உபாங்கமெல்லாந் தானருள் தனக்கொன்றின்றி
அருளுரு வுயிருக் கென்றே ஆக்கினன் அசிந்த னன்றே"

என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார் சுபக்கச்செய்யுளால் (க, சுஎ) உணர்த்தப்படுதல் காண்க. 'நூலா உடை' இப்பொருட்டாதல் பதிற்றுப்பத்தில் "நூலாக்கலிங்கம் வாலரைக்கொளீஇ" (கஉ, உக) என்பதனுரையிலுங் காணப்படும்.

கோலல்-வளைத்துச் செய்தல், இஃதிப்பொருட்டாதல், "நெடுங்காழ்க் கண்டங் கோலி" என்னும் முல்லைப்பாட்டடியினுங் (சச) காண்க; கையால் வளைத்து அமைக்கப்படுஞ் செய்குன்றின் வேறு பிரித்தற்குக் "கோலா உயர் குணக்குன்று" என்றார்; "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்" என்பது திருக்குறள்.

மாயையில் உருவுகொள்ளாமல் அருளில் உருவுகொண்ட இறைவன் மெய்யன்பர் பொருட்டு, மாயையில் உருக்கொண்ட கன்மலை மேலும் எழுந்தருளினனென அவனது அருளிரக்கங் கூறினார். அத்துணை அருளிரக்கமுடைய இறைவன் எளியேன்மேல் இரக்கமிலனாய தென்னையென்பதாம். (கரு)

அருணிலை யுரைத்தல்

நிலையில்லா இன்பங்களை நிலையினவாக எண்ணி அவற்றின்கட் படிந்து மாந்தர் வீணே கழிகின்றாராகவும், தமக்குமட்டும் நிலையான இன்பம் ஈதெனத்தெரிவித்துத் தனது திருக்கோலக் காட்சியினையும்

நன்கு புலனுக்கியருளிய எல்லாம்வல்ல ஆண்டவனது பேரருணிலை யினை அடிகள் வியந்து கனிந்தேத்தும் பொருளியல் இதன்கண் நுவலப்படுகின்றது.

(க-உ) அறிவும் அவாவும் ஒரு வழிச்சென்றாங்கு-அறிவும் அதன் வழி அவாவும் ஒரு நெறியிற் சென்றாற்போற் றோன்றி, ஒருதிறம் இன்றிப் பலதிறம் படும்-ஒரு வகையின்றிப் பலவகைப் படுமென்பது.

'தோன்றி'யென ஒருசொல் வருவித்துரைக்க.

(ங-கரு) குய் கமழ் கறியும்-தாளிப்பு மணக்குங் கறிகளும், நெய் கமழ் துவையும்-நெய் மணக்குந் துவையலும், பொன்நிறப் புழுக்கலும்-பொன்னிறமான பருப்பும், கன்னல் பெய் பாலும்-சர்க் கரைபெய்த ஆவின் பாலும், தன்நிகர் குழம்பும்-தனக்குத் தானே ஒப்பான குழம்பும், பண்ணிய வகையும்-வடை இன்னுண்டை இன்னடை முதலான தின்பண்ட வகைகளும், மிக்கெழு சுவை யின் முக்கனி வகையும்-மிக்குத் தோன்றுகின்ற சுவையினை யுடைய மா வாழை பலா என்னும் மூன்று பழவகைகளும், கோழ் அரை வாழைக் குருத்து அகம் விரித்து-வழுவழுப்பான அரையினை யுடைய வாழையின் குருத்தை உள்விரித்து, பால்கெழு தன்மையின் பலவேறு அமைத்து-பரிமாறவேண்டும் முறையிற் பலவேறு வகை யாக வைத்து, முரவை போகிய முழு வெள் அரிசி கைவல் மடையன் அடுதலின்-கீற்றுகள் அற்ற முரியாத வெள்ளிய அரிசியைக் கை தேர்ந்த சமையற்காரன் சமைத்தலால், நெய் கனிந்து விரல் என நிமிர்ந்த அவையல் மென்பதம்-நெய்கசிந்து விரல்போல் நெடுகிய குற்றலரிசியின் மெல்லிய சோற்றை, முல்லை முகை என மெல்லி தின் குவைஇ-முல்லை யரும்புகள் என்னும்படி மென்மையாய்க் குவித்து, புழுக்கலும் பிறவும் அளாஅய்-முன்னர் இலையிலிட்ட பருப் புங் கறிகள் குழம்புகள் முதலானவுங் கலந்து, விழுத்தக நெய் உடன் பெய்து-மணமுஞ் சுவையுஞ் சிறக்க ஆவின் நெய்யும் உடன்கூட்டி, மெய் மறந்து உண்டாங்கு-தன்னை மறந்து உண்டபடியே, ஆனாது உறைவோர் அளவிலர்-பின்னும் மனமமையாமல் வாழ்வோர் அள வில்லாதவராவர்;

'பொன்னிறம்'' என்பது ஈண்டு மஞ்சள் நிறம்; ஆதலாற் 'பொன் னிறப் புழுக்க' லென்பது பொன்னிறமான துவரம்பருப்பின் புழுக்

கல்; புழுங்க வெந்தபருப்புப் புழுக்கல் எனப்பட்டது; "அவரைவான் புழுக்கு" என்றார் பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் (கசரு). பாலை இலையில் தனியே பெய்தல் ஆகாமையிற் கிண்ணத்திற் பெய்து வைத்து என்க.

தின்பண்டங்கள் வட்டம், உருண்டை, தட்டை முதலிய பல வேறு வடிவங்களில் விரல்களை யியக்கிப் பண்ணப்படுதலின், அவை 'பண்ணிய' மெனப்பட்டன.

அரை, அடிமரம்; கோழரை, பொரியரை, பொகுட்டரை, முள்ளரையென்னும் நால்வகை மரவகைகளுட் கோழரையும் ஒன்றென்க. கோழரை, வழுவழுப்பான அரை.

'பால்கெழு தன்மையிற் பலவேறு அமைத்து' என்றது, பருப்பு பச்சடி அவியல் பொரியல் வறல் கூட்டு முதலியவைகளை இலையில் வைக்கவேண்டும் முறையிற் பரிமாறுதலை உணர்த்திற்று.

'முரவை', அரிசியிற் காணப்படும் வரி; மிக்க வேக்காட்டினாலுங் காய்ச்சலாலும் அரிசியின்கட் கட்டுவிட்டுக் காட்டும் வரிகளும் 'முரவை' யெனப்படுமென்பாருமுளர்.

'அவையல்' குற்றலரிசி; "ஆய்தினை யரிசி யவைய லன்ன" (பொருநராற்,கக) என்புழி உரைகாரர் நச்சினார்க்கினியர் 'அவையல்' என்பதற்கு இப்பொருளை உரைத்தமை காண்க. பதம், சோறு.

விரலென நிமிர்ந்த சிறுவெண் சோறு முல்லை முகைகளையே முழுதொத்திருத்தலின், ஏனை இலக்கியங்களும் அம் முல்லை முகைகளையே சிறப்பாயெடுத்து அதற்கு உவமை காட்டுவவாயின. "முல்லைமுகை சொரிந்தாற்போ லினிய பாலடிசில்" (உசுஉக), 'முல்லைமோட் டிளமுகையின்...வெண்சோறு" (உகஎஉ) எனச் சீவகசிந்தாமணியின்கண் வருதலும் இங்கு நினைவு கூரற்பாலது.

'விழுத்தக' இன்னும் மேம்பட செய்யும் உடன்பெய்து என்றவாறு. 'முரவைபோகிய முழுவெள்ளரிசி கைவன் மடையனடுதலின் விரலென நிமிர்ந்த வவையன் மென்பதம் முல்லைமுகையென மெல்லிதிற் குவைஇ' என்னும் பகுதி,

> முரவைபோகிய முரியா வரிசி
> விரலென நிமிர்ந்த நிரலமை புழுக்கல்"

என்னும் பொருநராற்றுப்படையடிகளொடு (கக௩-௪) பெரும்பான்மையும் ஒத்துநிற்றல் காண்க.

இவ்வகையாக வயிறுபுடைப்ப இனிய உண்டு அம் மகிழ்வினால் மயங்கிக் கிடப்பதே அறிவின் பயனுமென அதுசெய்து கிடப்பாரும் உலகத்திற் பலரென்க.

இனிப், சகூ-ம் அடிமுதல் ருக-ம் அடிகாறும் உலகக்காட்சிகளைக் கண்டு அறிவு மாழ்குவார் நிலையை எடுத்துரைக்கு முகத்தால் நானிலக் காட்சிகள் நன்கு விரித்தோதப்படுகின்றன.

(சகூ-உஉ) முகில் தொடுகுடுமியும்-தீண்டுகின்ற முகிலாகிய குடுமியும், முழை கெழு வாயும்-பொருந்துகின்ற குகையாகிய வாயும் உடைத்தாய், அருவி என்னும் அறுவையும் உடீஇ-அருவிகள் என்னும் உடையும் உடுத்த, அந்திக்காலத்து ஞாயிற்றொடு பொருது-சாயங்காலத்திற் கதிரவனொடு போர்செய்து அவ்வாற்றாற் காணப்பட்ட, செவ்வான் என்னும் மெய்கால் குருதியும்-செவ்வானம் என்னும் மெய் பொழியுஞ் செந்நீரும், கணைதொடு புண்ணின் முகுளித்தன்ன பவளமும்-அம்புகள் பட்ட புண்ணினின்றுங் கொப்புளித்தாற்போன்ற பவளங்களும், சிதர்ந்த-சிந்திய, திவள் ஒளி கெழூஉம் அரக்கன் அன்ன பொருப்பின் காட்சியும்-விளங்கிய ஒளிகள் பொருந்திய அரக்கனை ஒக்கும் மலையின் தோற்றமும்;

இது குறிஞ்சி நிலத்தின் காட்சியை எடுத்து விரித்தோதுகின்றது. இதன்கட் குறிஞ்சிநிலத்து மலை ஓர் அரக்கனுக்கு ஒப்பாக வைத்து அழகாகப் புனைந்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மலையுச்சியில் வந்து தவழுங் கருமுகில் அம்மலையென்னும் அரக்கனுக்குக் குஞ்சியாகவும், குகைகளின் சந்து வாயாகவும், அருவி உடையாகவும், செவ்வான் செந்நீராகவும், செந்நீர்க் குமிழி பவளமாகவும் எடுத்துக்காட்டிய அழகு பெரிதும் உணர்ந்து மகிழற்பாலதாகும். பெரிய தோற்றமுங் கரிய நிறமுமுடையதாய் முட்செடிகளுங் கற்பாறைகளும் மலிந்து தோன்றுதலின், மலை அரக்கனுக்கு நிகராயிற்று. மலை அரக்கனோடு ஒப்பவைத் துரைக்கப்பட்டமையின் அதற்கேற்பப் போர்நிகழ்ச்சியும் பொருத்தமாய் எடுத்துக்காட்டிய நுட்பங் குறித்துணர்க.

இடையே சிலசொற்கள் வருவித்துக்கொள்க. செவ்வான் என்னுங் குருதி யென்பது. குருதியும் பவளமுஞ் 'சிதர்ந்த' வென்பதன் வினைமுதல்கள். ஒளிகெழூஉம் பொருப்பின் காட்சியெனக் கூட்டுக. 'அறுவை,' உடை; "காம்பு சொலித்தன்ன அறுவை உடீஇ" என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை (உகசு). காலல், பொழிதல்.

(௨௩-௩௪) மடமான் பிணைகள் கன்றொடுகுழீஇக் கான்யாற்று ஒண்புனல் நிரைநிரை அருந்த-மென்றன்மை வாய்ந்த பெண்மான்கள் தத்தங் கன்றுகளுடன் கூடிக்கொண்டு காட்டாற்றின்கண் உள்ள விளக்கம் மிக்க தண்ணீரை வரிசை வரிசையாய் நின்று பருகவும், கானம்கோழி துணைகூப்பெயர்ந்து ஞாயிறு தோன்றும் காலை அறிவிப்ப-காட்டுக்கோழிகள் வைகறையில் எழுந்து தத்தம் பெடையினங்களைக் கூவி அழைக்குமுகத்தால் ஞாயிறு தோன்றும் விடியற் காலத்தினை மக்கட்குத் தெரியப்படுத்தவும், நிறம் கெழு தாரா குறும்கயம் மருங்கில் குறுகுறு நடந்து நீந்த-நிறம் பொருந்திய தாரா என்னும் நீர்ப் பறவை சிறிய குட்டையின் அருகிற் குறுகுறுவென நடந்து நீரிற் பாய்ந்து நீந்தவும், வெறிபடுதளவம் அரும்பி எயிறு என விளங்க-மணம் வீசும் முல்லை மொட்டுகள் அரும்பி வெண்பல் என விளங்குதலானும், கொன்றை பொன்வீஉகுப்ப-கொன்றை மரங்கள் பொன்னிறமான மலர்களை உதிர்த்தலானும், மன்றல் காவதம் கமழும் காடு கெழு காட்சியும்-காவதத்தொலைவு நறுமணங் கமழுங் காட்டின்கட் பொருந்திய தோற்றமும்;

இப் பகுதியின்கண் முல்லை நிலத்தின் காட்சி விரித்துரைக்கப் படுதலின் அந் நிலத்திற்கு உரிய மான்பேடுங் கான்யாறுங் கானங் கோழியுந் தாராவுந் தளவமுங் கொன்றையு முதலான கருப்பொருள் கள் இனிதெடுத்துக் காட்டப்பட்டன.

மடம்-மென்றன்மை; "தெறிநடை மடப்பிணை" (புறம், ௨௩) என்பதன் உரையிற் காண்க. கவரிமா, மான் முதலிய கான்விலங்குகளின் பெண்ணினங்கள் 'பிணை' எனப்படும். இப்பொருண் மரபின் உண்மை,

"புல்வாய் நவ்வி யுழையே கவரி
சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே"

என்னுந் தொல்காப்பிய மரபியல் நூற்பாவால் (௫௭) இனிது ணரப்படும்.

தெளிந்த நீர் இங்கு 'ஒண்புனல்' எனப்பட்டது.

'துணைகூப்பெயர்ந்து' என்பது முதற்பாட்டினும் (௰) வந்தமை காண்க.

'குறுங் கயம்' சிறிய குளம்; ஆவது குட்டையென்க.

அருந்த, அறிவிப்ப, நீந்த என்னும் வினையெச்சங்கள் கொண்டு முடியுந் 'தோன்றும்' என்னும் ஒருசொல் வருவிக்க.

'விளங்க', 'உகுப்ப' வென்னும் வினையெச்சங்கள் காரணப் பொருளன.

'காவதம்' என்பது எண்ணாயிர முழத்தொலைவு; ஆவது இரண்டேகாற் கல்லும் எண்பது முழங்களுமென்க. இச் சொல் இவ் அளவினையே குறிக்குமென்பது, அடிகளே தாம் அரிதின் ஆராய்ந்து எழுதிய மாணிக்க வாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் உரை நடை நூலில் (பக்கம், ௬௨௰) மிகவிரிவாக ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

(௩௨-௩௮) கொழுவளை ஈன்ற செழுநீர் முத்தம் செந்தாமரையின் மிளிர்வன-கொழுவிய வலம்புரிச் சங்குகள் ஈன்ற செழுநீர்மை வாய்ந்த முத்துகள் செந்தாமரை மலர்களின்மேல் விளங்குவனவான தோற்றம், மங்கையர் திருமுகம் குறுவியர் பொடித்தல் மான-மங்கைப் பருவத்துப் பெண்களின் அழகிய முகங்கள் சிறுசிறு வியர்வைத் துளிகள் அரும்புதலை ஒப்பவும், குடம்புரை செருத்தல் தடங்கண் மேதி-நீரின்கட் படிந்துள்ள குடம் ஒக்கும் மடியையும் அகன்ற கண்களையும் உடைய எருமைகள், இல் உறை குழக்கன்று உள்ளுதொறும் ஒழுகும் தீம் பால்-வீட்டில் உறையுந் தம் இளங்கன்றுகளை நினைக்குந்தோறும் அவற்றின் மடிகளிலிருந்து சுரந்தொழுகுந் தித்திப்பான பாலை, மாந்தி-பருகி, பருவரால் உகள-பரிய வரால்மீன்கள் புரளவும், மலிபூம் பொய்கை மருதக் காட்சியும்-இவ்வகையான அழகுகள் மலிந்த மலர்ப் பொய்கைகள் ஆங்காங்கு விளங்கும் மருதநிலத் தோற்றமும்;

நீர், நீர்மை; இயல்பென்னும் பொருட்டு; 'மிளிர்வன' வான தோற்றம் என ஒருசொல் வருவித்துரைக்க; மிளிர்வன வினையாலணையும் பெயர்; பொடித்தல், அரும்புதல்.

'செருத்தல்', எருமை, ஆன் என்பவற்றின் மடியை உணர்த்தி வரும். "குடம்புரை செருத்தற் குவளைமேய் கயவாய்க் குவிமுலைப் படர் மருப் பெருமை" என்றார் சீவக சிந்தாமணியிலும் (உ௧0௨).

இங்குக் கூறப்படும் மருதநிலக் காட்சி மிக அழகிது.

(௩௯-௫௨) தேற்றாப் புலவர்நூல் திறம்கடுப்ப-தெளிவடையாத புலவரது நூலி னியல்பை ஒப்ப, எழுவாய் ஓங்கி முறைமுறை

தேய்ந்து கரைசார்ந்து அவியும் திரையே-எழுமிடத்திற் பெரிதாய்ப் பின் வரவரக் குறைந்து சிறிதாகிக் கரைசேர்ந்து அழியும் அலையும், கரை தொடுத்து மறுகரை காணுது அகன்று நனி ஆழ்ந்து-ஒருகரை தொடங்கி மறுகரை காணவொட்டாமல் அத்துணைப் பரந்து மிகவும் ஆழமுடைத்தாய், நல்லிசைப் புலவர் செய்யுள்போல-மறுவற்ற நல்ல புகழையுடைய புலவரது செய்யுளைப்போல், பல்பொருள் செறித்த கடலே-முத்து சங்கு முதலான பல அரிய பண்டங்கள் நிரம்பிய கடலும், பொல்லா ஒழுக்கம் தலைவந்த பழிப்புடையாளரும்-தீய வொழுக்கத்தில் முன்வந்த பழிப்பினையுடைய தீயோரும், விழுக் குணம் மேவுவரென்பது நலத்தக-சிறந்த நல்லியல்பினை உடையரா வர் என்னும் உண்மை நன்கு பொருந்தும்படி, முள் உடைக் குழை யிடைக் கொள்ளைமணம் அவிழ்த்து வாலிதின் விரிந்த கைதை அம் கழியே-நுனியிலும் ஓரங்களிலும் முட்கள் உடைய பசிய மடல்களி னிடையில் மிக்க மணம் பரப்பி வெள்ளிதாய் அலர்ந்த தாழம்பூவினை யுடைய கழியும், மின் சிதர்ந்து அன்ன பொன் சிதர் பரப்பி- மின் னொளி சிதறினுற்போலப் பொன்னிறமான பூந்தாதுகளை எங்குஞ் சிந்தி, எரி கிளர்ந்தன்ன விரிபூஞாழல் பொழிலே-தீப் பிழம்பு ஒளிர்ந் தாற்போல இதழ்விரிந்த பூக்களையுடைய ஞாழன்மரங்கள் நிரம்பிய சோலைகளும், எனும் இவை எழில்பெறத் தோன்றும் நெய்தல் காட்சியும்;

நெய்தல் நிலமென்பது கடலுங் கடல்சார்ந்த இடமுமாகும்; அந் நிலத்துக் காட்சி இப் பகுதியின்கண் இனிதெடுத்துக் காட்டப்படு கின்றது.

அரைகுறையாகக் கற்றுத் தெள்ளியெய்தாத புலவர் ஈண்டுத் 'தேற்ருப் புலவர்' எனப்பட்டார். அவரியற்றும் நூல்களெல்லாந் தொடக்கத்தில் மட்டும் ஆங்கு வேண்டும் பொருட் பரப்பெல்லாந் தேடிக்கொணர்ந்து உரியசொற்களுடன் இனிதடக்கி அமைத்து எழுச்சியாய் இயற்றப்பட்டுப், பின் வாவா அவ்வெழுச்சியும் அவ் வெழுச்சியின் வழிக் கிளர்ந்துவருஞ் சொற்பொருட் பரப்புமெல்லாம் முறைமுறையே சுருங்கி அவை முடிய வேண்டும் வரம்புக்கு வரு முன்னரே இற்றுப்போம். புலவன் நூலின்கட் செய்யுங் குற்றங் கள் பத்தனுள் இதுவும் ஒன்று; இது 'சென்றுதேய்ந் திறுதல்' என் னுங் குற்றமாம்; இங்ஙனமே கடலின்கண் உண்டாகும் அலைகள்

முதலில் மிக உயரமாய்க் கிளம்பி வரவரத் தேய்ந்து அவிந்துபோதல் காண்க.

'எழுவாய்', எழுகின்ற இடம்; ஆவது தொடக்கமென்க.

நல்லிசைப் புலவர்கள் இயற்றுஞ் செய்யுட்களெல்லாம் நூல்நுட்பங்களால் மிக ஆன்றும் மிக ஆழ்ந்தும் அரும்பெருங் கருத்துக்கள் நிரம்பிக் கிடக்குமாகலின், அங்ஙனமே கரைகாணாது அகன்று கனி ஆழ்ந்து பல்பொருள் செறித்த கடலுக்கு அவை ஒப்பாயின.

'செறித்த கடல்' அடக்கிய கடல் என்க.

"செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்"

என்னும் புறநானூற்றின் (ருஉ) கண் இச் சொல் இப் பொருட்டாதல் காண்க.

ஒழுக்கம் என்பதற்கு எழாவது விரித்துரைக்க; 'தக', தகும்படி; கலத்தக, நன்கு பொருந்தும்படி; ஒரு சொல். குழை, இங்குப் பசிய இலை; கொள்ளைமணம், கூட்டுமணம்; அதாவது 'மிக்கமணம்' என்பது; 'வால்', வெண்மை; "வாலிணர் மடற்றாழை" (கக அ) என்பது பட்டினப்பாலை

'ஞாழல்', மிகுந்த மஞ்சட் பூம்பொடிகளும் சிவந்த இதழ்களும் உடைய வட்டமான பூக்கள் நிரம்பிய ஒருவகையான பரியமரம்; இது புன்னைமரத்துக்கு இனமான நெய்தல்நிலத்து மரம்; "பொன் இணர் ஞாழல் முனையிற் பொதியவிழ் புன்னையம் பூஞ்சினை சேக்குந் துறைவன்" என்னும் ஐங்குறு நூற்றுச்செய்யுளால் அஃதுணர்க (கசுக).

திரையே கடலே கழியே பொழிலே என்னும் ஏகாரங்களெல்லாம் எண்ணுப்பொருளன.

(ருஉ-ருஉ) கண்டு-ஆன இந் நானிலக் காட்சிகளையும் பார்த்து, மெய் என அறிவுமாழாந்து-அவையே தங்கட்புலனுற் காண்டற்குரிய மெய்க்காட்சியாம் போலுமென அறிவுமயங்கி, வாழ்வோரும் பலர்-கவலையின்றி வாழ்கின்றவர்களும் உலகத்திற் பலராவர்.

மாழாத்தல், மயங்குதல்;

பொருப்பின் காட்சியும் (உஉ), காடுகெழு காட்சியும் (ருக) மருதக்காட்சியும் (ரு அ) நெய்தற்காட்சியும் கண்டு (ருஉ) வாழ்வோரும் பல (ருரு) ரென்க.

(நிச-கூடு) காண்தகு சிறப்பின் பாண்டின்மேல்-காண்டற்குரிய சிறப்பினையுடைய அழகிய கட்டிலின்மேல், ஐவகை அமளியும் கூறுபட அமைத்து-ஐந்துவகையான படுக்கைகளையும் வகைபட விரித்து, கால்களைந்து ஆய்ந்த வான்முகை முல்லை கடிமணம் கமழத் தூஉய்-காம்புகள் கிள்ளி ஆராய்ந்து எடுத்த சிறந்த முல்லைப்போது களை அவற்றின்மேல் மிக்க மணம்வீசத் தூவி, மடிபடு நுரைமுகந் தன்ன தூவெள் அறுவை செறிவுற விரித்து-மடிக்கப்பட்டுப் பால் நுரையினை எத்திறலொத்த அழுக்கற்ற வெள்ளிய உடையினை அதன் மேல் நெருங்கிப் பொருந்தும்படி விரித்து, நறுங்குறடு உரைத்தகேழ் கிளர் தேய்வையில் கோழ்அகில் நெய்யும் புழுகு மான்மதமும் செழும் கருப்புரமும் கொழும் பனிநீரும் வழுவறக்கூட்டி-நல்ல சந்தனக் கட்டையினால் தேய்த்தெடுத்த நிறம் விளங்கும் குழம்பில் வழுவழுப் பான அகிற்கட்டையின் நெய்யும் புழுகுங் கத்தூரியும் செழுமை யான பச்சைக் கருப்புரமுங் கொழுமையான பனிநீரும் அளவு பிழை யாதபடி கலந்து, வேரியின் அமைந்த சிவிறியில் தோய்த்து-வெட்டி வேரினால் அமைக்கப்பட்ட சிவிறிகளில் தோய்த்து, நிரைநிரை மங்கையர் முறைமுறை இரட்ட-வரிசைவரிசையாக மங்கைப் பரு வத்து இளம்பெண்கள் கட்டிலருகில் நின்று முறைமுறையே விசிற, உறங்கும் வாழ்க்கையில் பிறங்குவோர் பலர்-அதன்மேல் மெல் லெனப் படுத்து உறங்கும் வாழ்க்கையில் மேம்படுவோர் பலராவர்;

'காண்டகு சிறப்' பென்பது, அழகு; அதாவது கட்டிலிற் பொருத்திய யானைமருப்பிற் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் ஓவிய அழகும், துணிகளாலும் மணிகள் முதலியவற்றாலும் புனைவு செய்யப்பட் டிருக்கும் ஒப்பனையழகு மென்க.

'பாண்டில்' கட்டில்; மேலால் என்பதில் ஆல்அசை,

ஐவகை அமளியாவன, சிறுபூளைப் பஞ்சினாலான மெத்தையும், செம்பஞ்சினாலான மெத்தையும், வெண்பஞ்சினாலான மெத்தையும், மகளிர் மென்கூந்தலாலான மெத்தையும், அன்னச்சேவலின் மென் மயிரினாலான மெத்தையுமென்ப; இது "சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண் பஞ்சு சேணமுறு தூவி சேக்கையோ ரைந்து" (நச்சினார்க்கினியருரை மேற்கொள், நெடுநல், கஉடு.) என்பதனாலும் அறியப்படும். இவ் வைவகையமளியும்,

"மயிர்ச்சேணம் பஞ்சுமெத்தை வண்படாந் தூவி
பயிற்றுந்தண் வீப்பாய் பஞ்சசயனம்"

எனப் பிங்கலந்தையில் (ட அ௩) வேறுவகையாகக் கூறப்படுகின்றன. எனினும் செய்யுளில் மலர்ப்பாயலும் வண்படாமும் ஐவகையமளியின் வேறாய் வைத்துரைக்கப்பட்டிருத்தலின், அடிகள் கருதிய ஐவகையமளி முன்னதேயாதல் வேண்டுமென்பது. வீப்பாய்-மலர்ப்பாய்; வண்படாம்-துணிமடி; கட்டிற்கு உரிய காண்டகு சிறப்பு,

"பொருதொழி நாக மொழியெயி றருகெறிந்து
சீருஞ் செம்மையு மொப்ப வல்லோன்
கூருளிக் குயின்ற வீரிலை யிடையிடுபு
தூங்கியன் மகளிர் வீங்குமுலை கடுப்பப்
புடைதிரண் டிருந்த குடத்த விடைதிரண்
டுள்ளி நோன்முதல் பொருத்தி யடியமைத்துப்
பேரள வெய்திய பெரும்பெயர்ப் பாண்டில்
மடைமா ணுண்ணிழை பொலியத் தொடைமாண்டு
முத்துடைச் சாலேக நாற்றிக் குத்துறுத்துப்
புலிப்பொறிக் கொண்ட பூங்கேழ்த் தட்டத்துத்
தகடுகண் புதையக் கொளீஇத் துகள்தீர்ந்து"

என்னும் பகுதியானும், அக்கட்டிலின்மேல் விரிக்கப்படும் அமளிகளினியல்பு,

"ஊட்டுறு பன்மயிர் விரைஇ வயமான்
வேட்டம் பொறித்து வியன்கட் கானத்து
முல்லைப் பல்போ தறழப் பூநிரைத்து
மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை மேம்படத்
துணைபுண ரன்னத் தூநிறத் தூவி
யிணையணை மேம்படப் பாயணை யிட்டுக்
காடி கொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத்
தோடமை தூமடி விரித்த சேக்கை"

என்னும் பகுதியானும் நெடுநல்வாடையின்கண் (ககஎ-க௩௫) விளக்கப்பட்டிருத்தல் இங்கு நினைவுகூரற்பாலது.

'கால் களைதல்' காம்பு கிள்ளுதல்; இஃதிப்பொருட்டாதல் "அனிச்சப்பூக் கால் களையாள் பெய்தாள்" (திருக்குறள், ககக௫.) என்பதனால் அறியப்படும்.

வெண்மைக்குந் தூய்மைக்கும் மென்மைக்கும் அறுவைக்கு நுரை உவமையாம். "நுரையென விரிந்த நுண்பூங் கலிங்கம்" (சிலப்பதி, உஉ: உக;) "தீம்பா னுரைபோற் றிகழ்வெணபட்டுடுத்து" (சிந்தாமணி, ௨௦௪௬) எனச் சான்றோ ரிலக்கியங்களிலும் இவ்வுவமை வரும். செறிவுற, இணைவுற.

'நறுங்குற டுரைத்த கேழ்கிளர் தேய்வை' என்பதற்கு ஈங் குரைத்த பொருள் "நறுங்குற டுரிஞ்சிய பூங்கேழ்த் தேய்வை" யென் னுந் திருமுருகாற்றுப்படையடி (௩௩) யுரையிலுங் காண்க.

'கோழ்' வழுவழுப்புப் பொருட்டாதல், 'கோழரை' என்பதனுல் அறிக.

கருப்புரத்துக்குச் செழுமையும், பனிநீருக்குக் கொழுமையு மாவது மணச்செழுமையாம்; செழுமை கொழுமை யென்பன ஒரு பொருட் கிளவிகள்.

சிவிறியைத் தோய்த்தெனற்பாலது சிவிறியிற் றோய்த்தென வந்தது உருபு மயக்கம்.

இரட்டல், விசிறல். 'பிறங்குத' லென்பது ஈண்டு மேன்மேலும் உயர்தலென்னும் பொருட்டு.

(௬௬-எ௩) தம் நலம் பகரும் பொன் விலைமாதர்-பொருடருவாரி யாவராயினும் அவர்க்குத் தமது இன்பத்தை விலைகூறும் அழகிய பொருட்பெண்டிர், திவவு யாழ் எழீஇ-நரம்பினது வார்க்கட்டினை யுடைய யாழோசையை எழுவித்து, நவை நான்கு அகற்றி-குற்றங் கள் நான்கையும் நீக்கி, மிடற்று எழும் ஓசையும் நரம்பு இமிர் ஒலியும் ஒரு நெறிச்சென்று ஆங்கு ஒருநிலை நிகழ-தொண்டையிலிருந்து தோன்றுகின்ற குரலோசையும் நரம்பிலிருந்துஒலிக்கின்ற யாழோசை யும் ஒருவழியே சென்று இரண்டற்ற அவ்விடத்தில் ஒருதன்மைப் பட்டு நிகழ, புள் இனம் துணை மறந்து ஒதுங்க-அவ்வினிய இசையைக் கேட்டுப்பறவைக்கூட்டங்கள் தத்தம் பெடையினங்களை மறந்து ஒருபக் கத்தேஒதுங்கி உருகிநிற்பவும்,வள்ளியகுழை முகம் தோன்றி வறுமரம் உயிர்ப்ப-வளவிய தளிர்முனைகள் தோன்றி வற்றல்மரங்களெல்லாந் தளிர்ப்பவும், விழுமிதின் எழூஉம் மிடற்றின் பாடலும்-இனிமை யாய் எழுகின்ற குரற்பாட்டும், கொன்றை அம் குழலும்-கொன்றைக் காயினால் ஆன ஊதுகுழலும், குன்ற அமர் வேயும்-குன்றத்தின்கண் இருக்கின்ற மூங்கிலால்ஆன வேய்ங்குழலும், துருவி ஊதும் பொரு

வில் ஓசையும்-துளைத்தூதுகின்ற ஒப்பில்லா இன்னிசை யொலியும், செவிவாய் மார்திச் சிறந்தோரும் பலர்-செவியே வாயாய்ப் பருகி மகிழ் சிறந்தோரும் பலராவர்;

நலம், இன்பம்; 'திவவு' என்பது "நரம்புகளை வலிபெறக்கட்டும் வார்க்கட்டு" (சிறுபாணாற்றுப்படையுரை, உஉஉ). 'திவவுயாழ்' என்பன "முற்றுமற்றொரோவழி" (நன்னூல், கருச.) என்பதனால் 'திவவியாழ்' எனப்புணர்ந்தது. "திவவியாழ் மிழற்றி" யெனச் சான்றோரிலக்கியங்களில் வருதலுங் காண்க.

நலைவ நான்காவன: "வெயிலுங் காற்றும் நீரும் நிழலும் மிகுதல்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (சீவகசிந்தாமணி, எஉ0) இவையாழுக்கு ஆகா

குரலோசையும் யாழோசையும் வேறுவேறு நெறிப்பட்டுப் பிரிந்துசெல்லாமல் ஒரு நெறிப்பட்டு ஓரோசைபோல் நிகழ்தலின், 'மிடற்றெழு மோசையும் நரம்பிமிரொலியும் ஒரு நெறிச் சென்றாங்கு ஒரு நிலை நிகழ' வெனப்பட்டது. துணையோசைக ளெல்லாங் குரலோசையோடு இணைந்து இணங்கி நிற்றலே இசையினிமைக்குச் சிறப்பாம். இவ்வியல்பினை ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளும்,

"குழல்வழி நின்ற தியாழே யாழ்வழித்
தண்ணுமை நின்றது தகவே தண்ணுமைப்
பின்வழி நின்றது முழவே முழவொடு
கூடிநின் றிசைத்த தாமந் திரிகை
யாமந் திரிகையோ டந்தா மின்றி" (சிலப், ௩: கங௯-கசங)

என்று மிகவும் அழகாய் எடுத்துக் காட்டினர்.

அரிய இன்னிசையைக் கேட்டலாற் புள்ளினங்கள் உணர்வொழிதல் முதலான உண்மைகள்,

"ஊடுசெவி யிசைநிறைந்த வுள்ளமொடு புள்ளினமு
மாடுபடிந் துணர்வொழிய"

என்பது முதலான பெரியபுராணப்பாட்டுகளாலும் (ஆனாய, ௩க) உணரப்படும்.

'அமர்தல்', ஈண்டு இருத்தலென்னும் பொருட்டு.

'துருவி ஊதுதல்' ஓசை உள்விராய்ப் பாய்ந்தெழுமாறு துளைத் தூதுதலென்க.

(எரு-அ௩) பித்திகைக் கொழுநனை-பிச்சிச்செடியின் கொழுவிய மொட்டுகளும், முத்து ஆர் முல்லை-முத்துக்களைப்போல் நிறைந்த

முல்லையரும்புகளும், நறுவிரைத் தாமரை-இனிய மணங் கமழுஞ் செந்தாமரை முகைகளும், துவர்க்கால் வகுளம்-சிவந்த காம்புகளை யுடைய மகிழம்பூக்களும்; சண்பகம் குவளை பொன்மடல் தாழை-சண்பக மலர்களுங் குவளைப் போதுகளுஞ் செம்பொன்போலுஞ் சிவந்த மடல்களையுடைய செந்தாழம் பூக்களும், கொழுந்தும் மருவும்-மருக்கொழுந்தும் மருவும், செழும் தண்வேரியும்-செழுமையான குளிர்ந்த வெட்டிவேரும், தொடலை ஆக்கியும்-என இவற்றை மாலை யாகத் தொடுத்து அணிந்தும், விடுபூச்சிதறியும்-விடுபூக்களாகத் தூவி யும், செண்டும் பந்தும் கொண்டு விளையாடியும்-மலர்ச்செண்டுகளாக வும் பந்துகளாகவுங் கட்டிக் கைக்கொண்டு விளையாட்டயர்ந்தும் நறும் பொருள் விராஅய் மெய்யில் திமிர்ந்தும்-மணப்பண்டங்களை ஒருங்கு குழைத்து உடம்பிற் பூசியும் மகிழ்ந்து, வறிதின் வாழும் மக்களும் பலர்-வீணாய் வாழ்நாள் கழிக்கும் மக்களும் பலராவர்;

'பித்திகை' யென்பது பிச்சி அல்லது சாதிமல்லிகை. வகுளம், மகிழ்; பொன் என்னுங் குறிப்பால் தாழை செந்தாழை எனப் பட்டது. மேலும் வெண்டாழையினுஞ் செந்தாழையே மணமிக்க தாதலுங் காண்க. மருக்கொழுந்தும் மருவும் வேறு வேறாதல் விளங் கக் 'கொழுந்தும் மருவும்' என்றார்; கொழுந்து மருக்கொழுந்தின் தலைக்குறை.

'தொடலை' தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர்; தொடுக்கப்பட்டது தொடலை; ஐசெயப்படுபொருள் விகுதி. இச்சொல் மாலையென்னும் பொருட்டாதல் "தொடலைக்குற்ற சிலபூவினரே" (கெய்தற் பத்து, எ) என்னும் ஐங்குறுநூற்றடியானுந் தெளியப்படும்.

'வறிதின்' என்றமையின், வாழும் என்பது வாழ்நாள் கழித் தலையே உணர்த்துமென்பது.

(அசு-அஎ) ஐம்பொறி வழிச்சென்று இம்பரில் நுகரும்-மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐந்து பொறிகளின் வழியாகவும் உள்ளம் பாய்ந்து இவ்வுலகத்தின்கண் நுகருகின்ற, ஐவகைச்சுவை யும்-ஊறு சுவை ஒளி நாற்றம் ஓசையென்னும் ஐந்து சுவைகளையும், ஒருகால் காட்டும் மைவிழிமடவார் பொய்படும் இன்பத்து-ஒரே நேரத்தில் தம்பாற் புலனாகக் காட்டும் மையணிந்த விழிகளையுடைய பெண்மக்களது நிலையுதல் இல்லாத சிற்றின்பத்தின்கட் படிந்து,

மெய்படத் துளங்கும் விழலரும் பலர்-அதனை நிலையுதலுடையதாகக் கருதி உடலும் உயிரும் நிலைகலங்கும் வீணரும் பலராவர்;

ஐவகைச் சுவையும் மடவார் மாட்டு ஒருகாற் றோன்றுமென்னும் உண்மை,

''கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு
மொண்டொடி கண்ணே யுள''

என்னுந் திருவள்ளுவர் பொன்மொழிக்கு (புணர்ச்சி மகிழ்தல், க) உரைகாரர் பரிமேலழகர், ''வேறு வேறு காலங்களில் வேறுவேறு பொருள்களான் அனுபவிக்கப்படுவன ஒருகாலத்து இவள் கண்ணே அனுபவிக்கப் பட்டதாம்'' என்று மிகத் தெளிவாய்ப் பொருளுரைத் தமைகொண்டு தெளியப்படும்.

'பொய்படு மின்பத்து' என்புழிப் 'பொய்' யென்பது 'நிலையுதலின்மை' என்னும் பொருட்டாம்; மற்றிதற்கு ஒருசாரார் 'பாழ்' எனப் பொருளுரைப்பர்; உலகவியற்கைகளில் முதலற இல்லாமலொழிதலாகிய பாழாந் தன்மை யாண்டும் இன்மையின், அப்பொருள் சிறிதும் பொருந்தாது என்க.

'துளங்குதல்' இங்கு நிலைகலங்குதல் என்னும்பொருட்டு; ''கடிமரந் துளங்கிய காவும்'' (புறநானூறு, உ௩ : ௬). என்புழியும் அதன் உரைகாரர் இங்ஙனமே பொருளுரைத்தார்; சிற்றின்பத்தின்கண் மிகப் படிந்தார்க்கு உடல்வலிகுன்ற, அதன்வழியே உயிர்வலியுங் குன்றுதலின் 'துளங்க' என்றார்.

விழற்பூடு எத்துணைதான் மிகச்செழுமையாய் உயர்ந்தோங்கி அடர்ந்து வளர்ந்தாலும், இறுதியில் அஃது எதுங் கதிர்சாய்த்து மக்கட்குப் பயன்படுத லில்லாமையால் அதன் செழுமை வீணவதேயாகும். ஆதலால் மக்களிலும் அங்ஙனம் எதும் பயன்படுதலில்லாதார்க்கு ஆன்றோர் அதனை உவமை உருவங்களாகக் கொண்டுரைப்பது மரபு.

(அஅ-௬௩) தாமும் துவ்வாது பிறர்க்கும் ஈயாது-தாமும் நுகராமற் பிறர்க்குங் கொடாமல், வெருவரு பேய்எனை உரவோர் இகழ-அஞ்சுதற்குரிய பேய்உருவமேயென அறிஞர்கள் இகழ்தலைச்செய்ய, ஆனுது அரும்பொருள் இவறிக்கூட்டி-மேன்மேலும் மனமமையாமற் கிடைத்தற் கருமையான செல்வப்பொருளை எவர்க்குங் கொடாமல் மேன்மேற் சேர்த்து, மாணு வாழ்க்கை மக்களும் கள்வரும்

கவர்ந்துசெல்ல-மாட்சிமைப்படாத தீயவாழ்க்கையினையுடைய தம் புதல்வர்களுந் திருடர்களும் அப்பெரும்பொருளை உரிமையாகவுங் கொள்ளைகொண்டுஞ் செல்ல, நிமிர்ந்து வான்நோக்கிச் செய்வது அறியாக் கையரும் பலர்-அம்முகத்தாற் பொருளிழந்து போனமையின் அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்த்து இனி இன்னதுதான் செய்வது என்பது அறியமாட்டாத பயனில் செயலுடையாரும் பலராவர்.

'தவ்வல்', நுகர்தல்; இச்சொற்கு இப்பொருளுண்மை "துவ்வாதவர்க்கும்" என்னுந் திருக்குறளிற் (சஉ) காண்க.

மிகவும் அரும்பாடுபட்டு ஈட்டிய பொருளை மேன்மேலும் பெருகச்செய்தல்வேண்டு மென்னும் பேராவலினாற் றாஞ்செவ்வையாய் நுகராமையினாலும், துறந்தார், கற்றார், வறியார்க்கு அவருளம் உவப்ப ஈயாமையினாலும், வீணே பொருள் தொகுத்தாரது நிலை, உடம்பிளைத்து என்புதோன்றிச் சதையுலர்ந்து கன்னம் வற்றி உதடு வெளுத்து நாச்செத்துக் கண்குழிந்த பேய் தான்கைக்கொண்ட புதையலைத் தானும் பயன்படுத்தாமற் பிறர்க்குங் கொடாமற் காத்துநிற்கும் நிலையோடு ஒப்பதாகவைத்து, 'வெருவருபேய்' என அறிஞர் இகழ்தலைச் செய்வரென்க. அவர் அறிஞரின் இகழ்ச்சிக்குரியராவரென்றற்கு உரவோர்மேல்வைத்து 'உரவோர் இகழ' வெனப்பட்டது; அறிவிலார் ஈயாச்செல்வரையும் ஏத்திப் புகழ்வாராயினும், அறிவுடையார் பிசினரைப் புகழாது இகழ்தலே செய்வர்; அறிஞராற் பாராட்டப்படாத அவர் நடைப்பிணமேயாவரென்பது குறிப்பித்தாராயிற்று.

நல்லார் கைப்படின் இன்பமும் அறமும் அவற்றால் மறுமைநலமும் அளித்தற்குரியதாகலிற் செல்வம் அரும்பொருள் எனப்பட்டது. இவறல்-"வேண்டும்வழிப் பொருள் கொடாமை" என்றார் பரிமேலழகியார் (திருக்குறள், சஙஉ).

மாணா வாழ்க்கை யென்பது நல்லியல்பினால் மாட்சிமைப்படாத தீய வியல்பினையுடைய வாழ்க்கையென்க: இதனை மக்களுக்குங் கள்வருக்குங் கொள்க.

நினைவு மயக்கமுடையா ரெல்லாரும் நிமிர்ந்து வான் நோக்குதல் இயல்பாகலின், இங்குப் பொருளிழந்த வருத்தம் ஒருபக்கமும், இனிச் செய்வதொன்றுந் தோன்றாத நினைவுக்குழப்ப மொருபக்கமுமிருந்து தலைமயங்குதலின் இவரும்நிமிர்ந்து வான்நோக்குவாராயினர்.

கையர்-கீழ்மக்கள் (திவாகரம்).

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானா மாணாப் பிறப்பு"

என்னுந் திருக்குறட் பொன்மொழியும், அதற்குப் பரிமேலழகர் "பிறர்க்கியாது பற்றுள்ளஞ் செய்யும் மயக்கத்தாலே ஒருவனுக்கு நிறைதலில்லாத பேய்ப்பிறப் புண்டாம்" என்னும் நுண்ணுரை மணி மொழியும்,

"உண்ணா னொளிநிறா னோங்குபுகழ் செய்யான்
றுன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—கொன்னே
வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஆ
இழந்தானென் றெண்ணப் படும்"

என்னும் நாலடியார் (க: கூ) திருமொழியு மெல்லாம் இப்பகுதி யின்கண் வருஞ் சொற்பொருட் கருத்துகளொடு பெரிதும் ஒத்து நிற்றல் நினைவுகூரற் பாலது.

(கூ௭-ககக) இவ்வாறு ஒழிந்தனர் போக-என்றிவ்வாறெல்லாம் இம்மையின்பம் நுகரப்புக்குத் தம் வாழ்நாட்களைக் கீழ்நெறியிற் கழித்து மாண்டோர் போக, செவ்விய மெய்ப்பொருள் உணர்தும் என்று ஒப்புடன் புகுந்து-நேர்முகமாய்விளங்கும் மெய்யானபொருளை அறிவேமென மனவொருமையுடன் ஆராயத் துவங்கி, கடவுள் தன் மையும் உயிரின் தன்மையும் புடைபட ஒற்றி வரம்பு அளந்து உண ராது மயங்கக்கொண்டு மக்களைத் தலைவர் என்று ஒக்கக் கூறி உழி தருவோரும்-இறைவனியல்பையும் உயிரினியல்பையும் பக்கத்தே பக் கத்தே வைத்துப் பொருத்தி அதனதன் எல்லையினை அறிவான் அளந்துபார்த் துணராமல் அவ்விரண்டனையும் ஒன்றினென்றாய் மயங்க உணர்ந்து அம் மயக்க உணர்ச்சியினால் மக்களெல்லாரையும் அவர் தமக்கு முதல்வனான இறைவனேயாவரெனக் கீழோர்க்கு மனம் இசையக் கூறித் திரிகின்றவரும், அறிவாய் அருளாய்ச் செறியும் ஒருபொருள் சிறுமையும் மடமையும் எய்தி வெறுவிதின் உயிரும் உலகமும் ஆகும் என்போரும்-அறிவுருவாயும் அருளுருவா யும் யாண்டும் நிறைந்துள்ள ஒருமுழுமுதற் பொருள் தானே தன் பெருமையிழந்து சிறுமையும் அறியாமையும் அடைந்து ஓர் ஏதுவும் இன்றி வாளாப் புன்முதலான சிற்றறிவுயிர்களும் மண்முதலான ஐம் முதற்பொருள்களுமாய்த் திரிபெய்து மென்று கூறுகின்றவரும், கண் புலன் ஆகுவ கருத்தின்தோற்றமாய் உள்புகுந்து உணர்வோர்க்

குப் பொய்ப்பொருளாகலின் கோயில் என்னே மேவி ஆங்கு உறையும் தூயபேரொளிப் பிழம்பெனல் என்னே வஞ்சமாந்தர் பிறர் நெஞ்சம் பிணிக்கக் கல்லையும் மண்ணையும் வல்லிதின் பொருத்திச் சூழ்ச்சியின் அமைத்த கீழ்த்திறம் அன்றோ என்று உரை கூறுவோரும் ஆக-புறத்தே கண்ணுக்குப் புலனுவனவெல்லாம் அவற்றை எண்ணுகின்ற எண்ணத்தின் ஏற்றமாய்த் தமது அகத்தே புகுந்து ஆராய்வார்க்கு வெறும் பொய்ப்பொருள்களாய்ப் போய் முடிதலின் 'வெளியே கட்புலனுகும் பொருள்களான திருக்கோயில் என்பன எத்தன்மைய! அத்திருகோயிலின்கட் பொருந்தியிருக்கும் மாசற்ற பெரிய ஒளிப்பிழம்பென்பதுதான் எத்தன்மையது! தந் நயம் விரும்புங் கரவுடைய மக்கள் சிலர் பிறரது உள்ளத்தைத் தம்வயப்படுத்தும் பொருட்டுக் கல்லையும் மண்ணையும் வேண்டுமென்றே இங்ஙனம் இருத்திச் சூழ்ச்சியினுல் ஏற்படுத்திய தாழ்ந்த செயல்களல்லவோ இவை!' என்று தமக்கேற்ற சொற்களையே பேசுகின்றவருமாக, பொன்றிய மாக்கள் மணலினும் பலர்-உலகத்தில் இறந்துபட்ட அறிவிலா மக்கள் ஆற்றுமணலினும் பலராவர்!

'செவ்விய' மெய்ப்பொருளென்பது அவரவர் கருதியவாறெல்லாம் வேறு வேருய்த் தோன்றுது மெய்யுணர்விஞர்க்கெல்லாந் தன்னிலையினை நேரே ஒரு படித்தாய்க் காட்டும் உண்மைப்பொருள்; "தேம்பா வெழுத்தோலை செவ்வனே நோக்கினுள்" (சீவகசிந்தாமணி, கoசo) என்புழியுஞ் செவ்வன் என்பது நேர்மைப்பொருட்டாதல் காண்க.

மலத்தாற் பற்றப்படாமல் யாண்டுந் தூயனுய் விளங்கும் எல்லாம்வல்ல தனித்தலைமைக் கடவுளின் பேரியல்பும், அங்ஙனமின்றி மலத்தாற் பற்றப்பட்டு அத்தலைவற்கு யாண்டும் அடிமையாய்க் கிடந்துவாழ்தற்குரிய புன்முதல் மக்கள் தேவர் ஈறுன சிற்றுயிர்களின் சிற்றியல்பும் வேறுவேருய் நனிவிளங்கவும், அவ்வேறுபாட்டினை உள்ளவாறே உணரும் மெய்யறிவு வாயாமல் இறைவனும் உயிர்களும் ஆன அவ்விருபொருள்களும் எங்கும் ஒன்றுபோற் கலந்து ஒன்ருய்க் காணப்படுதலே பற்றி அவையிரண்டும் ஓரியல்புடைய ஒருபொருளே யாமென்று மயங்க உணர்ந்து, அம் மயக்க உணர்ச்சியினுல் மக்கள் ஈறுன உயிர்களெல்லாம் உண்மையான் நோக்குங்கால் தமக்குத் தலைவனுய் விளங்கும் இறைவனேயாகும் எனப் படுபொய்யுரை கூறுவார்

சிலரை முதலிற் கூறினர். உழிதரல், திரிதல்; பாஞ்சராத்திரர் உடையன் அல்லாதானை உடையனெனக் கோடலின் அவரும் இவருள் அடங்குவர்.

அருளாயும் அறிவாயும் விளங்கி யாண்டும் நிறைந்துநிற்கும் இறைவன், அவ்வருள்வண்ணங் கெட்டு மருள்வண்ணமாகுஞ் சிறமையும், அவ்வறிவியல்பு கெட்டு அறிவில்லாததாகும் மடமையும் எய்தி, ஒரு காரணமுமின்றி முறையே உயிரும் உலகமுமாய்த் திரிந்தனன் எனக் கரைவார் சிலரை அதன்பிற் கூறினர்.

அருளாய் அறிவாய் என மாற்றி அருளும் அறிவும், சிறமையும் மடமையும், உயிரும் உலகமும் என நிரை நிரையாகக் கொண்டுரைத்துக்கொள்க. உலகமென்பது ஈண்டு மண், நீர், தீ, காற்று வான் என்று கூறப்படும் அறிவற்ற ஐம்பெரு முதற்பொருள்களென்க. வெறுவிது-பயன் இலாதது.

புறத்தே கண்ணுக்குப் புலனுவன வெல்லாங், கருத்தளவாய் ஆராய்ந்துணரப் புகுவார்க்குக் கனவின் றோற்றம்போல் வெறும் பொய்யாகவே முடியுமாகலின், புறத்தே ஓர் உருவாய்க் காணப்படுங் கோயிலென்பதும், அக்கோயிலினுட் காணப்படுஞ் சிவலிங்கமென்பதும் உண்மையில் உள்ளனவல்ல என்பார் பின்னுஞ் சிலரை அதன் பிற் கூறினர். என இங்ஙனங் கூறுவார்; பாஞ்சராத்திரரும், ஏகான்மவாதம் பரிணமவாதம் மித்தியாவாதம் புகலும் மாயாவாதக்குழுவினரும் ஆவர். பாஞ்சராத்திரர் நம்போல் மக்களாய்ப் பிறந்திறந்தாரைக் கடவுளாய்க் கொள்வர். இவர்றின் விரிவெல்லாஞ் சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்தும், மாதவச் சிவஞானமுனிவர் இயற்றிய சிவஞானபோத மாபாடியத்துங் காண்க.

'என்னே' என்பதன் ஏகாரம் இரண்டிடங்களிலும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பின்மேல் வந்தன; தூயவென்றது, மலமாசற்ற வென்னும் பொருட்டு; சைவத்திருக்கோயில்களிலெல்லாங் கருவறையுள் நிறுத்தப்பட்டிருக்குஞ் சிவலிங்கக்குறி தழற்பிழம்பின் அடையாளமேயாகும்; தழற் பிழம்பு நீண்டுகுவிந்திருத்தல்போற் சிவலிங்கத் திருவுருவமும் நீளமாய் நுனிகுவிய அமைக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

'ஆகுவ' என்பதில் 'கு' விரித்தல் விகாரம்;

'நெஞ்சம் பிணிக்க,' தம்வயப்படுத்த; என்றது வஞ்சமுள்ள-மாந்

தர் சிலர் தமது வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பொருள் வருவாய் ஒன்றே கருதிப் பிறரைத் தம்வயப் படுத்துவர் என்றற்கு.

'சூழ்ச்சி' யென்பது ஈண்டுச் சூது; கீழ்த்திறம், கீழறுக்குந் திறம்; புறத்தே நன்மைதோன்ற ஒழுகி அகத்தே தீமைசெய்யுங் காவொழுக்கம்;

அளவில் எண்ணிக்கைக்கு மணலினை உவமித்தல் பழைய நூல் வழக்கு; இவ்வழக்குண்மையை "நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே" யென்னும் புறநானூற்றடியிலுங் காண்க(௬).

'அளவிலரன்றே(கரு), வாழ்வோரும் பலரே(௫௩), பிறங்குவோர் பலரே(௬௫), சிறந்தோரும் பலரே(எ௫), மக்களும் பலரே (அ௩), விழலரும் பலரே(அஎ), கையரும் பலரே(௬௩), மணலினும் பலரே(கக௧) என்று தொடர்பு படுத்துக்கொள்க.

(ககஉ-ககஅ) ஆங்ஙனம் ஒழிந்த அளவில் மாந்தருள் யானும் ஒருவனாக நோனாது-என அவ்வாறெல்லாஞ் சிற்றின்ப நுகர்ந்தும் பொய்ப்பொருளுணர்ந்தும் மாய்ந்தொழிந்த எண்ணிறந்த மக்களுள் அடியேனும் ஒருவனாய் ஒழியத் தேவரீர் திருவுளம் பொறாது, வேறு பிரித்து எடுத்து-என்னை அவர்களினின்றும் வேறாய்ப் பிரித்தெடுத்து, கூறுபடுமதியின் மறைபுகழ் சைவம் நிறைவுற விரித்துத் தெளிவு ஆர் அளவையின் விளக்கி மலைவுதரும் மாறுபொருது ஓட்டி வீறு உறத் திகழுஞ் சோமசுந்தர குரவனொடு கூட்டி-பொருள்களைப் பகுத்தாராயுந் தமது இயற்கையறிவினால் நால் வேதங்களாலும் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற சித்தாந்த சைவ சமயத்தை ஒருவகையினுங் குறைபாடின்றி எல்லாவகையினும் பொருந்த விரித்துத் தெளிவு பொருந்திய அளவை யிலக்கணங்களால் நன்குவிளக்கி யாண்டுஞ் சொன்மாரி பொழிந்து உண்மைக்குமாறாய்ப் பேசின பகைவர்களை எதிர்த்து ஓடச்செய்து அம்முகத்தாற் பிறர்க்கில்லாத கல்விச்சிறப்புத் தனக்கு அமைய விளங்குஞ் சோமசுந்தர வாசிரியனொடு சேர்த்து;

நோனாமை-மனம் பொறாமை. 'கூறுபடுமதி' யென்பது, பகுத்தறியுங் கூர்த்தமதி. மாறு, ஆகுபெயரால் உண்மைக்குமாறாயினாரை உணர்த்திற்று. 'மாறு' எனப் பகைமைப் பொருடரு சொல் முதல் நிறுத்தினமையின், மற்று அதற்கேற்பப் 'பொருதுஓட்டுந்' தொழில் பின் நிறுத்தப்பட்டன. வீறு-'வேறொன்றற்கில்லா அழகு' என்று பொருளுரைப்பர் நச்சினார்க்கினியர் (சீவகசிந்தாமணி, ௬அக).

மறைத்திரு. சோமசுந்தர நாயகரென்பவர் அடிகட்குச் சைவ சித்தாந்த முணர்த்திய குரவராவர்; 'குரவனொடு' என்பதை எழன் மயக்கமாகக்கொண்டு 'குரவன்பால் மாணுக்கனுய்ச் சேர்த்து' என் றுரைப்பினும் அமையும்.

(கககூ-கஉஎ) இன்பம் என்பது ஐம்பொறியானும் துன்பமொடு மூரணித் துய்ப்பதோ அன்று-இன்பம் எனப்படுவது மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் ஐந்துபொறிகளாலுந் துன்பத்தொடு மாருக நுகரப்படுவதோவெனின் அன்று முகிழ்நகை மாதர் குழு வொடு செழீஇ இதழ்சுவைத்திருக்குந் திறத்ததோ அன்று-அரும் பனைய சிறுபர்களையுடைய மாதர் கூட்டத்தொடு கூடி அவரது வாயி தழைச்சுவைக்குந் தன்மையதோவெனின் அதுவுமன்று, ஒன்றினும் பற்ருது தன்திறத்து எழூஉம் குன்றல் இல் பொருளோ அன்று-புறத் துப்பொருள்களுள் ஏதொன்றனேடும் பொருந்தாமல் தன்னியல்பி லேயே எழுகின்ற குறைதலில்லாததோ ரியல்போவெனின் அதுவும் அன்று, தொண்டர் எனும் வண்டினம் குழுமிக் கொண்டிகொள்ளும் நின் திருவடித்தாமரையது-மற்றுத் தொண்டர்கள் என்னும் வண் டுக்கூட்டங்கள் ஒருங்குகூடிக் கொள்ளைகொள்ளுந் தேவரீரது திரு வடியாகிய தாமரைமலரின்கண் உள்ளதே அவ்வின்பமாம், என மொழிவித்து என்னையும் உய்யக்கொண்டு-என்று திருவாய் மலர்ந்து அறிவுறுக்கும்படி செய்து ஒன்றுக்கும் பற்ருத ஏழையேனையும் உய்ய ஆட்கொண்டு, பின்னும்-மேலும்,

'மூரணி' யென்பதை 'மூரண' வெனத் திரித்துக்கொள்க. 'துய்ப்பதோ' வென்னும் ஓகாரம் ஐயப்பொருட்டு; ஏனையவும் அன்ன.

நிலையாப் பருட்பொருள்களாயுங் கருவிகளாயும் உள்ள மெய் முதலிய ஐம்பொறிகள் அங்ஙனமே நிலையாப் பருட்பொருள்களாயுங் கருவிகளாயும் உள்ள மண்முதலான ஐம்பெரு மூதற்பொருள்களை யே பற்றி நுகருமியல்பினவாகலின், அங்ஙன மவற்றால் நுகரப்படும் இன்பமும் அவ்வாறே நிலையாததாயும் மற்றொரின்பத்தக்குக் கருவி யாயு மிருக்கும பெரறியதே யல்லாமல் என்றும் அழியாததாயும் முடிந்த நிலையினதாயும் இருக்கும் நிலையிற்றன்று. ஆதலால் இவ் வைம்பொறிகளானுந் துன்பத்துக்கு மூரணுக நுகரப்படும் இன்பம்

முடிந்த இன்பமாகாதென்பது தெளியப்படும். இது பருப்பொருள்களை நுகர்வதால் விளையும் இன்பவியல்பு கூறியபடியாம்.

இனி, மடவாரது இதழ் சுவைத்து நுகருமின்பம் அறிவுப் பொருளோடு கூடி நுகருமின்பமாம். என்னை? இதழென்னும் அறியாமைப் பொருளைச் சுவைப்பதனாலேயே அவ்வின்பம் எழுவது போற் றோன்றுமாயினும், மடவாரது உயிர் என்னும் அறிவுப் பொருள் இல்லாக்கால் அவ்விதழ்ச்சுவையினால் ஆண்டு ஏதோரின்பமும் பிறவாதாகலானும், உண்மையில் அவ்வறிவுப் பொருளின் அன்புகாரணமாகவே ஆண்டு அவ்வின்பம் நுகரப் படுதலானுமென்பது. இது சிற்றறிவு உயிர்களோடு கூடிநுகருஞ் சிற்றின்பவியல்பு புலப்படுத்தியவாறும்.

இனிப் புறப்பொருட் டொடர்புகள் ஏதுமின்றித் தன்னியல்பினானே எழுவதுதான் இன்பமோவெனின் அதுவுமன்றென்பதும், ஆனால் எல்லாம் வல்ல பேரறிவுப் பொருளாகிய இறைவன்றன் இணையடியின்பமே இன்பமென்பதும் மேலடிகளால் உணர்த்தப் படுகின்றன.

வண்டுக்கூட்டங்கள் தாமரை மலரை வேட்கையுடன் மொய்த்து அதன்கண் இருந்து பெருக்கெடுத்துவழியும் இனிய நறுந்தேனை ஆர்வமுடன் உண்டு பெரிது மகிழ்தல்போல, அடியவர் கூட்டமுந் தடுக்கொணு அன்புடன் இறைவன் றிருவடிமலர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு ஆண்டுப் பெருகும் பேரின்ப ஆரமுதை ஆரஉண்டு, அவ்வின்பவெள்ளத்திற் றிளைக்குமாகலின், தொண்டரினம் இங்கு வண்டினமாக உருவகப்படுத்தப்பட்ட தென்க. இங்ஙனமே தொண்டரினங்களை வண்டினங்க ளாகவும், இறைவனல்கும் பேரின்பப் பேற்றை அவ் வண்டினங்கள் நுகருந் தேனாகவும் வைத்துச் சேக்கிழார் பெருமான்,

> "மன்று ளாடுமது வின்னசை யாலே மறைச்சு ரும்பறை புறத்தின் மருங்கே, குன்று போலுமணி மாமதில் சூழுங் குண்டகழ்க்கமல வண்டலர் கைதைத், தன்று நீறுபுனை மேனிய வாகித் தூய நீறுபுனை தொண்டர்க ளென்னச், சென்று சென்றுமுரல் கின்றன கண்டு சிந்தையன்பொடு திளைத்தெதிர் சென்றார்" (திருத்தொண்டர் புராணம், தடுத்தாட், கக)

என்று மிக அழகாக விளக்கிக் கூறுதல் பெரிதும் நினைவுகூர்ந்து மகிழற்பாலது.

கொண்டி, கொள்ளை; "தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கை" யென்னும் பட்டினப்பாலையில் (௨௧௨) இச்சொல் இப் பொருட்டாதல் காண்க.

(௧௨௮-௧௪௨) மறை வல் அந்தணர் வைகறை உணர்ந்து வாவி குடைந்து ஆர்க்கும் தீவிய ஓதையும்-தேவார திருவாசகமென்னுந் தமிழ் நால்வேதங்கள் ஓதுஞ் சிவ அந்தணர் விடியல் நேரத்தில் துயி லுணர்ந்து திருக்குளத்தில்நீராடிஒலிக்கும் இனியஓசையும், தாமரைப் பள்ளித் துயில் உணர் புள்இனம் பார்ப்பொடு கெழீஇச் சிலம்பும் ஓசையும்-தாமரை மலராகிய அணையினின்றுந் துயிலெழுந்த பறவைக் கூட்டங்கள் தத்தங் குஞ்சுகளுடன் கூடி ஆர்க்கும் ஒலியும், சிறுநுதல் கரும்கண் குறுந்தொடிமகளிர் குங்குமச்சாந்தும் கொங்கு உலாம் கூந் தலும் யால்கெழு தன்மையின் பலவேறு அழீஇ நீல்நிற முகிலில் மறையும் மின்போல் நீர்மூழ்கு ஆடும் பேர்வுஇல் ஆர்ப்பு ஒலியும்; சிறிய நெற்றியுங் கரியகண்ணுங் குறியவளையலும் உடைய இளமக ளிர் தமது இளமுலை முன்றிலில் முந்தினஇரவு தங் காதற்கணவராற் கழும அப்பித் தொய்யிலு மெழுதப்பட்ட குங்குமப்பூக் கலந்த செஞ் சந்தனச் சேற்றையும் நறுமணம்வீசும் கூந்தல் முடிப்புகளையும் அவை பலபகுப்புகள் பொருந்தியவியல்பினால் அவற்றைப் பலவேறு முறை யாக அழித்துக் கழீஇக் கருநீல நிறம்வாய்ந்த புயலினிடையில் மறைந்துஒளியும் மின்னற்கொடிகளை ஒப்ப நீரில் மூழ்குதல் செய்யும் நீங்குதல் இல்லாத ஆரவாரிப்பொலியும், திருவின் செல்வி அருமை யின்பெற்ற குறுநடைச்சிறுவர் சிறுதேர்உருட்டித் திறல்கெழுமறவர் மல் பயில் கழகத்துக் கைபுடைத்து ஆர்க்கும் இசையினும் சிறந்து விட்டுவிட்டு இசைக்கும் மட்டில் கம்பலையும்-திருவுக்குச் செல்வியா கிய திருமகளையொத்தமகளிர் அருமையாற்பெற்ற சிறிய நடையினை யுடைய சிறார்கள் சிறியதேரைத் தெருவில் உருட்டுதலால் வலிமை பொருந்திய மறவர்கள் மற்போர் பழகுகின்ற கழகத்தில் தம்முடைய தோள்களிற் கைதட்டி ஒலிசெய்யும் ஓசையினும் மிகுந்து இடை விட்டுவிட்டு ஒலிக்கும் அளவில்லாத ஓசையும்; ஓவாது கறங்கும் ஒற்றிமாநகர்-ஓயாமல் ஒலிக்குந் திருவொற்றி மா நகரின்கண்;)

'வைகறை உணர்தலா'வது வைகறையில் துயிலுணர்தல்; 'குடைதல்' இங்கு நீராடுதலென்னும் பொருட்டு; "புனல்குடைந்து" (சிலப். குன்றக்குரவை, "உரையினி மாதராய்") என்பதிற்போல; ஓதையும் ஓசையும் ஒன்று.

'நீல்' கடைக்குறை; 'மின்' மகளிர்க்கும், 'முகில்' கூந்தற்கும் உவமமாகக் கொள்க. என்வே 'நீலவான்' நீருக்கு உவமையாதல் கூறாமலே பெறப்படும். 'மூழ்காடு' ஒரு சொல் நீர்மையுமாம்.

செல்வக் குடியிற் பிறந்த சிறுமொன்றற்குத் 'திருவின்செல்வி அருமையிற்பெற்ற சிறுவர்' என்றார்; செல்வி, சிறார் என்பன ஒருமையிற் பன்மைமயக்கம்; "எவலிளையர் தாய்வயிறு கரிப்ப" என்று சேனாவரையர் காட்டியதூஉங் காண்க; (தொல்காப்பியம், எச்சவியல், சுடு).

'சிறுதே ருருட்டி விட்டுவிட் டிசைக்கும் மட்டில் கம்பலை' யெனக்கொள்க. உருட்டுதலால் இசைக்குங் கம்பலையெனப் பொருள் தோன்ற நிற்றலின், 'உருட்டி' யென்னும் வினையெச்சம் இங்குக் காரணப்பொருளதாம்.

'கழகம்' என்பது கலைப்பயிலிடம்.

பெரியோர் பெருந்தேர் உருட்டுங்கால் வருத்தந் தெரியாமைக் காகக் கைகொட்டியும் வாய்ப்பாட்டு இசைத்தும் பறைமுழக்கியும் ஒலிசெய்வர்; சிறிதுதொலைவு தேர் உருண்டுசென்று வழியில் முட்டுண்டு நின்றக்கால் மீண்டும் அங்ஙனமே அவர் ஒலிசெய்யாநிற்பர்; அவரை ஒப்பவே சிறாரும் விளையாட்டாய்ச் சிறுதேர் உருட்டும் போது விட்டுவிட்டு ஒலிசெய்து மகிழ்வராகலின், ஈண்டுச் சிறுதேர் உருட்டி விட்டுவிட் டிசைக்கும் 'மட்டில்கம்பலை' யென்றார்.

மட்டென்பது அளவு; "மதுவும் அளவும் மட்டெனலாகும்" என்பது பிங்கலந்தை.

'நகர்' என்புழி 'நகரின்கண்' என ஏழனுருபொன்று விரித்துக் கொள்க.

(கசுரு-கடுஅ) தாவா இளமை தலைத்தலை சிறப்ப-கெடாத கிட்டினமை மேலுக்குமேல் மிகுதிப்பட, பன்னிரு விழி எனும் கண்ண கன் சுனையில் அருள் எனும் அருவி விரிவுறப்பெருகி முழவுத்தோள் எனும் கொழுவிய குன்றில் பல்முகம் பார்த்து தண்ணெனச் செல்ல

பன்னிரண்டு விழிகள் என்னும் இடம் அகன்ற நீர்ச்சுனையில் அருள் என்னும் நீர் அருவி மிகவும் பெருக்கெடுத்து முழவினை ஒத்த தோள் என்னுஞ் செழுமையான மலையின்மேற் பலமுகமாகப் பரவிக் குளிர்ச்சிமேவி யொழுக, சித்திலம் பெய்த விழுத்துவர்ச் செப்பின் மூய் திறந்தன்ன வாய்நகை தோன்ற-முத்துக்கள் வரிசையாய்ப் பெய்து வைக்கப்பட்ட மேலான பவளத்தினாற் சமைக்கப்பட்ட சிமிழின் மூடி திறந்தாற்போன்ற வாயின்கண்ணே பற்கள் தோன்றாநிற்ப, வரைவிலங்கி ஓடும் மின்னேபோல ஆம்பொரு வைவேல் உரம் கிடந்து ஒளிர-ஒருமலையினைக் குறுக்கிட்டு ஓடும் மின்னற் கொடியை ஒப்ப அரத்தால் அராவப்பட்ட கூரிய வேற்படை மார்பின் குறுக்கே கிடந்து ஒளிசெய்ய, திருமால் முகத்தின் இருவிழியென்ன மஞ்ஞையில் கிடந்த இருதாள் மலர-நீலமேனியை யுடைய திருமாலின் முகத்திற் செந்நிறமான இரண்டு கண்மலர்கள் அமைந்து விளங்கினாற்போல் நீலநிறத்தினையுடையமயிலின் உடம்பின்மேற் றங்கிய இரண்டு திருவடிகளும் மலர்ந்துதோன்ற, அஞ்ஞையர் இருவரும் இருமருங்கு இருப்ப-வள்ளியுந் தெய்வயானையும் என்னும் அம்மையர் இருவரும் வலத்திலும் இடத்திலுமாக இரண்டு பக்கங்களிலும் விளங்க, அமைத்த கையும் அருள் தரு கையும்-மவமாயைகளிற் கிடந்து நிரம்பவுந் துன்புற்றுக் களைகண் இன்றித் துடிக்கும் எண்ணில் உயிர்கட்கும் 'அஞ்சேல்' என அமைத்துக்காட்டுந் திருக்கையும் பின்னர் அங்ஙனமே அச்சந்தீர்த்துத் தன்பால் அணுகுவிக்கும் ஆருயிர்கட்கு அருள் தருகின்ற திருக்கையுங் கொண்டு, இமைப்பது இல்லாத் தேவரும் பிறரும் கண்டுகண்டு உவப்பக் கவின்று நனிவிளங்கும் காண்டகு கோலம் தழீஇ-விழிகள் இமைத்தல் இல்லாத விண்ணவரும் அவர் அல்லாத மற்றை மண்ணவரும் விடாமற் பார்த்துப் பார்த்து மனமகிழும்படி அழகுற்று இங்ஙனம் மிகவிளங்குங் காண்டற்கு ஏற்ற திருக்கோலம் பொருந்தி;

'தலைத்தலை' யென்றது, மேலுக்குமேல் மிகுதிப்பட என்னும் பொருட்டு; "தாழ்விலுள்ளந் தலைத்தலை சிறப்ப" என்றார் அகநானூற்றிலும் (உக).

குன்றுக்குக் கொழுமையாவது: "தக்கோலந் தீம்பூத் தகைசால் இலவங்கங், கர்ப்பூரஞ் சாதியோடைந்து" (சிலப்பதிகாரம், ரு; உசு) என அடியார்க்குநல்லார் காட்டிய ஐம்பொருள்வளன் உடைமை.

அருளருவி பன்னிருதோட் குன்றிற் பன்முகம் பாந்து செல்லலாவது: தன்னைச் சுற்றியுள்ள எல்லா உயிர்கட்கும் எம்முகத்தும் அருள் செய்தல்.

'மூய்', மூடி; 'மூடியிருந்து வேவதோர் கொள்கலம் மூய் திறந்த விடத்து'' (கஅ-ம் நூற்பாவுரை) என்பது இறையனாரகப் பொருளுரை.

'அரம் பொரு வைவேல்' எனப் பிள்ளையார் கைவேலுக்கு அடை கொடுத்தல் ஆகாதேனும் வேல் என்னும் பொதுமைநோக்கி அது கொடுத்தார்.

'முகத்தின் இருவிழி' யென்பதை ஆறன்றொகையாகக் கொள்ளலுமாம். ஆயினும் உவமிக்கப்படும் பொருட்டொடர் மஞ்ஞையிற் கிடந்தவென ஏழாவதாய் வருதலின், இவ்வுவமப் பொருட்டொடரும் அவ்வேழன்றொகைபாய் வரப் பொருளுரைத்தலே சிறக்குமென்பது. 'மலர' வென்றது, மலர்ந்தாற்போற் றோன்ற வென்றற்கு.

'அஞ்ஞையர்' அம்மையர் என்னும் பொருளுடையது; ''மென்றோள் அஞ்ஞை சென்றவாறே'' (அகநானூறு, கரு) என்பதன் பழைய வுரையைக்காண்க.

'அருட்டருகையும்' என்பதன்பின் 'கொண்டு' என ஒருசொல் வருவித்துக்கொள்க.

'தழீஇ' யென்னும் வினையெச்சம் மேலடியில் வரும் பொலிந்த வென்னும் பெயரெச்சங் கொண்டு முடிந்தது.

(கரு அ-கசுஉ) மாண்தக என் கண்ணெதிர் பொலிந்த நின் இன் அருள் நினைப்பின்-மாட்சிமைப்பட ஏழையேனுடைய ஊனக் கண்களின் எதிரில் விளங்கிக் காட்சி கொடுத்தருளிய தேவரீரது இனிய திருவருளை எண்ணினால், வயா உறு நோயும் பாராது ஈன்ற புதல்வோன் கண்டுகளிக்கும் சிதைவு இல் தாயின் அருளினும் பெரிது-கருவுயிர்க்கும் நோயினால் உண்டாகும் துன்பத்தையும் எண்ணாமல் தான் ஈன்றெடுத்த புதல்வனைப் பார்த்து மனம் மகிழ்கின்ற கெடுதலில்லாத தாயினது அருளினும் மிகப் பெரியதாகுமென்பது.

மாண்தக, மாட்சிமை ஏற்க என்றது மாட்சிமைப்பட.

'வயா' கருவுயிர்க்குங்கால் உண்டாகும் வயிற்றுளைவு (பிங்கலந்தை, ம: கூகக); 'வயாவுறு நோய்' என்றது, இங்கு அவ் வயிற்றுளைவினால் உண்டாகுந் துன்பம். பாராது, எண்ணாமல்.

தாய்மை மாறுதவள் என்றற்கு அவள் "சிதைவில் தாய்" எனப் பட்டாள். உம்மை உயர்வின் மேற்று.

குழந்தைகள் எத்துணைதாம் தீங்குகள் உடையவாயினும் அவற்றைச் சிறிதும் பாராட்டாமற் பரிவுகூர்தலானும், அப்பரிவு கூர்தரு னுங் கைம்மாறு கருதாமல் நிகழ்தலானும், அங்ஙனம் நிகழ்ந்தவழியும் அஃது இயற்கையாயெழுதலானுந் தாயின் அருள் எல்லாம்வல்ல இறைவனது இன்னருளை ஒருவாற்றால் ஒக்குமென்பது.

அறிவும் அவாவும் (க) பலதிறப்படும் (உ); உண்டாங்கு ஆனுது உறைவோர் அளவிலர் (கசு-டு); கண்டு மெய்யென அறிவு மாழ்ந்து வாழ்வோரும் பலர் (௬௨-௩); உறங்கும் வாழ்க்கையிற் பிறங்குவோர் பலர் (சுடு); ஓசையுஞ் செவிவாய் மாந்திச் சிறந்தோரும் பலர் (எடு); வறிதின் வாழும் மக்களும் பலர் (அ௩); பொய்படுமின்பத்து மெய்படத் துளங்கும் விழல்ரும் பலர் (அசு-எ); செய்வதறியாக் கையரும் பலர் (கூ௩); இவ்வாறெழுந்தனர் போகச் செவ்விய மெய்ப்பொருளுணர்துமென் றெழுப்புடன் புகுந்து (கூச-கூடு) பொன்றிய மாக்கள் மணலினும் பலர் (ககக); ஆங்ஙனம் ஒழிந்த அளவில் மாந்தருள் யானும் ஒருவனுக நோனுது (ககஉ-௩) வேறு பிரித்தெடுத்துச் (கக௪), சோமசுந்தர குருவனொடு கூட்டி (ககஅ); இன்பமென்பது (ககக) நின் திருவடித்தாமரையது என மொழிவித்து என்னையும் உய்யக் கொண்டு பின்னும் (கஉடு-எ) ஒற்றிமா நகரின்கண் (கசஉ) காண்டகுகோலந் தழீஇ என் கண்ணெதிர் பொலிந்த நின் இன்னருள் நினைப்பின் (கடுஅ-கூ) தாயின் அருளினும் பெரிதே (கசுஉ) என இச்செய்யுள் கொண்டு முடிதலின், இறைவனது அருணிலையினை அடிகள் இதன்கண் இனிது விளக்கியவாறு கண்டுகொள்க. (கசு)

நெஞ்சறிவுறுத்தல்

"தேவா திருவொற்றிச் சேவார் புதல்வவென
நாவார வாழ்த்தி நடம்புரிவர்—யாவா
வியந்து பிழைசெய்யு நன்னெஞ்சே வேலோ
னயந்து னெதிர்தோன்று நாள்".

(இ-ள்) ஆஆ வியந்து பிழைசெய்யும் நன்னெஞ்சே-ஆஆ! வியக்கத்தக்க நலம் இல்லாத நீ அந்நலம் உடையைபோல் நின்னை நீயே பாராட்டி அதனுற் பிழையாவன செய்யும் நல்லநெஞ்சமே, வேலோன்

நயந்து உன் எதிர்தோன்றும் நாள்-வேல்தாங்கிய முருகப்பெருமான் விரும்பி உனக்கு எதிரில் தோன்றுகின்ற காளில், தேவா-ஒளிவடிவாகிய பெருமானே, திருவொற்றிச் சேவார் புதல்வ-திருவொற்றியூரின்கண் எழுந்தருளியிராகின்ற விடையுடைய பெருமானுக்குப் புதல்வ! என நா ஆர வாழ்த்தி நடம்புரிவாய்-என்று நாத்தழுதழுப்ப வழுத்திக் களிப்பாற் கூத்தாடுவாயாக வென்பது.

நெஞ்சிற்கு நலம் இன்மையாவது: அழுக்காறு அவா வெகுளியுடையதாதல்; தன்னை வியத்தலாவது: நெஞ்சு தனக்கில்லாத நலனை இருப்பதாகக் கருதித் தன்னை நன்குமதித்தல்; அது பிழை செய்தலாவது: தன் உண்மை நிலை உணராமையிற் பிறருடைமை கண்டு அழுக்கறுத்தலும், அதனைக் கவர்ந்துகொள்ள அவாவுதலும், அதற்கிடையூறு செய்வார்மேல் வெகுளுதலும் ஆகும். இத்துணைத் தீய இயல்புள்ள நினக்கும் இரங்கி இறைவன் நின்முன்னே அருள்செய வருங்கால், அத் தீயஇயல்புகளை அறவே மறந்து, அவனை வாழ்த்தி வணங்குதலிலேயே நின் எண்ணத்தைச் செலுத்தக் கடவாய் என்றவாறு.

சே-காளைமாடு; அதன்மேல் இவருஞ் சிவபிரான் 'சேவார்' எனப்பட்டார்.

சொல்வது கேட்டுத் திருந்துதல்வேண்டி 'நல்நெஞ்சு' என நயம்பட உரைக்கலாயிற்று. ஆஆ 'ஆவா' ஆயின; வியப்புக்குறி. (கஎ)

தன்னுட் கையாறெய்திடு கிளவி

தலைவி தன்னை வரையாது களவின்கண் வந்து ஒழுகுந் தன் தலைவனால் தனக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை ஒரு தாழைமேலிட்டு வருந்திக் கூறுவது.

> நாளான் மலர்ந்து மனக்கினி யான்சென்ற நாளறிந்து
> வாளார் மடலி னளியே முயிர்போழ் வகையுமன்றிக்
> கோளான சொல்லிப் புணர்ந்தார் கரியுங் குறிப்பறியாய்
> கேள்ளான மெய்யு முடங்குமொற் றிக்கழிக் கேதகையே.

(இ-ள்) நாளால் மலர்ந்து-விடியற்காலையே மலர்ந்து, மனக்கு இனியான் சென்ற நாள் அறிந்து-எமது உள்ளத்துக்கு இன்பம் அளிப்பவனான எம் தலைவன் எம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்றநேரந் தெரிந்து, வாள் ஆர் மடலின் அளியேம் உயிர்போழ் வகையும் அன்றி-

வாளை ஒக்கும் கூரிய நினது மலரின் ஏட்டினால் அருள்செயத்தக்க எமது உயிரினைப் பிளந்து வருத்தும் வகையும் அல்லாமல், கோளான சொல்லிப் புணர்ந்தார் கரியும் குறிப்பு அறியாய்-தம் மனத்தின்கண் உள்ளது ஒன்றாகப் பிறிதொன்று சொல்லி மகிழ்வித்து எம்மைப் புணர்ந்தவர்க்குச் சான்றாக நீ நின்ற குறிப்புத் தானும் அறிந்திலை, கேள்ஆன மெய்யும் முடங்கும் ஒற்றிக் கழிக் கேதகையே-அதனால் நினக்கு உறவான உடம்பும் கூனாகி வளையப்பெற்ற திருவொற்றிமா நகர்க் கடற்கரையடுத்த கழிக்கானலில் நிற்கும் தாழஞ்செடியே என்றவாறு.

நாள்-விடியற்காலை; "நாள் ஆ தந்து" என்புழி (பெரும்பாணாற் றுப்படை, கசக) இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் காண்க; 'நாளால்' நாளில் என ஏழன் பொருளில் மயங்கியது. 'மனக்கு' என்பது அத்துச்சாரியையின்றிவந்தது; "நலக்குரியார் யாரெனில்" (திருக் குறள், கசகூ) என்புழிப்போல.

தாழம்பூவின்ஏடு, வாள்போற் கூர்ம்பற்கள் வாய்ந்திருத்தலின், "வாளார்மடல்" எனப்பட்டது.

காதலனைப் பிரிந்து ஆற்றாதே வருந்தும்யாம் நின்னால் இரங்கி அருளற்பாலேம் என்பது குறிப்பிப்பாள் 'அளியேம்' என்றாள்.

உடம்பைமட்டுமே பிளக்கவல்ல நினது மடலைக் கொண்டு எம துயிரையும் நீ போழவல்லையாயது அறக்கொடி தென்பாள் "உயிர் போழ்வகை" என்றாள்.

காதலன் சொன்ன கோளாவது: "நின்னிற்பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன்" என்பது. கரி-சான்று. நெய்தல்நிலத்துக் கானற்சோலை யின் கண்ணதான ஒரு புன்னைமர நீழலிலே எம்மை எங்காதலர் புணர்ந்தபோது அதனைச் சான்றாகக் கண்டு நின்ற நீ, திரும்ப எங் காதலர் இங்கு வந்து நின்றபோது, அவர்க்கு எமது பிரிவாற்றாமை யினைச் சொல்லாதுவிட்ட வன்கண்மை, எமதுயிரைப்போழும் வன் கண்மையினுங் கொடிதென்பாள் 'கோளான சொல்லிப் புணர்ந்தார் கரியுங் குறிப்பறியாய்' எனக் கடிந்துரைத்தாள். சொன்னசொல்லை நம்பி ஏமாந்த எம் பக்கல்நின்று நீ சான்று பகரவேண்டுவதாயிருக்க, அது செய்யாது பொய்கூறிய அவர் பக்கலாக நின்று வாய்வாளா திருந்த நின் வன்கண்மையினை அறக்கடவுள் கண்டு நின்னை ஒறுத் ததனாலேயே நின்னுடல் வளையப்பெற்றனை யென்றாள்; இது தற்

குறிப்பேற்றம், என்னை? இயற்கையாய் அமைந்த தாழையின் வடிவுக்குத் தலைமகள் தான் கருதிய குறிப்பினை ஏற்றிக் கூறினமையின்; தமிழ்த்தண்டியாரும்,

"பெயர்பொருள் அல்பொரு ளென இருபொருளினும்
இயல்பின் விளைதிறன் அன்றி அயலொன்று
தான்குறித்தேற்றுதல் தற்குறிப் பேற்றம்" என்றார் (தண்டியலங்காரம், பொருளணியியல், உஅ). "தன்னுட் கையா றெய்திடு கிளவி" யாகிய இதனைத் திருவாதவூரடிகள்,

"விண்டலை யாவர்க்கும் வேந்தர்வண் டில்லைமெல் லங்கழிசூழ்
கண்டலையே கரியாக் கன்னிப் புன்னைக் கலந்தகள்வர்
கண்டிலையே வரக் கங்குலெல்லாம் மங்குல்வாய் விளக்கும்
மண்டிலமே பணியாய் தமியேற் கொரு வாசகமே" எனத் திங்கள்மேல் வைத்தருளிச் செய்தமை காண்க (திருக்கோவையார், கஎஎ).

இவ்வுலகவாழ்க்கையினூடு நின்று இறைவன் திருவருளின்பத்தை ஒரோவொருகால் நுகரும் ஒரு புலவன் அதனை யிடையறாது பெற்று நுகரும் வேட்கையால் இங்ஙனங் கூறியதாக இதற்குப் பேரின்பப்பொருள் உரைத்துக்கொள்க. புலவன் தலைவி, இறைவன் தலைமகன், புன்னையங்கானல் வீட்டுலகம், தாழை விந்துமாயை; பிறவும் இங்ஙனமே ஒட்டிக்கொள்க; விரிப்பிற் பெருகும். (கஅ)

அருணிலைபெறுத லரிதெனை மொழிதல்

(க-கூ) கேதகை பழித்த மாது ஒரு கூறற்கு-தாழம்பூவை வெறுத்த உமையொருபாகராகிய சிவபெருமானுக்கு, நுதல் கிழித்து இமைக்கும் கதம் கெழு விழியில்-நெற்றியைப் பிளந்து ஒளிவிடுகின்ற சினம் பொருந்திய விழியில், பொறிஎனத் தோன்றி-தீப்பொறிபோற் றோன்றி, வெறிகமழ் சுனையில் அறுவர் ஊட்டிய நறும்பால் மாந்தி அறுவேறு உருவின் விளையாட்டு அயர்ந்து-மலரால் மணங் கமழ்கின்ற இமயச்சுனையிற் கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரும் ஊட்டிய இனிய முலைப்பாலை உண்டு ஆறுவேறு திருவுருவங்களொடு விளையாடல் செய்து, ஆங்கு-பின்னர் அச்சுனைக்கரையில், அம்மையும் அப்பனும் அணைய-உமைப்பிராட்டியுஞ் சிவபெருமானும் எழுந்தருள, செம்மையின் உலகு புரந்தருளும் உமை திரு மடி

யின்-இனிதாக இவ்வெண்ணிறந்த உலகங்களையும் பாதுகாத்தருளு கின்ற உமைப் பிராட்டியின் திருமடியின்கண், அறுவேறு உருவும் ஒருவடிவாகி விளையாட்டு அமர்ந்த இளையோய்-அவ் ஆறுவேறு திரு வுருவங்களும் ஓர் உருவாகி விளையாடல் மேவிய இளையபெருமானே;

முருகப் பெருமானது பிறப்பு வரலாறு கந்த புராணத்துட் கூறப்பட்டவாறே இங்குக் கூறப்படுவதாயிற்று.

அயர்ந்து-செய்து; இப்பொருட்டாதல், "களிறுமணன் அயர்பு" (பரிபாடல், உ, ௩௩) என்புழிக் காண்க.

கதம், சினம்; (புறம், ௩௩). 'அமர்தல்' இங்குப் 'பொருந்துதல்' என்னும் பொருட்டு, "வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்றே" (திருமுரு காற்றுப் படை, ௱உ) என்புழிப்போல.

(கூ-கஎ) உழைப் பிரிந்து-பின்பு ஆங்கு நின்றும் பிரிந்து, நற்றவர் ஓங்கும் ஒற்றிமாநகர்-நல்ல தவமுடைய மேன்மக்கள் சிறந் தோங்குகின்ற திருவொற்றிமாநகரின்கண், வெற்றி வைவேல் ஒரு திறம் பொலிய-வெற்றி தருங் கூரிய வேல் ஒருபால் விளங்க, பளிக் கறை புகுந்த ஒளிப்பரு மதியின் முறைமுறை மிளிர்ந்து நிறை கவின் பொழியும் திருமுகச்செல்வியர் இருபுறம் விளங்க-பளிங்குச் சுவரானமைந்த ஓர் அறையின் உட்புகுந்த ஒளித்தல் அரிய மதியம் போல் முறைமுறையே ஒளிவிளங்கி நிறைந்த அழகினைச் சொரி கின்ற அழகிய முகத்தினையுடைய வள்ளி தெய்வயானையர் இருபக் கங்களிலும் விளங்க, உலகு எலாம் விழுங்கும் அலகிலா வன்திறல் களிக்கரு மஞ்ஞையில் நலப்பட அமர்ந்து-உலகங்களெல்லாவற்றை யும் ஒருங்கே விழுங்கவல்ல அளவில்லாத வலிய ஆற்றலமைந்த களிப்பினையுடைய கரிய மயிலின்மேல் அழகாக எழுந்தருளி, என் விழி எதிர் தோன்றிய அழியாப் பெரியோய்-எனது கண்முன்னே தோன்றியருளிய அழிதலில்லாத பெரிய பெருமானே என்பது.

முருகப் பெருமானை முன்னர் 'இளையோய்' என்றதும், ஈண் டுப் 'பெரியோய்' என்றதும் முறையே இளமையும் பெருமையுங் கருதியவாற்றானென்க.

திறம்-பக்கம்; "பெண்ணுரு வொருதிறன் ஆகின்று" என்றார் புறத்திலும் (க). ஈண்டு வலப்பக்கம்; வேல் கைக்கொண்டது அப் பக்கத்தேயாகலின்.

வள்ளி தெய்வயானையர் தம்முள் ஒருவரை யொருவர் பொறாமையால் நோக்குதலாலுந், தங் காதலனுகிய முருகப்பிரானை அடுத்தடுத்துக் காதலொடு நோக்குதலாலுந் திரும்பித் திரும்பி விளங்கும் பளபளப்பான அவர் தம் முகங்களின் காட்சி, பளிக்கறையுளிருந்து காணப்படும் இருமதியங்களின் காட்சியை ஒத்திருந்ததென்றார். பளிங்கு முகத்தின் பளபளப்புக்கும், மதி முகத்திற்கும் உவமை. முறைமுறை மிளிர்தலாவது: வள்ளி இறைவனை நோக்குங்கால் தெய்வயானை அவளை நோக்குதலும், தெய்வயானை இறைவனை நோக்குங்கால் வள்ளி அவளை நோக்குதலும்.

இதுகாறும் முருகப் பெருமானைச் சிறப்பித்து விளித்தபடியாம்; இனி அவன்பால் அன்பராயினுர் பெருமைகளை விரிக்கப் புகுந்து, முதலிற் சூரனைக் கூறு முகத்தால் அவன் ஆற்றிய தவவொழுக்க வியல்பு கூறுகின்றார்.

(கஅ-உச) தீயிடை நின்றும் நீரிடை மூழ்கியும் மரம்மேல் இவர்ந்து தலைகீழ்த் தொங்கியும் அறுவகை இருக்கையின் நெறிபட அமர்ந்தும்-தீயின்நடுவே நின்றும் நீரினுள் மூழ்கியும் மரத்தின்மேல் ஏறி அம்மரத்தின் கிளையிலிருந்து தலைகீழாகத் தொங்கியும் ஆறுவகையான தவ விருக்கைகளில் ஒழுங்கு தவறாமல் வீற்றிருந்தும், புறம்படுத்து இழுத்தாங்கு அகம்பட நிறைத்துத் தெளிநிலை முகிழ்க்கும் வளிநிலை உழன்றும்-உள்ளே உலவுங் காற்றை முதலில் வெளிவிட்டுப் பின்பு வெளிக்காற்றை உள்ளிழுத்துக் கொப்பூழின்கீழ் உள்ளே பொருந்த நிறைத்து அவ்வாற்றால் மனம் ஒருவழி நிற்றலின் அறிவு தெளிவெய்தும் நிலை தோன்றப்பெறுகின்ற மூச்சை நிறுத்தும் நிலையில் வருந்திப் பழகியும், தன்தொழில் தபுத்துத் தனி முதற்பொருளின் அருள் எனும் வெள்ளம் வரம்பு இற மிகுந்து நிலையும் இடன் என உலகெலாம் நோக்கியும்-தன்செயல் கெடுத்துத் தனக்கு ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாமையிற் றனித்த முழுமுதற் பொருளாகிய ஆண்டவனது அருள் என்னும் வெள்ளம் அளவு கடப்பமிகுந்து நிலையுறும் இடங்களென்று உலகம் முழுமையும் அருளாகவே கண்டும், ஐம்பெரும் பூதமும் ஐம்புறம் நிறீஇ ஐவகைத் தேவும் ஆங்கு ஆங்கு அமைத்துப் பொய் முறை இன்றி மெய்முறை பாவியும்-நிலம் நீர் முதலான ஐந்து முதற்பொருள்களையும் அடிமுதல் முடிகாறுமாக ஐந்திடங்களில் அமைத்து அவ்வவற்றிற்குரிய

ஐவகையினரான தேவரையும் அங்கங்கும் எழுந்தருளுவித்துப் பொய் வழிகளில்லாமல் மெய்யான வழிகளில் அகவழிபா டாற்றியும், கருவியும் புலனும் புரிவின்றி நிகழ ஒரு முதற்பொருளொடும் அறிவினைக் கடவியும்-மெய் முதலிய புறக்கருவிகளும் மனம் முதலிய அகக்கருவிகளுந் தத்தம் உணர்வுகளினின்றும் அவாவின்றி ஒருமுக மாய் நடைபெற ஒருமுதற்கடவுளாகிய ஆண்டவனது திருவுருவத் தோடு ஒருமித்து நிற்குமாறு தனது அறிவினைச் செலுத்தியும், இருவகை நிலையும் ஒரு முறை இறந்து மேல் நிலை நின்று வான் பொருள் உணர்ந்தும்-தான் அவன் எனப் பிரித்துக்காணும் வேற்றுமை நிலையினை அவனே தானெனக் காணும் ஒற்றுமை நிலையாற் கடந்து பிறைமண்டிலத்தில் உணர்வு நிலைபெற்றுத் தூயசிவத்தோடு ஒன்றியுணர்ந்தும், ஊழி ஊழியும் ஓ இன்றிநோற்ப-ஊழி ஊழி கால மாக ஒழிதல் இல்லாமல் தவம் முயன்றும், போழ் மதிச் சடையோன் போதாளுக-பிளவுபட்ட மூன்றாம் பிறையை யணிந்த சடைமுடியை யுடைய சிவபிரான் தோன்றிலனுக;

தவஞ் செய்வார்க்குத் தீயிடை நிற்றல் நீரிடை மூழ்கல் முதலியன உரியவாதல், "தவஞ் செய்வார்க்கு உரியன ஊண்நசையின்மை நீர்நசையின்மை வெப்பம்பொறுத்தல் தட்பம்பொறுத்தல் இடம் வரையறுத்தல் ஆசனம் வரையறுத்தல் இடையிட்டுமொழிதல் வாய்வாளாமை என எட்டும்; இவற்றிற்கு உணவினும் நீரினுஞ் சென்ற மனத்தைத் தடுத்தலும், ஐந்தீநாப்பணும் நீர் நிலையினும் நிற்றலுங், கடலுங் காடும் மலையும் முதலியவற்றில் நிற்றலுந், தாமரையும் ஆம்பலும் யாமையும் முதலிய ஆசனத்திருத்தலும், உண்டற்காலை உரையாடாமையுந், துறந்தகாற்றொட்டு வாய் வாளாமையும் பொருளென்றுணர்க." என்று உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் விளக்கியவாற்றால் அறியப்படும் (தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், உ0).

"இனி, யோகஞ் செய்வார்க்குரியன: இயமம் நியமம் ஆசனம் வளிநிலை தொகைநிலை பொறைநிலை நினைதல் சமாதி என எட்டும்." என அவ்வாசிரியர் ஆண்டுக் கூறியவற்றுள் ஆசனம் முதலான ஆறுறுப்பும் முறைமையே கூறினர். ஆசனம் என்பதற்குத் தமிழ் இருக்கை; இவை ஆறு என்பர் பிங்கலந்தை ஆசிரியர்; அவை: 'பத்திரங் கோமுகம் பங்கயங் கேசரி, சுவத்திகஞ் சுகாதனம் என்ப

வாதனம்'' என அவர் கூறுமாற்ருல் அறியப்படும்; அவற்றுட், ''பத்திராசனமாவது: விதையின்கீழேயுள்ள நரம்பின் இருபக்கங்களி லுங் காற்பரடுகளைச்சேர்த்தல்;'' ''கோமுகமாவது: இடது பொம்மை யின் கீழ் வலதுகாற் பரட்டையும் வலது பொம்மையின் கீழ் இடது காற் பரட்டையுஞ் செவ்வனே சேர்த்தல்;'' ''பங்கயமாவது: செவ் வனே கால்களை மடித்திருந்து, பின்புறமாக இரண்டு கைகளையுஞ் செலுத்தி, இரண்டுகாற் பெருவிரல்களையும் பிடித்துக்கொண்டு, நெஞ்சினுக்கு அருகே நால்விரல் இடைவெளி யிருக்குமாறு மோவாயை வைத்து மூக்கின் நுனியைப் பார்த்திருத்தல்;'' ''கேசரி யாவது: விதையின்கீழ் நரம்பின் இருபக்கங்களிலும் வலத்தே இடது பரட்டையும் இடத்தே வலது பரட்டையுஞ் சேர்த்தி, முழந்தாளிரண் டின்மேல் இரண்டு முழங்கைகளையும் வைத்துக், கைவிரல்களை விரித்து, நாவைநீட்டி, ஒருமுகப்பட்ட நினைவுடன் மூக்கின் நுனி யைப் பார்த்தல்;'' ''சுவத்திகமாவது: தொடைக்கும் முழந்தாளுக்கும் நடுவே இரண்டு அடிகளையும் ஏற்றி உடல் நிமிர்ந்து செவ்வனே யிருப்பது;'' ''சுகாதனமாவது: எங்ஙனமிருந்தால் மனவொருமையும் இன்பமும் உண்டாகுமோ அங்ஙனமிருத்தல்.''

இனி, ஆசிரியர் திருமூலர் எழுவகையிருக்கைகள் கூறி, அவற் றின் மேலும் எட்டும் பத்தும் அறுபத்துநாலும் நூறுமாக இருக்கை கள் பற்பல உள என்பர்; அது,

''பத்திரங் கோமுகம் பங்கயங் கேசரி
சொத்திரம் வீரஞ் சுகாதனம் ஓர் எழும்
உத்தமமாம் முதுவாசனம் எட்டெட்டுப்
பத்தொடு நூறு பலவாசனமாமே'' (திருமந்திரம், ருகூங.) என

அவர் அருளிச் செய்திருத்தலால் அறியப்படும். மேலே பிங்கல முனிவர் கூறிய இருக்கைமுறை பெரும்பாலும் ஆசிரியர் திருமூலர் முறையைத் தழுவிநிற்றலும் நோக்கற்பாலது.

அதன்பின், வளிநிலையாகிய 'பிராணாயாமம்' புகன்றூர். உடம் பின் உள்நின்ற காற்றைக் கழித்தல் 'இரேசகம்' என்றும், அங்ஙனங் கழித்தபின் வெளிநின்ற காற்றை உள்ளிழுத்தல் 'பூரகம்' என்றும், உள்நிறைந்த காற்றைக் கொப்பூழின் கீழறுப்பில் நிறுத்தல் 'கும்பகம்' என்றும் யோகநூலார் கூறுவர். அஃது ஆசிரியர் திருமூலர்,

"வாமத்தில் ஈரெட்டு மாத்திரை பூரித்தே
ஏமுற்ற முப்பத்திரண்டும் இரேசித்துக்
காமுற்ற பிங்கலைக் கண்ணாக இவ்விரண்
டோமத்தால் எட்டெட்டுக் கும்பிக்க உண்மையே" (திருமந்திரம், ருஎ௩) என அருளிச் செய்திருக்குமாற்றால் அறியப்படும். இதனை நச்சினார்க்கினியர்,

"உந்தியொடு புணர்ந்த இருவகைவளியுந்
தந்தம் இயக்கந் தடுப்பது வளிநிலை" என்னும் தமது உரைச் சூத்திரத்தால் விளக்குவர்.

அதன்பின், தொகைநிலையாகிய 'பிரத்தியாகாரங்' கூறினார். இதனியல்பு,

"ஒருக்கால் உபாதியை யொண்சோதி தன்னைப்
பிரித்துணர்வந்த உபாதிப்பிரிவைக்
கரைத்துணர் வுண்ணல் கரைதல் உண்ணோக்கல்
பிரத்தியாகாரப் பெருமையதாமே" என்னும் திருமந்திரத்தானும் (ருஅரு),

"பொறியுணர் வெல்லாம் புலத்தின் வழாமல்
ஒருவழிப்படுப்பது தொகைநிலைப்புறனே" என்னும் நச்சினார்க்கினிய ருரைச்சூத்திரத்தானும் விளங்காநிற்கும்.

அதன்பிற், பொறைநிலை என்னும் 'தாரணை' கூறினார். ஐம்பூதங்களால் ஆக்கப்பட்ட இவ்வுடம்பில் அடிமுதல் முழங்கால்வரையிலுள்ள பகுதி நிலப்பகுதியின்பாற் படும்; முழந்தாள் முதல் எருவாயில் வரையிலுள்ள இடம் நீரின் பகுதியாகும்; எருவாயில்முதல் நெஞ்சம் வரையிலுள்ள இடந் தீயின் பகுதியாகும்; நெஞ்சம்முதற் புருவநடுவு வரையிலுள்ள பகுதி காற்றின்பாற் படும்; புருவநடு முதல் தலையின் உச்சிவரையிலான இடம் வான்பகுதியிற் சேர்ந்ததாகும். இவ்வாறு ஐம்பூதப் பகுப்பில் அடக்கப்பட்ட இவ்வுடம்பினுள் நிலத்தின் பகுதியில் நான்முகக் கடவுளையும், நீரின் பகுதியில் திருமாலையும், நெருப்பின்பகுதியில் உருத்திரப் பெருமானையுங், காற்றின் பகுதியில் மகேசுவரனையும், வானின்பகுதியில் சதாசிவக் கடவுளையும் வைத்து நினைவளவில் வழிபாடு ஆற்றுதலே 'தாரணை' என்னும் பொறைநிலை யாகுமென்று யோகதத்துவோபநிடதங் கூறுநிற்கும். ஆசிரியர் திருமூலர்,

"அரித்தவுடலை யைம்பூதத்தில் வைத்துப்
பொருத்த வைம்பூதஞ் சித்தாதியிற் போந்து
தெரித்த மனாதி சத்தாதியிற் செல்லத்
தரித்தது தாரணை தற்பரத்தோடே" எனத் தாரணையின் இயல்பைத் திருமந்திரத்தில் (௫௯௭) எடுத்தோதினர். நச்சினார்க்கினியர், தாரணை யென்னும் பொறைநிலைக்கு "மனத்தினை யொரு வழிநிறுப்பது பொறையே" எனவும், அதன்பிற் போந்த தியானம் என்னும் நினைவுநிலைக்கு,

"நிறுத்திய அம்மனம் நிலைதிரியாமற்
குறித்த பொருளொடு கொளுத்தல் நினைவே" எனவும், அதன் பிற்போந்த சமாதி என்னும் இரண்டற்றநிலைக்கு,

"ஆங்ஙனங் குறித்த அம்முதற் பொருளொடு
தான் பிறன் ஆகாத் தகையது சமாதி" எனவும் உரைக்குஞ் சூத்திரங்கள் வருத்தமை காண்க. இவற்றின் விரிவுகள் 'யோகதத்துவோபநிடதத்'துங், 'திருமந்திரத்'துங் கண்டுகொள்க. விந்து வென்னும் மின்னொளி மண்டிலம் எருவாய்க்குங் குறிக்கும் நடுவேயுள்ள மூலத்துக்குமேல் நிலவுவதெனவும், நாதம் என்னும் பிறை மண்டிலந் தலையுச்சிக்கண் நிற்பதெனவும், இவ்விரண்டற்கும் இடையே தொடர்ந்து நிற்குஞ் சுழுமுனை யென்னும் அனல் நாடியின் ஊடே விந்துவினொளி மேலெழுந்துசென்று உச்சிக் கண்ணதான பிறை மண்டிலத்தை அளாவ அவ்வளாவுதலில் உணர்வு தோய்ந்து ஒன்றியுருகித் தன்னை விழுங்கிக் கிளருஞ் சிவவொளியாய் உயிர் நிற்கப் பெறுதலே சமாதியாமெனவும் ஆசிரியர் திருமூலர்,

"விந்துவும் நாதமும் மேருவில் ஓங்கிடிற்
சந்தியிலான சமாதியிற் கூடிடும்
அந்தம்இலாத அறிவின் அரும்பொருள்
சுந்தரச் சோதியுந் தோன்றிடுந்தானே" என்று திருமந்திரத்தில் (௬௧௧) அருளிச்செய்திருத்தல் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

தபுத்தல்-கெடுத்தல், "உள்ளம்அழிய ஊக்குநர் மிடல்தபுத்து" என்னும் பதிற்றுப்பத்தில் (௧௨, ௧௮) இச்சொல் இப்பொருளில் வருதல்காண்க.

'பொய்ம்முறை இன்றி மெய்ம்முறை பரவு'தலாவது: நான்முகனை அவற்குரிய நிலையிலன்றி அவற்குமேற்பட்ட திருமால் நிலை

யில் வைத்து வணங்காமையுந், திருமாலை அவற்குரிய நிலையிலன்றி அவற்குமேற்பட்ட உருத்திரன் நிலையில் உயர்த்துவைத்து வணங்காமையும், உருத்திரனை அவற்குமேற்பட்ட மகேசுரன் நிலையிலும் மகேசுரனை அவற்குமேற்பட்ட சதாசிவன் நிலையிலுஞ் சதாசிவனை அவற்குமேற்பட்ட முழுமுதற் சிவத்தின் நிலையிலும் வைத்து வணங்காமையும், அவ்வவரை அவ்வவர்க்குரிய நிலையின்மட்டுமே வைத்து வணங்குதலும் ஆகும்.

'கருவியும் புலனும் புரிவின்றி நிகழ' என்பதிற் கருவி யென்றது மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் புறக்கருவிகள் ஐந்தனையும், புலனென்றது மனம், நினைவு (சித்தம்), அறிவு (புத்தி), முனைப்பு (அகங்காரம்) என்னும் அகவுணர்வுகள் நான்கனையும்; புரிவு-அவா, விருப்பம்; "புரிமாண் புரவியர்," என்புழி (பரிபாடல், ௧௧, ௧௩.) இப்பொருள் காண்க. கருவியும் புலனும் புரிவின்றி நிகழ்தலாவது: கண் முதலிய பொறிகளால் உணர்ந்த பொருள்களை ஒருவர் தமக்கும் பிறர்க்குந் தீங்கு பயவாமுறையில் நுகர்தல்; பிறர்க்குரியதொரு பொருள் காட்சிக்கு இனிதாதல்பற்றி அதனைப் பெரிதும் அவாவி அதனைத் தாம் பற்றிக்கொள்ள முனைதல் ஒருவர்க்கு ஏதமாம்; மற்று, அங்ஙனம் பிறர்க்கு உரித்தாகாத தொன்றனைக் கொள்ளு முறையாற் கொண்டு நுகர்தல் ஏத முடைத்தன்றும். இனி, மாயாவாத நூலாரும் அவரோடொத்தார் பிறருங், கொள்ளு முறையிற் கொண்டு பொருள்களை நுகர்தலுங் குற்றம்; ஆதலாற், பொறிவழி உணர்வு செல்லாமல் முழுதும் அடக்குதலே வாய்மையாமெனக் கரையாநிற்பர். பொறிவழிச்செல்லும் உணர்வு அவ்வப் பொறிகளால் நுகர்தற்குரிய பண்டங்களை நுகருமுறையில் வைத்து நுகராக்கால், உயிர்கள் அறிவும் இன்பமும் எய்தாவாய் உணர்வில்லாக் கற்போல் ஆய்விடுமாகலின் அவர் கூற்றுப் பொருந்தாது; அல்லதூஉம், அங்ஙனங் கரையும் அவர்தாமுந் தாங் கரையுமாறே நடவாது, தாம் வேண்டுவன வெல்லாந் தாம் வேண்டுமட்டும் நுகர்ந்து செல்லக் காண்டலால், அவரது கோள் அவர்க்கே பயன்றராதாதலுந் தெரிந்து கொள்க. இவ்வுண்மை தேற்றுதற்கன்றே ஆசிரியர் திருமூலர்,

"அஞ்சும் அடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்
அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை;

அஞ்சும் அடக்கில் அசேதனமா மென்றிட்
டஞ்சும் அடக்கா அறிவறிந்தேனே'' (திருமந்திரம், உ0௩௩)
என்றருளிச்செய்ததூஉம் என்க.

முழுமதியை இருகூறாகப் பிளந்து வைத்தாற்போற் காணப் படுதல் பற்றிப் பிறைமதி 'போழ்மதி' எனப்பட்டது.

(௩௫-௪0) கொழுங்குறை தன்மெயில் பலமுறைதடிந்தும்-கொழு விய தசையினைத் தன்உடம்பிலிருந்து அறுத்து இட்டும், உறுப்பினை ஈர்ந்து நெறிப்பட வீசியும்-உடம்பின் உறுப்புகளை அறுத்து முறை யாய் எறிந்தும், பச்சிளம் குருதியை நச்சி உகுத்தும்-தனது உடம் பின் புதிய செவ்விய செந்நீரை விரும்பிச்சொரிந்தும், உயிர்ப்பலி வேள்வியில் கடன்பல கழிப்பி-உயிர்க்கிடமான உடம்பையே பலி யாக இடும் வேள்வியிற் கிரியைகள் பலவும் முடித்து, அரிதின் முயன்ற பின்றையும்-கடுமையாகத் தவம் முயன்ற பின்னும், புரி சடைப் பெரியோன் போந்திலனாக-புரிந்த சடைமுடியை யுடைய பெரியோனான சிவபெருமான் முன் தோன்றிலனாக,

'கொழுங்குறை,' தசை, ''காழிற் சுட்ட கோழூன் கொழுங் குறை'' என்பது பொருநராற்றுப்படை (௱௫). தடிந்து-அறுத்து, இப் பொருட்டாதல் பரிபாடலிற் (௫, ௪) காண்க. அரியுந்தோறும் இறைவனருளால் வளர்தலிற் 'கொழுங்குறை' என்றார்.

செவ்விய நலன் வாய்ந்தமைந்த குருதியென்றற்குப் 'பச்சிளங் குருதி' யெனப்பட்டது.

உயிர் நிற்றற்கிடனாகிய உடல் ஈண்டு உயிர் எனப்பட்டது; இது ''தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணும்'' ஆகுபெயர் (தொல்காப் பியம், சொல், ககசு).

உடல் முதலிய எதனையும் ஒரு பொருளாகக் கருதாது வெறுக் குந் தனது துறவு நிலையைப் புலப்படுத்தும் பொருட்டும், மிகப் பெருந் துன்பங்களை யெல்லாந் தான் ஏற்று வருந்துதலைக் காட்டு முகத்தால் இறைவனுக்கு ஒரு பேரிரக்கம் வருவித்தற்பொருட்டுஞ் சூரன் இத்தகைய கடுந்தவங்கள் புரிந்தானென்க. துன்பம் பொறுத் தலே தவத்திற் கடையாளம் என்னும் உண்மை,

''உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு''

என்னுந் தெய்வத் திருக்குறளால் (உசுக) நன்கு தெளியப்படும்.

உலகினர் பொருட்டாக எல்லாம்வல்ல கடவுள் தன் அடியவர் தன்பாற் காட்டும் அன்பின் றிறங்களெல்லாம் முற்றவும் புலனும் வரையிற் காத்திருந்து, பின்னரே அவர்முன் எழுந்தருளி அவர்க்கு வேண்டும் பேறுகள் அருளுவனுகலின் இங்ஙனம் விரைவிற் போந் திலனென்ருர். புரிசடை-முறுக்குண்ட சடை (புறம், கரு௫).

(சo-௫க) எரிகிளர்-தீ மிகுகின்ற, வேள்வி ஆற்றும் ஆழ்குழி யின்-வேள்வி செய்யும் ஆழ்ந்த வேள்விக் குழியில், வைநுனைய எழு நிறீஇ-கூரிய நுனியினையுடைய இருப்புத்தூணை நிறுத்தி, முழு உடம்பும் பழுதுபடப் போழ்ந்து படுத்துப் பொன்ற-சூரன் தனது முழுஉடம்பும் பழுதாகும்படி அதன்கட் பாய்தலாற் பிளந்தழித்து இறக்க, தம்பியர் பாய்வதற்கு ஊக்கிய காலை-தம்பிமாரும் அங்ஙனமே பாய்ந்தழிவதற்கு முயன்றெழுந்தபொழுது, வேய் புரை பணைத்தோள் பாவையும் தானும் ஆங்கு எழுந்து-மூங்கிற் றண்டினை ஒக்கும் பருத்த தோள்களையுடைய உமைப்பிராட்டியுந் தானுமாக ஆங்கு விரைந்து தோன்றி, வானவர் தலைவன் சீரிதின் அருளிய-தேவர்கட்குத் தலைவ னுன சிவபெருமான் சிறப்பாக ஈந்தருளிய, வரம்பெறு பெருமையின் உரம் பெரிது எய்தி-அரிய வரங்களைப் பெற்ற பெருமையினுல் வலிமை மிகஅடைந்து, நின் சிறு அடித்தாமரை வேறு இன்றி வைகும் அழியாப்பேற்றின் வழிவழிச்சிறந்த சூர் முதல்போலப் பேரன்பு இல்லேன்-தேவரீருடைய சின்னஞ் சிறிய திருவடித் தாமரை மலர்களிற் பிரிவில்லாமற் பொருந்திவாழும் அழியாத திரு வடிப்பேற்றின்கண் முறைமுறையே பெருமையடைந்து வரும் சூரர் தலைவனுன சூரபதுமனைப்போல் ஏழையேன் பேரன்புடையே னல்லேன் என்பது.

வை, நுண்மை; நுனைய, குறிப்புப் பெயரெச்சம்; எழு- தூண்; சூரபதுமனுக்குத் தம்பியர் சிங்கமுகன் முதலியோர். சிவபிரான்பாற் சூரன் இங்ஙனமெல்லாந் தவங்கிடந்து பல பெறலரும் வரங்கள் பெற்ற வரலாறுகளெல்லாங் கந்தபுராணத்து அசுரர்யாகப் படலத் திலும் வரம்பெறுபடலத்திலுங் காண்க.

'வானவர் தலைவன் தானும் பாவையும் ஆங்கெழுந்து' எனக் கூட்டுக.

உரம், இங்குப் பெருமிதத்தின் வன்மையென்க.

'சிறுமைஅடி' யென்பது 'சீறடி' யெனப் புணர்ந்ததாகலின், அது 'சிறிய திருவடி' யெனப் பொருள்படும். இறைவன் இளைஞ ஞாகலின் அதற்கேற்ப அவன்றிருவடி சீறடி யெனப்பட்டது. 'சூர்' அச்சம், அதனை விளைக்கும் அசுரனுக்கு ஆனது ஆகுபெயர்; 'சூர்' அச்சப்பொருட்டாதல் திவாகரத்திற் காண்க.

(ருஉ-சுசு) ஆலவாய் அமர்ந்த அழல்நிறக் கடவுள்-திருவாலவாயின் கண் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியுள்ள தீமேனியுடைய சிவபிரானே, செந்தமிழ்வழக்கு முந்துநின்று இசைப்ப-தொன்று தொட்டுவருஞ் செவ்விய தமிழ்வழக்கி னியல்பினைத் தன் எதிரே வந்து நின்று சொல்லவும், கடாவிடை நிகழ்த்தும் தடாப்பெரும் பேறும்-இறைவன் வினவியவற்றிற்கு விடையாக அதனை மறுத்து உரை நிகழ்த்துந் தடுத்தற்கரிய பெரிய திறமைப்பேறும், இறைவன் கண்ட பொருள் வரம்பு அறிந்து-கடவுள் அருளிச்செய்த களவியற் பொருளளவு தெரிந்து, சொல்நெறி மாட்சியும்-சொல் லொழுங்கின் பெருமையும், பொருள்நெறி மாட்சியும்-பொரு ளொழுங்கின் சிறப்பும், அளவையின் விளைவும்-அவற்றை ஆராயும் அளவை முறைக ளின் முடிபும், தெளிவுஉற விரித்து-தெளிவு உண்டாகும்படி விரித்து விளக்கி, சுவைபெற உரைத்த நவை இல் புலமையும்-சொற் சுவை பொருட்சுவை கெழும உரைகூறிய பழுதில்லாத புலமைப்பா டும், மறைப்பொருள் குறிப்பு நெறிப்படஆய்ந்து-நான்மறைகளின் உட்பொருட் குறிப்புகளை முறையாக ஆராய்ந்து, சிவனையே முதல் எனச் சிவணிய காட்சியும்-சிவபிரானையே முழுமுதற் கடவுளெனத் தெளிந்த அளாவிய அறிவும், சீரிதின் இயைந்த கீரன்போல-செம் மையாகப் பொருந்திய நக்கீரதேவரை ஒப்ப, சொல்தொறும் சுரக்கும் அற்றம் இல் இன்பமும்-சொல் ஒவ்வொன்றிலும் ஊற்றெடுக்குஞ் சோர்தலில்லாத இன்பமும், பட்டாங்கு கிளக்கும் முட்டுஅறு மாட்சி யும்-உள்ளதை உள்ளவாறே கிளந்துகூறுங் குறைவு நீங்கிய சிறப்பும், கல்நெஞ்சும் நெகிழ்த்தும் அன்புஉறு மொழியும்-கல்லொக்கும் உள்ளங்களையும் உருக்குகின்ற அன்பு நிறைந்த சொற்களும், ஒரு வழிச் சிறப்ப வருமுறை கொளீஇ-ஒருங்கே மேம்பட வருகின்ற வகையினைப் பொருத்தி, ஆற்றுப்படை சொலும் ஆற்றலும் இல்லேன்-தேவரீருக்குத் 'திருமுருகாற்றுப்படை' போல்வதோர் ஆற்றுப்படை நவிலுந் திறமையும் இல்லேன்,

தருமிக்குப் பொற்கிழி யளித்தற்பொருட்டு ஆலவாய் அமர்ந்த அழல்நிறக் கடவுள் அமைத்துக்கொடுத்த அருந்தமிழ்ப் பாட்டிற்குத் தாங்கூறிய குற்றங் களைதற்கு அக்கடவுள் எதிர்தோன்றிய காலத்தும், நக்கீரர் வினுவிடைகளால் அஞ்சாது குற்றங் கூறியதான வரலாறு இங்குக் 'கடாவிடை நிகழ்த்தும்' என்னுந் தொடரினுற் குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்வுண்மை திருவிளையாடற் புராணத்துள் தருமிக்குப் பொற்கிழி யளித்த படலத்தானுங், குறுந்தொகையின் முதற்செய்யுளானுந் தெளியப்படும்.

செந்தமிழ் வழக்காவது பலவாற்ருனும் உயர்ந்த இயல்புகள் வாய்ந்த நங்கையர் கூந்தல் மலரின் சேர்க்கையின்றியே நறுமணங் கமழ்த லுண்டென்னும் நல்லிசைப்புலவர் வழக்கு.

இறைவன் கண்ட பொருள் 'இறையனாகப் பொருள்'. தமிழ் மொழியின்கண் இப்போது காணப்படும் உரைக ளெல்லாவற்றுள்ளும் இறையனாகப் பொருளுக்கு ஆசிரியர் நக்கீரனார் விரித்துரைத்த தெள்ளுதமிழுரையே எல்லாநலங்களும் ஒருங்குகெழுமிச் சாலச்சிறந்து முதன்மைபெற்று விளங்குவதாதல் தமிழ்ச்சுவை யறிந்தா ரெல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததொன்ரும். இவ்வுண்மையினை அடிகளே தாம் இயற்றிய உவராஅமிழ்தன்ன அரிய உரைநடை நூல்களில் ஆசிரியர் நக்கீரனுரையே பலபடப் பாராட்டிக் கூறியிருத்தலே சான்ருகும். அவற்றுட் சில பகுதிகள் வருமாறு.

''சூத்திரங்களின் சொற்பொருளை விடாமல் அவற்றைக் கௌவிக்கொண்டே சென்று பேருரை விரிப்பார் ஆசிரியர் நக்கீரனுரைத் தவிர வேறொருவரைக் காண்டல் இயலாது.''

''நக்கீரனாது உரை நெகிழவேண்டும் பதத்து நெகிழ்ந்தும், இறுகவேண்டும் பதத்து இறுகியும் நல்லிசைப் புலமை மலிந்த செய்யுட்போல்......எண்வகை மெய்ப்பாடு தோற்றுவிக்கும் எண்வகைச்சுவை வாய்ந்தது.

''அவைக்களத்தே கேட்டாரைப் பிணிக்குந் தகைத்தான பேருரை நிகழ்த்தும் பேராற்றல் வாய்ந்தோர் தாங் கூறும் பொருளை வினுவும் விடையுமாய் வைத்துத் தருக்கநூன்முறை வழாது தொடர்புபடுத்து விளக்கிச்செல்லுமாறு போலவும்......ஆசிரியர் நக்கீரனாது உரையினமைப்பும் பொலிந்து திகழ்கின்றது.

இத்தகையதொரு விழுமிய அமைப்பு ஏனையுரையாசிரியர் எவ ரிடத்தும் முற்றக் காணப்படுகின்றிலது.

"ஆசிரியர் நக்கீரனார் விரித்த இவ்வுரைப் பகுதி தருக்க இயை புஞ் சொற்பொருளடுக்கு முடைத்தாய்ப் பாச்சுவை விராய உரை நடைத்தாய்ப் பண்டைக்காலச் செந்தமிழ் வளந்துறுமி அகன்று ஆழ்ந்து தெளிந்துநிற்றல் காண்க.

"பளபளப்பான பலநிறச் சலவைக்கற்கள் அழுத்திப், பொன் மினுக்குப் பூசிப், பலபல அடுக்குமாடங்கள் உடைத்தாய் வான் முகடு அளாய்க், காண்பார் கண்ணுங் கருத்துங் கவரும் நீர்மைத் தாய் உயர்ந்தோங்கி நிற்கும் எழுநிலை மாடம்போல் ஆசிரியர் நக்கீரனாரதுரை நிவந்து நிற்றலும், அம் மாடத்தின் அருகே புல்வேய்ந்த குடிலும் ஓடு மூடியதொரு சிற்றிலும் ஏழைமைத் தோற்ற முடையவாய்த் தாழ்ந்து நிற்றல்போல் ஏனையுரை யாசிரிய ருரைகள் பீடுகுறைந்து நிற்றலும் பிரிந்தினிது விளங்காநிற்கும்.

"நக்கீரனார் சொற்றொடர்களை அமைக்கும் முறையோ,......ஏனை உரைகாரர் அவற்றை அமைக்கும் முறைக்கு முற்றும் வேறான தொரு தன்மைத்தாய் இருக்கின்றது. ஒருபொருண்மேல் வரும் பல சொற்றொடர்களை அவர் ஒரு வரிசைப்படத் தொடுக் குந் திறமும் அழகும் பெரிது பாராட்டற் பாலவான தனிச் சிறப்பு வாய்ந்து மிளிர்கின்றன.

"சான்றோர்தம் முதுமொழிகளை இடையிடையே மடுத்து உரை யெழுதுதலில் ஆசிரியர் நக்கீரனார் வேட்கை மிகுதியும் உடைய ராதல்போல் ஏனைஉரைகாரர் இருப்பக் காணாமையின், அவ் விரு பாலார்க்குமுள்ள இயற்கை வேறுபாடுகளைப் பகுத் துணர்ந்து கடைப்பிடித்துக்கொள்க." (மாணிக்கவாசகர் காலம், சதுஉ-சசுஙு) என்பன காண்க.

செந்தமிழ் வழக்கு முந்துநின் நிசைத்த வரலாறு: பாண்டிய னொருவன் மனைவி தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாப் பேரழகு வாய்ந்தவள். அவளுடன் ஒருநாள் அவ்வரசன் தனது இளமரப் பூங்காவில் உலவுகையில் அவளது கூந்தல் அவிழ்ந்து காற்றில் அலைய அதன்கணிருந்து ஒருவகையான நறுமணங் கமகமவென்று கமழ்ந் தது. அதனை யுணர்ந்த அரசன் அக் கூந்தலின் மணம் பூவின்

சேர்க்கையாலன்றி, அதன்கணின்றும் இயற்கையாய் எழுதல் கண்டு 'மகளிர் கூந்தற்குப் பூவின் சேர்க்கையின்றி இயற்கையிலேயும் மணம் உண்டுகொல்!'' என்று ஐயுற்றவனாய்த், தன் அவைக்களத் துள்ள புலவரை விளித்து, 'மகளிர் கூந்தற்குள்ள சிறப்பு என்னே?' என்று வினவ, எவரும் அதற்கு விடை கூறமாட்டாராயினர். அதன்மேல் அவ்வரசன் பொன்பொதிந்த கிழியொன்றனைத் தனது அவையிலே தூக்கி, 'மகளிர் கூந்தற்குள்ள இயற்கைச் சிறப்பினை நுவன்று எவர் ஒரு தமிழ்ச்செய்யுள் பாடித்தருவரோ அவர் இப் பொற்கிழியினைப் பெறுதற்குரியர்' என அறிவித்தனன். வறியனான தருமி என்னும் ஓர் இளைஞன் அப் பொற்கிழியினைவேண்டி இறைவனைக் குறையிரப்ப, அவன் கையில் ஒரு தமிழ்ச்செய்யுள் வரைந்த நறுக்கொன்று வந்து வீழ்ந்தது. அதனை அவன் பாண்டியன்பாற் சென்றுகாட்ட, அதன்கண் உள்ள செய்யுட்பொருள் தான் வினைய தற்கு விடையாய் அமைந்திருத்தல் கண்டு பாண்டியன் அக்கிழியினை அவன் அறுத்தெடுத்துக் கொள்ளுமாறு ஏவ, அப்போது நக்கீரர் என்னும் புலவர் பெருந்தகை அச் செய்யுளிற் பொருட்குற்றம் உள தென்று கூவிமறுப்பத், தருமி கிழி பெறானாய்ப் பெரிதும் உளம் நைந்து இறைவனை நினைந்து அழ, உடனே அந்நேரத்தில் அவ்வவைக் களத்தில் ஒரு புலவன் வந்து தோன்றி, 'எமது பாட்டிற்குக் குற்றஞ் சொன்னார் யாவர்?' என, உடனே நக்கீரர் 'மகளிர் கூந்தற்குப் பூவும் பூவின் நெய்யுஞ் சேர்ந்தாலன்றி இயற்கையே அது மணம் உடைத் தாகாது. அங்ஙனம் இருக்கக், ''கொங்குதேர் வாழ்க்கை'' என்னும் நுமது செய்யுளிற்

''செறி எயிற் றரிவை கூந்தலின்

நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே'' என மகளிர் கூந்தல் மல ரினும் மிக்க இயற்கை மணம் உடைத்தென நீர் கூறியது குற்றமாம் என்றேம் யாம்' என்றனர். அதுகேட்ட அப்புலவர் 'மகளிரிற் சிறந்த நங்கைமார் கூந்தற்கு இயற்கை மணம் உளதன்றோ?' என வினவ, நக்கீரர் 'நங்கையர் கூந்தலும் பூ முதலியவற்றின் சேர்க்கையி னாலேயே மணம் உடைத்தாம்' என விடை கூறினர். அதன்பின் அப்புலவர் 'அரம்பை மாதரார் கூந்தல் இயற்கை மணம் உடைத் தன்றோ?' என வினவ, நக்கீரர் 'அவரது கூந்தலும் இயற்கைமணம் உடைத்தன்று' என விடை யிறுப்பப், பின்னும் அப்புலவர் 'நீர் வழி

படும் உமைப்பிராட்டியார் கூந்தலுஞ் செயற்கை மணந்தான் உடையதோ?' என, நக்கீரர் 'அதுவும் அந் நீர்மையதே' என்று விடை துவன்றனர். வந்த அப்புலவர் இறைவனே யாதலால் நக்கீரரின் செருக்கை அடக்குவான் கருதித் தமது நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்க, அப்போதும் நக்கீரர் தமது பிழையுணராராய்' நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினும் குற்றங் குற்றமே' எனக் கரைந்தனர். இறைவன் உடனே மறைய, நக்கீரர் நெற்றிக்கண் வெப்பந் தாங்காமையால் ஒருகுளத்தில் இறங்கித், தாஞ்செய் பிழையினைப் பொறுக்கும்படி வேண்டி இறைவன்மேற் செந்தமிழ்ப்பாடல் பாடி யுருகப், பின்னர் இறைவன் அவர்க்கு அவ் வெப்பத்தினை நீக்கித், தன் படைப்பின் வியத்தகு அமைப்பின் திறங்களையும், மக்களிற் சிறந்த நங்கைமார் கூந்தலும், அரம்பையர் கூந்தலும், உலகன்னையின் கூந்தலும் இயற்கைமணங் கமழும் வகைகளையும் நக்கீரர் நன்குணருமாறு தெருட்டினனென நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறுசல் காண்க.

இறைவன் கண்டபொருள் என்பது இறையனாரகப்பொருள் என்னும் அகப்பொருளிலக்கணநூல்; அதற்குப் பேருரை வகுத்தவர் நக்கீரர்.

சிவணல்-அளவளாவல், பொருந்தல் (பிங்கலந்தை).

'கீரன்' என்பது பெயர்; அது செந்தமிழ் வழக்கிற் சிறப்பு நோக்கி வரும் நகரமாகிய இடைச்சொல்லொடு சேர்ந்து 'நப்பூதன்' என்றற் றொடக்கத்தனபோல் 'நக்கீரன்' என வழங்குவது; கீர்-சொல் (திவாகரம்); நக்கீரன்-நல்லசொல்லன் அல்லது சொல்வன்மையுடையன்.

'அற்றம்' மெலிவு, சோர்வு (திருக்குறள் பரிமேலழகருரை, கக அகூ)

'பட்டாங்கு', பட்டபடி, நிகழ்ந்தபடி, அதாவது உண்மை.

'ஆற்றுப்படை' ஈண்டுத் திருமுருகாற்றுப்படை.

(கூஎ-எச) ஆங்கு அதன் கருவாய் உள் உறை நுண்பொருள்-அத் திருமுருகாற்றுப் படையின்கண் அதன் கருப்பொருளாய் அகத்தே கிடக்கும் நுட்பக் கருத்துகளை, விழுமிதின் எடுத்து வழுவு அற அமைத்து-சிறப்பாகத் துருவி யெடுத்துக் குற்றம் இன்றாக அமைத்து, தொண்டர் ஆரத் தண்டாது கொடுத்து-செந்தமிழ்த் தெய்வத் தொண்டர்கள் நுகர்ந்து நிறையத் தணியாமற் கொடுத்து,

நின் திருவடிக் கிடந்த பெருகிய அன்பினும்-நினது திருவடியின்கட் கிடந்த மிகுந்த அன்பினாலும், தமிழ் வரம்பு உணர்ந்த கமழுறும் அறிவினும்-செந்தமிழ் எல்லை தெளிந்த மணம் விளங்கிய அறிவினாலும், உரைத்திறம் நிலையிடும் வரைப்படா விறலினும்-உரைவன்மை நிலை காணும் அளவுபடாத ஆற்றலினாலும், தானே தனக்கு நிகர் என விளங்கிய நச்சினார்க்கினியனும் அல்லேன்-தானே தனக்கு நிகர் என்னும்படி புகழ் விளங்கிய நச்சினார்க்கினியன் என்னும் உரையாசிரியனும் அல்லேன்;

'கரு', கருக்கொண்ட பொருள்; "என்னுளக் கருவை யான் கண்டிலேன்" (திருவாசகம், திருச்சதகம், சக) என்னும் அருண் மொழியைக் காண்க.

தண்டாது-தணியாது; "தண்டா ஈகைத் தகைமாண் குடுமி" புறம், சு.

'ஆர்தல்' நுகர்தல், உண்ணுதல்; இச்சொல் இப்பொருட்டாகவே "மணமலர் ஆரும் இரும்பு திரித்தன்ன அறல் மருப்பு எருமை" என முன்னும் (க, கடு-சு) வந்தமை நினைவுகூர்க.

உரைத்திறம் நிலையிடலாவது, தொல்லாசிரியர் பாட்டுகட்கு இதுவோ அதுவோவென எதும் நிலைப்படாமல் மயங்கக் கிடக்கும் பல்வேறு வகையான உரைப் பொருள்களில் வன்மையுள்ளது இதுவே யெனத் துணிந்து நூலாசிரியர் கருத்தை நிலையிடுதல் என்க. ஆசிரியர் நக்கீரனா ரியற்றிய திருமுருகாற்றுப்படைக்கு உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையே இஞ்ஞான்றுஞ் சிறந்து விளங்குதல்கொண்டும் இது தெளியப்படும்.

(எசு-அஉ) நிச்சலும்-நாடோறும், வருக்கைச்சுளையும் பொருக்கரை மாவும் கொழுங்கனி வாழையுஞ் செழுஞ்சுவைக் கன்னலும் ஒருங்கு தலைமயங்கிய அரும்பெரும் கலவையின்-பலாச்சுளையும் பொருக்கரை மாம்பழமுங் கொழுமையான வாழைக்கனியும் வளமான இனிய சுவையுள்ள சருக்கரையும் ஒன்றுசேர்ந்து கலந்த அருமை பெருமையுடைய இன்சுவைக் கூட்டை ஒப்ப, அருஞ்சொல் வழக்கமும்-அரிய செஞ்சொற் கோப்பும், திருந்திய நடையும்-திருத்தமான செய்யுள்நடையும், வண்ணவேற்றுமையும்-பலப்பல வண்ணப்பாட்டுகளின் வகைகளும், தண் எனும் ஒழுக்கமும்-அவற்றின் குளிர்ந்த ஓசைநடையும், ஒன்று நிரம்பிய குன்றாத் திருப்புகழ் வேறுவேறு

இயம்பிய வீறு உறுதவத்தின் அருணகிரி எனும் பெரியனும் அல்லேன்-ஒருங்கு நிறைந்த நலங் குறையாத திருப்புகழ் என்னுந் தேவரீரது புகழ்மாலையைப் பலவேறு வகைப்படத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மேன்மைமிக்க தவப்பெருமையினை யுடைய அருணகிரிநாதர் என்னுஞ் சான்றோனும் அல்லேன்;

'நிச்சலும் இயம்பிய' வென்க; 'நிச்ச' எனுஞ்சொல் நாடோறும் என்னும் பொருட்டாதல் "நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய வென்ப" என்னுந் தோல்காப்பியக்களவியற் சூத்திரத்திற் காண்க (அ); 'நிச்ச' நிச்சல் எனத் திரிந்தது; "நிச்சல் ஏத்து நெல்வாயிலார்" எனத் தேவாரத்தும் போந்தது; இச்சொல் வடமொழியிற் சென்று 'நித்ய' என வழங்கும்.

பொருக்கு-தகட்டுவடிவாய் வெடிக்கும் வண்டல், மாமரத்தின் அடி அதுபோல் வெடித்திருத்தலிற் "பொருக்கரைமா" என்றார்; இதனைப் பொரியரை யென்றுங் கூறுப.

பலாச்சுளைபோல் ஒவ்வொரு சொல்லும் அடைவே பதிந்து நிற்றலும், மாங்கனிபோல் எல்லாச்சொல்லுந் திரண்டு ஒரு பொருண்மேலவாய் இனிமை பயந்து நிற்றலும், வாழையங்கனி சீப்புச்சீப்பாய்ப் பிரிந்து காணப்படுதல்போற் செய்யுடோறும் வண்ணங்கள் வேறு வேறாய்ப் பிரிந்து இனிது திகழ்தலுங், கரும்பின் பாகுபோல் அவ்வண்ணங்கள் குளிர்ந்த ஓசையினவாய் ஒழுகுதலும் நால்வேறுவமைகளாற் குறித்தார்.

வீறு-சிறப்பு (திருக்குறள், ௬௬௫); வீறு உறுதவம்-மேன்மேற் சிறக்குந் தவம்.

(அ௩-அஅ) நூல் இடை வைத்த வாலிய பொருளினும்-நூல்களினிடையில் நூலாசிரியராற் பெய்து வைக்கப்பட்ட தூய பொருள்களையும், உரையிடை விரிந்த புரை அமை தெளிவினும்-அந்நூல்கட்கு உரையாசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட உரைகளினுள் விரிந்துள்ள உயர்வு பொருந்திய தெளிவுணர்வினையும், கேட்போர் உணரப் பாற்பட வகுத்து-பாடங்கேட்கும் மாணவர்கள் தெளிவாய் உணரும்படி அவற்றைப் பல பகுதிகளாக வகுத்துக்கொண்டு, நின்புகழ் அனைத்தும் தன்பெரு மதியின்-தேவரீருடைய புகழ்தக்க இயல்புகளையெல்லாந் தமது அகன்ற அறிவினால், உளம் கொள விளக்கும் வளம் கெழு புலமை நாராயணன் எனும் குருவனும் அல்லேன்-அம்

மாணவரின் உள்ளங் கொள்ளும் முறையில் விளக்கவல்ல வளமை சான்ற புலமையினையுடைய நாராயணசாமிப் பிள்ளை யென்னுந் தமிழாசிரியனும் அல்லேன்;

'வாலிய', இங்குத் தூயவென்னும் பொருட்டு; (பிங்கலந்தை, சO௺அ).

பொருளினும் தெளிவினும் என்பன இரண்டன் றொகை;

'புரை' உயர்வின் மேலது. "புரை யுயர்வாகும்" (தொல்காப்பியம், சொல், ௲Oஉ).

புலமைக்கு வளமையாவது, ஐயமின்றித் தெளிதலுந் தெளிவுண்டாக விளக்குதலுமாகும்.

'நாராயணசாமிப் பிள்ளை' யென்பார் அடிகட்குச் செந்தமிழ் அறிவுறுத்திய தமிழாசிரியராவர். குருவன்-ஆசிரியன்; "வானோர் குருவனே போற்றி" எனத் திருவாசகத்தில் (ரு, கூஅ) இச்சொல் இப்பொருட்டாய் வந்தது.

'குருசில்' என்னுஞ் சொல்லுங் குருவென்னும் முதனிலையிற் றோன்றியதாகும். குரு-ஒளி, அறிவொளியை யுடையவன், அதனைத் தருபவன் குருவெனப் பட்டான். வடமொழிக்கட் சென்ற பல தமிழ்ச் சொற்களுள் இதுவும் ஒன்று.

(அகூ-கூஎ) களவியல் தனக்குப் பலபட இயம்பி-'களவியல்' என வழங்கும் இறையனாரகப் பொருளுக்குப் பல வகையாகப் பொருள்கூறி, பளகுஅறு நன்பொருள் தெளியாது உழன்ற புலவோர் களிப்ப நலமுறத் தோன்றி-அவற்றுட் குற்றம் நீங்கிய நல்லுரை ஈதெனத் தெளியமாட்டாமல் உள்ளம் அலைவுற்ற கடைச்சங்கப் புலவர்கள் தமது வருத்தம் நீங்கிக் களிக்குமாறு அவர்முன் நன்மையுண்டாக எழுந்தருளிவந்து, மெய்ப்பொருள் காட்டித் தமிழ் வழிப்படுத்தும்-உண்மையுரை இதுவேயென ஆசிரியர் நக்கீரதேவர் எழுதிய உரையைக் காட்டுவித்து அகத்தமிழ்ப் பொருளை ஒரு வழிப் படுத்தியும், புல் அமண் மிகுந்து நல்உணர்வு அழிந்து-முழுமுதற் கடவுளிருப்பை உணராமையின் இழிபுற்ற சமண் சமயம் பரவி இறைமுதற் பொருளறிவு வாய்ந்த சைவசமய நல்லுணர்வு கெட்டு, பெரும்பெயர் வழுதியும் அருந்தமிழ்க் கூடலும் உய்வழி காணாது உழிதருகாலை-பெரிய புகழ்வாய்ந்த பாண்டிமன்னனும் அரிய செந்தமிழ்ப்பயிற்சி மிக்க மதுரையம்பதியும் நன்னெறிப்பட்டு உய்யும்

வகைகள் காணுமல் அலைவுற்றுக் கிடந்தபொழுது, ஒய் எனப் போந்து மெய் நெறி காட்டியும்-திருஞானசம்பந்தப் பெருமாளுக விரைந்து வந்து தோன்றிச் சைவமெனப்படும் மெய்வழி தேற்றி விளக்கியருளியும், தண் அருள் புரிந்த நின்னேபோல-இனிய திரு வருள் செய்த தேவரீரேபோல;

இறைவ னருளாற் பெற்ற இறையனுரகப்பொருள் என்னும் அகத்தமி ழிலக்கணத்திற்கு அஞ்ஞான்றைப் புலவர் பலருங் கண்ட உரைகளுள் நக்கீரனுரையே சிறந்ததெனப் புலப்படுத்திய உருத் திரசன்மர் முருகப்பிரான் பிறவியே யென்னும் அக்களவியல் உரைப் பாயிரம்.

தன், சாரியை; பளகு, குற்றம்; "பளகறுத்துடையான் கழல் பணிந்திலே" (திருவாசகம், திருச்சதகம், நடு) என்பதிற்போல.

'ஒய்', விரைவுப்பொருளது; இஃதிப்பொருட்டாதல் "நுங்கை யது கேளா வளவை யொய்யென" என்னும் பொருநராற்றுப் படை (கூஉ) யடியிற் காணப்படும்.

'நின்னே', ஏகாரம் தேற்றம்; இங்குக் கூறப்படும் பாண்டிய மன்னன் நெடுமாறன் என்னுங் கூன்பாண்டிய னுவன்.

முருகப்பெருமானே திருஞானசம்பந்தப் பெருமாளுக எழுந் தருளிவந்து பாண்டிநாட்டுக்குச் சென்று அமண் அழித்துச் செந் தமிழ்த் தேவாரத்தாற் சைவம் விளக்கியருளிஞரென்று நம்பியாண் டார் நம்பிகள், "மயிலேந்திய வள்ளல் தன்னே யளிப்ப மதி புணர்ந்த எயிலேந்திய சண்பை நாதன்" என்றற் ருெடக்கத்துச் செய்யுட்களில் நுவலுதல் காண்க (திருஞான சம்பந்தர் திருவந் தாதி, கூ௩).

(கூஅ-௪௦அ) செந்தமிழ் வழக்கு முந்துற விரித்து-செந்தமிழ் மொழியின் இலக்கண இலக்கிய வழக்குமுறைகளை முதலில் விரித்து விளங்கச்செய்து, விடி ஞாயிறு என-விடியற்காலத்தில் எழுகின்ற பகலவனைப்போல, முடிநிலைச் சைவம்-எனை எல்லாச்சம யங்கட்கும் முடிந்த நிலையில் வீற்றிருப்பதான உயர்ந்த சைவசமயத் தின், பைம் கதிர் விரித்து-புதியவான அறிவொளிகளை எங்கும் விரித்து, கங்குலில் கூம்பிய விரை அவிழ்தாமரை புரை உரவோர் உளம் புரிநெகிழ்ந்து அலரத் தரும் இயல் சிறப்ப-இரவின்கட் குவிந்த மணம் பரப்புந் தகையவான தாமரை மொட்டுகளை ஒக்கும்

அறிஞர் உள்ளங்கள் கட்டவிழ்ந்து மலரும்படி செய்யும் ஆற்றல் சிறந்துதோன்ற, உரையினும் கருத்தினும் வரை அமை நோக்கினும் பொருந்தக் காட்டி வருந்திறன் மிகுத்து-சொல்லாலும் அச்சொல்லின் கருத்தாலும் அளவமைந்த நோக்காலும் பொருத்தமாக விளக்கி வரும் வலிமையினை மிகுத்துக்கொண்டு, மலைவுபடும் உள்ளத்து அறிவொடு கூடாச் சிறுபுன் மாந்தர் குறுமொழி களைந்து-முன்பின் அறிவு மாறுபடும் உள்ளங்களை யுடைமையின் மெய்யறிவொடு பொருந்தாத சிறியரான இழிந்த மக்களின் சிறு சொற்களை நீக்கி, நின் புகழ் விரிக்கும் அன்பில் சிறந்த சோமசுந்தர குருவனும் அல்லேன்-தேவரீருடைய அருட்புகழ்களையே விரித்துரைக்கும் பேரன்பிற் சிறந்த சோமசுந்தர ஆசிரியனும் அல்லேன்;

செந்தமிழ் நூல் அறிவின்றி அந்நூலின்கட் செறித்துணர்த்தப் பட்டிருக்கும் முடிநிலைச் சைவவுண்மைகளை விளக்குதல் ஏலாதாகலின், 'செந்தமிழ் வழக்கு முந்துற விரிப்'பா ராயினரென்பது.

தகுதி வாய்ந்த மக்கட்கன்றி ஏனையோர்க்குச் சமய வறிவுநூற் பொருள் அறிவுறுக்கப் படாவாகலின், அங்ஙனந் தகுதி வாய்ந்து கேட்பாரை ஏனைத் தகுதியில்லா மக்களினின்றும் வேறு பிரித்துச் சிறப்பித்தல் வேண்டுமாகலின் அவர் 'உரவோர்' என்றும், அவரது நல்லுள்ளம் 'விரையவிழ் தாமரை' யென்றுஞ் சிறப்பிக்கப்பட்டன. ஆயினும் அவ ரச்சமயவறிவுநூற் பொருள்களை ஆராய்ச்சி முறையிற் கேட்டு அருள்மணம் விரியப்பெறுமையின், அவருடைய தகுதி வாய்ந்த விழுமிய உள்ளங்கள் மலருந் தகுதியி லுள்ள முகைகளை ஒப்பவே உள்ளனவென்றற்குக் "கங்குலிற் கூம்பிய விரையவிழ் தாமரை புரை உரவோர் உளம்" எனப்பட்டது. இவ்வரிய உவமைகளின் நுட்ப அழகு இங்குப் பெரிதும் உள்ளுணர்ந்து மகிழற் பாலதாகுமென்க.

உரையினும் கருத்தினும் நோக்கினு மென்பவற்றிற்கு மூன்றனுருபு விரித்துக்கொள்க; உரை-சொல்; கருத்து-சொற்பொருள்; நோக்கு-பொருளை நுனித்துக் காண்டல்.

'சிறுபுன் மாந்தர்', ஏனைச் சமயத்தவர்; குறுமொழி, அவரது பொருள் நிரம்பாச் சிறுமையுடைய சொல், முடிந்த மெய்ச்சமயமாகிய சைவத்தின் மேன்மையை யுணரும் பேரறிவின்றி வேறு சமயப் பொய்ப் பொருள்களை யெல்லாம் வீண் பற்றுள்ளத்தால்

வறிதே விரித்து வழக்கிட்டுத் திரிதலின் அவரெல்லாஞ் 'சிறுபுன் மாந்த'ரெனவும், அவரது பொருளில் மொழி 'குறுமொழி' யென வும் இங்குக் கூறப்பட்டன.

இப் பகுதியிற் சோமசுந்தர குரவர் திருஞான சம்பந்தரோடு உவமிக்கப்படுதல் கண்டுகொள்ளப்படும். சோமசுந்தர குரவர் திரு ஞான சம்பந்தரேபோல், இத்தென்னாடெங்கும் மாயாவாத வேதாந் தம், பாஞ்சராத்திரம் முதலான அயல் மதங்கள் தலையெடுக்க வொட் டாமல் அவற்றின் சிறுமையை எடுத்துக் காட்டிச் சிறந்த சித்தாந்த சைவத்தின் பெருமையை நன்கு விளக்கி அஃது இனிது தழைத் தோங்குமாறு செய்த பெரியாராவர். இவரது சமயத் தொண்டின் விழுப்பம் அடிகள் இயற்றிய சோமசுந்தரக் காஞ்சிச் செய்யட் களால் நன்கறியப்படும்.

(கOகூ-ககச) பொருள் பெரிது ஈட்டப் பெருகுறும் அவாவி னும்—செல்வத்தை நிரம்பவுஞ் சேர்ப்பதற்கு மிகுகின்ற அவாவின் கண்ணும், ஈட்டிய ஒள் பொருள் இவறிக் கூட்டி மக்களும் மனைவி யும் துய்க்க நல்கி நின்கழல் வணங்கா இன்னா மடியினும்—அங்ஙனந் தொகுத்த மேன்மையான பொருளை மேலும் அவா மிகுந்து பெருக் கித் தம் புதல்வர்களும் மனைவியும் நுகரக்கொடுத்துத் தேவரீருடைய திருவடிகளை வணங்காத தீய சோம்பலின் கண்ணும், அரிய நாட் களை வறிதே போக்கி—ஏழையேனுடைய அரிய வாழ் நாட்களை வீணாய்க் கழித்து, அறம் திறம்புளியில் சிறந்தனென் மன்—அறநிலை பிறழும் இடத்து மிகுதியுஞ் சிறந்து விளங்கினேன்;

இம்மை மறுமைப் பயன்களைப் பயத்தலிற், பொருள் 'ஒண் பொருள்' எனப்பட்டது; "ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு" என்னுந் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய உரையைக் காண்க (எசுO).

'இவறல்', அவா மிகல்; "ஈட்டமிவறி இசைவேண்டா ஆடவர்" (கOOரு) என்பது திருக்குறள்.

'மக்களும் மனைவியுந் துய்க்க நல்கி' யென்னுங் குறிப்பு அப் பொருளைக் கடவுள் வணக்கம் முதலிய நல்வழிகளிற் செலவழி யாமையைக் குறித்தது.

'திறம்பு உளி' திறம்பும் இடத்து; உளி இடத்து என ஏழனுரு பின் பொருளில் வந்தது; "இயல்புளிக் கோலோச்சும்" என்னுங்

திருக்குறளிற்போல (ருசுரு.) "உளி மூன்றுவதன் பொருள் படுவ தோர் இடைச்சொல்" என்ற பரிமேலழகியாருரையை மறுத்து நச்சி னார்க்கினியர் "'மந்திர விதியின் மரபுளிவழா' என்புழி முறைமை யின் வழுவாத அந்தணரென ஐந்தாவது விரிதலானும், 'இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன்' என்புழி முறைமையிலே செங்கோல் நடாத்தும் என ஏழனுருபு விரிதலானும் உளி யென்பது மூன்ற னுருபின் பொருள்பட வந்ததன்று." எனக் கூறுமுரை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

'சிறந்தனென்' என்பதில் என் தன்மை யொருமை வினைமுற்று விகுதி (தொல்காப்பியம், வினையியல், சு).

அறந்திறம்பா நெறியிற் சிறந்து நிற்கவேண்டுவதாயிருக்க அது செய்திலேன் என ஒழிந்த பொருளை யுணர்த்துதலின் 'மன்' ஒழி யிசைக்கண் வந்தது.

(ககரு-கஉஉ) இனைய தீயென் நின் நினைவரும் திருவடி-இத் தகைய தீமையுடையேன் தேவரீருடைய நினைத்தற் கெட்டாத் திரு வடிகளை, விழிநீர் உறைப்ப-கண்ணீர் துளிப்ப, முழுமெயும் பனிப்ப- முழு உடம்பும் நடுங்க, நிரை நிரை வாராது உரை நனி குழற-முறை முறையேவாராமற் பேச்சுகள் மிகவுந் தலைதடுமாறிவர, பொறிவழி அறி வும் செறியும் உட்கருவியும் பலவழிக் கவராது ஒருவழி நிகழ-மெய் வாய் முதலிய ஐம்பொறிகளின் வழியே அறிவும் அவ் வைம்பொறிக ளொடு நெருக்கமுறும் மனம் முதலிய அகக் கருவிகளும் பலவழி யாகப் பிரிந்துபோகாமல் ஒரேவழியாய் நிகழ, அன்பு உருவாகும் நின் தொண்டர்போல-அன்பின் உருவமாய் அமையுந் தேவரீரின் திருத் தொண்டர்களை ஒப்ப, நீங்கா அன்பில் நிலைநின்று-அறுத பேரன்பில் உறுதியாய்நிலைத்து, யாங்ஙனம் பெறுவெனோ பாங்குபடமொழிமோ- எங்ஙனம் அடைவேனோ உரிமையுண்டாகக் கூறுவீராகவென்பது.

இச்செய்யுள் ஆண்டவனையே விளித்துத் தமது தாழ்நிலை கூறு முகத்தால், அவரது அருள்நிலை பெறுதல் அரிதெனக் கூறிய வாறும். 'மொழிமோ' வென்பதில் 'மோ' முன்னிலை யசைச்சொல் (தொல்காப்பியம், இடைச்சொல்லியல், உசு); "காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ" என்னுங் குறுந்தொகைச் செய்யுளிற் போல (உ).

நின் நினைவருந் திருவடி (ககரு) அன்புருவாகு நின் தொண்டர்போல அன்பில் நிலைநின்று (கஉ௰-க) யாங்ஙனம் பெறுவேனோ (கஉஉ) எனக் கூட்டுக.

'உறைத்தல்', துளித்தல்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "தெண்பனி யுறைக்குங் கால்" என்னுங் கலித்தொகையால் (கரு) தெளியப்படும்.

பனித்தல்' நடுங்குதல்; "நரைமுக வூகம் பார்ப்பொடு பனிப்ப" எனக் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் (உசக) இச்சொல் இப்பொருட்டாய் வருதல் காண்க.

'கவர்தல்', பலவேறாகப் பிரிவுபடல்; "அந்தண் காவிரி வந்து கவர்பு ஊட்ட" (புறநானூறு , ருரு) என்புழிப் போல.

விழிநீருறைத்தலும் மெய் பனித்தலும் உரை குழறலும் அறிவும் ஏனை உட்கருவிகளும் ஒரு வழி நிகழ்தலுமெல்லாம் அன்புருவாகுந் தொண்டர்கட்கு அடையாளமாகு மென்பது,

"மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்
கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம்
பொய்தான் றவிர்ந்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங்
கைதா னெகிழ விடேனுடை யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே"

என்னும் மணிவாசகப் பெருமானது திருவாசகத் தேனுரையின் கண் (திருச்சதகம், க) இனிது விளங்குதல் காண்க. பாங்கு-உரிமை (திவாகரம்); நின்றிருவடிகளைப் பெறுதற் குரிமை யில்லாத எளியனேன் அதனைப் பெறுதற் குரிமை யுடையனுமாறு கூறுவீராக என்றவாறு. (கக)

எனவே, 'இளையோய் (கூ) பெரியோய்' (கஎ) என எல்லாம் வல்ல இறைவனை விளித்துச் 'சூர்' முதல்போலப் பேரன்பில்லேன் (ருக) கீரன்போல (சுக) ஆற்றுப்படை சொலும் ஆற்றலு மில்லேன் (சுசு) தானே தனக்கு நிகரென விளங்கிய நச்சினார்க்கினியனு மல்லேன் (எரு-ச) அருணகிரியெனும் பெரியனு மல்லேன் (அஉ) நாராயணனெனுங் குருவனு மல்லேன் (அஅ) சோமசுந்தர குருவனு மல்லேன் (௯அ) அறந் திறம் புரியிற் சிறந்தனென் மன் (ககச) இனைய தீயென் நின்நினைவருந் திருவடி (ககரு) யாங்ஙனம் பெறுவேனோ (கஉஉ) என்று அவனது அருள்நிலை பெறுதல் அரிதெனக் கூறியவாறு.

தோழி கிள்ளையைத் தூதுவேண்டல்

மொழியுங் குழற முழுவுடம்பும் பைத்து
விழியுந் துயில்கூடா வெய்யோள்-பழியைத்
திருவொற்றிச் சேயோற் குரையாய் கிளியே
யுருவுன்னை யொப்ப துணர்ந்து.

(இ-ள்) மொழியும் குழற-சொல்லும் தடுமாற, முழு உடம்பும் பைத்து-முழு உடம்பும் பசந்து, விழியும் துயில் கூடா வெய்யோள்-தன்னை விரும்பிய என் அருமைத் தலைவியின் கண்களுந் தூக்கம் பொருந்தா; பழியை-ஊரவர் அலருக்கு ஏதுவான அடக்குதற்கரிய இத்துயர நிலைகளை, திருவொற்றிச் சேயோற்கு உரையாய்-திருவொற்றி முருகற்கு எடுத்துச் சொல்வாயாக, கிளியே உரு உன்னை ஒப்பது உணர்ந்து-அருமைக் கிளியே! தெளிவின்றிச் சொல்லாடலாலும் முழு வுடம்பும் பசந்து நிற்றலாலுங் கண்ணிமைகள் துயில் கூடாமையாலும் என் தலைவியின் உருவும் உன்னையே ஒத்து உனக்கு இனமாதல் உணர்ந்து என்பது;

'உணர்ந்து உரையாய்' எனக் கொள்க.

'பைத்து' பசுமை என்பதனடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம்; 'பை' என்பதே பச்சைநிறத்தை யுணர்த்தும் என்னும் பிங்கலந்தை.

முருகப்பிரானை விரும்பி நின்றாளாகலின், தலைவி வெய்யோளெனப்பட்டாள்; வெம்மை, விருப்பம்; அன்றிக் காதல் வெப்பம் உடையாள் எனினும் பொருந்தும்; அங்ஙனமாயின் அச் சொல்லுக்கு 'வெப்ப'மெனப் பொருள் கூறிக்கொள்க.

இனி இவ்விரண்டு பொருள்களுமே இங்குப் பொருந்துமாகலின் அதனை இரட்டுற மொழிந்து கொள்ளலுமாம்.

கிள்ளை தூதுபோதற்கு இயையுமெனக் காரணங் கற்பித்ததிறம் இதன்கண் மிக அழகிதாதல் கண்டு மகிழ்தல்வேண்டும். (உ௰)

அருணிலை யுரைத்தல்

"உணர்ந்தா ரறிவினுந் தோன்றா தொளிக்கு மொருமுருக
னிணர்ந்தார் சுரிகுழன் மங்கைய ரோடென் னிருவிழியிற்
புணர்ந்தா ரெயிலொற்றி மேவிய வாறு புனிறுசெல்லா
வணந்தாழ் குழவியைத் தாய்சென்று புல்லிய வண்மையன்றே"

(இ-ள்.) உணர்ந்தார் அறிவினும் தோன்றாது ஒளிக்கும் ஒரு முருகன்-தான் முழுமுதற் கடவுளாந் தன்மையை உணர்ந்தவ ரறிவி னுக்கும் வெளிப்படாமல் ஒளிக்கும் ஒப்பற்ற முருகப்பிரான், இணர்ந்து ஆர் சுரிகுழல் மங்கையரோடு என் இருவிழியில் புணர்ந்து-நெருங்கி நிறைந்த சுருண்ட கூந்தல்களையுடைய வள்ளி தெய்வயானை யென்னும் அம்மையர் பாகராய் எழுந்தருளிவந்து என் இரண்டு கண் களிலுங் கலந்தவராய், எயில் ஒற்றி மேவியவாறு-மதில்கள் உயர்ந்த திருவொற்றிநகரைச் சேர்ந்தவகை, புனிறு செல்லா வணம் தாழ் குழவியைத் தாய்சென்று புல்லிய வண்மையன்றே-ஈன்றணிமை கழி யாத பச்சிளந்தன்மை பொருந்திய குழந்தையைத் தாயே விரும்பிச் சென்று தழுவிய அருட்டன்மையேயாமன்றோ; என்பது.

கடவுளின் உண்மையுணர்ந்தாலும் அவனை மெய்யன்பாற் கரைந் துருகி வழிபடாதார்க்கு அவன் நேரே தோன்றா தொளிந்திருந்தே அருள்புரிவனாகலின், "உணர்ந்தா ரறிவினுந் தோன்றாதொளிக்கு மொரு முருகன்" என்றார்; "உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தொருத்தன்" என்னுந் திருக்கோவையாருரையும் இக் கருத்தே பற்றி வந்தது.

இணர்ந்து-நெருங்கி; "இணரிய ஞாட்பினுள்" என்றார் களவழி யிலும் (ங.ச).

உணர்ந்தாரறிவினுந் தோன்றாதொளிக்கும் ஒருமுருகன் ஏது மறியா ஏழையேன் இருவிழியிற் புணர்ந்தாரென்று தம்மைத் தாழ்த் துரைத்தல் கருதிப், 'புனிறுசெல்லா வணம் தாழ் குழவி' யென்று குழவியை ஏதுமறியாப் புனிற்றணிமைப் பருவத்தில் வைத்து விதந் தருளினர். குழந்தையைத் தாய் சென்று புல்லிய வண்மையை இங்கு உவமையாகக் கொள்க. வண்மையை ஒப்பதன்றே யென்று உரைத்துக்கொள்க. (உக)

(க-கூ) வண்புனல் நிலையில் தண் அறல் போலவும்--வளமான நீர் நிலைகளின் அடியிற் காணப்படுங் குளிர்ந்த கருமணலை ஒப்பவும், தாமரை மொய்த்த வண்டினம் போலவும்--தாமரை மலர்களை மூசிய கரிய வண்டுக்கூட்டங்களை ஒப்பவும், பளிங்கில் தோய்ந்த நீல்நிறம் போலவும்-ஒரு பளிக்குக் கண்ணாடியின்கண் ஊடுருவித் தோன்றுங் கருநீலநிறத்தை ஒப்பவும், திருமுக மருங்கின் வருமுறை துணர்ந்து-திருமுகத்தின் பக்கத்தே ஒழுகிவரும் வகையில் அடர வளர்ந்து,

ஆங்கு இடைஇடை சுழன்று நீண்டு கடை குழன்று-அங்ஙனமே இடையிடையே சுழிந்து நீளமாய் வளர்ந்து நுனிசுருண்டு, கண் ஒளி கதுவும் குஞ்சியை-கண்ணொளியைக் கவருந் தலைமயிரினை; அன்னை இருபால் கூறிட்டு ஒருபால் சூழியும் மற்றொருபால் பனிச்சையும் திருவதின் அமைப்ப-உமைப்பிராட்டியாரான தாயார் இருபிரிவாக வகுத்து ஒருபிரிவில் உச்சிக்கொண்டையும் மற்றொருபிரிவிற் பின்னல் முடிப்புஞ் செவ்விதின் அமைப்ப, நறும்கதுப்பு ஒளிரும் பெரும் சிறப்பானும்-அவ்வாற்றால் இனிய அத் தலைமயிர் மேன்மேலும் விளங்குகின்ற பெரியமேன்மையினாலும்;

புனல் நிலை, நீர்நிலைகள்; அவை 'வண்புனல்நிலை' யெனப்பட்டமையின், என்றும் அறாத வளமான நீரொழுக்கும் நீர்ப்பெருக்கும் உடைய ஆறுகளின் மடுக்கள் வாவிகள் முதலான நீர்நிலைகளே ஈண்டுக் கொள்ளப்படும்; அவற்றின்கீழ் இடையிடையே கருமணற் பரப்புகள் காணப்படுதலும் இங்கு நினைவுகூரற்பாற்று.

புனலும் பளிங்கும் முகத்தின் தெளிவுக்குந், தாமரை முகத்தின் செவ்விய வடிவுக்கும், அறலும் வண்டினமும் நீனிறமும் அத் திருமுகத்தின் பக்கலிற் சரிந்துகிடக்குந் தலைமயிருக்கும் உவமைகளாய் நின்றன.

'குஞ்சி,' ஆண்பான் மயிர்; மேற் கதுப்பென வருதலும் அது.

இடையிடை சுரிந்து நீண்டு கடை குழலலுங், கண்ணொளியைக் கவருமாறு கருமையிற் பளபளப்புடைமையும் அழகிய தலைமயிரின் இயல்பாகும்.

'துணர்ந்தாங்கு' என்பதில், ஆங்கு, அங்ஙனமே என்னும் பொருட்டு; துணர்ந்து-கொத்தாக நெருங்கிவளர்ந்து; "தூமருளிருள் துணர்ந்தனைய குஞ்சியன்" என்றார் சூளாமணியிலும் (குமாரகாலச் சருக்கம், கூ).

கதுவல்-கவர்தல்; "பழனவாளைகதூஉம் ஊரன்" என்றார் குறுந்தொகையிலும் (அ).

'சூழி' யென்பது உச்சிக்கொண்டை (பிங்கலந்தை); 'பனிச்சை' யென்பது பின்னி வளைத்து முடித்தலாம்; இஃது ஐவகை முடிப்புகளுள் ஒன்றென்க (திவாகரம்).

திருவது, செவ்விது, என்றாற்போல் ஈறுபெற்று வந்தது; "திருவத்தவர்" (நாலடியார், டுஎ) எனப் பிறவாறும் வருதல் காண்க.

இப்பகுதி முருகக் கடவுளின் அழகிய தலைமயிர்ச்சிறப்பினைக் கூறி மகிழ்ந்தவாறும்.

(க0-கஉ) செம்மணிப் பலகையின்-சிவந்த மாணிக்கக் கல்லாலாகிய ஒரு பலகையின்கண், அம்மணிகுயிற்றி-அழகிய நீலமணிகளை அழுத்தி, வரம்பு உற விடுத்த வண்ணம்போல-அப்பலகையின் ஓரத்திற் பொருந்த அமைத்த வகைபோல, புருவக்கொடி படர்ந்த-கருநிறமான புருவமென்னுங் கொடியானது ஓடிய, விரிநுதலானும்-அகன்ற நெற்றியினாலும்;

செம்மணி, மாணிக்கமணி, அது சிவந்திருத்தலின். அம் மணி-அழகிய நீலமணி; 'மணி' என்னுஞ் சொல் தன்னியல்பில் நீலமணியினையே யுணர்த்தல் ''மணி நீலமணியே'' என்னுந் திவாகரத்திற் காண்க. அம்-அழகு (பிங்கலந்தை).

குயிற்றி-அழுத்தி; இஃதிப்பொருட்டாதல் ''மாகதமணியொடு வயிரங் குயிற்றிய'' என்புழிக் காண்க (சிலப்பதிகாரம், ௫, கசஎ, அடியார்க்கு நல்லாருரை).

செம்மணிப் பலகைக்குக் கருநிற வரம்பு அமையுங் காட்சி அழகிதாதல் நினைவுகூர்க. வண்ணம், வகை.

(கங-கரு) அந்நுதல் கிளர்ந்த பொன்போல் செவ்விழி-அந்நெற்றியின்கண் எரியும் பொன் ஒத்த சிவந்த நெற்றிக் கண்ணானது, உத்தி என்னும் துத்திப் பை அரவு முடிமேல் மணி என-பிள்ளையாரது நெற்றிமேல் உமைப் பிராட்டியார் தொங்கவிட்ட உத்தி யென்னும் அணிகலமானது பொறிகள் வாய்ந்த படத்தினையுடைய ஒரு சிறு நாகம்போற் றோன்றுநிற்க அந்நாகத்தின் தலைமேற் காணப்படுஞ் சிவந்த மாணிக்க மணியினை யொப்பத் தங்கி யிருத்தலானும்;

பிள்ளையாரது நெற்றிக்கண், அவரது நெற்றிமேற் றொங்கவிடப்பட்ட உத்தியென்னும் அணிகலத்தின்முனையிற் பதித்த மாணிக்க மணிபோற் சிவப்பாய் ஒளிர்ந்ததென்றும், அவ்வுத்தியாகிய அணிகலம் ஒரு சிறு நாகப்பாம்பினையும் அவ்வணிகலத்தின் முனையிற் பதித்த செம்மணி அந்நாகத்தின் உச்சிக்கண்ணதான மாணிக்கத்தினையும் ஒத்திருந்தனவென்றுங் கூறியபடி.

உத்தி-அணிகல (ஆபரண)த் தொங்கல் (திவாகரம்). துத்தி-பொறி (திவாகரம்). பை-படம் (பிங்கலந்தை).

(கசு-கஅ) வெள் பனித் திரளை-வெண்ணிறமான பனிக் கட்டியை, கண்ணுறப்போழ்ந்து-இடம் இடைப்படப் பிளந்து, துவர் நிறம் ஊட்டி-அதன்கட் சிவந்த நிறத்தையும் ஏற்றி, செவ்வுற அமைத்தாங்கு-பொருத்தமுற அமைத்தாற்போல, இருபுறம் கதுப்பு மருவுதலானும்-முகத்தின் இரண்டு பக்கங்களிலுங் கன்னங்கள் அணைந்து தோன்றுதலானும்;

'போழ்ந்'தென்றது வெட்டுவாயிற் றோன்றும் பளபளப்பினை உவமித்தற்கென்று கொள்க. துவர் நிறம், செந்நிறம்; இதன்கண் எச்சவும்மை தொக்கது. 'துவர்' சிவப்பு நிறத்தை யுணர்த்துதல் "துவரிதழ்ச் செவ்வாய்த் துடியிடையோயே" (சிலப்பதிகாரம், சு, உசு) என்பதிற் காண்க.

'கதுப்'பென்றது கன்னங்களை (திவாகரம்).

(கூ-உ0) குழையொடு கெழுமும் தழை செவி இரண்டும்-குண்டலங்களொடு பொருந்தும் வளர்ந்த காதுகள் இரண்டும், ஓ எனும் வடிவொடு மேவுதலானும்-ஓ வென்னும் ஓங்கார வடிவத்துடன் அமைந்து விளங்குதலானும்;

குழை-குண்டலம்; "மின்னுக்குழையும் பொற்றோடும் மிளிர" என்றார் சீவகசிந்தாமணியிலும் (கசுூஅ). ஒடுவுருபு "அதனொடியைந்த ஒப்பலொப்புரை" (தொல்காப்பியம், சொல், எரு).

(உக-உங) நடுவில் குழிந்து வட்டித்து அமைந்த-புறத்தே நடுவிற் குழியாகி வட்டமா யமைந்த, படுபொன் கிண்ணம்-செம்பொன்னாலான கிண்ணமானது, முகம் கவிழ்த்து அன்ன-முன்பக்கம் கவிழ்த்து வைத்தாற்போல, மோவாய் நிவந்த முறைமையானும்-வாயின் மோவாய்நடுவிற் சிறிது குழியாகிச் சுற்றி உயர்ந்துவிளங்கும் வகைமையாலும்,

வட்டித்தல், வட்டமாதல் "மருந்தில் கணிச்சிவருந்தவட்டித்து" (புறம், சஉ). 'படுபொன் கிண்ண'மென்பதைப் 'பொன்படுகிண்ண'மெனக் கொண்டு, 'பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கிண்ணம்' எனப் பொருளுரைத்துக் கொள்க. 'நிவத்தல்' உயர்தல்; அஃது இங்கு எடுத்துத்தோன்றுதல்;

(உச-உஎ) கிளை அரி நாணல் கிழங்கு-கப்புகள் அரியப்பட்ட நாணற்புல்லின் கிழங்கானது, மணற்கு ஈன்ற முளையும்-மணலின் கண் விட்ட வெள்ளிய முளையும், முருந்தும்-மயிலிறகினடியும்,

விளைநீர் முத்தமும்-கடல்நீரில் விளையும் வெண்முத்துக்களும், கூர்ந்து நிரைந்து வல்லெனா ஒளிவிரிந்து எழுந்து ஒளிர் எயிற்றொடு பொருந்துத லானும்-கூர்மையாயும் வரிசையாயும் வலிமையாயும் அமைந்து வெளேலென்று ஒளிவிட்டு நின்று விளங்கும் பற்களோடு ஒன்றியமைதலாலும்;

மேற் கப்புகளை யரிந்து நட்ட நாணற் கிழங்கு விரைவில் முளை விடுதலாலும், அம்முளை கூர்மையாய் வெண்ணிறத்தவா யிருத்தலாலுங் "கிளையரி நாணற் கிழங்கு மணற்கீன்ற முளை" உவமையாக எடுக்கப்பட்டது; இவ்வடி அகநானூற்றில் "தாவில் நன்பொன்" (உகஉ) என்னுஞ் செய்யுளிலிருந்தெடுத்த மேற்கோள்.

'மணற்கு' இதிற் குவ்வுருபு ஏழன்பொருளில் வந்த வேற்றுமை மயக்கம்; நாணற் கிழங்கின் முளையும் முருந்தும் முத்தமும் முறையே வெண்மையிற் கூர்மைக்கும், வெண்மையில் வரிசைக்கும், வெண்மையில் வன்மைக்கும் உவமைகளென்க. ஈண்டு வரும் 'ஒடு'வுருபு ஒப்புமைப் பொருளதாகும்; இது சேனாவரைய ருரையிற் காண்க (தொல்காப்பியம், சொல், சுஅ).

(உஅ-௩௦) கொவ்வைக் கனியும் கொழுவிய பவழமும்-சிவந்த கொவ்வைப் பழமும் செழுமையான செந்நிறம் அமைந்த பவழமும், செவ்விய அல்லெனா-தமக்கு நிகரான சிறந்த செந்நிறமுடைய வல்ல வென்ற, இலவுஇதழ் புரையும் செந்நீர் இதழொடு மன்னுதலானும்-இலவமா மலரினிதழ்களை ஒக்குஞ் சிவந்த தன்மையையுடைய உதடுகளொடு பொருந்துதலாலும்,

கொவ்வைப் பழத்தைக் கிள்ளை கோதுதலானும், பவழக்கல்லைக் கடைந்து துளையிட்டு மகளிரணிதலானும் அவை பிள்ளையா ரிதழ்களுக்கு ஒப்பாகத் தகா; மற்று இலவமலரின் இதழோ அங்ஙனம் ஊறுபடுதலின்மையின் அதுவே அவரிதழுக்கு ஒப்பாகத் தக்கதென்ற வாறு; "இலவிதழ்ச் செவ்வாய் இளமுத் தரும்ப" என்றார் சிலப்பதிகாரத்திலும் (கசு, கஅசு). நீர்மை இயல்பாகிய குணம், "நின்னுடை நீர்மையும்" என்னுந் திருக்கோவையாரில் இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

(௩க-௩சு) முத்தக் கோவை முறைமுறை வைத்த நத்துவர்ச் செப்பு நன்கனம் திறந்தெனா-முத்து மாலைகள் வரிசைவரிசையாய்

வைக்கப்பட்ட நிறஞ் சிறந்த பவழச் சிமிழின் பொருத்து வாயானது அழகிதாகத் திறந்தாற்போலவும், அரக்கு உரு ஊட்டிய ஆம்பல் நறு முகை தளை நெகிழ்ந்து அலர்ந்த தன்மைத்து என்ன-செந்நிறத்தைத் தோய்வித்த அல்லியின் நல்ல பூமொட்டானது கட்டு அவிழ்ந்து மலர்ந்த வியல்பினதுபோலவும், முள் எயிறு இலங்க-கூரிய பற்கள் ஒளிகாட்டி விளங்க, நகுதொறும் நகுதொறும் செவ்வாய் தோன்றும் அவ்வாற்றானும்-நகைக்கும்போது நகைக்கும்போ தெல்லாம் அப் பெருமானது சிவந்த வாயானது விளங்கித் தெரியும் அவ்வகையி னாலும்;

நகுதொறும் நகுதொறும் முள்ளெயிறு இலங்கச் செவ்வாய் தோன்றுமெனத் தொடரிசைத்துக் கொள்க. உவமைகளில் முன்னை யது பற்களுக்கும் பின்னைய வாய்க்குமெனத் தெளியற்பாலன. 'நத்துவர்' என்பதில் "ந-சிறப்புப்பொரு ளுணர்த்துவதோரிடைச் சொல்; நச்செள்ளை, நப்பாலத்தன், நக்கீரன் என்றாற்போல" என் றார் நச்சினார்க்கினியர் (சீவக சிந்தாமணி, சஅஉ).

நன்கனம்-நன்றாக, அழகிதாக; "நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த" என்புழி (மணிமேகலை, உ, ௩௦) இப்பொருட்டாதல் காண்க.

என, உவமப் பொருளில் வந்தது.

'அரக்கு', சிவப்பு; உரு, நிறம்; "அரக்குண் பஞ்சிகள் திரட்டி" (கனகமாலை, அ) என்னுஞ் சிந்தாமணியில் இச்சொல் இப்பொருட் டாதல் காண்க.

(௩எ-௩க) எழும் இடம் குழிந்து-முதற்கண் எழுகின்ற இடத் திற் குழியாகி, விழுமிதின் ஒழுகி-சீரிதாக நீண்டு, தளவு அரும்பு என்ன வளம் கனிந்து இலங்கி-முல்லை அரும்பை ஒப்ப அழகு முதிர்ந்து விளங்கி, முன் எழு மூக்கின் தன்மையானும்-முகம் எழும் பிய மூக்கின் றன்மையினாலும்;

வளம், அழகு; கனிதல், இங்கு 'முதிர்தல்' என்னும் பொருட்டு; "கன்னிமை கனியாக் கைக்கிளைக் காமம்" என்னும் பரிபாடலில் (கக, கரு௬) இச்சொல் இப்பொருளில் வந்தது.

(ச௦-சஉ) ஓர் அருள் கடல் இங்கு ஈர் உரு வாகிக் கரைபுணர்ந்து கிடந்த முறைமைபோல-ஓர் அருட்டன்மையுடைய கடலானது இங்கு இரண்டு உருவங்களாய்ப் பிரிந்து கரை பொருந்திக் கிடந்த

வகைமைபோல, புருவக்கொடி கடவாப் பெருவிழியானும்-புருவமாகிய ஒழுங்கினைக் கடந்துசெல்லாது அமையும் பெரிய விழிகளாலும்,

'அருட்கடல்' எனப்பட்டது, கண்களின் அருட் டன்மையை எண்ணி; உவமையைக் கருத்தூன்றுக.

கொடி-படர்கொடி, ஒழுங்கு என இருபொருளும் உரைத்துக் கொள்க; புருவத்தை நோக்கியவழி அவை படர்கொடியை யொத்திருந்தன; கண்ணாகிய கடலை நோக்கியவழி அவை அக் கடலுக்கு வகுத்த கரையொழுங்கை யொத்திருந்தன வென்க.

(உஉ-உரு) விரைஅவிழ் தாமரை நறை உகுத்தென்ன-மணம் விரிக்குஞ் செந்தாமரை மலர் தேன் சொரிந்தாற்போல, கேட்டொறும் இனிக்கும் பாட்டொடு தழீஇச் செழுவாய் மலர்ந்த மொழியினானும்-கேட்கும்போ தெல்லாந் தெவிட்டாது சுவைக்கின்ற இசைகளுடன் சேர்ந்து அழகிய மலர்வாயின்கணிருந்து தோன்றுஞ் சொற்களாலும்;

பாட்டு, இசை; பிள்ளையாரது மலர்வாய்ப் பிறக்குஞ் சொற்கள் இசையினிமை வாய்ந்தன என்றபடி.

இது காறும் முருகப் பிரான்றன் பிள்ளைமைக் கோலத்தை நினைந்து அணிந்துரைத்ததாகும்; மேல் வருவன அவன்றன் கட்டிளமைக் கோலத்தையுந் திருமணக் கோலத்தையும் நினைந்து புனைந்துரைத்ததாகும் என்க.

(உசு-உஅ) வலம்புரி அன்ன வால் நறும் கழுத்தொடும்-வலம்புரிச் சங்கை ஒத்த வெண்மையான நல்ல கழுத்தோடும், ஏற்றினத்து எருத்தின் முரிப்பு எடுத்தன்ன குவவிப் புடைத்த பிடரினும்-சிறந்த ஏறுகளின் இனத்தைச்சேர்ந்த எருத்துமாட்டின் இமில் உயர்ந்தாற் போற் றிரண்டு பருத்த பிடரினும்;

திருமேனியெங்கும் நீறு பூசப்பட்டிருத்தலின் வெண்மையான கழுத்தென்றார்; இனி, வான் நறுங் கழுத்து எனப்பிரித்து அழகிய நல்ல கழுத்தெனலுமாம்; அழகாவது சங்குபோல் வழுப்வழுப்பான வடிவுடையதாயிருத்தல்.

எடுத்தென்றது, இங்கு உயர்ந்தென்னும்பொருட்டு; காளையாந் தன்மைமிகுந்த இமிலேறு என்றற்கு 'ஏற்றினத் தெருத்தின்' எனப் பட்டது.

'பிட'ரென்பது, புறங்கழுத்து. முரிப்பு-இமில் (சிலப்பதிகார உரை, கஎ).

(உகூ-கூஉ) முழவு எனச் சரிந்து-மத்தளம்போற் சரிவுடையதாய், வல் உலம் எனத் திரண்டு-வலியதிரள் கல்லை ஒப்பத் திரட்சியுடைய தாய், வரை என மிமிர்ந்து-மலையைப்போல் உயர்ந்து, பின் எழு எனத் திணிந்து-பின்னும் இருப்புத்தூண்போல் திட்பம் வாய்ந்து, மலையொடு பொருத மால்களிறு என்று புலவோர்கூறும் பொருண்மொழி காட்ட-மலையினோடு போர்செய்த பெரிய ஆண்யானை யென்று புலவர்கள் உரைக்கும் மெய்யுரைக்கு இலக்கியமாக, யானை என்னும் பால் நகு திருமொழி கொங்கை மருப்பின் நுங்கக் குத்தி ஒருபால் பெரும் போர் விளைப்ப-தெய்வயானையென்று சொல்லப்படும் அமிழ்தத்தையும் இகழும் இன்சொல்லினையுடைய அம்மையார் தமது கொங்கையாகிய கூர்ங் கொம்பினால் முருகவேள் மார்பந் தன்னை விழுங்க அழுத்தி ஒருபக்கத்தில் மிகுந்த காதற்போர் செய்ய, ஒருபால்-மற்றொருபக்கத்தில், வள்ளி யென்னும் கள் அவிழ் குழலாள்-வள்ளியம்மையார் எனப்படுந் தேன்சிந்துங் கூந்தலையுடைய பிராட்டியார், தடமுலை வேதின்-தமது அகன்ற கொங்கையாகிய ஒற்றடத்தால், படு புண் ஒற்ற உளம்கொண்டு எழீஇ-தெய்வயானையம்மையார் முன்பு காதற்போர் செய்தமையால் உண்டான புண்ணை ஒற்றுதற்கு உளம் நினைந்து எழுந்து, உறும் இடன் படாஅது ஒருபுறம் ஒற்ற வரும் முறை நோக்கி-அப் புண்ணுற்ற இடத்திற் படாதபடி மற்றோரிடத்தில் ஒற்றுதற்கு வருந் தன்மையைக் கண்டு, கொழுநனை பிணைத்த மரா நறும் தொடலை-அம் முருகவேள் மார்பிற் பொருந்திக் கிடக்கின்ற கொழுமையான மொட்டுகளால் தொடுக்கப்பட்ட மணங் கமழுங் கடப்ப மாலையானது, முறுவலித்து என்ன முறுக்கு உடைந்து அசைய-புன்னகை புரிந்தாற்போலக் கட்டுவிட்டு மலர்ந்து புரள, வாள்வலி நிலையும் தோளினாலும்—வாட்படையின் வல்லமை நிலைத்த தோள்களாலும்;

உலம்-திரள்கல் (திவாகரம்). எழு-இருப்புத்தூண் (திவாகரம்).

"மலையொடுபொருத மால்யானை" இளம்பூரணர் உரை (தொல்காப்பியம், சொல், எரு.)

புலவோர் கூறும் பொருண்மொழி காட்டத் தெய்வயானை கொங்கைகள் முருகவேள் மார்பொடு பொருதனவென்க; வள்ளி

மேலுள்ள சீற்றத்தால் தெய்வயானை முருகப்பிரான் மார்பொடு பொருதனளெனவுந், தன் காதலற்கு அவள் செய்த ஊறுபாட்டினைத் தீர்ப்பாள்போல் வள்ளி தன் தடமுலை வேதுகொண்டு ஒற்றினளென வும் ஒருநயந் தோன்ற உரைத்தார்.

நுங்க-விழுங்க; மார்பின்கண் அழுந்திய குத்தினை அம்மார்பு ஏற்று விழுங்கியதை யொத்ததெனமுருகப்பிரானுக்கு அதன்கண் உள்ள வேட்கையினைக் குறிப்பிட்டார்; நுங்கல் விழுங்குதற் பொருட் டாதல் சீவகசிந்தாமணி (ச, உசஉ) நச்சினார்க்கினிய ருரையிற் காண்க.

இடப்புறம் அமர்ந்திருக்கும் தெய்வயானையம்மையாரால் நேர்ந்த இடதுபக்கத்துப் புண்ணை ஒற்றி ஆற்றுது, வலப்புறம் அமர்ந்திருக் கும் வள்ளியம்மையின் கொங்கை பெருமானுக்கு வலது புறத்தி லேயே பொருந்துமாகலின், "உறும் இடன் படாஅது ஒருபுறம் ஒற்ற வருமுறை நோக்கி" என்றருளிச் செய்தார்.

வேது-வெம்மை ஒற்றடம்; "முலைவேதின் ஒற்றி" என்றார் கலித்தொகையிலும் (கoசு).

'கள்ளவிழ் குழலாள் எழீஇ ஒருபுறம் ஒற்ற வருமுறை நோக்கி' எனத் தொடர் கூட்டுக. 'எழுதல்', இங்கு உள்ளவெழுச்சியைக் குறித்தது.

கடப்பமாலையின் மலர் மலர்ந்திருக்குந் தோற்றத்தை நகுவதாகக் கூறியது தற்குறிப்பேற்றம்.

மரா-வெண்கடம்பு (திவாகரம்); பிள்ளையார் உவந்தது கடப்ப மாலையாதல் "உருளிணர்க்கடம்பின் ஒலிதாரோயே" என்னும் பரி பாடலாலும் (ரு, அக), "மராஅத் துருள்பூந்தண்டார் புரளும்மார் பினன்" என்னுந் திருமுருகாற்றுப் படையாலும் (கo-கக) அறி யப்படும்.

இப்பகுதிகளின் உருவக உவமைக் கற்பனையழகுகள் பெரிதும் மகிழற்பாலன வாகும்.

(சுரு-சுசு) கைவல் வேகடி-கைவன்மை யுடைய மணியிழைப் போன், ஐது உறக் கடைந்து-அழகு செழுமத் திரட்டி, வழுவழுப்பு ஆக்கிய-மழமழப்பாகச் செய்த, கொழும் துகிர்ப் பலகை-வளமான பவளப்பலகைகள், புணர்ந்து ஒருங்கு இரண்டு கிடந்ததுபோல- இரண்டுசேர்ந்து ஒன்றாய்ப்பொருந்திக் கிடந்ததுபோல, கண் அகன்று ஓங்கிய கவின் கெழு மார்பத்து-இடம் அகன்று வளர்ந்த அழகு

பொருந்திய மார்பின்கண், யானை மருப்பு உழுத சுவடுபோலவும்-யானையின் கொம்பு உழுதமையால் உண்டான அடையாளம் போலவும், வரையொடு படர்ந்த வல்லிபோலவும்-மலையின்மேற் படர்ந்த வள்ளிக் கொடிபோலவும், வரிமூன் று ஒழுகிய திருவினானும்-மூன்று கோடுகள் நீண்டு கிடந்த மேன்மையினாலும்;

வேகடி-மணிமாசு அகற்றுவோன்; "திருமணிகுயிற்றுநரை" வேகடிகள் என்பர் சிலப்பதிகார உரைகாரர் (ரு, சசு). 'வேகடி' தமிழ்ச்சொல், இது வடமொழிக்கண்ணுஞ் சென்றது. ஐது-அழகு, (சிலப்பதிகாரஉரை, ௩., சரு௨).

பிள்ளையார்தம் திருமேனி நிறஞ் சிவப்பாகலின் அவரது திருமார்பத்திற்குப் பவளப்பலகையினை உவமை கூறினார். யானையென்னுங் குறிப்பினாலும் 'வல்லி'யென்னுங் குறிப்பினாலும் அவையிரண்டும் முறையே 'தெய்வயானை' 'வள்ளி'யென்னுங் காதற் கிழத்தியரின் கொங்கைமுகடு உரிஞ்சிய காதற்செயல்களைக் குறிப்பவாயின.

மார்பின்கண் வரிமூன்றொழுகுதல் சிறந்த ஆடவரின் நல்லிலக்கணமாகும்; "பெருமையையுடைய மார்பிற் கிடக்கின்ற உத்தம இலக்கணமாகிய சிவந்த மூன்று வரியினையும்" (திருமுருகாற்றுப் படையுரை, ௱சு) என்று நச்சினார்க்கினியர் இவ்வுண்மையை நன்கெடுத்துக் கூறுவர். "வரையகன் மார்பிடை வரியு மூன்றுள" (கேமசரியா ரிலம்பகம், ருக) என்பது சிந்தாமணி.

(எ0-எ௩) மழையும் மரனும் குழைந்து ஒருங்குஓட-நீர் சுரந்த புயலுங் கற்பகமரமுஞ் சோர்ந்து உடன்குலைய, விழுமிய பொருள் பல வேண்டிநர்க்கு உதவும்-சிறந்த பொருள்கள்பலவும் வேண்டிய அடியார்க்கு அளிக்கும், தாள் தொடு தடக்கையில்-முழந்தாளைத் தொடும் அளவு நீண்ட பெரியகையில், தாய் உவந்து ஈத்த-அன்னையாகிய உமைப்பிராட்டி மகிழ்ந்து கொடுத்த, வாலிதின் விளங்கும் வேலினானும்-வெள்ளிதாக மிளிரும் வேற்படையினாலும்;

'மரன்' ஈண்டுக் கற்பகமரம்; அஃது இந்திரனுலகில் உள்ளது; மழையுங் கற்பகமும் இந்திரனுலகிற்குக் கீழ் மண்ணுலகிற் பயன்படும் பொருள்களை மட்டுமே தரவல்லன வன்றி, வானுலகிற்கு மேலுள்ள உயர்ந்த தேவர் நிலைகளையும் அவையிற்றிற்கும் மேலான பேரின்ப வீட்டுலகினையுந் தரவல்லன அல்ல. மற்றுப், பிள்ளையார் தந் திருக்கைகளோ மண்ணுலக வின்பங்களொடு, விண்ணுலக வின்

பங்களும் அவற்றிற்கும் மேலான வீட்டுலக வின்பமும் அளிக்க வல்லன என்றவாறு.

ஆண்மக்களிற் சிறந்தார்தங் கைகள் முழந்தாளளவும் நீண்டிருத்தல், "தாட்டாழ் தடக்கைத் தனிமதி வெண்குடையான்" என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைச் செய்யுளான் உணர்க. 'ஈத்த' கொடுத்த எனப் பொருள் தால் "செம்பொன் வயிரியர்க்கு ஈத்த" (புறம், க) என்புழியுங் காண்க.

(எச-எஎ) பால்நுரை முகந்த பரிசொடு பொரூஉம்-பாலின் நுரையை அள்ளி எடுத்த தன்மையை ஒக்கும், தூ வெள் அறுவை அசைஇ-தூய வெள்ளிய ஆடையை உடுத்து, மூவகை மடியுடன் விளங்கி-மூன்று வகையான மடிப்புகளுடன் விளங்கி, வடிவுடன் சரிந்து-அழகிய வடிவுடன் சரிவுடையதாய், நடத்தொறும் குலுங்கும் வயிற்றினானும்-நடக்குந்தோறுங் குலுங்கி யசைகின்ற வயிற்றினாலும்;

'பால்நுரை', தூய்மைக்கும் வெண்மைக்கும் மென்மைக்கும் உவமையாகலின், 'தூவெள்ளறுவை' யென அறுவை விதந்துரைக்கப்பட்டது. 'அறுவை', தறியில் நீளநெய்தது பின் துண்டுதுண்டாய் அறுக்கப்படுதலின் வந்த பெயர்.

'அசைஇ', உடுத்து; இஃதிப்பொருட்டாதல், "புலித்தோலை அரைக்கு அசைத்து" (மழபாடி, க) எனவருஞ் சுந்தரர் தேவாரத்தால் தெளியப்படும்.

'மடி', என்றது, இங்கு வயிற்றின் சதைமடிப்புக்கு.

(எஅ-அஉ) எழும் இடம் தசைந்து-எழுகின்ற இடம் தசை கொண்டு, பின்-அதற்குமேல், ஒழுகுதொறும் மெலிந்து-நீளுமிடமெல்லாம் வரவர மெலிவுடையதாய், மழைக் கடக் களிற்றின் புழைக்கை ஒத்தும்-மழைக்கு நிகராய் ஒழுகும் மதத்தினையுடைய யானையின் துதிக்கைக்கு ஒப்பாகியும், கொழும் கனி வாழையின் கோழ் அரை ஏய்ப்ப ஊறும் ஒளியும் வீறுஉறத் திகழும்-கொழுவிய பழங்களையுடைய வாழை மரங்களின் வழுவழுப்பான அடிமரங்களை ஒப்ப மழமழவென்னும் ஊறும் பளபளவென்னும் ஒளியும் சிறப்புற விளங்கும், நிறம் கெழு மாபின் குறங்கினானும்-செந்நிறம் பொருந்திய தன்மையினையுடைய தொடைகளாலும்;

எழுமிடம், தோன்றும்முதலிடம்; மழைக்கடம், உவமத்தொகை; புழைக்கை, தொளையுடைய கை. ஊறு, தொட்டுணர்வு. பிள்ளையார்

திருமேனி செந்நிறத்ததாகலின் 'நிறங்கெழு குறங்கு' என்றார்; நிறம் ஈண்டுச் செந்நிறம்.

(அ௩-அக) எப்பால் பொருளும் துப்புற வைகும் நிலைக்களம் என்பது பெயரின் காட்டி-எவ்வகையான பொருளுந் தன்பால் அணுகின் அவை அழுக் ககன்று தூய்தாகி நிலைபெறுதற்குரிய நிலைக்களமாம் உண்மையைத் தன் பெயரினாலேயே விளக்கி, மூளை இள ஞாயிற்றின்-கீழ்பால் எழுகின்ற இளைய கதிரவனெதிரே, தளை நெகிழ்ந்து விரிந்த-முறுக்கவிழ்ந்து மலர்ந்த, எரி அகை தாமரை போல-நெருப்புத் தழைத்ததென விளங்குந் தாமரைமலரை ஒப்ப, விரிபுகழ்த் தொண்டர்கள் எதிரில் கண்டிட-பரவிய அருட்புகழை யுடைய அடியார்கள் எதிரே கண்டிடலும், மலர்ந்து நிகர் இல் இன்ப நறை முறை ஒழுக்கி-உடனே மலர்ந்து ஒப்பில்லாப் பேரின்பமென் னுந் தேனைத் தொடர்பாக ஒழுகச்செய்து, பெருமையொடு வைகும் திருவடியானும்-அருட் பெருமையொடு வீற்றிருக்குந் திருவடியினாலும்;

துப்பு-தூய்மை (பிங்கலந்தை). 'ஞாயிற்றின்' என்பதன் பின் எதிரே என ஒரு சொல் வருவித்துரைக்க.

'மூளை,' இங்கு வினை. 'எரியகை தாமரை' யென இங்கு வந் தாற்போலவே "எரியகைந்தன்ன வேடில் தாமரை" யெனப் பொரு நராற்றுப்படை (கநிக)யின் கண்ணும் வருதல் காண்க. எரியகைந்த தென வென்று சில வருவித்துக் கொள்க. ஞாயிற்றி னெதிரே தாமரை மலர்ந்தாற்போல அன்பொளிததும்புந் தொண்டர்களெதிரே பிள்ளையார்தந் திருவடித்தாமரை மலராநிற்கு மென்க. 'அடி' எல்லா வற்றிற்கும் அடிப்படையாவது. "தாட்டாமரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி" என்ற திருவாசகந் திருமொழியும் இங்ஙனமே நுவன்றமை யறிக (திருவம்மானை, ௬).

(௯0-௧0உ) பெரு மணல் எக்கர்ச் சிறுகுடி வாழ்க்கைக் குறு மொழி மாக்கள்-உயரமான மணற்குன்றின் கண்ணே சிறிய குடி வாழ்க்கையினையுடைய புன்சொற்பேசும் மக்களாகிய நெய்தல்நிலத்து ஆடவர், உறுமீன் படுத்தும்-கடலிலுள்ள பெரிய மீன்களை வலையிலே அகப்படுத்தும், ஆழ்திரை மூழ்கி வீழ்மணி எடுத்தும்-ஆழமான கட லின் கண் மூழ்கி விரும்பத்தக்க முத்துச் சிப்பிகளை எடுத்தும், கரும் கடல் ஊர்ந்த வெள்வளை வாரியும்-கரிய கடல்நீரின்மேன் மிதந்து

வந்த வெள்ளிய சங்குகளை அள்ளியும், நிரைநிரை கரையில் குவை யினர் செல்ல-வரிசை வரிசையாகக் கரையின்கண் அவற்றைக் குவித் தனராய் ஏக, (அஞ்ஞான்று) மறிகயல் உகளும் திருமுக நுளைச்சியர்-ஓடி மீளுங் கயன்மீன்களாகிய கண்கள் தன் இருபுறமும் புரளுகின்ற அழகிய முகத்தையுடைய அவர்தம் நெய்தல் நிலத்துப் பெண்டிர், கொடிச்சி தந்த கடுப்புடை நறவும்-குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண்கள் கொணர்ந்து கொடுத்த கடுத்தலையுடைய கள்ளும், குடத்திகொணர்ந்த பலப்படு முதிரையும்-முல்லைநிலத்துப் பெண்டிர் கொண்டுவந்து தந்த அவரை காராமணி முதலிய பலவாகிய பயறுவகைகளும், உழத்தி எடுத்த விழுத்தகு பழனும்-மருதநில மகளிர் சுமந்துவந்த சிறப்புமிக்க வாழை முதலிய பழங்களும், பெறுவிலையாக-தாம் பெறுகின்ற விலைப்பொருளாக, சிறுமீன் நொடுத்தும்-அவற்றிற்கு ஈடாகத் தம் நிலத்து வளங்களாகிய சிறிய மீன்களை விற்றும், இடைஇடை முத் தம் புடைபுடை அளந்தும்-அதனோடு அதனிடையிடையே முத்துக் களை பக்கங்கடோறும் அளந்துகொடுத்தும், கோடுகொண்டு பீடுஉற மாறியும்-சங்குகளை யெடுத்துப் பெருமைபெற மாற்றிக்கொண்டும், ஒருசார் பேர்ஒலி நிகழ்த்த-இங்ஙனமாக ஒருபக்கத்தில் இப் பண்ட மாற்றுப் பேரோசையை விளைக்க;

எக்கர்-மணற்குன்று (புறநானூறு, கஎஎ).

குறுமொழி; "பிறரை யிகழ்ந்துபேசுஞ்சொல்" என்பர் அடி யார்க்குநல்லார் (சிலப்பதிகாரம், ௬, ௬௩).

'மக்க'ளென்றது 'மாக்க' ளெனப்பட்டார் அவர் சிறுசொற் பேசுதலின்.

'திரை' ஆகுபெயர், வீழ்-விரும்பப்படும்; "தாம் வீழ்வார் மென் றோள்" என்புழிப்போல (திருக்குறள்). 'மணி' ஈண்டு முத்துமணி களையுடைய சிப்பியினை யுணர்த்தியது ஆகுபெயர்.

'குவையினர்' முற்றெச்சம்; செல்ல, கடல்படு பொருள்களைக் கரையிற் கொணர்ந்து குவித்தபடியாய் நீருக்குங் கரைக்குஞ் சென்று கொண்டிருக்க வென்க.

"தேட்கடுப் பன்ன நாட்படு தேறல்" (புறநானூறு, ௩௬உ) என் பதனல் ஈண்டுக் கூறிய நறவின் கடுப்புத் தேளின் கடுப்பை யுடைய தாதல் அறிக. நறவு-கள், "நனைமுதிர் சாடி நறவின்" என்றார் புறத் திலும் (உ௬எ). நொடுத்தல்-விற்றல், "மீன்நொடுத்து நெற்குவைஇ"

(புறம், ந௩சங). புடை-பக்கம், "ஒருபுடை பாம்பு கொளினும்" (நாலடியார், கசஅ).

(க0உ-க0அ) ஒரு சார்-மற்றொரு பக்கத்தில், பனிமலை நிவந்த பண்புபோல-பனியினால் மூடப்பட்ட மலைகள் உயர்ந்துள்ள தன்மையை ஒப்ப, சேண்தொட ஓங்கிய உப்புக் குன்றம்-வானம் தொடும் படி உயர்ந்த உப்பு மலைகளை, தலையழித்து உமணர் பொதியுறச் சேர்த்திய-உச்சியிலிருந்து அவற்றை யழித்து உப்பு வாணிகர் உப்பை மூட்டைகளாக்கிச் சேர்த்த, ஒழுகை-வண்டியின், உருளை-சக்கரங்கள், முழுமணல் புதைதலின்-சுமையினால் அவ்விடத்து நிறைந்த மணலினுள் அழுந்துதலின், பிடர்கொடுத்து எழுப்பிக் கடும்பகடு உரப்பும்-அவற்றைத் தம் புறங்கழுத்துக் கொடுத்து மேல்தூக்கியபடியாய் அவ்வண்டியிற் பூட்டிய வலிய எருதுகளை வாயால் அதட்டுகின்ற, தாளாண் மாக்கள் தலைப்படும் உஞற்றும்-முயற்சியிற் சிறந்த மக்களின் மேம்படும் உழப்பும்.

நிவந்த-உயர்ந்த, "மாக்கடல் நிவந்து எழுதருஞ் செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை" என்றார் புறத்திலும் (௪).

'சேண்' ஆகுபெயராய் வானத்தை உணர்த்தும்; 'சேர்த்திய', 'செய்த'வென்னும் பெயரெச்சத் திரிபு. உமணர்-உப்பு விற்பார்; 'ஒழுகை', வண்டி; இச் சொற்களுக்கு இப்பொருளுண்மை "நோன் பகட்டுமண ரொழுகையொடுவந்த" என்னுஞ் சிறுபாணாற்றுப்படை (௫௫) யிற் காண்க.

'கடும்பகடு' என்புழிக் கடுமை வலிமையை யுணர்த்தா நின்றது.

'நெய்தல்' நிலமாகலின், கழியிடத்து மணலில் உருளைகள் புதைதல் கூறப்பட்டது.

'தாள்' முயற்சி; 'தலைப்படும்' என்பதை இங்குச் 'செய்யு'மென்னும் எச்சமாகக் கொள்க. 'தாளாண்மாக்கள்' என்றது ஈண்டு வண்டியோட்டுவாரை.

'உஞற்று' முயற்சி; மாண்டஉஞற்றிலவர்க்கு" (கூ௪) என்பது திருக்குறள்.

(க0கூ-ககஉ) புலவுக் கழி மூளைத்த துவர் இதழ்த் தாமரை-புலால்நாற்றம் நாறுகின்ற கழியின்கண் வளர்ந்த சிவந்த இதழ்களையுடைய செந்தாமரை மலரில், புன்னை நுண் தாது பொறிப்ப-புன்னை மலரின் பொன்னிறமான நுண்ணிய மகரந்தப்பொடிகள் மேலிருந்து

சிந்த, துன்னிய உருவொடு விளங்கும் தோற்றம்-அஃது அப்பொடி களால் நிறைந்த பொன்னுருவுடன் விளங்குகின்ற காட்சியானது, எரியிடை-எரியும் நெருப்பின்கண், உருகிய பசும்பொன் கவிழ்ப்ப-நீராய் உருகிய பசும்பொற் குழம்பைக் கீழ்முகமாகக் கவிழ்த்திடுத லும், ஒடிய திருவொடும் பொலியும் செவ்வியும்-அஃது ஒழுகிய அழகோடு ஒப்ப விளங்கும் அழகும்;

'பொறிப்ப', இங்குச் சிந்திய வென்னும் பொருட்டு; இதற்குத் 'தெறிப்ப' வெனச் சிந்தாமணி (சசு) உரையில் உரைகாரர் நச்சி னார்க்கினியர் எழுதுவர்.

'துன்னிய'வென்பது 'நிறைந்த'வெனப் பொருடரல், "துன் னிக் குழைகொண்டு தாழ்ந்த குளிர்மரம்" என்னும் நாலடியாரிற் காண்க (கசுஎ).

'எரி' செந்தாமரை மலருக்கும், 'பசும்பொன்' புன்னை நுண் தாதுக்கும் உவமையாகும்.

செவ்வி-அழகு (சூடாமணிநிகண்டு, கக).

பசும்பொன்னைப் போலவே புன்னைத்தாதும் மஞ்சள்நிற முடை யதாதல் காண்க.

திருவொடும், ஒடு ஒப்புமைக்கண் வந்தது.

(கக௩-ககரு) மருவிய-பொருந்திய; நெய்தல் அம் கானல் ஐது உறக்கிடந்த ஒற்றிமாநகரில்-கடற்கரைக்கண்உள்ள கழியடுத்தசோலை அழகுமிகக் கிடந்த திருவொற்றிமா நகரின்கண்.

கானல்-கழிக்கரைச்சோலை (பிங்கலந்தை).

'ஐது', அழகு; "பிறவியள் ஆயினள் பெற்றியும் ஐதென" என் பது மணிமேகலை (கo, உ). ஒருசார் பேரொலி நிகழ்த்த, ஒருசார் (௱உ) தாளாண்மாக்கள் தலைப்படும் உஞற்றும் (௱அ) திருவொடும் பொலியுஞ் செவ்வியும் (ககக) மருவிய நெய்தலங் கானல் கிடந்த திரு வொற்றி மாநகரெனக் கொள்க. 'நிகழ்த்த, உஞற்றும் செவ்வியும் மருவிய, கானல் கிடந்த திருவொற்றி மாநகர்' என வினைமுடிக் கப்படும்.

திருவொற்றியூர் நெய்தலும் மருதமும் மயங்கியதாகலின், இங் குத் திணை மயக்கங் கூறப்பட்டது. இது முதற்செய்யுளிலும் எடுத் துக் காட்டப்பட்டமை நினைவுகூர்க.

(ககரு-ககசு) கற்றைத் தோகை மயின்மேலிருந்து பயிலுதலா னும்-கற்றையா யிருக்கும் பீலியினை யுடைய மயிலின்மேல் எழுந் தருளியிருந்து பலகாலும் விளங்குதலாலும்;

'பயிலுத' லென்பது பலகால் நிகழ்ச்சியினை யுணர்த்தல் "கரப்பி லுள்ளமொடு வேண்டுமொழி பயிற்றி" (புறம், உச) யென்னுமிடத் துப் "பலகாற் கூறி" யெனவரும் பழைய உரைகொண்டு இச் சொற்கு இப்பொருளுண்மை தெளியப்படும்.

(ககஎ-ககஅ) காண்டொறும் இனிக்கும் காட்சியும் உடையன்-பார்க்கும்போதெல்லாம் மகிழ்வைத் தருகின்ற தோற்றமும் உள்ள வன்; உரைப்பத் தீராச் சிறப்பும் உடையன்-சொல்லி முடியாப் பெரு மையும் உள்ளவன்;

உரைப்பத் தீராச் சிறப்பென்பது, எவ்வளவு சொன்னாலும் முடிதலில்லாத பெருமையென்க. 'உம்மை', எச்சம்;

(ககசு-கஉரு) தம் உயிர்க்கு இனிய செம்மொழிப் புதல்வரை நோக்க நோக்க-தமது உயிர்க்கினிய இன்சொற் புதல்வர்களைப் பார்க் கப் பார்க்க, மீக் கிளர் காதல் தந்தையர்க்கு எழுதல்போல-மேன் மேன் மிகுகின்ற அன்பு தந்தைமார்க்கு விளைதல்போல, கண்டிடும் விழி அளவு அமையாக் கழிபெரும் காதல்-தன்னைக் காணுங் கண்க ளின் அளவில் அமையாத நிறைந்த பேரன்பினை, எய்தினர்க்கு உறுக்கும் செய்தியும் உடையன்-தன்னை அணுகிக்காணும் பேறு பெற்ற அடியார்கட்கு விளைக்குஞ் செய்கையுமுள்ளவன்;

'செம்மொழி' யென்புழிச் 'செம்மை' யென்பது இங்குத் தந்தை யர்க்கு இனிதாகுந் தன்மையைக் குறியாநின்றது. 'உறுக்கும்' உண் டாக்கும்.

(கஉச-கஉரு) உருகெழு தோற்றம் மருவுவன் என்று-அச்சம் பொருந்திய தோற்றத்தை மேற்கொள்வனோ என நினைந்து, வெரு வரல் ஒழிதி இன்றே-நின் அஞ்சுதலை ஒழிப்பாயாக இப்பொழுதே;

உரு-அச்சம், "உரு உட்காகும்" (தொல்காப்பியம், உரியியல், ச); இறைவன் தன் அடியார் அஞ்சுதற்கேதுவான தன் றெய்வ வடி வைக் காட்டாது அவர் கண்டு மகிழ்தற்குத்தக்க அழகிய இளவடி வினையே காட்டி அருள் செய்வனென்பது,

"அணங்குசால் உயர்நிலை தழீஇப் பண்டைத்தன்
மணங்கமழ் தெய்வத் திளநலங்காட்டி" என்னுந் திருமுருகாற்

றுப்படை அடிகளால் (உ௮௬-உ௯0) அறியப்படும். வெருவால்- அஞ்சுதல், (திருமுருகாற்றுப்படை, உ௪௧). 'ஆல்' அசை.

(உஉ௫-உஉ௮) முருகன் குழவிக் கோலத்தும் விழுமிதின் அமர்வன்-முருகப்பெருமான் குழந்தை யுருவத்திலுஞ் சிறந்து திகழ் வன்; மடவரன் மகளிர் தடமுலை குழைக்கும் இளமைக் கோலத்தும் வளமையொடு பொலிவன்-மடப்பத்தினை யுடைய பெண்களின் பெரிய கொங்கைகளைக் குழையும்படி செய்யுங் காளைப் பருவத்தி லுஞ் செல்வப் பொலிவுடன் விளங்குவன்; அதனான்-அதனால்;

'மடவரல் மகளிர்'-'மடப்பத்தினையுடைய மகளிர்' எனப் பொரு ளுரைப்பர் நச்சினார்க்கினியர் (நெடுநல்வாடையுரை, ௩௯).

(௧உ௯-௧௩௫) மின் எனத் தோன்றிக் கொன்னுற மறைந்தும்- மின்னல்போற்காணப்பட்டுப் பயனில்லாமற் கழிந்தும், வாதுவன் நடா வாக் கலிமா போலத் தீதுஉறு நெறியில் திறம்படச் சென்றும்-குதி ரைப் பாகனால் நடத்தப்படாத செருக்குமிக்க குதிரையைப்போல் தீமை மிகுக்கும் வழியில் திறமையாக ஓடியும், பாகு அடு களிற்றின் பண்புபோல உறுதிகொள்ளாச் சிறுமையின் மிகுந்தும்-யானைப் பாக னைக் கொன்று நெறிப்படாது மீறும் யானையின் இயல்பைப் போல் ஒரு நன்மையை மேற்கொண்டொழுக மாட்டாக் கீழ்மையில் மிகு திப்பட்டும், ஒருவழி நிலையாது ஓடிப் பலவழிக் கவர்க்கும் என் நிலை மை இல் மனனே-ஒரு முறையிலும் நிலைப்பதில்லாமல் ஓடிப் பல வகையிலும் பிளவுபட்டொழுகுகின்ற எனது நிலைத்தலில்லாத நெஞ் சமே யென்பது.

மனனே என்பதன் ஏகாரம் விளி; 'மின்' திடுமெனத் தோன்று தலுக்கு உவமை; 'கொன்' பயனின்மைப் பொருளது; "கொன்னே வழங்கான்" (நாலடியார், ௧, ௯) என்புழிப்போல.

வாதுவன், குதிரை ஓட்டுவோன் (திவாகரம்). 'கலி', இங்குச் செருக்கினை உணர்த்தும் (புறம், ௧௫).

பாகு, பாகன், (சிலப்பதிகாரம், ௧௫, ௪௯). சிறுமையின், சிறுமை யின்கண்; கவர்த்தல், பிளவு படுதல் (புறம், ௩௫). ஆவது, ஒரே நினைவாயில்லாமற் பல நினைவுகளுடையதாதலைக் கூறியவாறும்.

மனனே (௧௩௫) அதனான் (௧உ௮) வெருவா லொழிதியால் (௧உ௫) என முடிக்க.

எனவே, மனனே (கூடு) எனத் தலைவி தனது நெஞ்சத்தை விளித்து, ஈறுங் கதப்பொளிரும் பெருஞ் சிறப்பானும் (கூ) விரிநுதலானும் (கஉ) முடிமேன் மணி எனக் குடிகொளலானும் (கடு) கதப்பு மருவுதலானும் (கஅ) ஓவெனும் வடிவொடு மேவுதலானும் (உய) மோவாய் நிவந்த முறைமையானும் (உகூ) எயிற்றொடு பொருந்துதலானும் (உஎ) இதழொடு மன்னுதலானும் (ஙய) செவ்வாய் தோன்றுமவ்வாற்றானும் (ஙசு) மூக்கின் றன்மையானும் (ஙகூ) பெருவிழியானும் (சஉ) மொழியினானும் (சடு) பிடரினானும் (சஅ) தோளினானும் (கூஉ) வரிமூன்றொழுகிய திருவினானும் (சுகூ) வேலினானும் (எங) வயிற்றினானும் (எஎ) குறங்கினானும் (அஉ) திருவடியானும் (அகூ) மயின்மேலிருந்து பயிலுதலானும் (கககூ) காட்சியுமுடையன் (ககஎ) சிறப்புமுடையன் (ககஅ) செய்தியும் உடையன் (கஉங) தோற்றம் மருவுவன் என்று (கஉச) தன் தலைவனாகிய திருவொற்றிச் செவ்வேளின் எழில் நலங்கள் கூறிக், குழவிக் கோலத்தும் அமர்வன் (கஉசு) இளமைக் கோலத்தும் பொலிவனதனுன் (கஉஅ) என்றும் அவன் குழவிக்கோலத்திலேயே இருப்பவனல்லன்; அவன் கட்டிளமைக் கோலத்தின் கண்ணும் பொலிந்து நம்பால் அணுகி நங் காதற்றுயரத்தையுங் கட்டாயந் தீர்ப்பான்காண் எனத் துணிவு விளக்கி, வெருவரல் ஒழிதியால் இன்றே (கஉடு) என அறிவுறுத்தியவாறு தெளியற்பாலது. எனவே இச்செய்யுள் எழில் நலங் கூறி நெஞ்சறிவுறுத்தற்கண் வந்தமை காண்க வென்பது. (உஉ)

அநடர வேண்டல்

மன்னு மொருயானை யூட மறுயானை
தன்னுதவி வள்ளி தடமுலைக—டன்னுவிப்ப
வொற்றி நகர்வைகும் வேலோ யொருபெரிதோ
பற்றி யெனையாள் பரிசு

(இ-ள்.) மன்னும் ஒரு யானை ஊட-தனக்கு ஒரு கூறாய்ப் பொருந்துந் தெய்வயானை என்னும் ஒருத்தி தன்னுடன் ஊடுதல் செய்யும்படி, மறுயானை தன் உதவி-தனக்கு முன்னோனான யானை முகக் கடவுளினது அருளுதவியானது, வள்ளி தட முலைகள் தன்னுவிப்ப-வள்ளியம்மையாரின் பெருத்த கொங்கைகளைப் பொருந்து

விப்ப, ஒற்றி நகர் வைகும் வேலோய்-இத்தகைய காதல் விளையாட்டுகளுடன் திருவொற்றி நகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் வேற்படையையுடைய முருகப்பெருமானே, ஒருபெரிதோ பற்றி எனை ஆள் பரிசு-அணுகி ஏழையேனை ஆண்டருளுந் தன்மை தேவரீருக்கு ஒரு பெரிதாகுமோ வென்பது.

யானை முகக் கடவுள் இங்கு ‘யானை’ யெனப்பட்டார்; அவர், தம் இளவலாகிய ஆறுமுகக் கடவுளுக்கு வள்ளியம்மையை மணங் கூட்டிவைத்த வரலாறு கந்த புராணத்து ‘வள்ளியம்மை திருமணப் படலத்தில்’ ௧௧௦-வது செய்யுளிலிருந்து ௧௧௯-வது செய்யுள் வரையிற் கூறப்படுதல் காண்க.

பரிசு-பண்பு, தன்மை (திவாகரம்); “போரும் பரிசு புகன்றனரோ” என்றார் திருக்கோவையாரிலும் (௧௮௨).

தோழி தலைவி குறிப்பறிதல்

பரிசு பிறிதொன் றறியேன் பருமுத்தப் பைம்பணைசூழ்
விரிபுக ழொற்றி வருவேலர் போலும் விடைக்களிறொன்
றரிதிற் பெயர்ந்திங்கு வந்ததுண் டோவென்ப ரங்குசெல்வர்
தெரிவிற் பெரியர் செயலோ சிறியரெஞ் சேயிழையே.

(இ-ள்.) பரிசு பிறிது ஒன்று அறியேன்-உண்மை வகை வேறொன்றுந் தெரிந்திலேன், பருமுத்தப் பைம் பணைசூழ் விரிபுகழ் ஒற்றி வருவேலர் போலும்-பருமையான முத்தங்கள் உள்ள பசிய வயல்கள் சூழ்ந்த பரந்த புகழினையுடைய திருவொற்றி நகரின்கண் எழுந்தருளி விளங்கிவரும் வேலவர்போலும் இங்குவந்து என்னை வினவியவர், விடைக்களிறு ஒன்று-ஆண் யானையொன்று, அரிதின் பெயர்ந்து இங்கு வந்தது உண்டோ என்பர்-எய்த என் அம்பினுக்கு அருமையாகத் தப்பியோடி இப்பக்கல் வந்ததுண்டோவென என்னை வினவுவர், அங்கு செல்வர்-யான் இல்லை யெனவே அப்பக்கம் போவர், தெரிவில் பெரியர் செயலோ சிறியர்-அவர் அறிவிற் பெரியாராயிருந்தும் அடுத்தடுத்துப் போந்து அங்ஙனம் வினவுஞ் செயலிற் சிறியராயு மிருக்கின்றார்; எம் சேய் இழையே-செவ்விய நகைகளை யணிந்த எம் தலைவியே என்பது.

இங்குக் கூறப்படும் முத்தம் வயல்களில் விளையும் முத்தமெனக.

இங்ஙனமெல்லாங் கூறுங்கால் தலைவிக்கு நெஞ்சங் கடுத்தது காட்டும் வெளிக்குறிப்புகள் கொண்டு தோழி அவளது காதற்கருத்தைத் தெரிந்துகொள்வள். இங்ஙனங் கூறிக் குறிப்பறியு மியல்பு "இருங்களியாயின்றியா னிறுமாப்ப" என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரினும் (ருஉ) உணரப்படும்.

தெரிவு, அறிவு; இப்பொருட்டாதல் "தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்" என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்திற் காண்க. (ஙo, கஅரு).

(உச)

(க-கரு) இழை நெகிழ் பருவரல் எய்திய மகளிரின்-தாம் அணிந்த அணிகலங்களைக் கழலச் செய்தற்கு ஏதுவான தங் காதலர்ப் பிரிந்த துன்பமுறும் மகளிரைப்போல், மழைத்தடம் தோள்கள் இளைத்துத் தோன்ற-குளிர்ச்சி பொருந்திய பெரிய தோள்கள் மெலிந்து தோன்றவும், பால் கடல்போலத் தூத்தகப் பரந்த நூல் படு கேள்வியும் சீர்ப்படாதொழிய-பாற்கடலைப்போல் தூய்மைப்பட விரிந்த நூலாராய்ச்சியின்கண் அடிப்படுகின்ற நினது கேள்வியறிவும் செம்மைப் படாமல் தவறியொழியவும், சிறுநெறிச்செல்லும் அறியா மாந்தரும் நல்வழிச்செல்லத் தெள்ளிதின் காட்டும் இழுக்கா நடையும் வழுக்கிப்போக-சிறுமையான தீயவழிகளிலே ஒழுகும் நன்மையறியா மக்களும் நல்ல வழியிலே திருந்தி யொழுகும்படியாக அத்துணை விளங்கக் காட்டும் நினது பழுதுபடாத ஒழுக்கமும் வழுவிப் போகவும், இந்நிலை நீயும் திரியின்-இத்தகைய இழிநிலையில் நீயும் நிலைதிரிவதானால், பின்-அதற்குமேல், ஒரு பௌவநீர் வெதும்பின் வளாவுநீர் உண்டோ-ஒரு கடல்நீர் வெப்பங்கொள்வதானால் அதனை வளாவுகின்ற அதனினுங் குளிர்ந்த பெருநீரும் வேறு உண்டோ? இல்லையே; குன்று நிலைதவறிப் பந்துபோல் உருளில் சென்று வழி அடைக்கும் குன்றியும் உண்டோ-ஒரு மலையே தன் இருப்பினின்றும் பிறழ்ந்து பந்துபோல் உருண்டு ஓடுமானால் அதனை அதன் எதிரிற்சென்று வழியடைத்து நிலைப்பிக்குஞ் சிறிய குன்றிமணிதானும் உண்டோ? இல்லையே; கடும் களிற்று ஒருத்தல் தொடு மடுத்து உண்ணின் முருங்காது ஓம்பும் பெருங்கலம் உண்டோ-வலிய ஆண்யானை ஒன்று வயலின் உட்புகுந்து உணவு கொள்ளுமானால் அஃதழியாதபடி பாதுகாக்கும் பெரிய மூடுகலம் ஒன்று உண்டோ? இல்லையே;

என்று பல கூறி நின்று-என்று பல அறிவுரைகளெல்லாம் எனக்குக் கூறிநின்று, எனைநெருங்கி நன்மை நாடிய என் உயிர் நண்பா-என்னைக் கழறி என் நன்மையை விரும்பிய என் உயிர் நண்பனே என்பது.

பிரிவாற்றுத் துன்பம் மகளிரை மெலிவித்தலின் இதற்குமுன் அவருறுப்புகளில் இறுக்கமாயிருந்த அணிகலன்கள் நெகிழ்தல் பற்றி 'இழை நெகிழ் பருவரல் எய்திய மகளிரின்' என்றார்.

பருவரல், துன்பம்; தூ, தூய்மை; தூத்தக, தூய்மைப்பட; நீயும் என்னும் உம்மை உயர்வு.

வளாவு நீருண்டோ, குன்றியுமுண்டோ, பெருங்கல முண்டோ வென்றது, பாங்கன் தலைமகனைப் பார்த்து, 'எல்லா முணர்ந்தொழுகும் பெரியையாகிய நீயே நிலைதவறி நின்றால் நின்னிற் சிறியராகிய எனையோருள் நின்னைத் 'திருத்துவாரும் உளர்கொல்' என்று அறிவுறுத்துங் குறிப்புத் தோன்றுதற் பொருட்டு. இவை இங்ஙனமே,

"குன்றம் உருண்டாற் குன்றி வழியடை யாகாதவாறுபோலவும், யானை தொடு உண்ணின் மூடுங் கலம் இல்லதுபோலவும், கடல் வெதும்பின் வளாவுநீர் இல்லதுபோலவும் எம்பெருமான் நின் உள்ளம் அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடியின் வலாத்தன்றிக் கைமிக் கோடுமேயெனின் நின்னைத் தெருட்டற்பால நீர்மையர் உளரோ நீ பிறரைத்தெருட்டினல்லது"

என இறையனாரகப்பொருள் (௩-ம் நூற்பா) உரையிலும் ஆசிரியர் நக்கீரர் மிகவும் அழகாக உரைத்திருத்தல் நினைவுகூரற்பாலது.

'ஒருத்தல்', யானை முதலிய விலங்குகளின் ஆணுக்குப் பெயர். இப்பொருள்,

"புல்வாய் புலியுழை மரையே கவரி
சொல்லிய கராமோ டொருத்த லொன்றும்"
"வார்கோட் டியானையும் பன்றியு மன்ன"

என்னுந் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களால் (மரபியல், ௩௫, ௬) உணரப்படும். களிறுக்குக் கடுமையாவது வலிமை; 'கடுமை', வலிமை;

'தொடு', வயல்; "மருத நிலமும்.........தொடுவெனலாகும்" (ம: ௬௫௬) என்பது பிங்கலந்தை. யானை யென்னுங் குறிப்பால் இவ்வயலைக் கரும்பு விளை வயல் எனல் ஒக்கும்.

'முருங்கல்', அழிதல்; குன்றியும், இதன் உம்மை எதிர்மறை.

'நெருங்கி'யென்றது, இங்கு அருகில் நின்றென்பதன்று, இடித்

துரைத்து அல்லது கழறி என்னும் பொருட்டு; தொல்காப்பியங், கற்பியலில் (௧௫௦) "பிழைத்து வந்திருந்த கிழவனை நெருங்கி" என் புழி நெருங்கி என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் 'கழறி' எனப் பொரு ளுரைத்ததூஉங் காண்க.

(௧௬-௧௭) மறி இளம் கன்று-மான் கன்றுகள், மூறி உணும் தாயொடு-தளிரிலைகளைக் கறித்துத் தின்னுந் தத் தம் தாயுடன், குழைப் புதல்தோறும்-இளந்தளிர்கள் நிறைந்துள்ள சிறு தூறுகளி லெல்லாம், குழீஇ உகள-கூடித் துள்ளித்துள்ளிப் பாய்தலாலும்;

மறி என்பது மானுக்கும் பெயராதல் "யாடுங் குதிரையும் நவ்வி யும் உழையும், ஓடும்புல்வாய் உளப்பட மறியே" என்னுந் தொல் காப்பிய மரபியற் சூத்திரத்திற் (௧௨) காண்க.

புதல், சிறு தூறுகள்; பைம்புதல் எருக்கி (உ௫) என்பது முல்லைப்பாட்டு. 'குழீஇ' அளபெடை, இங்குச்சொல்லிசை; உகள, உகளலாலுமெனக் காரணப்பொரு ளுரைக்க; மேல் வருவனவெல் லாமும் இங்ஙனமே உரைக்கற்பாலன. உகளல்-துள்ளல், "திரிமருப் பிரலை புல்லருந் துகள" என்றார் அகநானூற்றிலும் (௧௪).

(௧௮-௧௯) வரை யாடு வருடை இடைவாய் தாண்டி-மலைகளில் விளையாடுகின்ற 'வருடை' யென்னும் ஒருவகை மான் இனம் அங் குள்ள மலைப்பிளவுகளைத் தாண்டி, உள்ளம் செருக்கித் துள்ளித் திரி தர-உள்ளம் எழுச்சிகொண்டு குதித்து உலாவுதலாலும்;

'வருடை' இது 'வருடைமான்' என ஒருவகை மான். இது "வரையாடு வருடைத் தோற்றம் போல" (௧௩௯) என இங்ஙனமே வரும் பட்டினப்பாலையடியின் உரையால் இனிதறியப்படும்.

'செருக்குதல்', இங்கு 'எழுச்சிகொள்ளுதல்' எனக்கொள்க. மலைகளில் திரிதரும் வேறொருவகை மானினங்கள் மகிழ்ச்சியால் மலைவெடிப்புகளைத் தாண்டி விளையாடுதல் இங்குக் குறிக்கப்பட்டது.

(உ௦-உ௧) நிலம்தொட்டு வீழ்ந்த குலுங்கு மயிர்க் கவரி-நிலத்திற் பட்டுக் கீழ்த்தொங்கிய குலுங்குகின்ற மயிர்க்கற்றையை யுடைய 'கவரிமா' வென்னும் ஒருவகை விலங்கினங்கள், மெல் மெல அசைஇ மேதகச் செல்ல-மெல்ல மெல்ல அசைந்து நடந்து பெருமைப்பட எகுதலாலும்;

(உஉ-உ௩) முளவுமா தொலைச்சிய வன்கண் கானவர்-முள்ளம் பன்றிகளைக் கொன்ற வன்கண்மை மிக்க வேட்டுவர், ஞெலிகோல்

பொத்திய் நெருப்பில் காய்ச்ச-அவற்றின் இறைச்சிகளைத் தீக்கடை கோலால் உண்டாக்கிய நெருப்பில் இட்டு வதக்குதலாலும்;

'முளவு' என்பது, முள்ளம் பன்றியின் பெயர்; "மூண்டெழு சினத்துச்செங்கண் முளவு முள்ளரிந்து கோத்த" (கண்ணப்ப, உ௰) என்னும் பெரியபுராணத் திருமொழியில் இப்பொருள் இனிது விளங்குதல் காண்க. "முளவுமா தொலைச்சிய" என மலைபடுகடாத்தின் கண்ணும் (௧௭௬) இத்தொடர் இங்ஙனமே வருதல் நினைவு கூரற்பாலது. ஞெலிகோல்-தீக்கடைகோல் எனவும், 'பொத்துதல்'-கொளுத்துதல் எனவும் பொருடால், "ஒலிகழை பிசைந்த ஞெலி சொரி யொண்பொறி, படுஞெமல் புதையப் பொத்தி" என்னும் அகநானூற்றிற் (௩௯) காண்க.

(உ௪-உ௬) ஓரி பரந்த-நீலநிறம் பரவிய, தேன் இறால் எடுமார்-தேன்கூட்டினை அழித்தெடுத்தல் வேண்டி, கழைக்கண் குறைத்து-மூங்கிற் கணுக்களைத் தறித்து, நலத்தக இயற்றிய-நன்றாகச் செய்த, மால்பு வைத்து இடந்தொறும் குறவர் ஏற-கண்ணேணி பொருத்தி அம் மலைக்காட்டிடங்களெல்லாங் குறவர் ஏறுதலாலும்;

'ஓரி', நீலநிறம்; இப்பொருளுண்மை "நீனிறவோரிபாய்ந்தென" (௫௨௪) என்னும் மலைபடுகடாத்தடியாலும், "ஓரியென்பது தேன் முதிர்ந்தாற் பரக்கும் நீலநிறம்" என்னும் புறநானூற் (௧0௯) றுரையாலும் அறியப்படும்.

'இறால்', தேன்கூடு; 'எடுமார்', வினையெச்சம்; 'தீதுமறுங் கிறுமார்" என்புழிப்போல (புறநானூறு, ௬௩). குறைத்து, தறித்து; 'மால்பு' மூங்கிலேணி; கண்ணேணியென்பதும் அது; "மால்பு கண்ணேணியின் பேர்" (௭, ௫௪) என்பது சூடாமணி நிகண்டு.

'இடந்தொறும்,' தேன்கூடுகள் தொங்குஞ் செங்குத்தான மலைப் பாறைகளின் இடமெலாமென்பது. குறவர், குறிஞ்சிநில மக்கள்; அவர் வேடர்.

(உ௭-உ௮) தினைக் குறு மகளிர்-தினைநெல்லை உலக்கையாற் குத்தும் பெண்கள், சுவைப்பட மிழற்றும் கிள்ளை உறக்கும் வள்ளை ஒலிப்ப-செவிக்கு இனிமை யுண்டாகும்படி இசைக்குங் கிளிகளையும் உறங்கவைக்கும்படியான உலக்கைப் பாட்டினை ஒலித்தலாலும்;

குறுதல்-குத்துதல் "கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிர் நெற் குறுவாம் நாம்" என்றார் கலித்தொகையிலும் (௪௨).

மிழற்றல்-சொல்லல் (திவாகரம்), இங்கே பாடுதல் என்னும் பொருளில் வந்தது.

"ஊழ்முறை யுலக்கை யோச்சி வாழிய, தருமனைக் கிழவர் தம் வளங் கூறி, மகளிர் பாடுவது வள்ளைப்பாட்டே" என்னுந் திவாகரத்தால் வள்ளை யின்னதென்றுணர்க.

'உறக்கும்', மென்மை வலித்துப் பிறவினைப்பொருள் பயந்தது.

"தினைகுறு மகளிர் இசைபடு வள்ளையும்" என்னும் மலைபடுகடாத்தடியோடு (நசஉ) இதனை யொப்பிட்டு நோக்குக.

(உகூ-நந) மருப்பு இடைச் சுற்றிய பொருப்பு உயர் வேழத்துப் புழைக்கை ஏய்ப்ப-தந் தந்தங்களிடத்துச் சுற்றிய மலைபோல் உயர்ந்த யானையின் துதிக்கையை ஒப்ப, விழுத்தக முதிர்ந்த தாளொடு வளைந்த குரல் தினைப்புனத்து-நன்றாக முற்றிய தாள்களுடன் நுனி வளைந்த கதிர்களை யுடைய தினைப்பயிர்கள் உள்ள புனத்தின்கண், படுகிளி ஓப்பும் விடுகவண் சுழற்றி-அப்புனத்திலே விளைந்த தினைக்கதிர்களைக் கொண்டுபோக வந்து விழுகின்ற கிளிகளை ஓட்டுகின்ற கல்விடு கவணைக் கையிற் சுற்றியபடியாய், கோல்வளைக் கொடிச்சி-திரட்சி யமைந்த வளையல்களை யணிந்த குறத்தியர், மேல் இதண் அமர-உயர்ந்து மேலே உள்ள பரணிற் பொலிவுடனிருத்தலாலும்;

'சுற்றிய புழைக்கை' யெனக் கொள்க. மருப்பிடைச் சுற்றிய புழைக் கை, தாளொடு வளைந்த குரல் தினைப்பயிர்க்கு உவமை; குரல், கதிர்; 'நெற்குரல் கௌவிய' (உ) வென முதற்செய்யுளின் கண்ணும் இஃதிப்பொருளில் வந்தமை காண்க.

'ஓப்புதல்', ஓட்டுதல்; விடுகவண், எறிகவண்; ஆவது கல்லெறி கவண். 'கோள்வளை' திரட்சி பொருந்திய வளையல்; "ஆய்கோ லவிர் தொடி" என்னும் மதுரைக்காஞ்சியில் (நசுஉ) இச் சொல் இப் பொருளில் வருதல் காண்க. 'இதண்', பரண்; "நெட்டிதண் ஏறும் இப் புனத்தினள்" (நந) என்பது கல்லாடம். இப் பகுதியைக் குறிஞ்சிப்பாட்டிற் போந்த

"நெற்கொள் நெடுவெதிர்க் கணந்த யானை
முத்தார் மருப்பின் இறங்குகை கடுப்பத்
துய்த்தலை வாங்கிய புனிறுதீர் பெருங்குரல்
நற்கோட் சிறுதினைப் படுபுள் ஓப்பி" என்னும் பகுதியோடு (நகூ-நஅ) ஒப்பிட்டு நோக்குக.

(௩௪-௩௫) இரும்கல் வியல் அறை வரிப்ப-பெரிய அகன்ற கற்பாறைமேல் தங் கிளைகள் பட்டுக் கீறும்படியாக, தாஅய நலம்உறு வேங்கை பொலம் வீ உகுப்ப-பரந்த அழகுமிக்க வேங்கைமரங்கள் பொன்னிறமான தம் பூக்களைக் கீழே சொரிதலாலும்;

வரித்தல்-கீறல், கோலஞ்செய்தல், எழுதல் என்னும் பொருளது; தாய-பரந்த; இச்சொற்கள் "காயாஞ்செம்மல் தாஅய்ப் பலவுடன், ஈயன்மூதாய் வரிப்ப" என அகநானூற்றில் (கச) இப்பொருளில் வருதல் காண்க. 'இருங்கல்வியலறை' என்னும் இச் சொற்றொடர் குறுந்தொகையில் "நிரைவளை முன்கை" (௩௩௫) என்னுஞ் செய்யுளில் வருதல் காண்க.

நலம், இங்கு அழகு, "இளநலம் காட்டி" (திருமுருகாற்றுப் படை, உகூ) என்புழிப்போல. பொலம், பொன்னிறம்.

(௩௬-௭௨) தேக்குஇலை புய்த்த புன்தலைச் சிறுஅர்-தேக்கிலைகளைப் பறித்த புல்லிய தலையினையுடைய குறச் சிறுவர்கள், மீக்கிளர் கோட்டில் பரிதியின்தொடுத்த தேத்தடை பிறைக்கோடு உழுதெனக் கீண்டு-மேலே வளர்ந்து விளங்கிய மலையின் கொடுமுடியில் ஞாயிறு போற் கட்டப்பட்ட தேனடையினை நிலாவின் வளைந்த நுனியானது உழுதுவிடவே அதனாற் கீறுண்டு, மாயோன் மார்பில் செஞ்சேறு கடுப்பப் பாயிழியும் படுநறவு முகந்து-திருமாலின் மார்பின்மேற்பூசிய சிவந்த நறுமணக்குழம்பை ஒப்பப் பாய்ந்தொழுகுகின்ற இனியதேனை ஓர் ஏனத்தில் முகந்துவந்து, பசும் தினைப் பிண்டியோடு அசும்புஉற அளாய்-புதிய தினைமாவுடன் அத் தேன் துளிக்கும்படி கலந்து, நிரைநிரை வைத்து விரைவொடும் ஆர-வரிசைவரிசையாக வைத்து விரைவாக உண்ணுதலாலும்;

'புய்த்தல்', பறித்தல்; "கோடுபுய்க்கல்லாதுழக்கும் நாடகேள்" (௩அ)எனக் கலித்தொகையில் இஃது இப்பொருளில் வருதல்கண்டு கொள்க; இச்சொல் இக்காலத்திற் 'பிய்த்தல்' என வழங்குகின்றது.

வேட்டுவச்சிறார் எண்ணெய் முழுக்குக் காணாமையின் அவர் தந் தலைமயிர் பழுப்புநிறமா யிருத்தல் பற்றிப் "புன்றலைச்சிறார்" என்றார்; புன்மை-பழுப்பு நிறம் (பிங்கலந்தை).

'பரிதி'யும் பிறைக்கோடு'ங் கூறியது மலையின் உயர்ந்தோங்கிய உச்சியைக் குறித்தற் பொருட்டென்க.

தேன், அடை என்பன "ஒற்றுமிகு தகரமொடு நிற்றலும் உரித்தே" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் (புள்ளி மயங்கியல், சகூ) நிலைமொழிஈறு கெட்டு இடையே தகரவொற்று இரண்டுபெற்றுத் 'தேத்தடை' யெனப் புணர்ந்தன.

'கீண்டு', கீறுண்டு (திவாகரம்); "கீண்ட பாறொறும்" (அசுரர்தோ. கரு) எனக் கந்தபுராணத்தும் போந்தது. திருமகள் ஞெமுங்கப் புல்லுதலின், அவள் மார்பத்தின் செஞ்சேறு திருமால் மார்பின்கண்ணும் பொருந்துவதாயிற்று.

படுநறவு, சுவைபடுநறவு; பிண்டி-மா; 'அசும்பு' நீர்த்துளி; "அசும்பினிற் சிந்தைக்கும்" என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரில் (கசகூ) இப்பொருட்டாய் வருதல் காண்க.

இப்பகுதியின்கட் காட்டப்பட்டுள்ள உவமைகள் மிக்க புலமைத் திறம் வாய்ந்தவை.

(சந) கண்களி கொள்ளும் பன்மலையடுக்கத்து-கண்கள் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகின்ற பலமலைகளை யடுத்த மலைச்சாரலில்,

அடுக்கம்-மலைச்சாரல், (புறநானூறு, கசுஅ). 'அடுக்கத்து' ஏழன் உருபு விரித்துக்கொள்க.

உகள (கஎ) திரிதர (கக) செல்வ (உக) காய்ச்ச (உந) ஏற (உசு) ஒலிப்ப (உஅ) அமர (நக) உகுப்ப (நரு) ஆர (சஉ) கண்களிகொள்ளும் பன்மலையடுக்கத்து (சந) எனத் தொடர்ந்துகொள்க வென்பது.

(சச-நிந) மரவமும்-குங்கும மரமும்; குரவமும்-குராமரமும், பொரிசெமு புன்கும்-நெற்பொரிபோன்ற பூக்களையுடைய புன்க மரமும், எரிகிளர் செயலையும்-தீ எரிதலை ஒப்ப விளங்கும் அசோகமரமும், விரி இணர் மாவும்-விரிந்த பூங் கொத்துகளுடைய மாமரமும், பராஅரைச் சாந்தும்-பருத்த அரைகளையுடைய சந்தன மரமும், பாவை ஞாழலும்-சித்திரப் பாவைபோல் விளங்கும் மலர்களையுடைய அழகிய கோங்க மரமும், விரிதலை வாழையும்-தலைவிரிதலுள்ள வாழை மரமும், வியன் சினைப் பலவும்-பெரிய பெரிய கிளைகளையுடைய பலாமரமும், கொன்றையும்-கொன்றை மரமும், புன்னையும்-புன்னை மரமும், துன்றிய நறவமும்-அடர்ந்துள்ள அனிச்ச மரமும், என இவைகள், குழைமுகம் தோற்றி-தளிர் நுனிகளைத் தோற்றி, கொழுநனை அரும்பி-கொழுமையான மொக்குகள் அரும்பெடுத்து,

புரிஅவிழ் மலரில் சிறுவடுக் கிளர்ந்து-அவ்வரும்புகள் கட்டவிழ்ந்து மலர்ந்த மலர்களிற் சிறிய வடுக்கள் விளங்கி, தீவிளியாகி-பசுங்காய் ஆகி, தீம் கனி தூங்கி-இனிய பழங்கள் தொங்கவிட்டு, தண்ணிழல் பயந்து-குளிர்ந்த நிழலைத் தந்து, கண் கவர் வனப்பின்-கண்களைக் கவர்கின்ற அழகுடையதாய், முகில் கண்ணுறங்கத் தலைமையொடு பொலிமே ஒருபால்-மேகங்கள் தன் உச்சியில் அமர்ந்து உறக்கங் கொள்ளுமாறு அம்மலைச்சாரற் சோலை உயர்வுடன் விளங்கும் ஒரு பக்கலில் என்பது.

மரவம்-குங்குமமரம் (திவாகரம்). குரவம்-பாவைபோன்ற பூக்களுடைய ஒருவகைமரம், "நறமலர்க் குரவம்பாவை, நிறையப் பூத் தணிந்து" என்றார் சிந்தாமணியிலும் (௧௨௪௦). புன்கமரத்தின் பூக்கள் நெற்பொரிபோன் றிருத்தலின் 'பொரிகெழுபுன்கு' என்றார்; "பொரியெனப் புன்கு அவிழ் அகன்றுறை" என்பது அகநானூறு (௧௧௬).

தீக்கொழுந்து எரிதல்போல் அத்துணைச் செவ்வொளியுடன் அசோகின் தளிர்கள் விளங்குதலால் 'எரிகிளர் செயலை' எனப்பட்டது. "அத்தச் செயலைத் துப்புறழ் ஒண்தளிர்" (உ௭௨) என்னும் ஐங்குறுநூற் றடியின்கண்ணும் இவ்வியல்பு "துப்பு உறழ் ஒண் தளிர்" என்று கிளந்தோதப்படுதல் காண்க. ஞாழல்-கோங்கமரம் (திவாகரம்).

நறவம்—அனிச்சமரம் (திவாகரம்).

பருமை அரை, பராரையெனத் திரிந்தது; "பராரை மராஅத்து" (திருமுருகாற்றுப்படை, ௰) என்புழிப்போல.

'வடு'வென்பது, இங்குப் பிஞ்சுகள் தோன்றும் வடு. தீவிளி-பசுங் காய் (பிங்கலந்தை). 'தூங்கல்' தொங்கலென்னும் பொருட்டு. முகில்கள் தவழும்படி அத்துணை உயரமாய்ச் சோலைகள் விளங்கின வென்க.

'பொலிமே' யென்னுஞ் செய்யுமென்னு முற்றில் ஈற்றயல் உகரத்தொடுங் கெட்டது.

(௯௪-௯௪) சுளைநிரை அமைந்த கொழும் பழம் தூக்கி-சுளைகள் வரிசையாய் அமைந்த கொழுவிய கனிகளைத் தொங்கவிட்டு, குறு மலர் அவிழ்ந்த நறவினர தெளித்து-தன் சிறிய பூக்கள் மலர்ந்தமையால் இனிய மணம் பரப்பி, வீசுகால் அசையும் பாசிலை நரந்தமும்-

வீசுகின்ற காற்றினால் அசையும் பசுமையான இலைகள் நிரம்பிய நாரத்த மரங்களும், நலன்உறு மகளிர் இலவு இதழ் கதுவிய முறுவல் அன்ன-அழகு வாய்ந்த மகளிரின் இலவம்பூவி னிதழை ஒக்கும் இதழ்களின் செந்நிறத்தைப் பற்றிய முளைப்பற்கள் ஒப்ப, சிறுவிதை பெய்த பொலன் குடம் எடுத்த உலவை மாதுளையும்-சிறிய வித்துக்கள் உள்ளிட்ட பொற்குடம் ஒக்கும் பழங்கள் தூக்கிய கோடுகளையுடைய மாதுள மரங்களும், கருமணி புரையும் ஒரு கனி நாவலும்-கருமையான மணியை ஒக்கும் ஒப்பற்ற பழங்களையுடைய நாவன் மரங்களும், உவர்க்கழி மணக்கும் துவர்க்கால் வகுளமும்-உவர்த்த நீருள்ள கழியிடங்களும் மணக்குமாறு நறுமணங் கமழுஞ் சிவந்த காம்புகளுள்ள பூக்கள் நிறைந்த மகிழ மரமும், பொன்திரள் கடுப்பத் தெற்றெனா விளங்கும் எழில்கனி பழுத்த எலுமிச்சம் புதலும்-பொன்னுருண்டை ஒப்பத் தெளிவாய் விளங்கும் அழகிய கனிகள் பழுத்த எலுமிச்சம் புதர்களும், காவதம்கமழ மேவுவஅன்றே ஒருபால்-காவதத்தொலைவு மணங்கமழும்படி அம்மலைச்சோலையி னொருபக்கலிற் பொருந்தி நிற்பனவாகும்; அன்று ஏ அசைநிலை.

நிரை, வரிசை; பசுமைஇலை, பாசிலை; 'நரந்தம்' நாரத்தமரம், (குறிஞ்சிப்பாட்டு, கூச).

நலன், 'அழகு'; ''பூநலம்'' என்பதற்குப் 'பூவினாகிய அழகு' என்று பரிமேலழகியார் உரைகூறினார் (பரிபாடல், கரு, கஅ).

இலவிதழ் மாதுளவிதைகளின் ஒருபாற் செம்மைக்கும் முறுவல் ஒருபால் வெண்மைக்கும் உவமைகள்.

'பொலன்குட' மென்பது ஈண்டுச் சிறு பொற்குடம்போற் றோன்றும் மாதுளம்பழத்திற்கு ஆயது உவமையாகுபெயர். உலவை-மரக்கொம்பு (திவாகரம்).

வகுளம்-மகிழமரம் (திவாகரம்); துவர்க்கால்-பவளநிறம்உள்ள காம்பு; அதனையுடைய மலரும் அம்மலரையுடைய மரமும் ஈண்டு 'வகுளம்' எனப்பட்டன; இப்பவளக்கால் மல்லிகையினையுந் தமிழ் நாட்டவர் 'மகிழ்' என்கின்றனர்; பவளநிறக்காம்பு இல்லாத வேறொரு வகையினையும் 'மகிழ்' என்கின்றனர்.

'காவத'மென்பது இரண்டேகாற்கல்; இது முன்னுங் காட்டப்பட்டது.

(சுடு-எஅ) குலிகம் ஊட்டிய தலைமையின் திகழ்ந்து-செந்நிறம் ஏற்றிய மேன்மையில் விளங்கி, நவ்வி நோக்கியர் செவ்வாய்போல-மான் பார்வையினரான மகளிரது சிவந்த வாய்போன்ற, கொழும் கனி உடைய கொவ்வைக் கொடியும்–கொழுவிய பழங்களையுடைய கொவ்வைக் கொடிகளும், கற்பு உடை மகளிர் முற்படச் சூடும் வரிசையின் மிகுந்த பரிசு உடை முல்லையும்–கற்பொழுக்கமுள்ள மாதர் முதன்மையாகச் சூடிக்கொள்ளுந் தகுதியின் மேம்பட்ட பெருமையினையுடைய முல்லைக்கொடிகளும், தின்பது கல்லாப் புன்தலை மந்தி கறித்துத் துள்ளும் கறிவளர் கொடியும்-வகைதெரிந்து தீனி தின்னுதலை இன்னுந் தெரியாத சிறிய தலையினையுடைய குரங்குக்குட்டிகள் தம்பற்களாற் கடித்து உறைப்பினைத் தாங்காமல் துள்ளுகின்ற மிளகுகாய்கள் வளர்கின்ற மிளகுகொடிகளும், அணில் புறம் கடுக்கும் வரியுடைக் கொடும்காய் கொள்ளையில் காய்த்த வெள்ளரிக் கொடியும்-அணிற்பிள்ளையின் முதுகினை ஒக்கும் மூன்றுவரிகளுள்ள வளைந்த வெள்ளரிக்காய்கள் மிகுதியாகக் காய்த்த வெள்ளரிக்கொடிகளும், சொல்உயர் மரபின் மெல் இலைக் கொடியும்-புகழ்மிக்க தன்மையினையுடைய வெற்றிலைக் கொடிகளும், சிறுபளிக்கு உருண்டை செறிவுறுத்தனைய தீம் கனிக் குலைகள் தூங்க வயின்வயின் நந்தாது வளரும் முந்திரிக்கொடியும்-சிறிய கண்ணாடி உருண்டைகள் ஒரு கொத்தாக நெருக்கி வைத்தாற்போல இனிய பழக்குலைகள் தொங்கா நிற்க இடந்தொறுங் கெடாது வளர்கின்ற கொடிமுந்திரிக் கொடிகளும், இடைஇடை தாஅய் மிடையுமால் ஒருபால்-இடையிடையே தாவிப் பின்னித் தோன்றும் மற்றொருபக்கத்தே என்பது.

குலிகம், செந்நிறம் (திவாகரம்).

'நோக்கி' யென்பதன் இகரம் பெண்பால் விகுதி.

கணவனைப் பிரிந்து அவன் பிரிவுன்னித் தங் கற்பினைப் பேணும் மகளிரது ஒழுக்கமே முல்லையொழுக்கமாகலின், 'கற்புடை மகளிர் சூடும் முல்லை' யென அஃதிங்குக் கிளந்து கூறப்பட்டது. "கற்பொடு பொருந்திக் கணவன்சொற் பிழையாது இல்லிருந்து நல்லறஞ் செய்தல் மகளிரது இயற்கை முல்லையாதலின் அது முற்கூறப்பட்டது" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், ரு). வரிசை-தகுதி (சிறுபாணாற்றுப்படை, உகஎ).

மிளகுகாய்கள் காரமுடையவாகலின் அவற்றைத் தின்றால் நா எரியும் என்பதைத் தெரியா இளங்குட்டிகள் என்பார் "தின்பது கல்லாப் புன்றலை மந்தி" என்றார். 'துள்ளுங்கறி' துள்ளுதற்கேதுவாகிய கறி எனக் காரிய காரணப் பொருட்டு.

வெள்ளரிக்காய் அணில் முதுகுபோல் வரிகள் உடைமை, "அணில்வரிக் கொடுங்காய்" என்னும் புறநானூற்றினலும் (உசசு) அறியப்படும்.

மெல்லிலை-வெற்றிலை, (சீவகசிந்தாமணி, சுஉ); வாயினுட் பெய்து மெல்லப்படுதலின் வெற்றிலை 'மெல்லிலை' எனப் பெயர் பெறலாயிற்று; வினைத்தொகை; எல்லாச் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளிலும் வெற்றிலை வழங்கப்படும் புகழுடையதாகலிற் 'சொல்லுயர்மரபின்' என்று அடைகொடுத்தார்.

செறிவுறுத்தல்-நெருங்கச்சேர்த்தல், "செறிவினைப் பொலிந்த செம்பூங் கண்ணியன்" (பரிபாடல், உஉ, யக) என்புழிப்போல.

'நந்தாது,' கெடாமல்; "நந்தாவிளக்கு" (சிந்தாமணி, நகசச); "நாடற்கரிய நலத்தை நந்தாத் தேனை" (திருவாசகம், திருப்பொற் சுண்ணம், கரு) என்றருளிச்செய்வர் மணிவாசகப்பெருமான்.

தாஅய்-தாவி, "கலைதாய உயர்சிமையத்து" என்னும் மதுரைக் காஞ்சியிற் (நநஉ) போல.

(கூ-அக) நடுவில்-இத்தகைய சோலையின்நடுவில், பாய்ஒளி மதியம்-பரவிய ஒளியினையுடைய திங்களானது, பரிதிவெம்மையின்-கதிரவன்வெம்மையினால், இளகிப் புனலாய் இழிந்தது கடுப்ப-உருகி நீராய்க் கீழே ஒழுகிப் பரவியதுபோல, தெளிநீர் வாவி ஒன்று உளது-தெளிந்த நீரினையுடைய குளம் ஒன்று உள்ளது;

மதியமே இளகி நீராய் இழிந்ததென்றது, நீரின் குளிர்ச்சி தூய்மை சுவை நன்மை மினுமினுப்பு தெளிவு முதலியவற்றிற் கென்க.

'கடுப்ப', உவமஉருபு; "தேங்கமழ் மருதிணர் கடுப்ப" (திருமுருகு, நச) என்புழிப்போல. இவ்வுவமை மிக அழகிது.

(அக-அச) அது சிறுகால்தோறும் உறுநீர் ஒழுக்கி-அந்தக் குளம் சிறுசிறு வாய்க்கால்கடோறும் மிகுந்த நீரினை ஒழுகச்செய்து, வாலுகம் பரந்த கோலிய பாத்தியில்-வெண்மணல் நிரம்பிய வளைத்தமைக்கப்பட்ட பாத்தியின்கண், பச்சிளம்புல்லை நிச்சலும் வளர்க்கும்-பசுமை

யான இளம்புல்லை என்றும் வளரச்செய்யும்; அதான்று, அதுவு மல்லாமல்;

மற்று, அசை; உறுநீர், மிக்கநீர்; வாலுகம்-வெண்மணல்; "வேலைவாலுகத்து" என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்திலுங் காண்க. (௬, ௧௩௧)

பாத்தி, சிறுவயல்; "கரும்பின் பாத்தி" என்பது பதிற்றுப் பத்து (௧௩, ௩).

'நிச்சல்' என்னுஞ் சொல்லும் பொருளும் முன்னே விளக்கப் பட்டன.

(அ௩-௬அ) அன்னச் சேவல் அணிமயிர்ப் பெடையொடும் பொன்னம் தாமரை பொலிந்து வீற்றிருப்பவும்-அன்னப் பறவை யின் ஆண் அழகிய தூவியினையுடைய தனது பெண் அன்னத் துடன் பொன்போன்ற அழகிய செந்தாமரை மலரின்மேற் காதலி னல் விளங்கி ஒன்றாய் மகிழ்ந்திருக்கவும், நித்திலம் பயந்த நத்து-முத்துகளீன்ற சங்கங்கள், வான் மடுவில்-வானமாகிய நீர் நிலையில், மீன் இனம் வளை இய நாள்மதிபோல-விண் மீன் கூட்டங்கள் சூழ்ந்த முழுநிலாப்போல, பால் கெழு மாபின் பரந்து செல்லவும்-தன் பக் கத்தே பொருந்திய தன்மையுடன் பரவி ஏகவும், கொழும் கயல் மாதர் விழி என மிளிரவும்-கொழுமையான கெண்டை மீன்கள் மகளிருடைய் கண்கள்போற் புரளவும், கருவெரிநஉடைய பருவரால் உகளவும்-கரிய முதுகினையுடைய பருத்த வரால் மீன்கள் அங்குமிங் கும் புரளவும், முற்றாமஞ்சள் சிறுபுறம் கடுக்கும் இறவு கரை மருங் கில் சுரிந்து துள்ளவும்-முற்றாத பசுமஞ்சட் கிழங்கின் சிறிய முது கினை ஒக்கும் இறாமீன் கரையருகிற் சுருண்டு துள்ளவும், சிறுவளி எடுப்பச் சிறுதிரை எழீஇ முறைமுறை உராஅய்க் கரையினைச் சார வும்-சிறுகாற்று எழுப்ப அதனால் மெல்லிய சிற்றலைகள் எழுந்து ஒன் றன்பின் ஒன்றாய்ப் பரந்துசென்று கரையினைப் பொருந்தவும், செழு நீர்க் குவளையும் கழுநீர்ப்போதும் முழுசெறி ஆம்பலும் கழியவும் குழுமிக் காண்போர்ப் பிணிக்கும் மாண்பினது-செழுமையான நீர்க் குவளையென்னும் நீலப்பூவும் செங்கழுநீர்மலரும் அல்லிமொட்டும் மிகுதியும் நிறைந்து காண்பவர் உள்ளத்தைத் தன்வயப்படுத்தும் மாட்சியினை யுடையதாகும் அக்குளம் என்பது.

அன்னத்தின் தூவி மருவுதற்கு மென்மைதரு மாகலின், 'அணிமயிர்ப்பெடை' யென இங்குச் சிறப்பிக்கப்பட்டது.

'பொலிந்'தெனற்குக் 'காதலால்விளங்கி'யென உரைகொள்ளல் சிறப்பு.

'வீற்றிருத்தல்', இங்கு 'மகிழ்வுடனிருத்த'லென்னும்பொருட்டு; புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யுரையிற் 'செம்மாந்திருத்த'லென்பர் (கூ, உ௦).

சேவல், ஆண்; பெடை, பெண்.

நாண்மதி, பருவநாளின் மதி; ஆவது முழுநிலா. மிளிர்தல்-புரளல் (சிந்தாமணி, கநடு அசு). சுரிதல், சுழித்தல்.

இருமீன் முதுகு, முற்றாத மஞ்சட்கிழங்கின் முதுகுபோன் றிருத்தல், "முற்றாமஞ்சட் பசும்புறங்கடுப்பச் சுற்றியபிணர சூழ்கழி யிறவின்" என்னும் நற்றிணைச் செய்யுளுள்ளுங் காண்க (காக).

உராய்-பரந்துசென்று, (மதுரைக்காஞ்சி, கஉடு).

"கழுநீர்ப் பிணையன் முழுநெறி பிறழ" (மனையறம், நச) எனவருஞ் சிலப்பதிகாரத்துக்கும் உரையாசிரியர் அடியார்க்குநல்லார் 'இதழொடியாது கட்டின கழுநீர்ப் பிணையலுங் குலைந்தலைய' என்று முழுநெறிக்கு இதழொடியாமைப் பொருள் கிளப்பர்.

'பிணித்தல்' தன்வயப்படுத்தல் என்னும் பொருட்டாதல், "கேட்டார்ப்பிணிக்குந் தகையவாய்" என்னுந் திருக்குறளால் (சுசுந) அறியப்படும்.

(கூஅ-சு௦௩) ஆங்கு-அம்மலைச்சாரலிடத்தே, பொதியச் சாந்தம் ததைய அசைஇ-பொதியமலையின் சந்தனமணம் நிறைய உலாவி, அரும்பு அற விரிந்த நறம்பூ அளைஇ-முகையாந்தன்மை நீங்க மலர்ந்த மணமுள்ள மலர்களைத் துழாவி, விரையும் தாதும் நிறையமுகந்து-முறையே நறுமணமும் மகரந்தமும் நிரம்ப அள்ளிக்கொண்டு, தலைத் தலை வீசி நலத்தக உலாஅம் தென்றலும் என்றும் ஓவாது-இடந்தொறும் வீசி இனிமையாக அசையுந் தென்றற்காற்றும் எக்காலமும் நீங்காது; அதா அன்று-அதுவுமன்றி;

சாந்தத்தினின்று விரையும், நறும்பூவினின்று தாதும் முகந்தென நிரல் நிரையாக் கொள்க.

'ததைய', நிறைய, "ததைத இலை வாழை" (சஎ,ம) என்பது ஐங்குறுநூறு.

(௧0௪-௧௨௫) குன்றிக் கண்ண குயில்க ளெங்கும் துன்றிய மகிழ்வின் நன்று கூவும்மே-குன்றிமணியின் செந்நிறமுங் கரும் புள்ளியும்போற் சுற்றச் செந்நிறமும் நடுவிற் கருநிறமும் வாய்ந்த விழிகளை யுடையவரான குயிற் பறவைகள் அச்சோலை யெங்கும் மிகுந்த களிப்பினால் இனிதாகக் கூவாநிற்கும்; ஆடு வால் சிரல்கள் நாடொறும் கூடி ஓடுமீன் அருந்தி வீடுறா-ஆடுகின்ற வாலையுடைய சிச்சிலியென்னும் ஒருவகைக் குருவிகள் நாடோறும் ஒன்றுசேர்ந்து அந்நீர் நிலையில் ஓடுகின்ற சிறுமீன்களைக் கௌவி விழுங்கி என்றும் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கா; துகிர் கோத்த அன்ன உகிருடைச் சிறு கால் புற மரப் பொதும்பின் இறைகூரும்மே-பவளங்களை ஒன்று கோத்தாற்போன்ற நகங்களையுடைய சிறுகாலினையுடைய புறாக்கள் மரப்பொந்தின்கண் தங்காநிற்கும், தூங்கணம் குரீஇப் பாங்குபடத் தெற்றிய அருந்தொழில் குடம்பையின் பொருந்தும்-தூக்கணங் குருவிகள் தாம் அழகுபடப் பின்னிய அரிய வேலைப்பாடுடைய கூடுகளில் அடையும், பைம் சிறைக்கிள்ளை ஒருகால் தூக்கிப் புன் சிறு கிளையில் கண்துயில் கொளுமே-பசுமையான இறக்கைகளை யுடைய கிளிகள் தமது ஒருகாலைத் தூக்கிக் கொண்டு மெல்லிய சிறு கிளைகளில் நின்று கண்கள் தூக்கங்கொள்ளும், அறுவை மடித் தன்ன பறைசெழு நாரை சிறுகால்தோறும் வரும் மீன் நோக்கித் தொகுதியாக மிகுதியொடு வதிமே-மெல்லிய வெள்ளைத்துணியை மடித்தாற்போன்ற இறக்கைகள் பொருந்திய நாரைகள் சிறிய வாய்க் கால்கடோறும் ஓடிவருகின்ற மீன்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு கூட்டமாக மனக்கிளர்ச்சியுடன் தங்கியிருக்கும், வண்டும் தேனும் வரிக்கடைப் பிரசமும் இம்மென முரன்று நன்மலர்தோறும் அளிநற மாந்திக் களிகூரும்மே-வண்டும் தேன்வண்டும் வரிவண்டும் தேனீ யும் என்பன இம்மென்னும் ஒலியுண்டாக ஒலித்து நல்ல மலர்கள் தோறுஞ் சென்று முதிர்ந்த தேன் பருகி மகிழ்ச்சிமிகும், பூவாக் கண்ண தோகை விரித்து முளை இள ஞாயிற்று இளவெயில் எறிப் பப் பீடுஉறு மஞ்ஞை ஆடுறும்-இயற்கையே திறந்திருப்பதல்லது இடையே திறவாத கண்களையுடையவான தம் தோகைகளை வட்ட மாய் விரித்துக் காலையிற் றோன்றும் இளங்கிரோனது மென்மை யான வெயில்ஒளி வீச அப்போழ்து பெருமை மிக்க மயிலினங்கள் விளையாடா நிற்கும், இன்னும் கூறல்வேண்டின்-இன்னும் எடுத்துச்

சொல்ல வேண்டுமானால், பின்னும்-மேலும், என் சொல் அளவு அமையா-எனது சொல்வரம்பிலமையாத, மல்லல் அம்பொதும்பர்ப் பல்பெரும் சிறப்பும் கண்டிலை-அத்துணைச்செழுமையான அழகிய அம் மரச்சோலையின் பல பெருஞ்சிறப்புக்களும் நீ கண்டனையல்லை யெனவே கூறல் தகும் என்பது.

இப் பகுதியிற் சோலைவளம் மிக அழகாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

கண்ண, குறிப்பு முற்றெச்சம்; கண்ணவான குயில்களெனக் கொள்க. 'துன்றுதல்', நெருங்குதல்; அஃதிங்கு 'மிகுந்த' வென்னுங் கருத்துப்பட வந்தது.

குயிற்பறவையின் கண் குன்றிமணியைப் போலிருத்தல், "குன்றிச் செங்கண் இன்றுணைப்பேடை" என்னும் பெருங்கதையினுள்ளுங் காணப்படும் (ட, சா, கக).

'சிரல்' என்பது சிச்சிலிக்குருவி; இது "மறிந்து நீங்கு மணிச்சிரல் காணென" (பளிக்க. உச) என மணிமேகலையின் கண்ணும் வருதல் காண்க. வீடு-விடுதல்; நீங்கல்; உயிர்க்கொலை புரிதலால் இஃறவனது வீட்டுலகினை எய்தா என ஒருபொருள் தோன்றுதலுங் கண்டுகொள்க. அன்றும் ஏவும் அசை; மேல்வருவனவும் அன்ன.

புறாவின் கால் பவளங் கோத்தாற்போ லிருத்தல், "கொள்பவளங் கோத்தனைய கால" என்னுஞ் சிந்தாமணியுள்ளுங் காணப்படும் (எ0).

'துகிர் கோத்த அன்ன உகிர்' என்னும் உவமை பெரிதும் உணர்ந்து இன்புறற் பாலது. 'இறைகூரல்' தங்கல் என்னும் பொருட்டு; "இறைகூரும்" (கசஉ) என ஐங்குறுநூற்றின்கண்ணும் வந்தது.

குரீஇ-குருவி, "உள்ளிறைக்குரீஇ" (நற்றிணை, கஅக). தெற்றுதல், பின்னல்; குடம்பை, பறவைக்கூடு; பிங்கலந்தை.

கிள்ளை, கிளி; கொளுமே, எகரம் தொகுத்தல்;

பறை-இறகு, பிங்கலந்தை. வதியுமே யென்பது ஈற்றய லுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு 'வதிமே' யென்றாயிற்று.

வண்டினங்களில் நால்வகை வண்டினங்கள் இங்குக் கூறப்பட்டன; தேன், தேன்வண்டு; வரிக்கடை-வரிவண்டு (திவாகரம்). பிரசம்-தேனீ (பிங்கலந்தை).

அளி, முதிர்ச்சி, "அளிந்த தீம்பழம்" (சிந்தாமணி, உகூஅஉ). நறா, தேன்.

மயிற்றோகையின் கண்கள் திறந்துமூடும் மக்கள் கண் போலாது இயற்கையிற் றிறந்தபடியே யிருத்தலின் இடையிற் றிறவாத என்றார்.

மூளை, வினைச்சொல்; அப்போழ்து என ஒருசொல் வருவிக்க. ஆடுறும்,-ஆடும்:

ஈற்றிற் கண்டிலே எனவே கூறல் தகும் எனச் சிலசொற்கள் எச்சமாக வருவித்துக்கொள்க. மல்லல்-செழுமை.

(சஉரு-கசஈ) அன்றி ஆங்கு-அல்லது அப்பொதும்பரின்கண், அனிச்சம் மேல் படினும் தனித்துயர் உழக்கும் தழைமலர்ச் சீறடி குழைபட நடந்து-அனிச்சமலரின்மேற் பட்டாலும் மிக்க துன்ப மடையுந் தழைந்த செந்தாமரை மலரனைய சிறிய திருவடிகள் தசை மெல்க நடந்து, பொழிலிடம் புகுந்து-சோலையுள் நுழைந்து, பூம் தடமருங்கில்-பூக்கள் நிறைந்த அக் குளத்தருகில், விழைதக நின்ற பழுதில் பாவையை-விருப்பமுண்டாகும்படி நின்ற குற்றமில்லாத பாவை போல்வாளை, என் உளம் என்னும் தன் அமர் கிழியில்-எனது உள்ள மென்னுந் தனக்குப்பொருந்திய இரட்டுத் துணியில், வழுவின்று எழுதிய எழில் ஓவியத்தை-பிழையில்லாமல் எழுதிய அழகு சித்திரம் போல்வாளை, அமிழ்து பொதி துவர்வாய்க் கிளவி சில மிழற்றும்-அமிழ்தம் நிறைந்த தனது சிவந்த வாயிலிருந்து சொற்கள் சில பேசும், மா நிறம் கொண்ட தூ நிறக் கிளியை-பசுமை நிறம் கொண்ட தூய உருவினையுடைய கிளிபோல்வாளை, காடு உறை வாழ்க்கை தன் இனம் பிரிந்து-காட்டில் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையை யுடைய தன் கூட்டத்தை விட்டு நீங்கி, நாடு உறை வாழ்க்கை நன்கனம் மருவிய-நாட்டின்கண் வாழும் வாழ்க்கையை நல்லபடியாகப் பொருந்திய, குடம் மாண் கொங்கை மடமான் பிணையை-குடங்கள் போன்ற பெரிய கொங்கைகளையுடைய இளமான்பேடு போல்வாளை, கிளிச்சிறை என்னும் பழிப்புஅறு பசும்பொன் கரைத்து-கிளிச்சிறை என்னும் மாசற்ற ஒருவகைப் பசும்பொன்னை நீராய் உருக்கி, ஈண்டு எழுதிய தரைக் கிளர் வல்லியை-அதனால் இந்நிலவுலகில் எழுதி யமைத்த நிலத்தினின்றும் எழுந்த பொன்னிறமான வல்லிக் கொடி போல்வாளை, காமக் கடும் பசி நாம் உறக் களையும்-காமம் என்னும்

கொடிய பசியானது அச்சம் அடையும்படி அதனை நீக்கும், பெறுதற்கு அரிய உறுதுணை மருந்தை-அடைவதற்கு அருமையான சிறந்த துணையாயுள்ள மருந்துபோல்வாளை, காண்டல் செல்லா அருவப்பொருளென-காண்டல் இயலாத உருவமில் பொருளென்று கூறும், பூண்டோர் புகழ்உரை புரைபட்டு ஒழிய-பேர் பூண்ட பெரியோர்களது புகழ் தக்க உரையானது பழுதுபட்டொழியுமாறு, மின் என மிளிர்ந்து என் கண் எதிர் பொலிந்த-மின்னல்போல் பிறழ்ந்து ஒளி வீசி என் கண்கள்முன் விளங்கிய, கரும்பினும் இனிக்கும் என் அரும்பெறல் உயிரை-கரும்பைப் பார்க்கினும் இனிக்கின்ற என் பெறற்கரிய உயிர் போல்வாளை, என் உளம் மன்னிய துன் இருள் நீங்க-எனது உள்ளத்தில் நிலைபெற்ற செறிந்த மலவிருளானது ஒழியுமாறு, முற்படக் கொளுவிய பொன்சுடர்க் கொழுந்தை-என்னெதிரிற் பொருத்திய பொன்னிறமான ஒளிக்கொழுந்துபோல்வாளை, புலம் கொளக் காணும் பொறியும் இலையால்-காட்சியாகக் காணும் நல்வினையும் நினக்கில்லையென்பது.

தழைமலர், வினைத்தொகை; சிறுமை அடி, சீறடி.

கிழி, எழுதுபடம்; "ஈசன சாந்து மெருக்கு மணிந்தோர் கிழி பிடித்து" (திருக்கோவையார், ௭௪) என்பர் மணிவாசகனார்; அஃதிங்கு அப் படமெழுதுந் துணியை உணர்த்தாநின்றது. அமர்தல்-பொருந்துதல், (புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௪, ௫).

உண்மையுடைய ளாகலின், சிலசொற்களே அவள் வாயினின்றும் எழுவவாயின. அன்றி முள்ளெயிறு போழ்தல் அஞ்சிச் சில சொல்லே பேசுவளென உரைத்தலுமாம். மிழற்றல், நிரம்பா மென்சொற் கூறல்; தலைவி புத்திளமையுடைய மடவாளாகலின், இங்ஙனம் 'மிழற்று' மெனப்பட்டது. உருவகமாய்வந்த கிளியினியற்கைக்கும் இச்சொற்பொருள் ஒக்கும். 'அமிழ்து பொதி வாய்' என்றமையின், அவ்வாயினின்றெழுங் கிளவிகளெல்லாம் அமிழ்தமாகுமென்பது குறிப்பாற் பெறப்படும். நிறம் இரண்டனுள் முன்னது வண்ணமும் பின்னது உருவமும் உணர்த்தும்.

'நன்கனம்' என்பதற்கு 'நன்றாக' என்று பொருளுரைப்பர் பரிபாடலுரையில் (௧௫: ௨௫).

தலைவி பொற்கொடிபோல் உள்ளாள் என்பது கருத்து. கிளர்தல்-எழுதல் (திருமுருகு. ௮௨).

நாம்-அச்சம் (தொல்காப்பியம், உரி, ௬௭); பசியே அச்சுறுறும் படி அதனைக் களையும் மருந்தென்க. கடுமை, இங்குக் கொடுமை மேற்று; "கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்றால்" (௬) என் னுங் கலித்தொகையிற்போல. காமம் விளைப்பவளே காமத்தை நீக் கும் மருந்தாதலும் வேண்டுமாகலின், 'உறுதுணை மருந்து' எனப்பட் டாள். இக் கருத்துட் கொண்டே,

"இருநோக் கிவளுண்க ணுள்ள தொருநோக்கு
நோய்நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து"

என்று தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் (திருக்குறள், குறிப்பறிதல், க) கூறுதல் இங்கு நினைவு கூரற்பாலது.

உயிரென உருவகப் படுத்தினமையின், 'காண்டல் செல்லா அருவப்பொரு'ளென அதன் இயல்புரைத்துப் பின் வியந்துமொழி யப்பட்ட தென்க.

உற்றுநோக்குங்காற் கணவனும் மனைவியும் ஒருவருக்கொருவர் அவரவருயிரைச் செறிந்த பொல்லாப் பழமலவிருளை நீக்கிக்கொள் ளும் இயற்கையுறவினராவர்; இதனானன்றே திருக்குறள் மேவதத் தினும் மனையாள் "வாழ்க்கைத்துணை" (அதி. ௬) எனப்பட்டதூஉ மென்பது. இதனை விளக்குதற் பொருட்டே இலக்கியங்களிலெல் லாம் 'மனைக்கு விளக்கு மடவார்' என்றற் றொடக்கத்துரைகளால் வாழ்க்கைத் துணையாவார் மலவிருள் நீக்கும் ஒளிவிளக்காக வைத்துப் பாராட்டப் படுகின்றனர். இது முன்னுங் காட்டப் பட்டுள்ளது (இந் நூல், ௬: க௮-ன் உரை).

பாவை, ஓவியம் முதலியன உருவகங்கள்.

(க௬௮-க௬௨) ஆவண ஒலியும் அரும் கடல் ஒலியும் ஒன்று தலைமயங்கி என்றும் ஓவா ஒற்றிமாநகரில்-கடைத்தெருவின் விற் பனை ஒலியும் அளத்தற்கரிய கடலொலியும் ஒன்று கலந்து என்றும் நீங்காமலிரா நின்ற திருவொற்றிமா நகரின்கண், தன் தகப்பொலிந்த பசியதோர் மஞ்ஞைமிசை அமர்செவ்வேள்-தனது அழகிய இளமைச் செவ்விக்குத் தகும்படி விளங்கிய பசுமைநிற முள்ளதொரு மயிலின் மேல் எழுந்தருளாநின்ற செம்மை நிறம் பொருந்திய முருகன், தேவரும் மயங்கும் மூவா மாயம் பலமுறை இயற்றிய தலைமைநீர் சூரின் பேர் உரம் வசிந்த கூர்வடிவேலன்-தேவர்களும் மயங்கும்படி யான அழியாத மாயச்செயல்களைப் பலதடவை செய்த தலைமை நீங்

ருந் தகையனான சூரனது அகன்ற மார்பைப் பிளந்த கூர்மையுள்ள செவ்விய வேற்படையை யுடையவன், நோனா உள்ளத்து நான்முகன் தெளியத் தலையில் குட்டிய நலன்உறு குமரன்-'ஓம்' என்னும் ஒருமொழியின் உண்மைப்பொருள் காணார் தவம் வாயாத உள்ளத்தையுடைய நான்முகன் அதன் பொருள் தெளியும்படி அவன் தலையிற்குட்டிய அழகுபொருந்திய இளம்பருவமுள்ள முருகப்பெருமான், விண்ணவர்க்கு அரியன்-தேவர்கட்குங் கிடைத்தற் கருமையானவன், எம்மனோர்க்கு எளியன்-ஆனால் அடியேன்போன்ற எளியோர்க்குக் கிடைத்தற் கெளிமையானவன், பிறைமுடி புதல்வன்-பிறை தங்கிய சடைமுடியை யுடைய சிவபெருமானுக்குப் புதல்வன், மறை முடி முதல்வன்-நான்மறைகளின் முடிவிடத்துக்குத் தலைவன், உமைதரு சிறுவன்-உமைப் பிராட்டியார் ஈன்றெடுத்த புதல்வன், எமை அளி உறுவன்-எளியேமை அருள்கூர்ந்து காக்கும் மிக்கோன், பன்னிரு கையன்-பன்னிரண்டு திருக்கைகளை யுடையவன், என் உயிர்க்கு ஐயன்-எனது ஆருயிர்க்கு உயிராயுள்ள தலைவன் என்னும் முருகப்பெருமானுடைய, திருவடி நினையா அறிவிலர்போல-திருவடிகளை எண்ணும் பேறுபெறாத அறிவில்லா மக்களைப்போல், என் எதிர்தோன்றிப் பன்முறை கழறினை-என்முன் வந்து பலதரம் இடித்துரைத்தனை;

தலைமை தீர், தலைமை தீர்ந்த; முருகனைப் பகையாமுன் னிருந்த தலைமை அவனைப்பகைத்தபின் தீர்ந்தமையின் தலைமை தீர் சூர் என்றார். வசிந்த, பிளந்த; "வசித்ததைக் கண்டமாக" (௫: ௩௮) என்பது பரிபாடல்.

'நோனா உள்ள' மெனப்பட்டது, ஒங்காரத்தின் மெய்ப்பொருளை உணருந் தவமியற்றப்பெறாத உள்ளத்தையுடைய நான்முகனென்க; நோனாமை-தவம்புரியாமை; நோன்றல் என்னுஞ் சொல்லின் எதிர்மறை. நான்முகன் ஒங்காரத்தின் கருத்துணராமைக்காக முருகப் பெருமான் அவன் தலையிற் குட்டிய வரலாறு,

"எட்டொணாத அக்குடிலையிற் பயனினைத் தென்றே
கட்டுரைத்திலன் மயங்கலும் இதன்பொருள் கருதாய்
சிட்டி செய்வது இத்தன்மையதோ எனாச் செவ்வேள்
குட்டினான் அயன்நான்குமா முடிகளுங் குலுங்க" என்னுங் கந்தபுராணச் செய்யுளால் (அயனைச் சிறைபுரிபடலம், ௧௪) அறியப்படும்.

பிறை முடி, ஆகுபெயர்; மறைமுடி, மறைகளின் முடிந்த கருத்து.

உறுவன்-மிக்கோன் (சிலப்பதிகாரம், க, ௫௩).

இறைவன் திருவடி நினையா அறிவிலார் உண்மைகாணும் நீர ரல்லராகலின், அவர்போல் நீயும் எங்கள் இயற்கைக் காதலுண்மை யையும் அக் காதற்பேற்றை நல்கிய என் காதற்செல்வியின் அருமை பெருமையையும் உணராது கழறுகின்றனையெனத் தலைவன் தன் பாங்கனை நோக்கிக் கூறுங்கருத்து விளங்க இங்குத் 'திருவடி நினையா வறிவிலர்போல' வென்றருளிச்செய்தார்.

கழறுதல், இடித்து உறுதியுரைத்தல்; "அன்பில கடிய கழறி" (க௪: அ) என்பது ஐங்குறுநூறு.

(க௬௨-க௬எ) ஈங்கு இது விடுத்து-இங்கு நீ இங்ஙனங் கழறலை ஒழித்து, ஆங்குச்சென்று-அம்மரப் பொதும்பரின் குளத்தருகிற் சென்று, துடி இடை ஒருகை ஊன்றி வடிவிழி திசைமுகம் பரப்பி நசைபடப் பார்க்கும் இரும்கண் மான்பிணை காணில்-உடுக்கை போன்ற தன் இடுப்பின்கண் தனது ஒருகையை வைத்துக்கொண்டு வடுவகிர்போலுந் தன் கண்களை நாற்புறங்களிலும் போக்கிக் கண் டார்க்கு விருப்பமுண்டாகும்படி பார்க்கும் பெரிய பார்வையை யுடைய மான்பேடுபோலும் என் தலைவியைப் பார்த்தால், நெருங்கி நின்று இங்கு உரையலை இனி-இத்துணை அணுகிநின்று இங்ஙனம் இனிமேல் உரைப்பாயல்லையென்பது.

வடி-மாவடுவின்பிளவு, "வடிக்கண் இவை" என்னுந் திருக் கோவையாருரையை நோக்குக.

நசை, விருப்பம்; "நசைதர வந்தோர் நசைபிறக்கொழிய" (புறநானூறு, க௫) என்புழிப்போல.

'இருங்கண்' என்புழி 'இருமை' பெருமையெனவும், 'கண்' பார்வையெனவும் பொருள்படும். நெருக்கம், மனநெருக்கம்.

நண்பா (க௫) பன்முறை கழறினை (க௬உ) மான்பிணைகாணில் (க௬௬) நெருங்கி நின்றிங்கு உரையலை இனி (க௬எ) என முடிக்க.

(உ௫)

பிரிவாற்றாத தலைவி தோழியோடு கூறல்

'இனியா ரெனக்கிங் கினியா ரியைந்தார்
முனியார் முனிந்து மொழியார்—பனிமொழியாய்
புள்ளொன் றிவர்ந்து புகழொற்றித் தந்நகர்க்கு
நள்ளிருட்கட் சென்றார் நமர்.

(இ-ள்) இனி யார் எனக்கு இங்கு இனியார் இயைந்தார்-இனி மேல் யார் எனக்கு இங்கு இனியராய் இணங்கியுள்ளவர், முனியார் முனிந்து மொழியார்-நம்மவர் சினவார், சினந்தொன்று பேசார்; பனிமொழியாய்-குளிர்ந்த இன்சொல் உடைய உயிர்த்தோழீ, புள் ஒன்று இவர்ந்து புகழ் ஒற்றித் தம் நகர்க்கு-மயிலென்னும் பறவை ஒன்றன்மீது மேற்கொண்டு புகழ்மிக்க திருவொற்றியூரெனும் தம் திருநகரத்துக்கு, நள் இருள்கண் சென்றார் நமர்-செறிந்த இருளில் நங் காதலர் சென்றார் என்பது.

ஒருகாலத்திலும் முனிதலும் முனிந்து பேசுதலு மில்லா அத் துணை அன்பினரான நமர், புள்ளொன் றிவர்ந்து தம் நகர்க்குச் சென்றார்; இனி யாரெனக்கு இங்கு இனியராய் இயைந்தார் இருக்கின்றனர் என்பது கருத்து.

இயைந்தார், வினையாலணையும் பெயர்; காதலராய் இயைந்தவர் என்னும் பொருட்டு. இவர்தல்-மேற்கொள்ளல், "இவர்தந் தென் மேனிமே லூரும்பசப்பு" என்பதற்குப் பரிமேலழகியா ருரைத்த வுரைகாண்க (திருக்குறள், ௧௧அஉ). நள் இருள், நடு இரா. (உ௧)

நெஞ்சறி வுறுத்தல்

நமரா யிருந்துபின் னேதில ராவர் நயமிலருந்
தமராவ ரென்னிற் றமர்பிற ரென்று தகவுசொல்லி
அமராடி நிற்றல் வறிதுகண் டாயலை யாழியொற்றிக்
குமராவென் றோதிக் குடந்தங்கொண் டேத்தக் குறிக்கொ
[ணெஞ்சே.

(இ-ள்.) நமராய் இருந்து பின் ஏதிலராவர்-மக்களிற் சிலர் சில காலம் நமக்குச் சுற்றத்தாராயிருந்து பின் அயலவராய் விடுவர், நயமிலரும் தமராவர்-அன்பில்லாத அயலவரும் ஒருகால் நமக்கு வேண்டியோராவர், என்னில்-என்றால், தமர் பிறர் என்று தகவு சொல்லி அமராடி நிற்றல் வறிதுகண்டாய்-உலகத்தில் நம்மவரென்றும் அயலவரென்றும் பெருமை பேசிப் போராடி நிற்றல் வீணென்றறிவாய்,

அலை ஆழி ஒற்றிக் குமரா என்று ஓதி குடந்தம் கொண்டு எத்தக் குறிக்கொள் நெஞ்சே-ஆதலால் அலைமிக்க கடலை அணித்தாகவுடைய திருவொற்றிமுருகா என்று சொல்லிக் கைகூப்பி மெய்வளைத்து வழுத்தத் துணிவுகொள்வாய் நெஞ்சமே என்பது.

'நயம்', ஈரம், "நண்பாற்றராகி நயமிலசெய்வார்க்கும்" (திருக்குறள், கூகூஅ). தகவு-பெருமை, "தகவே யுடையான் றனைச்சார" என்னுந் திருவாசகமாமறையில் (யாத்திரைப்பத்து, உ) இப்பொருட்டாதல் காண்க.

'குடந்த'மென்பது ஒருவகை அஞ்சலி; அதாவது 'கைகூப்பி மெய்வளைத்து வணங்கல்'; "குடந்தம்பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி" எனத் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் (உஉக) இது வரும்; "குடந்தங் கைகூப்பி மெய்கோட்டிநிற்றல்" என்றார் திவாகரத்திலும்.

குறிக்கொளல், மனத்துள் வைத்துச் செயல் முடிக்குந் துணிவு கொள்ளுதல்; "குறிக்கோட்டகையது கொள்கெனத் தந்தேன்" என்பது சிலப்பதிகாரம், ௩0, கூ௩. (உஎ)

புலவ ராற்றுப் படை

அஃதாவது, பரிசுபெற்றுத் திரும்பும் புலவன் ஒருவன் அது பெறுங் கருத்துடன் எதிர்வரும் புலவனொருவனை வழியிற் கண்டு தனக்குப் பரிசளித்த அரசனது பெருமையும் அவன்பால் அது பெற வேண்டும் வகைமையும் பிறவுந் தெளியஉணர்த்தி, உணர்த்திய அந் நெறியே அவனை உய்ப்பதாகும். எனவே 'ஆற்றுப்படை' யென்பது எதிர்ப்பட்டாரைத் தாம் பரிசுபெற்ற வாற்றிற் படுப்பிப்பது எனப் பொருள்தருமென்க. இவ்வியல்பு,

"ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்"

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தாற் (புறத். ௩௬) பெறப்படும்.

(க-கக) நெஞ்சு நெக்கு உடைந்து-நெஞ்சம் நெகிழ்ந்துதளர்ந்து, பஞ்சு கண் அடையா-கண் பஞ்சடைந்து, உடும்பு உரித்தன்ன கடும் பசி மருங்குல் பழுப்புடைதோன்றிச் செறிப்பின்றி வைக-உடும்பைத் தோலுரித்தால்ஒப்பக் கொடிய பசியினையுடைய வயிற்றின் பக்கத்துள்ள விலா எலும்புகள் தசையில்லாமையாற் பக்கங்களிற்றோன்றிச்

செழுமையில்லாமலிருக்க, வறுமையுழந்த உறுமனைக் கிழத்தியொடு- அவ்வாறெல்லாம் வறுமையில் வருந்திக்கிடக்கும் அன்பின்மிக்க மனைக்கிழத்தியுடன், நாளும் நாளும் வாளாது கலாய்த்து-நாடோறுங் காரணமின்றியே சண்டையிட்டு, நோனுப் பசியின் ஆறாது அழூஉம் புன் தலைக் குழவிதன் திறம் நோக்கி-பொறுத்தற்கரிய பசியினால் இடைவிடாது அழுகின்ற அழுக்குற்ற தலையினையுடைய தம் குழந்தைகளின் நிலையைக்கண்டு, கனவு காண்பொழுதும் நனவு எனத் தோன்றும் அருந்துயர் என்றும் பெரும் துயர் உறுப்ப-அவற்றையெல்லாம் இடையறாது எண்ணுதலாற் கனவுகாணுங் காலங்களிலும் நனவுபோலவே தோன்றும் உன்னுதற்கும் அரிய துயரங்கள் எந்நாளும் மிக்க வருத்தத்தை மிகுத்திடாநிற்ப, மிடிகெழுவாழ்க்கையில் குடியாயிருந்து-அங்ஙனம் வறுமைபொருந்திய ஏழைமை வாழ்க்கையிலேயே குடியிருப்பாயிருந்து, மழுங்கிய உள்ளத்து ஒடுங்கிய பலவோய்-கிளர்ச்சியவிந்த உள்ளத்தினையுடைமையாற் செயலொடுங்கிய புலவோய்! என்பது.

'அடையா' செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; "இலங்கிலையா நாணினன்றோள்" (அகநானூறு, ௧௬) என்புழிப் போல.

'உடம்புரித் தன்ன மருங்குல்' எனப்பட்டது, பசியால் வயிறு முதுகொட்டி விலா எலும்பெழுந்து நிற்றலின். பழு-விலாஎலும்பு, "பொருவில்யானையின் பழுப்போற் பொங்குகாய்க்குலையவரை" என்றார் சிந்தாமணியிலும் (௧௩௩௧). "உடம்புரித்தன்ன என்பெழு மருங்கிற், கடம்பின் கடும்பசி" எனப் புறநானூற்றினும் (௬௮) போந்தமை நோக்குக.

உறுமனைக்கிழத்தி, அன்பின்மிக்க நன்மனைக்கிழத்தி; வறுமையின் கொடுமையால் இல்லத்தில் அடிக்கடி காரணமின்றியே சண்டைகள் உண்டாதல் இயல்பாதலால், 'நாளும் நாளும் வாளாது கலாய்த்து' எனப்பட்டது; கலாய்த்தல்-சண்டையிடுதல், சிந்தாமணி, ௧௩௯௦.

வறுமையில் உழலுஞ், செழுமையில்லாக் குழந்தைகட்குத் தலை சடைத்து அழுக்கேறிக், காண அருவருப்பா யிருக்குமாதலின் அவை 'புன்றலைக் குழவிகள்' எனக் குறிக்கப்பட்டன.

திறம்-நிலைமை; மிடிமை-தீராவறுமை.

(௧௨-௧௩) இயற்றமிழ் வரம்பு திறப்பட ஆய்ந்து-இயற்றமிழ் நூன் முடிவைத் திறம்பட ஆராய்ந்து, புலம்கொள நிரம்பிய நலம் கிளர் அறிவோய்-உள்ளத்தின் இடம் முழுதுங் கொள்ளுமாறு நிறைந்த நன்மைமிக்க அறிவுடையோய்;

'இயற்றமிழ்' என்பது, முத்தமிழ்களுள் ஒன்று; ஏனைய 'இசைத்தமிழ்' 'நாடகத்தமிழ்' என்க. இயற்றமிழாவது திருந்திய வழக்காய் நாம் பேசுவதும் எழுதுவதுமான செந்தமிழாகும். வரம்பென்றது, இங்கு நூல் வரம்பு.

(௧௪-௧௫) வழுவொன்று இல்லா விழுமிய ஒழுக்கம்-பிழைபாடு சிறிதுமில்லாத சிறந்த ஒழுக்கத்தை, உயிரினும் ஓம்பும் செயிர் அறு பெரியோய்-தன் ஆருயிரினும் பெரிதாக மதித்துக் காக்குங் குற்ற மற்ற பெருமை யுடையோய்;

"ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்" என்று பொய்யாமொழியுங் கட்டுரையாநிற்கும். 'ஒன்று' இங்குச் சிறிதென்னும்பொருட்டு; "மாயைக்கு உணர்வொன்று மில்லையென்றே வைத்திடும்" (சிவ ஞான சித்தியார், ௧: ௧௭) என்புழிப்போல. செயிர்-குற்றம்.

(௧௬) கொழுந்தமிழ் போலக் குளிர்மாண் குணத்தோய்-செழுந் தமிழ் மொழியைப்போற் குளிர்ச்சியும் மாட்சியும் மிக்க இயல்பி னோய்;

சுவைநிரம்பிய மென்சொற்களாலும் ஆழ்ந்தகன்ற சிறந்த கருத்துக்களாலும் நமதரிய செந்தமிழ்மொழி தன்னை மேவுவார்க்குக் குளிர்ச்சியும் மாட்சியுமா யிருத்தல்போற், புலவருந் தம் இன்சொற்களாலும் நல்லொழுக்கங்களாலுந் தம்மை நச்சுவார்க்குத் தண்ணென்னு மாண்புடையராய்க் காணப்படுவரென்க. தமிழுக்கு இத் தண்மையும் மாட்சியு மிருத்தல், "உயர்மதிற்கூடலின் ஆய்ந்த ஒண்டீந்தமிழின் துறைவாய் நுழைந்தனையோ" என மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த திருக்கோவையார் திருமொழியானுந் தெளியப்படும்.

(௧௭-௧௮) உழுந்துருள் அளவையிற் செழுந்தமிழ்ப் பாக்கள் நூறுநூறு இயற்றுங் கூறுபடு மதியோய்-உழுந்து உருளுகின்ற அவ்வளவு விரைந்த நேரத்திற் செழுந்தமிழ்ப் பாட்டுகள் நூறுநூறாகச் செய்யும் பகுத்தறியும் மதிநுட்ப முடையோய்;

அளவை, இங்குக் காலவெல்லை. கூறுபடுமதியாவது நல்லதன் நலனுந் தீயதன் தீதும் பகுத்துணரும் அறிவு.

(௧௯-௨௦) ஒளிச்செலவு அதனினும் வளிச்செலவு அதனினும்-ஒளியோட்டத்தின் விரைவைப் பார்க்கினும் காற்றோட்டத்தின் விரைவைப் பார்க்கினும் மிகுவிரைவாக, நெறிப்படக் கிளக்கும் மிறைக்கவி வல்லோய்-ஒழுங்குபட இசைக்குஞ் சித்திரக்கவி வல்ல புலவோய்;

ஒளிச்செலவென்பது ஞாயிறு திங்கள் தீ முதலியவற்றினின்று புறம்போதரும் ஒளியோட்டங்கள். 'செலவு,' செல்கை; இங்கு விரைவுநோக்கி ஓட்டமெனக்கொள்க. "வெருவருஞ் செலவின் வெகுளிவேழம்" (பொருநராற்றுப்படை, ௧௭௨).

(௨௧-௨௨) அளவைநூல் மரபில் பிறழாது-தருக்கநூல் முறையில் தவறாது, யாண்டும் கொள உரை நிகழ்த்தும் வளம்உறும் உணர்வோய்—எங்குங் கேட்போர் உளங்கொள உரைவிரிக்கும் வளமுற்ற உணர்வுடையோய்;

அளவைநூல், தருக்கநூல்; வளம், ஆராய்ந்துகண்ட நூற்பொருள்வளம்.

(௨௩-௨௪) பொருளியல் அறிந்து-எடுத்துக்கொண்ட விரிவுரைப்பொருளின் வகைமை தெரிந்து, மருள் அறப் புனைந்து-மயக்கமற அழகுபடுத்துக் கூறி, கேட்போர் பிணிக்கும் காட்சிசால் உரவோய்-கேட்பவர்கள் உள்ளத்தைத் தன் வயப்படுத்தும் மெய்யுணர்வு நிரம்பிய அறிவுவலியுடையோய்;

'புனைதல்' சொற்களையுங் கருத்துக்களையும் இடம்நோக்கிச் சுருக்கியும் பெருக்கியும் உவமித்தும் உருவகித்துமெல்லாம் அழகுபடுத்திக் கேட்பார்க்கு இன்பம் விழைவு வேட்கை முதலான மெய்ப்பாடு உண்டாகச் சொல்லுதல்; இங்ஙனம் அழகுபடுத்துச் சொல்லப்பட்டனவே பண்டைக்காலத்தில் 'இலக்கியம்' எனவும், 'நூல் நயம்' எனவுங் கூறப்பட்டு வந்தன. "நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்" எனத் திருவள்ளுவரும் இதனைச் சிறந்தெடுத்துப் பாராட்டுவர். ஆனால், இடைக்காலத்தோ அவ்வழகுபடுத்தும்உரை 'கற்பனை'யெனக் கூறப்பட்டுப், பிற்காலத்தே அதுவும் நிலைமாறி 'இயற்கைக்கு மாறாகப் பொய்யுரை புனைதல்' என்னும் இழிவுபொருளில் வந்து வழங்கிப் பெருமை குன்றுவதாயிற்று.

(உ௫-உ௮) பண்டைப் பிறவியில் தண்டாது ஆற்றும் பெரும் தவம் உடையை மன்னே-பழம் பிறவிகளில் தவறாம லியற்றும் பெருமையான தவத்தினை நிரம்பவும் உடையை; பொருந்தி இன்று ஈங்கு எனைத் தலைப்பட்டனையே-பொருந்துதல்வர இன்று இங்கு வந்து என்னை எதிர்ப்பட்டனையே, ஓங்கி ஊழிசெல்லினும் நீடு வாழ் மதி-மேம்படச் சிறந்து ஊழிகழியினும் நீ நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக;

தண்டல்-தவறுதல் (பிங்கலந்தை); அதன் எதிர்மறை 'தண்டாமை'; இவை 'தள்' என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தன; "கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை" என்றார் திருவள்ளுவரும்.

மன், மிகுதிக்கண் வந்தது. தலைப்படல்-எதிர்ப்படல். பொருந்துதல் வரத் தலைப்பட்டமையாவது வறுமையுழந்து அது தீர்ந்த ஒரு புலவனை, வறுமையுழக்கும் மற்றொரு புலவன் அதுதீர்தற் பான்மையில் வந்து எதிர்ப்பட்டமை என்க.

(உ௯-௩௪) கீழ்த்திசை எழீஇ மேற்றிசைப் படரும் தீத்தெறு ஞாயிறு வடதிசைப் புணர்ந்து தென்திசை நோக்கித் திசைதடு மாறினும்-கிழக்குப் பக்கத்தில் தோன்றி மேற்குப் பக்கத்திற் செல்லும் நெருப்பெனச் சுடும் ஞாயிறு வடக்குப் பக்கஞ் சேர்ந்து தெற்குப் பக்கம் நோக்கிச் சென்றபடியாய் இங்ஙனந் திசை தடுமாறினாலும், வானக் கடலின் மீனென வயங்கும் உடுநிரை உதிர்ந்து கொடுமை யாயினும்-வானமென்னுங் கடலின்கண் மீன்களென விளங்கும் உடுக்குலங்கள் உதிர்ந்து விழுதலால் உலகத்திற் கொடிய நிகழ்ச்சிகளுண்டாயினும், உலவா வாழ்க்கையின் நிலைமதி சிறந்தே-கெடாத நல் வாழ்க்கையிற் சிறந்து நிலைப்பாயாக;

படரல்-செல்லல்; உடு-விண்மீன்; நிரை, கூட்டமென்னும் பொருட்டு; உலகின்கட் கேடுகள் விளையினும் நின் நல்வாழ்வு கெடாது இனிதூழி வாழ்ந்து இன்புறுகவென்பது இப்பகுதியின் கருத்து.

(௩௫-௩௬) வறுமை களைந்து சிறுமை நீங்கி-வறுமையைநீக்கி எளிமை ஒழிந்து, நன்னிலை பலவும் இன்னே பெறுதி-நல்ல நிலைமைகளெல்லாம் இப்பொழுதே பெறுவாயாக;

நிலை, இன்பங்கள் பலவுந் துய்த்தற்கேற்ற நிலைமை. 'இன்னே' இப்பொழுதே எனப் பொருள் படுதல், "உற்றதின்னே இடையூறு" என்னுஞ் சிந்தாமணியுள்ளுங் (உஉ௬) காண்க.

(௩எ) வரம்பறும் இன்பம் நிரம்பக் கோடி-எல்லையற்ற இன்பம் நிரம்பக் கொள்வாயாக;

எல்லையற்ற இன்பம், அளவற்ற இன்பம்; 'கோடி' என்பதற்குக் 'கொள்' பகுதி; அது முதல் நீண்டு தகரம் விரித்தலும் வியங்கோள் ஈறும் பெற்றுக் 'கோடி' யென்றாயிற்று. கோடி, கொள்ளுதி; 'வாழ்மதி, நிலைமதி, பெறுதி, கோடி' யென்பன வாழ்த்துதற் பொருண்மைக்கண்வந்த வியங்கோள் வினைமுற்றுகள்.

(௩அ-௩௯) நின் உயிர்க்கு உறுதிநாடி-நினது உயிர்க்கு நன்மை பயத்தற்குரியவைகளை ஆராய்ந்தறிந்து, துன்னி நின்று-நின்னை அணுகி நின்று, நிரை நிரை கூறும் என் உரை பிழையலை-முறை முறையாகக் கட்டுரைத்துச் சொல்லும் என் சொற்களைத் தவறவிடா திருப்பாயாக!

நாடி-ஆராய்ந்து; "நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை" திருக்குறள்.

(௪௦-௪௨) இன்னும் கேட்டல் வேண்டின்-இன்னும் நான் எடுத்துரைத்தலை நீ கேட்டல் விரும்பினையானால், முன்னும் என் சொல் அளவு அமைந்து நலம் பல எய்தினர் பல்லோர் பல்லோர் பண்டும் உண்டு-நான் நினைத்துக் கூறும் என் மொழிகளின் எல்லையில் நின்று நன்மைகள் பலவும் அடைந்தவர் பலர் பலர் முன்னும் உண்டு;

(௪௩) இனியொன்று கூறுவென் கேண்மதி-ஆதலால் இனி ஒன்று சொல்லுவேன் அதனைக் கேட்பாயாக! வென்பது

'கூறுவென்' என்பதில் 'என்' ஈறு தன்மையொருமை வினைமுற்று (தொல்காப்பியம், வினையியல், ௬); "கொன்னொன்று கிளக்குவென் கேண்மதிபெரும" என முன்னும் வந்தமை நினைவு கூர்க.

(௪௩-௪௫) பனிகெழு முல்லைஅம் கொடிக்கு-குளிர்ச்சி பொருந்திய முல்லையின்கொடிக்கு, மல்லல் அம் செழும்தேர்-செல்வத்திற் சிறந்த அழகிய தேரை, அருள்வர-தனக்கு இரக்கமுண்டாக, ஈந்த-அதற்குக் கொழுகொம்பாகும்படி நிறுத்தி உதவிய, பெரியனோ இலனே-ஈகையிற் பெரியனாகிய பாரியோ இன்னொன்று வாழ்ந்திலனே!

வள்ளலிற் சிறந்த பாரியின் இவ்வரிய பெரிய ஈகைச்செயல்,

"—சுரும்புண
நறுவீ யுறைக்கு நாக நெடுவழிச்

சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்குவெள் ளருவி வீழுஞ் சாரற்
பறம்பிற் கோமான் பாரியும்''

எனச் சிறுபாணாற்றுப்படையின்கட் (அஎ-கூக) பெரிது பாராட்டப் படுதலும் இங்கு நினைவுகூரற்பாலது.

'அம்' ஈரிடங்களினுஞ் சாரியை; ஈற்றேகாரம் இரக்கப்பொருளது; மேல்வருவனவும் அன்ன.

(சரு-சஎ) விழியாக் கண்ண செழுமயிர்த் தோகைக்கு-இமையாக் கண்களுள்ள சிறத்தாற் சிறந்த மயிர்கள் வாய்ந்த மயிலுக்கு, நறும் படாம் வீசிய-குளிராதுகாமைப் பொருட்டுத் தனது இனிய போர்வையை அதன்மேல் எறிந்த, உறுவனும் இலனே-தக்கோனாகிய பேகனும் இஞ்ஞான்று வாழ்ந்திலனே!

இவ்வள்ளலின் அருஞ்செயலும்,

"வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅற்
கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்க நல்கிய
வருந்திற லணங்கி னாவியர் பெருமகன்
பெருங்க லுடன் பேகனும்''

எனச் சிறுபாணாற்றுப்படையின்கண் (அச-அஎ) வரும். தோகை, ஆகுபெயர்.

(சஅ-ருo) பவனமா உலகில் நவைஅறப் பெற்ற அமிழ்துபொதி நெல்லி-பாதாள உலகத்தினின்று பழுதறப்பெற்ற அமிழ்தம்நிறைந்த கருநெல்லிக் கனியை, ஔவைக்கு ஈத்த-ஔவையென்னும் நம் செந்தமிழ்ப் பிராட்டிக்கு அவர் நீடு வாழுமாறு உதவிய, சிதையாப் பேற்றின் அதிகனும் இலனே-அழியாப் புகழாகிய பேற்றினை எய்திய அதிகமானும் இன்று வாழ்ந்திலனே!

அதியர் கோமானின் இவ்வருஞ்செயலும்,

"—மால்வரைக்
கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி
யமிழ்துவிளை தீங்கனி யௌவைக் கீந்த
வுரவுச்சினங் கனலு மொளிதிகழ் நெடுவே
லரவக்கடற் றானை யதிகனும்''

என்று (சிறுபாண். கக-௱௩) கூறப்படுதல் காண்க.

'பவனமாவுலகு', நாகருலகு; சாக்காடு கெடுத்தமையின், அஃது 'அமிழ்துபொதி செல்லி' யெனக் கிளந்தோதப்பட்டது. இக் கரு செல்லிமரம் ஒரு பெரிய மலைமுழைஞ்சின் அடியிலே நின்றமை, "தொன்னிலைப் பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்ட, சிறியிலை செல்லித் தீங்கனி" என்னும் ஔவையார் பாடலால் (புறநானூறு, கூக) அறியப்படுதலின், அதன்கனி பாதாளவுலகினின்று பெறப்பட்டதென்றார். பவனம்-பாதாளம்.

(ருக-ருந) குறுநடைப் புறவின் தபுதி கண்டு அஞ்சி-தன்னை அடைக்கலமாய்ப்புக்க சிறிய நடையினையுடைய ஒரு புறவின் அழிவினைக்கண்டு அதற்குஅஞ்சி, குருதி செழு பைம்தடி முறைமுறை தடிந்து-செங்குருதி தோய்ந்த தனது உடம்பின் பச்சைத் தசையை அதற்கு ஈடாகும்படி சிறிது சிறிதாக அறுத்துவைத்து, கன்னம் புக்கு ஏறிய மன்னனும் இலனே-அங்ஙனம் வைத்தும் அஃது ஈடாகாமையின் முடிவில் தானே நிறைத்தட்டில் தாவியேறி அம்முகத்தால் ஈடுசெய்து அதனைப் பிழைப்பித்த ஒரு சோழவேந்தனும் இன்று வாழ்ந்திலனே!

இங்ஙனம் உயிர்கொடுத்துப் புறவுகாத்த பெருங்கொடைத்திறம்,

"தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்
றபுதி யஞ்சிச் சீரை புக்க"

எனப் புறநானூற்றின்கண்ணும் (சரு) சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. தபுதி-அழிவு. தடி-தசை; கன்னம்-நிறைத்தட்டு.

(ருச-ருசு) அரும் தமிழ்ப் புலவோர் பெரும் திறம் உணர்ந்து-அருமைவாய்ந்த தமிழறிஞர்களின் பெரியமேன்மையை உணர்ந்து பார்த்து, பொன்னும் மணியும் தண்ணடை நிலனும் வரையாது வழங்கிய அரசரும் இலரே-அவர்கட்குப் பரிசாகப் பொன்னும் மணியும் மருதநிலத்தூர்களும் வயல்களும் ஏராளமாய் உதவிய புரவலர்களும் இஞ்ஞான்று வாழ்ந்திலரே!

திறம்-மேன்மை, "சோதி திறம்பாடி," திருவாசகம், எ, ருஎ.

தண்ணடை-மருதநிலத்தூர் (திவாகரம்). 'வரையாது வழங்கிய' வென்றது, அளவுபாராமல் ஈந்தவென்னும்பொருட்டு. இங்ஙனம் வரையாது வழங்கிய அரசர்கள் பண்டிருந்தன ரென்னும் உண்மைக்குச் சான்று வருமாறு:

'பதிற்றுப்பத்து' என்னும் நூலில் ஏழாம் பத்துப் பாடிய கபிலர் என்னும் புலவர் பெருமானுக்குச் சேரமான் செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் என்னும் வள்ளல் நூறாயிரங் காணமும் ஒரு குன்றேறிக் கண்ட நாடும் பரிசில் கொடுத்தான்.

ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்னும் மாப்பெரும் புலவர்க்கு அவர் இசைத்த 'பட்டினப்பாலை' யென்னும் நூலின் செழுந் தமிழ்த் திறம் உணர்ந்து சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் பதினாறு நூறாயிரம்பொன் பரிசு அளித்தான்.

'பரணர்' என்னும் புலவர்பிரான் 'பதிற்றுப்பத்'தில் ஐந்தாம் பத்துப் பாடிக், கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனிடம் உம்பற் காட்டு வாரியையும் அவன் மகன் குட்டுவன் சேரலையும் பரிசில் பெற்றார்.

இன்னோரன்ன பழைய பரிசில் வரலாறுகள் கணக்கற்றன உள; அவையெல்லாம் இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

"முந்நூ றூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு
முந்நூ றூரும் பரிசிலர் பெற்றனர்"

எனவரும் (புறநானூறு, ௧௧௰) பழந்தமிழிலக்கியத் திருமொழிகளும் இங்கு நினைவுகூரற்பாலன.

(௩௭-௫௧) மெய்யொடு மிடையாப் பொய்பொருள்ஈட்டி-மெய் வழிகளொடு கலவாத அழியும்பொருள்களைத் தொகுத்து, தாம் அறி அளவையில் பிறர்க்கு ஒன்றுஈயாது-தாமறிந்தவரையில் தக்கார்க்கு ஒன்றுகொடாமல், தாமேநுகரும் தீயரோ உளர்-தாமே நுகர்கின்ற தீய இயல்பினரோ மிகப்பலராய் இருக்கின்றனர். 'தீயரோ' என்பதில் ஓகாரம் மிகுதிப்பொருள்.

மிடையா-கலவாத; மிடைதல்-கலத்தல், "பொய்யோ டிடைமிடைந்தசொல்" (நாலடியார், ௮௦) என்புழிப்போல.

'தம் மனச்சான் றறிய ஒன்றுங் கொடார்' என்றதற்குத் 'தாமறியளவையிற் பிறர்க்கொன் றீயாது' என்றார். அன்றி அதற்குத் 'தமக்குத் தோன்றிய அளவிலாயினும் ஏதேனுங் கொடாமல்' என்று பொருளுரைத்தலுமாம். 'பொய்பொருள்' என்புழிப் பொய்மை நிலையாமைப் பொருளில் வந்தது.

(௫௦-௫௧) தமிழ்வழக்கு அறியாது-செந்தமிழ் வழக்குகளின் நுட்பமும் ஆழமும் பரப்பும் விழுப்பமும் அறியமாட்டாமல், அமைவு

இல கூறும்-பொருத்தமில்லாதவற்றைப் பேசும், கற்றறிவு இல்லார் இனிப் பலர்-கற்றறிவில்லாதவரே இப்பொழுது மிகப் பலராவர்; ஏகாரந் தொக்கது. 'மற்று' அசை.

செந்தமிழைக் கல்லாதவர் அதன் திறமறியாராகலின், பொருந்தாதனவெல்லாம்பேசி இகழ்தலுஞ் செய்வர். செந்தமிழுக்கு நன்மை செய்யாமையொடு தீமையுஞ் செய்வாரே உலகில் மிக உளரென்று இதன்கட் குறிப்பித்தவாறும்.

(சுக-சுச) அதனால்-ஆதலினால், அவர்கடைதொறும் நித்தலும் படர்ந்து-அவ் வியல்பினருடைய இல்லின் கடைவாயில்தோறும் நாளுஞ்சென்று, வாய்வாளாது வல்லாங்குப்பாடி-வாய் சும்மா இராமல் வல்லவாறெல்லாம் பாட்டுகள் பாடி, கொன்னே திரிதல் இன்னாது மன்-வீணே அலைதல் தீயதாம் மிகவும்; மற்று, ஓ அசை.

வல்லாங்கு-வல்லபடி; "வடியாநாவின் வல்லாங்குப்பாடி" (சஎ) என்பது புறநானூறு. பயனும் இன்றி இழிவும் நேர்தலின், அங்ஙனம் படர்ந்து பாடித்திரிதல் இன்னாதாயிற்று.

என்றிதுகாறுந், தம்மை எதிர்ப்பட்ட புலவனைநோக்கி, அறிவும் ஈகையறங்களும்-உள்ள செல்வர்களாதல் அறிஞர்களாதல் இல்லையாய்க், கல்வியறிவில்லாதவரும் பிசுனருமே பலராய் நிரம்பிய இஞ்ஞான்று நிலையுதல் இல்லாப் பொருள்பெற வேண்டி அத்தகையோரை நச்சிநச்சி உயர்ந்த செந்தமிழ்ப்பாக்கள் பாடி அவர்பாற் செல்லுதல் பெரிதுந் தீதாதல் கூறினர். அதன்பின், எல்லாம்வல்ல முருகப்பெருமான் திருவருளை விழைந்து சேறலே நன்றாமெனக் கூறுவான்றொடங்கி முதற்கண் அப்பெம்மான் திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்குந் திருவொற்றிமாநகர்ச் சிறப்பினை நுவல்கின்றார்.

(சுரு-சுஎ) கொழுநனை அரும்பிய காஞ்சி அம் கோட்டில்-கொழுமையான மொட்டுகள் அரும்பிய காஞ்சிமரக் கிளையில், புன்தலைச் சிறுவர் ஏறித் துன்றுகடல் சுரிதிரைப்பாய்ந்து விளையாட்டயரவும்-எளிய தலையினையுடைய நெய்தற்சிறுவர்கள் ஏறி அக்கிளையின் அருகிலுள்ள கடலின்கட் சுருளும் அலையிற் குதித்து நீர் விளையாடுதலைச் செய்யவும்;

'காஞ்சி' இது மருதநிலத்திற்குரியமரம் என்பது சிறுபாணாற்றுப்படையாற் (கஎகூ) புலனாகின்றது; அஃது இங்கு நெய்தல்

நிலத்துக்கண் வந்தது கருப்பொருள் மயக்கம்; இது "திணைமயக் குறுதலுங் கடிநிலையிலவே" என்னுந் தொல்காப்பிய அகத்திணை யியற் சூத்திரத்தால் அமைக்கப்படும்.

புன்றலைக்கு விளக்கம் முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

அயர்தல்-செய்தல், (திவாகரம்).

(சுஅ-எஎ) வெண்தோடு விரிந்த கைதை அம் தாது மெய்படத் திமிர்ந்த நொய்சிறை வண்டினம்-வெண்ணிறமான மடல்கள் விரிந்த தாழம்பூவின் மகரந்தப்பொடிகள் உடம்புமுழுதும் படும்படி பூசிக் கொண்ட மெல்லிய சிறகுகளையுடைய வண்டுக்கூட்டங்கள், விலை அறு முத்தமொடு தலைமயக்குற்றுக் கண்மயக்கேறி எண்ணிலகிடப்ப-அந்நிலத்தில் உண்டான விலையில்லா முத்துக்களுடன் ஒருங்குகலந்து தேன் உண்ட மயக்கந் தலைக்கேறி எண்ணற்றன ஒரே நிறமாய்க் கிடப்ப, நுளைச் சிறு மகளிர் வளைக்கையின் வாரி-நெய்தல் நிலத்துச் சிறு பெண்கள் தம்முடைய வளையலணிந்த கைகளால் அவற்றை அள்ளிச் சேர்த்து, குடம்புரை பணிலம் நிரம்பப் பெய்து-குடத்தை ஒக்குஞ் சங்குகளினுள்ளே நிறையச் சொரிந்து, ஆமை அடுப்பில் ஆம்பல் நெருப்பின் தாம் அறி திறத்தால் அடுவுழி-ஆமை ஓட்டினாலான அடுப்பின்கண் செவ்வாம்பற் பூவாலான நெருப்பில் தாமறிந்த வகை யாற் சமையல் செய்யும்பொழுது, மயக்கு அற்றுத் துண்ணெனப் பறந்து விண்ணிடைச் செல்ல-அவ்வண்டுகளெல்லாம் கள்ளுண்ட மயக்கம் ஒழிந்து திடுமெனப் பறந்து வான்வெளியிற் செல்ல, வியப்பிடை எழுந்த மயக்கொடு நிற்கவும்-அம்மகளிரெல்லாம் வியப்பூடெழுந்த மதிமயக்கத்தொடு நிற்கவும்;

'திமிர்தல்', பூசிக்கொள்ளுதல், (மணிமேகலை, கக, அக). நொய்மை-மென்மை; வண்டுகள் தாதுதிமிர்ந்து வெண்ணிறமாய்த் தேனும் உண்டு அறிவுமயங்கி முத்துக்களோடு முத்துக்களாய் வேற்றுமை அறியப்படாமற் கிடந்தன. தலைமயங்கல்-ஒருங்குகலத்தல், "புகையவுஞ் சாந்தவும் பூவிற் புனைவும், வகைதெரி வறியா வளந் தலை மயங்கிய" சிலப்பதிகாரம், கசு, கஎஎ, கஎஅ. இங்குக் காட்டப்பட்ட நெய்தல்நிலச் சிறாரின் விளையாட்டியல்புகள் பெரிதும் உற்றுணர்ந்து மகிழற்பாலன.

(எஅ-அக) வேறுசிலர் சிறுமியர்-வேறுசிலரான நெய்தல்நிலச் சிறுபெண்கள், சாறுகெழு கரும்பின்-சாறு நிரம்பிய கரும்பையே

உலக்கையாகப்பற்றி, மீன்சினை அன்ன வெண் மணல் குவைஇ-மீன் முட்டைகளைப்போன்ற வெண்ணிறமான நொய்ய மணல்களை நெல்லாகக் குவித்து, தேம்பொதி மழலையொடு சிறுபாட்டு இசைத்து-இனிமை நிறைந்த மழலைமொழிகளுடன் சிறுசிறு வேடிக்கைப் பாட்டுகள் பாடி, வயின்வயின் நின்று-இடங்கடோறும் நின்றபடியாய், மகிழ்வொடு குறுவவும்-மகிழ்ச்சியொடு மணல்நெல் குற்றவும்;

கரும்பையே உலக்கையாகக் கைப்பற்றி மணலையே நெல்லாகக் குவித்து அதனைக் குற்றிச் சிறுமியர் விளையாட்டயர்வர் என்றவாறு.

வெண்மணலையொப்ப மீன்சினைகளும் வெண்மையும் மென்மையும் நுண்மையும் உடையவாதல் இங்கு நினைவுகூரற்பாலது. குறுதல்-குற்றுதல், இடித்தல்; "மெல்லியற் குறுமகள் பாடினள் குறினே" என்றார் குறுந்தொகையிலும், அக; "கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிர்நெற் குறுவாம்நாம்" என்றார் கலித்தொகையிலும், சஉ.

(அஉ-அங) அழகுசால் நெய்தல் நலம் உற மருவிய ஒற்றிமாநகரில்-இங்ஙனமெல்லாம் அழகு நிரம்பிய நெய்தல்நில இயல்புகள் செம்மையாகப் பொருந்திய திருவொற்றிமாநகரின்கண்;

(அங-அஎ) பொன்தொழில் பொலிந்து விண்தொட நிவந்த இஞ்சி வளைஇய உருகெழு திருநகர் காண்டொறும் பரசி-பொற்பூச்சுக்களாலான தொழிற்பாடுகள் அழகுபெற விளங்கி வானந்தொட உயர்ந்த மதில்கள் வளைந்த தோற்றஞ் சான்ற திருக்கோயிலைப் பார்க்கும் போதெல்லாந் தொழுது, மலை குயின்று அன்ன நிலை உயர் தலைக்கடை-மலைகளைத் துளைத்து அமைத்தாற்போன்ற வாயில்நிலைகள் உயர்ந்த திருக்கோபுரவாயிற்படியின்கண், அஞ்சுவரு நோக்கமொடு நின்றனனாக-அஞ்சுதலுள்ள பார்வையுடன் ஒதுங்கி நின்றேனாக;

இஞ்சி-மதில், திவாகரம். குயின்று என்பதில் முதனிலை குயில், அது துளைத்தல் எனப் பொருள்படும், "குன்று குயின்றன்ன ஓங்கு நிலை வாயில்" என்பது நெடுநல்வாடை, அஅ.

'நகர்' இங்குக் கோயில்; "முக்கட்செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே" எனப் புறநானூற்றின்கண்ணும் (சு) வந்தது.

(அஅ-கூ0) சுருள் இரும் குஞ்சி-கடை குழன்ற கரிய தலைமயிரை, பொன்ஞாண் பிணித்து-பொன்னாலான கயிற்றாற் கட்டி, நிலம்தொட வீழ்ந்த பொலம்துகில் அசைஇ-நிலத்தைத் தொடும்படி வீழ்ந்த பொற்பட்டாடையினை உடுத்து, சாந்து புலர் மார்பில் பூ

தொடை புரள-பூசிய சந்தனம் ஈரங் காய்ந்த மார்பின்கட் பூண்ட பூமாலை அசைய, ஏறு செல் செலவின் வீறுபடப் போந்து-சிங்க வேறு நடக்கும் நடையைப்போலப் பொலிவுண்டாக நடந்துவந்து, யானரயோ புலவோய்-யாரையோ அறிவோய், அறுமுகத்து ஐயன் புகுத்துக நின்னையென்று அருளினன்-ஆறு திருமுகங்களையுடைய முருகக் கடவுள் உட்செலுத்துக நின்னையென்று கட்டளையிட்டருளினன், போதி என்று-வருவாயாகவென்று, இன்உரை ஒருவன் பகர-இனிய வரவேற்பு மொழியை அங்குவந்த ஏவலாளன் ஒருவன் சொல்ல, அதன் எதிர் சொல்லுவது அறியேன் மெல்லெனப் புக்கு-அவன் மொழிக்கு எதிராகச் சொல்லுவதொன்றுந் தெரியேனாய் மெல்லென உள்நுழைந்து;

"சுருளிருந்துஞ்சி பொன்ஞாணிற் பிணித்து" என்னுஞ் சொற்றொடர் இறையனாரகப்பொருளுரையிற் (உ-ஆஞ் சூத்திரஉரை) கண்டது.

மறத்திற் சிறந்த ஏவலாளனே பொற்கயிற்றினால் தன் தலைமயிரைச் சேர்த்துக்கட்டிப், பொன்னுடை யுடுத்தவனாய்ச், சந்தனம் பூசிக் காய்ந்த தன்மார்பின்மேற் பூமாலை புரள ஆண்சிங்கம் போன்ற நடையினனாய் வந்தனனென்பது கூறவே, அவ் வேவலனையுடைய தலைவன்றன் செல்வவளமும் வீறும் இன்னும் எத்துணை மிகுதியவாமென்பது தானே புலப்படும்.

வீறு-பொலிவு; "சாறயர்களத்து வீறபெறத் தோன்றி" திருமுருகாற்றுப்படை, உ௮௬.

'யாரையோ' யென்பதில் ஐ ஓ அசை; "நம்பி நீ யானை என்றான்" சீவகசிந்தாமணி, ௬௮௪. புகுத்துதல்-உட்செலுத்துதல்.

போதி-வருதி, முன்னிலையேவல்; போதுதல்-செல்லுதல்,வருதல்

இனி அங்கு முருகப்பெருமான் வீற்றிருந்த திருக்கோலச் சிறப்பு ௬௬.௯-ம் அடிகாறும் விரித்துரைக்கப்படுகின்றது.

(௬௬-௬௭) பொன் புனை விளக்கம் தம் கையின் ஏந்தி-பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட விளக்குகளைத் தங்கள் கைகளில் ஏந்தி, மின் புனை மகளிர் நிரல்பட நிற்ப-மின்னொளியினால் அமைக்கப்பட்டாலெனத் திகழும் இளமகளிர்கள் வரிசையாய் நிற்ப;

'விளக்கம்' என்பது இருமடியாகுபெயராய்க் கருவியை யுணர்த்தும். 'மின்புனை' யென்புழி 'புனை' உவமப்பொருளில் வந்தது.

புனைதல்-செய்தல், "வரிமணற் புனைபாவைக்கு", புறநானூறு, ௧௧.

(௬அ-௧0௧) கைவல் பாடினி-யாழ் இசைத்தலிற் கைதேர்ந்த பாண்மகள், கறை அறப் பெற்ற பயன் உடை எழால் நலனுற மரீஇ-குற்றம் நீங்கப்பெற்ற பயனுள்ள யாழை அழகுண்டாகத் தன்மருங்கே இருத்தி, விரல்நுதிதெறித்த-தன் விரல்நுனிகளாற் சுண்டிய, நரப்பு இசைநோக்கி-நரம்புகளின் இசைதெரிந்து, மிடற்றொலி பொருத்தி நெறிப்பட மிழற்ற-தன் குரலோசையை இணைத்து ஓசைகள் முறைப்பட இசைப்பவும்;

பாடினி-பாடும்பெண்; இசைபாடுதற்கெனவே ஒருகுலம் 'பாண் குலம்' என்று பண்டைநாளில் இருந்தமையின், 'பாடினி' யென்பாள் பாண்குலப்பெண்ணுவா ளென்க. கறை-குற்றம்; எழால்-யாழ்; 'பயனுடை எழால்' என இங்குவந்தாற்போலவே "பாடல்பற்றிய பயனுடைய எழாஅல்" எனப் பொருநராற்றுப்படை (௫௬)யினுள் ளும் வருதல் நினைவுகூர்க. மருவுதல்-அணுகுதல் (திவாகரம்), மரீஇ சொல்லிசையளபெடை. 'தெறித்தல்', இங்கு மீட்டல்.

(௧0௨-௧0௫) உரும் அதிர்ந்தன்ன மண்கனை முழவமும்-இடி இடித்தாற்போல் ஒலிக்கும் மார்ச்சனையுடைய திரண்ட மத்தளமும், வரை வேய் துருவிய உரைகெழு குழலும்-மலை மூங்கிலைக் கடைந்து துளைத்த புகழ்பொருந்திய புல்லாங்குழலும், பேணுறுமரபின் பாணி யும்-இன்னும் போற்றற்குரிய தன்மைகள் வாய்ந்த தாளம் முதலிய இசைக்கருவிகளும், வல்லோர்-இசைக்கவல்ல இசைத் துணைவர்கள், பால்கெழு மரபின் சீரிதின் இயக்க-அவ்வவற்றின் பாகுபாடுகள் விளங்குந் தன்மையிற் செவ்வனே யியக்கவும்;

'மண்கனை முழவம்' என்பதற்கு 'மார்ச்சனையையுடைய திரண்ட முழவு' என்று அடியார்க்குநல்லார் பொருளுரைத்தார்; முழவின் ஒரு பக்கத்தே பூசப்படும் பசையொடுகூடிய மண்ணை மார்ச்சனை யென்பர் (சிலப்பதிகாரம், ௧0, ௧௩௧).

"மண்ணமை முழவின் பண்ணமை சீறியாழ்
ஒண்ணுதல் விறலியர் பாணி தூங்க"

என்னும் பொருநராற்றுப்படை (௧௧0)யடியுரையிலும் நச்சினார்க் கினியர் மண் என்பதற்கு மார்ச்சனை என்றும், பாணி என்பதற்குத் தாளம் என்றும் பொருளுரைப்பர்.

துருவல்-கடைந்துதுளைத்தல், இவ்வாறுசெய்தலைத் "துருவித் துளைத்தல்" என்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை, "கொல்லையஞ்சாரல்" உரை).

(கoசு-கoஎ) செந்நெருப்பு ஆர்ந்த பொன் உரைத் தடவில்-சிவந்த நெருப்பு நிறைந்த பொன்பூச்சுப் பூசிய தூபக்காலில், அகில் நெய் பெய்து பலர்நின்று புகைப்ப-அகில்நெய் ஊற்றிப் பலர்நின்று புகைப்பவும்;

செந்நெருப்பு' என்றது, கனல் மிக்க நெருப்பை; உரை-பூச்சு; தடவு- தூபக்கால், இச்சொல் இப்பொருள் பயத்தல், "மடவரன் மகளிர் தடவுநெருப் பமர்ந்து" (ஊர்காண், காதை, ககூ) என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்தால் உணரப்படும்.

(கoஅ-ககங) வடமலைப் பிறந்த வான்கேழ் வட்டத்து-வடக்கு மலை யெனப்படும் இமயமலையின்கண் உண்டான பெரிய ஒளியுள்ள வட்டக்கல்லின்கண், தென்மலைப் பிறந்த நறும் குறடு உரைத்து-தெற்குமலை யெனப்படும் பொதியமலையில் விளைந்த மணமுள்ள சந்தனக் கட்டையைத் தேய்த்து, விழுமிய திரட்டிய செழுநறும் குழம்பில்-சீரிதாகத் திரட்டியெடுத்துக் கரைத்த செழுமையான நறுமணக் குழம்பில், ஐவகை விரையும் விராஅய்-ஐந்துவகையான மணப் பண்டங்களுங் கலந்து, ஒய் எனத் துருத்திப் பெய்துசெறிப்ப-சுருக்காகத் 'துருத்தி'யென்னும் ஒருவகைத் தெளிக்குங் கருவியில்விட்டு நிரப்ப, பலர் நின்று தலைப்பெயல் மாரியின் மலைச்சாந்து உறைப்ப-பலபேர் வரிசையாய்நின்று கார்காலமுதலிற் பொழியும் மழையைப் போல் அப் பொதியமலைச் சந்தனக்குழம்பைச் சொரிய;

'வான்கேழ் வட்டம்' என்பதற்கு 'அழகுகெழுமிய வட்டக்கல்' எனப் பொருளுரைப்பினுமாம்.

"வடமலைப் பிறந்த வான்கேழ் வட்டத்துத்
தென்மலைப் பிறந்த சந்தன மறுக"

எனவருஞ் சிலப்பதிகாரத் (அந்திமாலை. ங.எ-அ) திருமொழிக்கு அதன் அரும்பத உரையாசிரியர் இங்ஙனமே பொருளுரைப்பர்.

'ஐவகைவிரை' ஆவன; 'கோட்டம், துருக்கம், தகரம், அகில், சந்தனம்' என்பவை (பிங்கலந்தை); தக்கோலம், ஏலம், இலவங்கம், சாதிக்காய், கர்ப்பூரம் என்னுந் திவாகரமும், அடியார்க்குநல்லாருரையும் (சிலப்பதிகாரம், ரு, உகூ).

'ஒய்யென' விரைவுப்பொருட்டு, "நுங்கையது கேளா வளவை யொய்யென" (கருஉ) என்பது பொருநராற்றுப்படை.

'துருத்தி', பன்னீர்ப்புட்டில் போல்வதாகத் தோலிற் செய்யப்பட்டு மணக்குழம்பு பீச்சுங் கருவி; இத்தகையதொரு கருவி பண்டைக் காலத்திலேயே உண்டென்பது, "நெய்மாண் சிவிறியர்" (பரிபாடல், சு, கச) என்பதற்கு "உள் விட்ட புழுகு நெய்யான் மாண்ட துருத்தியராய்" எனப் பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையான் அறியப்படும்.

உறைப்ப-மிகவிழ, பெரும்பாணாற்றுப்படை (கஎஅ) உரை.

(கசச-கஉஉ) வாழையும் கமுகும் வயின்வயின் நாட்டி-வாழை மரங்களும் பாக்குமரங்களும் இடங்கடோறும் நிறுத்தி, ஓவிய நுட்பமும் ஒண்பணி நுட்பமும் மேவிய படாஅம் மேலுறக்கட்டி-ஓவிய நுட்பங்களும் வினைப் பின்னல் முதலிய அழகிய தொழில் நுட்பங்களும் பொருந்திய திரையை மேற்பரப்பில் அணையக்கட்டி, கழங்கு புரை நித்திலம் இலங்கத்தூக்கி-கழங்கு என்னும் ஒருவகை விளையாட்டுக் கருவியைப்போன்ற பருமுத்தங்களைக் கோவையாக விளங்கத் தொங்கவிட்டு, கேழ்கிளர் பன்மணி காழ்பட நாற்றி-அங்ஙனமே நிறம் மிகுந்த பலமணிகளைக் கோவையாகத் தொங்கவைத்து, பெருந்தண் கணவீர நறுந் தண் மாலை பால்வேறு மரபில் பலபட இயற்றி-பெரிய குளிர்ந்த செவ்வலரி மாலையையும் ஒழிந்த நறிய குளிர்ந்த மாலைகளையும் பலவகையான வியல்பிற் பலவேறு வகையாக அங்கங்கும் அழகுபெற அமைத்து, எலிமயிர்க் கம்பலம் நிலனுற விரித்து-எலிமயிரினாலான விரிப்பை நிலம் படிய விரித்து, விரியிடை எழுப்பிய அரியணை மீது-அவ்விரிப்பின் நடுவில் நிறுத்தப்பட்ட சிங்கக் கட்டிலின்மேல்;

ஓவியம்-சித்திரம். கழங்கு-கழற்சிக்காய் (திவாகரம்), "அணங் கறிகழங்கில்" நற்றிணை, அ. காழ்-கோவை, வடம், "ஒருகாழ்முத்தம் இடைமுலைவிளங்க" அகநானூறு, எக.

பெருந்தண் கண வீர மாலை, நறுந்தண்மாலை எனப் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருளுரைக்கும் நச்சினார்க்கினிய ருரையே ஈண்டைக்கும் உரையாக வைக்கப்பட்டது.

கணவீரம்-செவ்வலரி; "பெருந்தண் கணவீர நறுந் தண்மாலை" (உகச) எனத் திருமுருகாற்றுப்படையின்கண் இத்தொடர் இங்

யனமே வருதல் நினைவுகூறற்பாற்று. 'எலிமயிர்' என்பது, வெள் ளெலியின் அடிவயிற்றிலுள்ள மிக மெல்லிய வெண் மயிர்; எலிமயிர் கொண்டு ஆடை முதலியன செய்தல் சிலப்பதிகார வுரையின்கண் ணும் (கச: உளரு), "செந்நெருப்பு உணுஞ் செவ்வெலிம் மயிர், அந் நெருப்பளவு ஆய் பொற் கம்பலம்" என்னுஞ் சீவக சிந்தாமணி யின்கண்ணுங் (உகூஅசு) காணப்படும்.

(கஉரு-கஉகூ) வெம் கதிர் ஞாயிறு மணிநெடும் கோட்டில் தங்கியிருந்த தகைமைபோலவும்-வெப்பம் மிகுந்த கதிர்களையுடைய பகலவன் நீல நிறம் பொருந்திய உயர்ந்த கீழ்மலை யுச்சியில் வைகித் தோன்றிய தன்மைபோலவும், வான் கதிர் மதியம் மீன் குழாம் சூழத் தான்பொலிந்து எழுந்த தலைமைபோலவும்-வானத்தின்கண் உள்ள தண்கதிர் நிலவு விண்மீன் கூட்டஞ் சூழத் தான் விளங்கித் தோன்றிய தலைமைநிலை ஒப்பவும், அறுமுகத்தொருவன் குறுநகை இலங்க-ஆறு திருமுகங்களையுடைய ஒப்பற்ற கடவுள் புன்னகை விளங்க, நசைகெழு விழிகள் திசைமுகம் பரப்பி-விருப்பம் மேவிய தன் பன்னிரு விழிகளைத் திசைகடோறுஞ் சூழப்பார்த்து, குன்றாத் திருவொடும் விளங்க-குறையாத அழகோடும் அங்கெழுந்தருளி விளங்கா நிற்பவென்க.

'மணி' நீலமணி, அஃதிங்கு நீல நிறத்தின் மேலாயது ஆகு பெயர்.

தகைமை போலவுந், தலைமை போலவுங் குன்றாத் திருவொடும் விளங்கவெனக் கூட்டுக. 'எழுந்த' இங்குத் தோன்றிய வென்னும் பொருட்டு.

நசை-வேட்கை, அகநானூறு, உஉ; உயிர்கள் மும்மலப் பிணி தீர்ந்து தன் திருவடிப் பேரின்பத்தைப் பெறல் வேண்டுமென்னும் வேட்கையொடு நோக்குதலின் 'நசைகெழு விழிகள்' என்றார்.

(கஉகூ-கருசு) கண்டு நனி-அப்பெருமானை நன்றாகக் கண்டு, மெய்ந்நிலைத் தொண்டர் தம் நிலை அறியார்-உண்மையான தவநிலை வாய்ந்த அடியார்கள் தமது நிலை தெரியாமல் உணர்விறந்தவராய், விழிநீர் சிந்த-தம் இருகண்களும் நீர் சொரிய, மொழி இடைகுழற-பேச்சுகள் இடையிடையே தெளிவின்றித் தடுமாற, உச்சிக் கூப்பிய கையினர்-தலைமேற் குவித்த கையினராய், பழிச்சி-பரசி, அருள் குறிப்பு உணர்ந்து-திருவருட் குறிப்பை உணர்ந்தபடியாக, ஆங்கு

அமைவொடு நிற்ப-அங்கு அமைதியாய் நிற்க, வெருவரு நோக்க மொடு மரம்போலாகி அருணிலை உணரேன் தெருளின்றி ஓடிக் குடந்தம் கொண்டு எதிர்நின்றெனனாக-அடியேன் அஞ்சுதலுள்ள பார்வையுடன் மரம்போல் உணர்விழந்து திருவருணிலை தெரியே னாய்த் தெளிவின்றி விரைந்தோடிக் 'குடந்தம்' என்னும் வணக்கங் கொண்டு அப்பெருமான் திருமுன் நின்றேனாக;

குழறல்-தெளிவில்லாப் பேச்சு.

'நன்றாய்க் கண்டு' என்றற்கு நனிகண்டு எனப்பட்டது. 'கையி னர்' முதலியன, முற்றெச்சம்; பழிச்சுதல்-ஏத்துதல்; 'குடந்தம்' என்பது முன்னும் விளக்கப்பட்டது.

(கஅஎ-கசமு) மடம் தபு சில் மொழி மகிழக் கூறி-அறியாமை கெடுக்குஞ் சில இன்சொற்களை அடியேன் மகிழும்படி திருவாய் மலர்ந்தருளி, அன்புறு புலவோய்-அன்புமிக்க புலவோய், அஞ்சல் ஓம்புமதி-அஞ்சுதலை நீ ஒழிப்பாயாக, காலம் கடந்த கோல வைப்பில் நிகரா இன்பம் மிகைபட நுகர்ந்து கடைவழியில்லா நிலையொடு பொலிகுவை-கால வரம்பில்லாத அழகிய மேல் உலகத்தில் இணை யில்லாத பேரின்பத்தை நிரம்ப நுகர்ந்து இறுவாயில்லா நிலையுடன் நீ நிலையாய் விளங்குவாய், என்று பல நல்லுரை பின்னையும் கூறித் தன் மருங்கு இருந்தோன் குறிப்ப-என்று பல நன்மொழிகள் பின் னும் மொழிந்து தன் பக்கல் இருந்தோனை ஏவலாளனொருவற்குக் குறிப்பிட, அவனும் என் அம் கை பற்றிச்சென்று கொங்குகமழ் நீராடுதுறையில் நிறுவிய அளவை-அவ்வேவலாளனும் என் உள்ளங் கையைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் மணங் கமழ்கின்ற நீராடுமிடத் தில் நிறுத்திய நேரத்தில்;

தபுதல்-கெடுதல்; "பறைதபு முதுகுருகு" (கஅo) என்னும் ஐங்குறுநூற்றின் உரையிற் காண்க.

'சில்மொழி', சிலமொழி; "அஞ்சில் ஓதி" (குறிஞ்சிப்பாட்டு, கஅo,) என்புழி "அழகிய சிலவான மயிரினையுடையாய்" என்பர் உரைகாரர் நச்சினார்க்கினியர். "அஞ்சல் ஓம்புமதி" என்னுஞ் சொற்றொடர் திருமுருகாற்றுப்படையிற் கண்டது (உகக). 'காலங் கடந்த கோல வைப்பு' என்றது, முருகப்பெருமான் வீற்றிருக்கும் அருளுலகத்தை யென்க; கோலம்-அழகு (பிங்கலந்தை). கடைவழி-முடிவுநிலை; 'அகம் கை' யென்பது நிலைமொழியின் முதலொழிய

ஏனையவெல்லாங் கெட்டு மெல்லினம் மிகுந்து 'அங்கை' யென நின்றது; இது,

"அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதனிலை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்
வரைநிலை யின்றே யாசிரி யர்க்க;
மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான"

என்னுந் தோல்காப்பியத்தால் (புள்ளிமயங்கியல், உ௰) முடிக்கப் படும். 'அகங்கை' யாவது உள்ளங்கை; "அங்கையுள் நெல்லி" (புறப். வெ. உ : ௧௩) என்புழிப்போல; தோழமையான அன்பை விளக்கு தற்கு 'அங்கைபற்றி' யெனப்பட்டது.

மணப் பண்டங்கள் நிரம்பப் பயில்கின்றமையின், நீராடுதுறை மணங் கமழ்வதாயிற்றென்க. கொங்கு-மணம்; "கொங்கலர் பூம் பொழில்" (சிலப்பதிகாரம் ௧0, உஉ0) என்பதன்கண் இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் தெளியப்படும்.

(௧௪௬-௧௫௪) கார்மின் அனைய ஏர்கெழு மகளிர் குறுநகை மிளிர என் அருகில் போந்து-கார்காலத்து மின்னலைஒத்த அழகு பொருந்திய இளமகளிர் புன்னகை விளங்க என்பக்கத்தில் வந்து, மாசுபொதிந்து பாசிஆகி ஈரும்பேனும் நீராதுஉறையும் என் புன் தலைக் குஞ்சி புணர்ப்புஅற உளரி-அழுக்கு நிரம்பிப் பாசியாய் ஈரும் பேனும் நீங்காது உயிர்வாழும் எனது சிவந்த தலையிலுள்ள மயிரைச் சிக்கறக்கோதி, புழுகுநெய் உரைத்துப் பனிநீர் ஆட்டி ஈரம் புலர இன்புகை ஊட்டித் தாம் எனை விடுத்துப்போக-புழுகுநெய் தேய்த் துப் பனிநீரால் நீராட்டிப் பின் அதன் ஈரம் உலரும்படி மணமினிய அகிற்புகையைப் புகட்டி அவர்கள் என்னை விட்டுச் செல்ல, ஏனோன் பிறிதோர் நல்லிடம் புகுத்த-மற்றோர் ஏவலாளன் மற்றொரு சிறந்த இடத்தில் என்னை உட்செலுத்த;

கார்காலத்தே மின்னல்கள் அடுத்தடுத்துத் தோன்றிப் பளீர் பளீர் என வீசி அழகிய கொடிக்கொடியாய்க் காணப்படுதலின், "கார்மின்அனைய" எனப்பட்டது. முன்னும் "மின்புனை மகளிர்" என வந்தமை காண்க. இம் மகளிர் ஏவன் மகளிராவர்; 'குறுநகை' யெனப்பட்டது, மகிழ்ச்சியை விளக்க.

பாசியாய்-சடையாகி; (சூடாமணி, ௪, ௬௩). புணர்ப்பு-சிக்கு; உளர்தல்-மயிர்கோதல்; "தம்மேனிநோக்கார் தலையுளரார்" என்பது

ஆசாரக்கோவை (௭௭). எள்நெய் இட்டு நீவாமையிற் சிவந்த மயிர் உடைமையிற் புன்றலையென்றார்; பட்டினப்பாலை (௯௦) உரையுங் காண்க. புழுகு, 'புனுகு' எனவும் வழங்கும். உரைத்தல்-தேய்த்தல்; பனிநீர், இது குளிர்ச்சியும் மணமும் உள்ளமையின், இப்பெயர் பெற்றது.

(௧௫௪-௧௬௫) ஆண்டை-அங்கு, கவின்கெழு சிலதர் விரையினர் புகுந்து-அழகுமிக்க ஏவலாளர் விரைவுடையராய் நுழைந்து, விண்ணோர் வேந்தன் கண் எனப் பொலிந்த என் துன்னல் சிதாஅர் நீக்கி-விண்ணவர் கோனுக்கு உடம்பெங்குமுள்ள கண்கள்போல் விளக்கமாய்த் தெரிந்த எனது தைக்கப்பட்ட கிழிந்த கந்தையை அகற்றி, முன்னிய அரவு உரி அன்ன ஆடை உடீஇ-மதிக்கத் தகுந்த பாம்பின் தோல்போன்ற மெல்லிய ஆடையை உடுத்து, கலவைச் சாந்தம் புலர அட்டி-நறுமணப் பண்டங்கள் கலந்த சந்தனக் குழம்பை மார்பில் உலரும்படி அப்பி, முகைநெகிழ்ந்து விரிந்த தகைசால் நல்மலர் பிணையலாக்கி மணம்உற மிலைச்சி-மொக்கு முறுக்கவிழ்ந்து மலர்ந்த அழகுநிரம்பிய சிறந்த மலர்களை மாலையாகத் தொடுத்து மணங் கமழும்படி சூட்டி, துளங்கு ஒளிக் கலன்கள் விளங்க அணிந்து-நிழலாடுகின்ற ஒளியையுடைய அணிகலன்களை அழகுவிளங்கும்படி பூட்டி, மணித்தவிசு இட்டு அதன்மிசை எனை இரீஇ-அழகிய இருக்கையை இட்டு அதன்மேல் என்னை இருத்தி;

சிலதர்-ஏவல்செய்வோர்; "நன்கனி சிலதன் உண்ண நச்சுவேன்" (முத்தி, ௧௨௭) என்னுஞ் சிந்தாமணியில் இச் சொற்பொருள் காணப்படும்.

துன்னல்-தைத்தல்; சிதார்-கந்தை; "வேற்றிழைநுழைந்த வேர் நனை சிதாஅர்" (௬௯) என்பது புறநானூறு; 'துன்னல் சிதாஅர்' என இங்கு வந்தாற்போலவே,

"வேரொடு நனைந்து வேற்றிழைநுழைந்த
துன்னற் சிதாஅர் துவர நீக்கி"

என இங்ஙனமே பொருநராற்றுப்படையில் (௮௧) வருதல் நினைவு கூரற்பாலது.

அரவுரி, மென்மைக்கும் வெண்மைக்கும் உவமை; 'உரி', முதனிலைத் தொழிலாகு பெயராய்த் தோலை உணர்த்தும்; அட்டி-அப்பி;

"அளிநீடளகத்தின் அட்டியதாரும்" என்றார் திருக்கோவையாரிலும். தகை, அழகென்னும்பொருட்டு.

'பிணையல்' என்பது மலர்களின் காம்புகளிரண்டையும் எதிரெதிரே ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக வைத்துப் பிணைத்துக் கட்டும் மாலையாகும். ஆகவே இங்ஙனங் கட்டுஞ் சரங்கள் 'பிணையன்மாலை' யெனவுங் கூறப்படும். "தூமலர்ப் பிணையன்மாலை" (பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்ட. கஅ) என்பதன் உரையைக் காண்க.

(கசுசு-கஎச) குமரி வாழையின் குருத்தகம் விரீஇ-இளமையான வாழையின் குருத்தை உள்விரித்து, அறுசுவைக்கறியும்-ஆறுவேறு சுவையுள்ள கறிவகைகளும், அடிசிலும்-சோறும், துவையும்-துவையலும், வெறிகமழ் கனியும்-மணம் வீசுகின்ற முப்பழமும், நறுநெயும்-நல்லநெய்யும், பாலும்-ஆவின்பாலும், தீம் சுமைத் தயிரும்-இனிய ஏட்டுத்தயிரும், தேம் கனி பழனும்-தித்திப்புக் கனிந்த ஏனைப் பழவகைகளும், கன்னலும்-சருக்கரையும், பிறவும்-பிற திண்பண்டங்களும், துன்ன இயற்றி-நெருங்கப்படைத்து, கடும் பசிதீர யான் மிசைதொறும் மிசைதொறும்-மிக்க பசிநீங்க யான் உண்ணுந்தொறும் உண்ணுந்தொறும், இடும்பை இன்றி இடைஇடை இடுபு-துன்பமென்பதில்லாமல் இடையிடையே அவர்கள் பின்னும் இடுதலால், பாழ் வயிறு என்றும் நிரம்பப் பெய்தலின்-முன் பாழாய்க்கிடந்த என் வயிறுநிறையும்படி யான் அதன்கண் அவற்றை இடுதலாலே, பெரும் பொருள் எய்திய வறிஞனின் அல்லாந்து இருந்தபின்-மிக்க செல்வத்தை அடைந்த வறியவனைப்போல் மகிழ்ந்திருந்தபின், என்னைப் பொருந்தக் கூஉய் ஏனையோர்இடத்தில் தான் எனைச் செலுவ-என்னை மனம் பொருந்த அழைத்து மற்றோரிடத்தில் அவ் வேவலாளன் என்னைச் செலுத்த;

'குமரி' யென்பது இளமைப்பொருட்டு, இதனை 'ஈனுதவாழை' என்பர் சிலப்பதிகார (கசு, சஉ) அரும்பதவுரையாசிரியர்; "குமரி வாழையின் குருத்தகம் விரித்து" என்பது சிலப்பதிகாரச் சொற்றொடர்.

'சுமைத்தயிர்' ஏட்டுத் தயிரெனவும், ஏடு ஆடைபோல் மேல் மூடியிருத்தலின், ஆடைத்தயிர் எனவும் வழங்கும்; இவ்வுண்மை "தீம் பாற் சுமைத் தயிரும்" (கோவிந்தையார், எசு) என்னுஞ் சிந்தாமணியானும் அதன் உரையானுந் தெளியப்படும்.

'தேங்கனிபழம்' என்புழிக் 'கனிபழம்' வினைத்தொகை. 'வெறி கமழ்கனி' யென முன் வந்திருத்தலின் அதனை முப்பழம் எனவும், 'தேங்கனிபழம்' என்னும் இதனை ஏனைப் பழவகைகளெனவும் உரைத்துக்கொள்க. 'பிறவும்' என்றது, வடை பாயசம் முதலிய தின்பண்ட வகைகள்.

'இயற்றி', படைத்தென்னும் பொருட்டு; இலையில் இடம் அரிதாம்படி கறிவகைகள் நெருங்க வைக்கப்படுதலின், 'துன்ன வியற்றி' யெனப்பட்டது; அவ்வளவு ஏராளமான கறிவகைகள் என்பது கருத்து. அடுத்தடுத்து இடுதலாலுண்டாந் துன்பங்களைச் சிறிதும் பாராமல் அவ்வேவலாளர் அன்புடன் இடுதலின், 'இடும்பையின்றி இடையிடை இடுபு' என்றார். 'இடுபு', வினையெச்சம்; செய்புவென்னும் வாய்பாடு.

நெடுநாட் பட்டினியா யிருந்தமையின் 'ஒன்றுமில்லா வயிறு' என்பது தோன்றப் 'பாழ்வயிறு' எனப்பட்டது; பாழ், ஒன்றுமின்மை.

அல்லாந்து-மகிழ்ந்து; இப்பொருட்டாதல் "அதனெதிர், சொல்லேமாதலின் அல்லாந்துகலங்கி" என்புழிக்காண்க (குறிஞ்சிப்பாட்டு, கசங).

செலுவல்-செலுத்தல்; "மேற்கொண்டவை செலீஇ" என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிற் போல (கஉ, கடு)ப் பிறவினைப் பொருட்டாய்நின்றது.

(களச-கஅடு) ஆங்கு-அவ்விடத்தில், பொழிநீறு இட்டு-அருள் பொழிகின்ற திருநீற்றைஇட்டு, விழிமணி தாங்கி-சிவபிரானுடைய கண்கள் எனப்படுஞ் சிவமணிகள் அணிந்து, காந்தள்போலச் சேந்தொளிர் அங்கையில் சிவஞானபோதம் நவையறச் சிவணி-செங்காந்தள் மலர்கள்போலச் சிவந்து விளங்குகின்ற அழகிய கையிற் 'சிவஞானபோதம்' என்னும் மெய்கண்டநூலைக் கற்பாரது குற்றம் நீங்கும்படி ஏந்தி, பழுதுஅறு மாணவர் குழுவொடுசூழ-குற்றமற்ற மாணாக்கர்கள் ஏனைத் தகுதியுள்ள அன்பர் கூட்டத்துடன் சூழ்ந்திருக்க, வான்கதிர் மண்டிலம் ஈங்கு வந்ததுபோல் திருவொடு விளங்கும் உருகுபொன் தவிசில்-வானத்தின்கண் உள்ள ஒளிமண்டிலமே இங்கு இறங்கிவந்தாற் போல மேன்மையுடன் விளங்குகின்ற உருகாநின்ற பொன்னின் ஒளிவாய்ந்த இருக்கையில், கல்மனம் உருக்கும்

காண்தகு கோலமொடு-கல்லொத்த வன்னெஞ்சையும் உருக்குகின்ற காண்டற்குத்தக்க திருக்கோலத்துடன், என்மனம் உருக்கி எழுந்தினிதருளிய-ஏகழையேனது உள்ளத்தையும் உருக்கி இனிதெழுந்தருளிய, சோமசுந்தர குரவனைக் காணூஉ-சோமசுந்தர தேசிகனைக் கண்டு, செய்குவது அறியேன் மெய்தடுமாறி நிலம்படவீழ்ந்து கலங்கிநிற்ப-செய்வது தெரியேனாய் உடம்பு விதிர்த்து நிலத்திற் பொருந்த விழுந்து வணங்கி அஞ்சி நிற்ப;

'பொழிநீறு' அருள்பொழியுந் திருநீறு; விழிமணி, விழியாகிய மணி, ஆவது 'அக்கமணி' யென்பது. 'சேந்து', சிவந்து; இதற்குச் செம்மை, முதனிலை.

'நவையற' வென்றது, 'குற்றம்நீங்க' என்னும் பொருட்டு; குற்றமாவது மலம் மாயை வினை யென்னும் மூன்றன் சேர்க்கையா லுயிர்கண் மாட்டு உண்டாவது; 'நவை' குற்றமென்னும் பொருட்டாதல், "அருநவை ஆற்றுதல்இன்று" என்னும் நாலடியாரிற் (உ௯௫) காண்க.

'சிவஞானபோதம்' என்பது 'சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தம்' நிறுவும் மெய்கண்டநூல்.

'சிவணல்', கையிற் பொருந்தவைத்தல்; ஆவது 'ஏந்தல்' என்னும் பொருட்டாம்.

வான்கதிர் மண்டிலம்-சூரியமண்டிலம், அஃதிந்நிலத்து இழிந்தாற் போல் எழுந்தருளிய சோமசுந்தர குரவனெனக்கூட்டுக.

உருகாநின்ற பொன் ஒளி மிகுதியுமுடைமையின் பொன்மினுக்குப் பூசிய தவிசுக்கு அஃது அடைமொழியாயிற்று.

'கன்மனம்' 'என்மனம்' என்பவற்றில் இழிவு சிறப்பும்மை தொக்கது. காணூஉ, செய்யூவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; அறியேன், முற்றெச்சம்.

(௧அசு-௧௯உ) யாரையோ எங்கள் அறுமுகத்து ஐயன் தந்ததோர் அருளின் வந்தனைபோலும்-நீ யார் எங்கள் ஆறுமுகக் கடவுள் அளித்ததோ ரருளினால் இங்கு வந்தனைபோலும், நல்லை நல்லை-நீ நன்னிலையுடையை நன்னிலையுடையை, எல்லையில் காலம் அழியாப் பேற்றின் நிலையினை-அளவுபடாத காலம் அழியாப்பேற்றுடன் நிலையாக வாழ்வை; விழுமியை-சிறப்புடையை; செவ்வியை பெரியை ஒளவியம் இலை-செம்மையுடையை பெருமையுடையை அழுக்காறு

முதலிய தீய இயல்புகளிலே, என்று இனியன பலவும் பனிவரக் கிளந்து-என இனியவான சொற்கள்பலவும் உள்ளங் குளிரும்படி இனிமையாய்ச் சொல்லி, தன் மலர்க்கை என் புன் தலைச் சேர்த்தி-தமது மலரனைய திருக்கையை எனது எளிய தலைமேல் வைத்து;

மலர்க்கையைத் தலையிற் சேர்த்தல், தன்கண் நிறைந்த அருளாற்றலை மாணுக்கனுக்கு உய்த்து அவன்றன் உடல் உயிர்களைத் தூய்மைசெய்தற் பொருட்டு ஆசிரியன்செய்யும் அருள்வயமான அறிதுயில்முறை; இதனைச் சமயநூல்களுள் 'தீக்கை' யென்ப.

(கககூஉ—உ0எ) புலப்பட-விளங்கும்படியாக, நீயே உடம்பும் பொறியும் கடம்படுகருவியும் அறிவும் வளியும் அல்லை-உயிராகிய நீ உடம்பும் ஐம்பொறியும் அவ் வைம்பொறிகளாகிய காட்டுவழிச் செல்லும் அகக்கருவிகள் நான்கும் அறிவும் உயிர்ப்பும் அல்லை; அறிவாய்ச் செறியும் பெற்றியை-அறிவியற்கையுடையையாய் யாதொன்று பற்றின் அதன் வண்ணமாய் நிற்குந் தன்மையை; மற்று அவை அறியாப் பண்பின-சொன்ன அவையெல்லாம் அறியாத தன்மையன; அனையையாயினும் முன்பே படலம் மூடிய கண்ணின் மிடைபடு மாசு பொதிந்த சீர்மையை-நீ அங்ஙனம் அறிவியற்கை உடையையாயினுந் தொன்றுதொட்டே படலம் மூடிய கண்களைப்போற் செறிகின்ற அறியாமையாகிய கறை மூடிய இயல்பினை, வீசிய ஒளிப் பிழம்பாகி வெளிப்படு முருகன் ஆனது சுரந்த அருளினனாகலின்-ஆனல் இயற்கையே வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவொளிப் பிழம்பாய் வெளிப்படு முருகப்பெருமான் ஒழியாது ஊற்றெடுக்கும் அருளுடையனாதலால், நின்னைமறைத்த துன்னிருள் துரந்து தன் அருட்பொலிவால் நின் அறிவு கொளீஇ-நின்னை இயற்கையே மறைத்த செறிந்த மலவிருளை ஓட்டித் தன் அருள்விளக்கத்தால் நின் அறிவை விளக்கி, அருகா இன்பம் தருதற்பொருட்டு-அம்முகத்தால் நினக்குக் குறையாத பேரின்பத்தைத் தரும்பொருட்டு, மெய்நிலை இருத்தி மாசு போக்கித் தன் நிலை நினக்குத் தந்தனன்—செம்பொருள் காணும் மெய்யுணர்வு நிலையில் நின்னை இருத்தி நினது மலவழுக்கைக் கழித்துத் தனது திருவடிப் பேரின்பநிலையை நினக்குக் கொடுத்தருளினன்; கோடி-நீ அதனைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக; என்று உறுதி கூறி விடுப்பத் தேறிப் பன்னிருகையன் முன்னர் எய்தி-என்று உயிர்க்குறுதி பயப்பன அறிவுறுத்து விடுப்ப அவ்வாற்றால் உள்ளங்

தெளிவடைந்து பன்னிரு திருக்கைகளையுடைய முருகப்பெம்மான் திருமுன் அடைந்து;

புலப்படக் (கக௨) கூறி (உாக) என இயைத்துக் கொள்க.

கடம்படல்-நெறிச்செல்லல், கடம்-காட்டுநெறி; "கடம்பல கிடந்த காடுடன்கழிந்து" (காடுகாண், கூ) என்பது சிலப்பதிகாரம்; ஐம்பொறிகளினூடு தன்வயமின்றிச் செல்லும் மனவறிவு பலவாற்றானும் அலைக்கப்படுதலின் ஐம்பொறிகள் காடாகக் கருதப் பட்டன. வளி-உயிர்ப்பு, மூச்சு.

'மற்றவை' யென்றன: உடம்பு ஐம்பொறி அகக்கருவி வளி முதலியன. 'மாசு' ஆணவமலமென்னும் அழுக்கு; 'வீசிய' ஒளி வீசிய; அதாவது ஒளிவிளங்கிய வென்றற்கு. 'வினையினீங்கி விளங்கிய' வென்பது கருத்து.

'துன் இருள்' செறிந்த ஆணவ வல்லிருள்; ஆணவமலம் அறியாமை பயத்தலின், இருளெனப்படுவது மரபு; "துன்னிருளை" என்னுந் திருவாசகத்திற் (சிவபுராணம்) போல. 'துரந்து' ஓட்டி; "என்னுடை யிருளை ஏறத் துரந்தும்" (கீர்த்தித் திருவகவல்) என்று மணிவாசகப்பெருமான் இப்பொருளிலேயே அருளிச் செய்தல் காண்க; புறநானூற்றிலும் (௪௪) "முன்பு துரந்து சமந் தாங்கவும்" எனப்போந்தது.

'எம்நிலை' யென்றது, எமது சேர்க்கையில் என்றற்கு. கோடி, கொள் பகுதி; தேறி, தெளிந்து, கலங்கிய உள்ளம் தெளிந்தென்க.

இப்பகுதியிற் சைவசித்தாந்தநுட்பங்கள் மிக அழகாகத் தெளித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

(௨0அ-௨௩௧) இமையம்பூத்த பனிசெழு சுனையில் அமையாது ஆடிய உமைதரு புதல்வோய்-இமைய மலையின்கண் விளங்கிய குளிர்ச்சிபொருந்திய நீரூற்றில் தோன்றி அவாஅடங்காமல் விளையாடிய உமைப்பிராட்டியார் தந்த குழந்தாய், எரிவிழித்து இமைக்கும் திருநுதல் தந்தைக்கு ஒருமொழிவிரித்த தெருளுறும் உணர்வோய்-தீக்கண் திறந்து ஒளிவிடும் அழகிய நுதலையுடைய தந்தையாகிய சிவபெருமானுக்கு ஓமெனும் ஒருமொழிப்பொருளை விரித்தறிவுறுத்த தெளிவு மிக்க பேரறிவுடையோய், வானோர் உறுகண் தீர்ப்ப மேல் ஓர் ஐவடிவேலைக் கையினில் எடுத்தோய்-தேவர்களுடைய துன்பங்களை நீக்கும்பொருட்டு முன்னொருகால் ஒப்பற்ற தகட்டுவடிவினை

யுடைய கூரிய வேலைக் கையினில் ஏந்தியோய், வேந்தன் தந்த வந்துஎழில் செல்விக்கு வரைபுரை மார்பம் வரையாது அளித்தோய்-தேவர்கோன் ஈந்த மிக்க அழகினையுடைய புதல்வியாகிய தெய்வயானைக்கு நினது மலைபோன்ற மார்பாற் றழுவும் இன்பத்தை அளவுபடாமல் உதவியோய், குன்றவர் வளர்த்த பொன்திகழ் வள்ளிக்குக் கொழுகொம்பு ஆகிய விழுமிய தோளோய்-குன்றத்துறைவாரான குறவர்கள் எடுத்துவளர்த்த-அழகு விளங்கிய வள்ளியம்மையாகிய பூங்கொடிபோல்வாளுக்குக் கொழுகொம்பாய்நின்ற சிறந்த தோள்களை யுடையோய், அரும்தமிழ்க் கீரனைப் பொருந்திக் காத்தோய்-அரிய தமிழ்நலம்வாய்ந்த நக்கீரதேவரை அணுகிக் காத்த பெம்மானே, எம்மனோர்க்கு எளிவந்த செம்மையாள-ஏழையேன் போன்றார்க்கு எளிதில் எழுந்தருளிவந்த செம்மையுடையோனே, ஒருவ-ஒரு முழுமுதலோனே, சிறுவ-இளையோனே, கருமயில் முருக-நீலமயிலை ஊர்தியாகஉடைய முருகப்பெருமானே, மறைமுடிதன்னில் நிறை திரு உருவினை-திருநான் மறைகளின் முடியில் நிறைகின்ற சிறந்த உருவுடையை, கண்ணும் உணர்வும் கதுவாப் பெற்றியை-கண்ணுங் கருத்தும் அணுகிப் பற்றவியலாத பெருந்தன்மையுடையை, ஐம் பெரும்பூதமும் ஆகின்றனை-மண் முதலான ஐம்பெரும் பொருள்களும் புணர்ந்துநின்றனை, உலகுநின் உருவே-அவ்வைம் முதற் பொருள்களின் கலவையான இவ்வுலகம் நினக்கு உருவாயுள்ளது, ஒளிகள் நின் விழியே-ஞாயிறுந் திங்களுந் தீயுமான ஒளிகள் நினக்குக் கண்களாயுள்ளன; அலகிலாச் சமயத்து அவ்வவர் தமக்குக் பல வேறு உருவில் நிலவுனை நீயே-எண்ணிலாச் சமயங்களையுடைய அவ்வச்சமயத்தார்க்கும் பலவேறு வகையான திருவுருவங்களில் விளங்குகின்றனை நீயே, ஆறு நின் முகம்—ஆறு நின் திருமுகமாம், ஐந்து நின் வடிவு-மண்முதலாக ஐம்முதற் பொருள்களும் நின் உருவாகும், நான்கு நின்மொழி-திருநான்மறைகளாகிய நான்கும் நின் திருமொழிகளாகும்; மூன்று நின் கண்-மூன்று நின் கண்களாகும், இரண்டு நின் துணை-வள்ளி தெய்வயானையென இருவர் நின் வாழ்க்கைத்துணைவராவர், ஒன்று நின் வேல்-ஒன்று நின் வேலாகும், மருண்ட உணர்வொடு மாட்சிமை எய்தா முருடனேற்கும் திருவருள் தருனை-மயங்கிய அறிவொடு அருட்டன்மை அடையமாட்டாத முரட்டுத்தன முடையேற்குந் திருவருள் தருகின்றனை;

'பூத்த', இங்கு 'விளங்கிய' வென்னும்பொருட்டு; "மீனூரம் பூத்த வியன்கங்கை நந்திய" என்னும் பரிபாடலிற் (கசு, கூசு) போல. சிறுமகார் நீரில் அவாவடங்காமல் விளையாடுதல் இயற்கையாகலின் 'அமையாது ஆடிய' வென்றூர். 'எரி' ஆகுபெயரால் நெற்றிக்கண்ணை உணர்த்தும்; இமைத்தல்-ஒளிவிடல், திவாகரம். 'ஒருமொழி', 'ஓம்' என்பது, அஃது ஆகுபெயராய் அதன் பொருளை உணர்த்திற்று; இஃது "எண்ணி யுருகும் குருநாதன் என்பால் உரைத்த ஓர்மொழியே" எனப் பட்டினத்தடிகளும் அருளிச்செய்தனர். உறுகண்-துன்பம்; ஆவது தேவர்கட்குச் சூரனுல் விளைந்த துன்பம் என்க.

ஐம்மை-தகட்டுவடிவு, திவாகரம்.

வடிவேல்-வடித்துக் கூர்மையாக்கியவேல்; முருகப்பிரான் கையது வடிக்கப்பட்ட தன்றாயினும், வேல் என்னும் பெயரொப்புமை பற்றி அவ்வா றடை கொடுத்தார்; பிள்ளையாரது கைவேல் அருள் வடிவினது; "உபாங்கமெல்லாந் தானருள்" என்றூர் சிவஞான சித்தியாரிலும் (க, சஎ). தேவர்கட்கு வேந்தன், இந்திரன்.

'வள்ளி' யென்பது 'ஒரு கொடி' யெனவும் பொருள்படுமாகலின், அதுகண்டு அடிகள் 'கொழுகொம்பு' எனத் தந்துரைத்த அழகு இங்கு நினைவுகூர்ந்து மகிழற்பாலதாகும். எனவே 'வள்ளி' யென்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வள்ளியம்மை யென்னும் பூங்கொடி போல் வாளுக்' கென உரைகூறி மகிழ்கவென்பது. தெய்வயானை அம்மைக்கு 'மார்பம் அளித்தோய்' எனவும், வள்ளியம்மைக்குக் "கொழுகொம்பாகிய தோளோய்' எனவும் அருளிச்செய்த குறிப்பு, தெய்வயானையைப்போ லல்லாமல் வள்ளியம்மையைக் களவினுல் வேட்ட வேறுபாட்டுண்மை விளங்கவைத்தற் பொருட்டெனக.

கருமை, இங்கு நீலநிறம் உணர்த்தும். மறைமுடி, வேதத்தின் முடிந்த கருத்து. அலகு-அளவு. 'உருவினை' என்பதில் 'ஐ' முன்னிலை விகுதி; 'நிலவுநை', நகரம் பெயரிடைநிலை; 'தருநை' என்புழியும் அது. 'முகமே' முதலானவற்றில் வரும் ஏகாரங்கள் அசை. மருண்ட உணர்வுடையார் எய்தா மாட்சிமையாவது இறைவனது அருட் டன்மையேயாகு மாகலின், அங்ஙனம் உரை கூறப்பட்டது.

(உ ந கூ-உ ந டு) என்று யான் அறி அளவையின் ஏத்த-என்றிங்ஙனமெல்லாம் யான் தெரிந்தவரையில் வழுத்த, தான் உவந்து

குறிப்பு அரும் இன்பத்துப் பிறக்கினன் எனை-அப்பெருமான் மன மகிழ்ந்து சுட்டியுணர்தற்கரிய பேரின்பத்தில் உயர்த்து வைத்தனன் என்னை, அதுமுதல் இன்பம் ஆர்ந்து அங்கு இருத்தல் அல்லது துன்பம் என்பது அறியேன்-அதுமுதலாக இன்பம் நுகர்ந்து அவன் திருவடிக்கண் வாழ்ந்திருத்த லல்லாமல் துன்பமென்பது சிறிதும் அறியேன்;

தான், பெருமான்; இறைவன்றரும் பேரின்பத்தை இன்ன தென்று குறித்துக்கூறல் இயலாததாகலின், 'குறிப்பரும் இன்பம்' எனப்பட்டது. என்றது, அவன் சுட்டியுணரப்படா னென்பது கருத்தென்க.

'பிறக்கினன்', பிறவினை; 'உயர்த்து வைத்தனன்' என்பது பொருள்; 'பிறங்கல்', உயர்தல்; "பெருமை பிறங்கிற் றுலகு" என்னுந் திருக்குறளிற் (உஉ) போல; ஆர்தல்-நுகர்தல்.

(உஉ௫-உசக) அன்பொடு நீயும் அவன்வயின் செலினே பாய் அருள் ஒருவந்தம் தருநுவன்மன்ற-உள்ளன்பொடு நீயும் அப் பெரு மான்பாற் சென்றால் அவன்றன் பெருகிய திருவருளை உறுதியாய் நினக்குத் தந்தருளுவான் மிகவும் நின்னை அணுகி, தலைப்பெயல் மாரியின் மருவந்து மலைப்படு தீர்த்தம்—கார்காலத்துவக்கத்திற் பெய்யும் பெரு மழையினாற் பொருந்தி மலை முகட்டி லுண்டாகும் அருவி வெள்ளம், பைம் நிறப் பீலியும் செம் நிறத் துகிரும் வேழ மருப்பும் காழ் அகில் துணியும் ஒருங்கு வான்றி மருங்கு விரைஇக் குண்டு கண் படுகரில் மண்டி நிறைந்தாங்கு-பசுமையான நிறம் வாய்ந்த மயிற்றோகையும் சிவந்த நிறம் வாய்ந்த பவளமும் யானைகளின் வெண்ணிறமான கொம்பும் அகக்காழ் உள்ள அகிற்கட்டைகளின் துண்டும் ஒன்றாக வாரிக்கொண்டு அம்மலையின் பக்கங்களில் விரைந் தோடி வீழ்ந்து ஆழமான இடத்தையுடைய பெரும்பள்ளங்களில் மிக்குச் சென்று நிறைந்தாற்போல், அவலக் கவலையும் உவலைச் சுவை யும் முரணுறு அறிவும் திருகியசெருக்கும் முதலறப் பெயர்த்துச் சிதையாது ஒடி அன்பின் நிறைந்த இன்ப வெள்ளத்து-வறுமையா லுண்டான கவலையும் உலகப் பொய்நுகர்ச்சியும் மாறுபடுகின்ற தீய அறிவும் முறுகியசெருக்கும் அடியோடு இல்லையாம்படி நீக்கி இடை யில் அழியாமற் சென்று அன்பினால் நிறைந்த இன்பமென்னும் வெள்ளத்தின்கண், பழியயக் கழும்பொடும் விழுமிதின் துவன்றி

எழுலகு அழியினும் அழியாது ஊழி ஊழியும் வாழ்மதிசிறந்தே பழிக்கப்படாத சுற்றத்தாருடன் சிறப்பாய் நிறைந்திருந்து எழுலகம் அழிந்தாலும் அழியாமல் ஊழிஊழிகாலமும் எல்லா நலங்களும் மிகுந்து வாழ்வாயாக வென்பது.

'நீயும்' என்றது, எதிர்ப்பட்ட புலவரை; பாய்அருள்-பெருகிய திருவருள்; ஒருவந்தம்-உறுதி; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல்,

"வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோல னாயின்
ஒருவந்தம் ஒல்லைக் கெடும்"

என்னுந் திருக்குறளால் (நசுஉ) தெளிவாய்ப் பெறப்படும். 'மன்ற' தெளிவுப்பொருளது; "மன்றவென்கிளவி தேற்றஞ்செய்யும்" என்பது தொல்காப்பியம் (சொல். உகூஎ). மருவால்-மருவல்; ஆவது அணுகலென்க. அணைத்தல், கிட்டல், கலத்தல், பொருந்துதல் முதலியவற்றிற்கெல்லாம் இதனைப் பொதுச்சொல்லாக உரைப்ப; தலைப்பெயல் மாரியின் மருவந்து மலைப்படுநீத்தம், எனக் கூட்டுக.

பீலி-மயிற்றோகை; "பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும்" என்பது திருக்குறள், சஎரு. குண்டு-ஆழம்; படுகர்-பள்ளம், நீவாசும்.

துணி-துண்டு. வரன்றல்-வாருதல். மண்டி-மிக்குச்சென்று, "கடற்படை குளிப்பமண்டி" (புறநானூறு, சு) என்பதனுரையைக் காண்க.

அவலம்-மிடி, வறுமை; "கெடுகநின்னவலம்" பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௬அ.

'உவலைச்சுவை' யென்றது, இங்கு உலகப் பொய்நுகர்ச்சியை; உவலை-பொய்; "உவலைச்சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம்" (திருவாசகம், திருத்தெள்ளேணம், கஎ) என்புழிப்போல. பொய்நுகர்ச்சியாவது 'பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும்' (திருக்குறள், மெய்யுணர்தல், க.) உணர்ச்சியானுதும் நுகர்ச்சியென்க. இங்ஙனம் ஒன்று கிடக்க ஒன்றான நிலையற்ற மெய்யல்லாச் சிறுநுகர்ச்சி இங்கு உவலைச் சுவையென்னுந் தொடராற் சுட்டியுரைக்கப்பட்டமை பெரிதும் இன்பம் பயப்பதாகும்.

திருவருள் நோக்கத்திற்கு மாறுபட்ட அறிவு என்றற்கு 'மாணாறு அறிவு' என்று அருளிச் செய்யப்பட்டது. திருகிய செருக்கு-மிகுதியான அல்லது முறுகிய செருக்கு, "கடுங்கதிர் திருகலின்" சிலப்பதிகாரம், கஉ, க.

கடம்பு-சுற்றத்தார், (புறநானூறு, கரு). துவன்றி-நிறைந்திருந்து. "இளையரும் முதியருங் கிளையுடன் துவன்றி" (பெரும்பாணாற்றுப்படை, உசுஅ) என்பதன் உரையைக்காண்க. (உஅ)

காப்புக் கைம்மிக்குக் காமம் பெருகி யுரைத்தல்

சிறந்த பொருளொற்றிச் செவ்வே ளிவரை
மறந்திங் குயிர்வாழ மாட்டோம்—பறந்தோடித்
திண்டோ டழுவுவ மின்றேற் செழுவரையைக்
கண்டேறிக் கீழ்விழுவங் காண்.

(இ-ள்) சிறந்தபொருள்-ஏழையேன் உயிர்க்குச் சிறந்தபொருள், ஒற்றிச் செவ்வேள்-திருவொற்றிநகரில் எழுந்தருளியிராநின்ற முருகப் பெருமானே யாவர், இவரை-இப்பெருமானை, மறந்து இங்கு உயிர்வாழ மாட்டோம்-மறந்து இவ்வுலகில் உயிர்வாழமாட்டோம், பறந்தோடித் திண்தோள் தழுவுவம்-விரைந்துசென்று அவரது வலிய தோளைத் தழுவுவோம், இன்றேல்-அங்ஙனம் அது கூடாதாயின், செழுவரையைக் கண்டு ஏறிக் கீழ்விழுவம்-ஒரு பெரிய மலையைக் கண்டு அதன் உச்சியில் ஏறிக் கீழேஉருண்டு விழுந்து உயிர் துறப்போம்;

'சிறந்தபொருள் ஒற்றிச் செவ்வேள் இவரை மறந்து இங்கு உயிர்வாழ மாட்டோம்' என்பதன் கருத்து,

"என்னி லாரு மெனக்கினி யாரில்லை
என்னி லும்மினி யாவெரு வன்னுளன்
என்னு ளேயுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்
கென்னு ளேநிற்கு மின்னம்ப ரீசனே"

என்னும் அப்பரடிகள் தேவார (திருவின்னம்பர், திருக்குறுந்தொகை, க) அருண்மொழிக் கருத்தோடு ஒத்துநிற்றல் நினைவுகூரற்பாற்று.

'செவ்வேள்' சிவந்த நிறத்தினையுடைய வேள் என முருகப்பிரான் மேல் நின்றது; வேள்-காமன்; மாட்டோம், தழுவுவம், விழுவம் எனப் பன்மையாக வந்தது, தலைவி தன்னையொத்த ஏனைக் கற்புடை மகளிரையுஞ் சேர்த்துக் கூறியவாறும்; அல்லது அவள் தன்னைத் தன்மைப் பன்மையில் வைத்துக் கூறினளென்றலும்

ஒன்று. 'பறந்து' என்றது, விரைவுக் குறிப்பு; செழுவரை, வளமான மலை. ஆவது உயர்ந்தமலை யென்றற்று; காண், முன்னிலையசை.

இது, செவிலித்தாய் முதலியோரது காவலிற் சிறைப்பட்டுள்ள தலைவி காமம்பெருகித் தனது கற்புடைமை உரைத்தவாறும். தன் னிலைமையைப் பிறாறியவொட்டாதபடி எவ்வளவு அடக்கினும் தன்னுள்ள நிகழ்ச்சியால் அஃது அடங்காது வெளிப்படுதலை இனைய இடங்களிற் 'கைம்மிகல்' எனப்படும். "கைம்மிகல் நலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்தல்" (பொருள், உகூ) என்னுந் தொல்காப்பியத் தானும் அதன் உரையானும் இது தெளியப்படும். (உக)

அடியுறையிடுதல்

'அடியுறை யிடுத'லாவது, திருவடிக்காணிக்கை செலுத்துதலென்க.

காணப் பெறுததொர் காட்சியை யேனுங் கசிந்தவன்பாற்
பேணப் பெறுமுக் கருவியிற் காண்பர் பிறங்குமொற்றி
வாணப் பெருந்தகை யென்பது கொண்டு வழங்குமன்பாற்
பூணப் பெறுமிந்த மும்மணிக் கோவையுன் பூங்கழற்கே.

(இ-ள்) காணப் பெறுததோர் காட்சியையேனும்-எனை எவ்வாற் றானுங் காண்டற்கியலாததோர் அரிய தோற்ற முடையையே யாயி னும், கசிந்த அன்பால்-நெகிழ்ந்த உள்ளன்பினால், பேணப்பெறும் முக்கருவியின் காண்பர்-போற்றப்படுகின்ற நினைவு சொற் செயல் என்னும் மூன்று கருவிகளாலும் நின்னைக் காணும் பெருந்தவமுடை யோர் நின்னைக்காண்பர், பிறங்கும் ஒற்றி வாணப் பெருந்தகை என் பது கொண்டு-விளங்கும் திருவொற்றிமாநகரில் திருக்கோயில் கொண்டுவாழும் பேருட்டன்மையுடைய பெருமானே! என்னும் அக் கருத்தை உட்கொண்டு, வழங்கும் அன்பால்-ஏழையேன் தேவரீ ருக்கு அடியுறையாக வழங்கும் உள்ளன்பினால், பூணப்பெறும் இந்த மும்மணிக்கோவை உன் பூங்கழற்கே-தேவரீர் அணியப்பெறும் இந்த 'மும்மணிக்கோவை' யென்னும் நூல் நும் அழகிய திருவடிகட்கு என்பது.

பேணல், இங்குப் பாதுகாத்துப் போற்றுதல் என்க; என்றது, அன்பு நெறியினின்றும் பிறழாதபடி காத்துப் போற்றுதலென்பது. வாணர், வாழ்நர் என்பதன் திரிபு. 'பெருந்தகை' யென்றது, வழங்கு

வார் எவராயினும் அவரது அன்பினையுன்னி அதனை ஏற்கும் பெருந் தன்மையுடையா னென்றற்கு. 'மும்மணிக்கோவை' இந்நூலின் பெயர்.

சாலவும் அரியையாயினும் அன்பினால் எளியையாதல்போல் இம் 'மும்மணிக்கோவை' யென்னும் நூலை நீ பூண்டருளுதல் இசையாதேனும், அன்பினால் வழங்குதலின் நீ அதனை ஏற்று அணிந்தருளுதல் கூடும் என்று உரைத்தருளியவாறும். அன்பிற்கொன்றுமே எல்லாம்வல்ல இறைவன் எளியனும் உண்மை, ''யாவராயினும் அன்பரன்றி அறியொணா மலர்ச்சோதியான்'' (திருவாசகம், சென்னிப் பத்து, க) என்னுஞ் செந்தமிழ் அருளுரையால் இனிது தெளியப் படும். (௩௰)

திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவையுரை
முற்றும்.

திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவையுரையின் சொற்பொருட்குறிப்புகள்

அ

அகக்கருவிகள் நான்கும் ஐம்பொறி வழிச்செல்வன, ௨௫௬.

அகக்கருவி புறக்கருவிகள் அவாவின்றி நிகழுமுறைமை, ௧௭௬.

அகநானூறு மேற்கோளுரை, ௩௦, ௧௯௭.

அகம்-உள், ௪௬, ௨௫௩.

அகவழிபாடு இன்னதென்பது, ௧௯௧-௨; ௧௭௪-௬.

அகழ்தல்-தோண்டல், ௧௨, ௧௦௭.

அகன்று-பரந்து, ௨௦, ௧௪௭.

அகில்-இது வழுவழுப்பானது ௨௧, ௧௪௯; அகிற்கட்டை, ௪௯, ௨௬௦.

அகில்நெய், ௨௧, ௪௪, ௧௪௯, ௨௪௭.

அசைதல்-தழைத்தல், ௩௨, ௨௦௪.

அங்கு-அப்பக்கம், ௩௪, ௨௧௧.

அங்கை-அழகிய கை, ௪௭, ௨௫௪.

அசும்புற-துளிக்கும்படி, ௩௬, ௨௧௭.

அசும்பு-துளி, ௨௧௮.

அசை, ௯௨, ௧௦௨; ௧௦௪, ஆல்; ௨௨௩, மற்று.

அசைஇ-உடுத்து, ௩௨, ௪௪, ௨௦௩, ௨௪௪; உலாவி, ௩௮, ௨௨௪.

அசைநிலை, ௧௧௫, மன், ஓ.

அசையினை-இருந்தனை, ௧௦, ௧௦௦.

அஞ்சல்-அஞ்சுதல், ௪௫, ௨௫௦.

அஞ்சும் அடக்கடக் கென்பதன் கருத்து, ௧௭௬.

அஞ்சுவரு-அஞ்சுதலுள்ள, ௪௪, ௨௪௪.

அஞ்ஞையர்-அம்மையர், ௨௪, ௧௬௪, ௧௬௫.

அட்டி-அப்பி, ௪௬, ௨௫௨.

அடக்கமும் பொறுமையும் வேறு வேறாதல், ௧௭, ௧௩௦.

அடி-காலின்கீழ், ௩௨, ௨௦௪; எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாவது.

அடிசில்-சோறு, ௪௬, ௨௫௩.

அடியார்க்கு நல்லார், ௫௯, ௬௦, ௭௨, ௯௪, ௧௬௪, ௨௦௪, ௨௨௪, ௨௪௬, ௨௪௭; சிலப்பதிகார உரையாசிரியர்.

அடியார்க்கு நாளுங் கோளும் நல்லன, ௯, ௯௪.

அடியுறையிடுதல்-திருவடிக்காணிக்கை செலுத்துதல், ௫௦, ௨௬௩.

அடு-கொன்று, ௩௪, ௨௦௯.

அடுக்கம்-சாரல், ௩௬, ௨௧௮; மலைச்சாரல்.

அடுக்கு, பன்மைப்பொருள், ௭௧.

அடுதல்-சமைத்தல், ௧௯, ௧௪௨.

அடும், ௧௫, ௧௨௧.

அடுவழி-சமையல் செய்யும்பொழுது, ௪௩, ௨௪௩.

அணி-அழகிய, ௩௭, ௨௨௩.

அணிந்து-பூட்டி, ௪௬, ௨௫௨.

அணிந்தும் பூசியும் விளையாடியும்

வீண்நாள் கழிப்போரும் பலர், ௨௨, ௧௫௩.
அணில், ௩௭, ௨௨௧.
அணிலின்முதுகு, வரிகளுள்ள வெள்ளரிக்காய்களுக் குவமை, ௩௭, ௨௨௧, ௨௨௨.
அணை-கட்டில், ௪௫, ௨௪௮.
அணைய-எழுந்தருள, ௨௫, ௧௬௯.
அத்துச்சாரியையின்றி வந்தது, ௨௫, ௧௬௮, மணக்கு.
அதர்-வழி, ௬, ௭௯.
அதள்-தோல், ௮, ௮௯.
அதற்புறம்-௧௦, ௧௭௦; அதன்பிறகு, ௯, ௯௨.
அதா அன்று, ௩௭, ௨௨௨.
அதிகன்-ஒரு வள்ளல்; ஔவைக்கு நெல்லிக்கனி ஈந்தவன்; ௪௨, ௨௩௧. அதனைப் பாதள உலகி லிருந்து பெற்றவன்.
அதிர்தல்-இடித்தொலித்தல், ௪௪, ௨௪௬.
அந்தணர் வைகறையில் நீராடல், ௨௩, ௧௬௨.
அப்பர், ௬௧.
அம்-அழகு, ௩௯, ௨௨௬.
அம் கை-உள்ளங்கை, ௪௬, ௨௫௦- இதன் இலக்கணம், ௨௫௦-௧.
அம்மை-அருள், ௯௨.
அமண்-சமணசமயம், ௨௮, ௧௮௬.
அமணர், ௮, ௮௯.
அமர்-பொருந்திய, ௩௯, ௨௨௭, ௨௨௮; போர், ௪௧, ௨௩௨.
அமர்த்த-மாறுபட்ட, ௧௫, ௧௨௩.
அமர்தல்-விரும்புதல், ௮, ௮௮; இருத்தல், ௨௧, ௧௫௧, ௧௫௨; பொருந்துதல், ௨௫, ௧௭௦; பொலிவுடனிருத்தல், ௩௬, ௨௧௬.
அமர்வன்-திகழ்வன், ௩௪, ௨௦௯.
அமளி-படுக்கை, ௨௧-௧௪௯.
அமிழ்தைத் தமிழாக்கியது, ௧௦, ௯௬.
அமிழ்தம், மகளிர் கிளவிக்கு உருவகம், ௩௯, ௨௨௭, ௨௨௮.
அமுது-பால், ௧௦, ௯௫
அமைத்தகை, அருள்தருகை, ௧௬௪.
அமைந்து-நின்று, ௪௨, ௨௩௮.
அமையாது-அவா அடங்காமல், ௪௮, ௨௫௭.
அமைவு-பொருத்தம், ௪௩, ௨௪௨.
அயர்தல்-ஆடுதல், ௧௨, ௧௫, ௧௦௭, ௧௧௮; செய்தல், ௪௩, ௨௪௨, ௨௪௩.
அயர்ந்து-செய்து, ௨௫, ௧௬௯, ௧௭௦.
அயிர்-நுண்மணல், ௨, ௫, ௫௭, ௭௬.
அயில்-வேல்; கண்ணுக்குவமை, ௧௫, ௧௨௩.
அரக்கன், பொருப்புக்குவமை, ௧௧, ௧௪௪.
அரக்கு-சிவப்பு, ௩௧, ௧௧௮.
அரம் பொரு-அரத்தால் அராவப் பட்ட, ௨௪, ௧௬௪.
அரி-செவ்வரி, ௪, ௭௦.
அரிதின்-கடுமையாக, ௨௬, ௧௭௭.

அரிமா-சிங்கம், கரு, கஉ0.
அரிய-உயர்ந்த, ச, சுஅ.
அரியணை-சிங்கக்கட்டில், சரு, உசஅ
அரியதெனத் தெரிந்ததைப் பெரியவர்க்களித்தல்; சஉ, உகூகூ; நெல்லிக்கனி ஈந்தமை.
அருகா-கெடாத, க0, க00; குறையாத, சஅ, உருசு.
அருகிய அறிவு-குறுகிய அறிவு, கச, ககரு.
அருஞ்சுவை-மிக்க சுவை, எ, அ0.
அருட்கடல், அருட்டன்மை நிரம்பிய கண்களுக்குவமை, கூக, ககூகூ.
அருட்டன்மை மருண்ட உணர்வுடையோர்க்கு எட்டாது. சகூ, உருஅ; உருகூ.
அருணகிரிநாதர்-திருப்புகழ் அருளிச்செய்தவர், உஅ, கஅரு.
அருணந்தி சிவம், சுகூ.
அருணிலைபெறுத லரிதெனமொழிதல், உரு, கசுகூ.
அருணிலையுரைத்தல், ககூ, கசக.
அருணிலை வியத்தல், கசு, கஉச.
அருத்தல்-ஊட்டுதல், எ, அக.
அருந்த-பருக, உ0, கசரு.
அருந்தி-கௌவி விழுங்கி, கூஅ, உஉரு.
அரும்பு-முகையாந்தன்மை, கூஅ, உஉச.
அருமை, மிகுதிமேற்று, எ, அக.
அருமைசெய்தயர்ப்பத் தலைவி கூறல், கச0.
அருவப்பொருள்-உருவமில் பொருள், கூசு, உஉஅ.
அருவி, மலைக்குஆடை, ககூ, கசச.
அருள்தரவேண்டல், கூச, உக0.
அருளியல்புரைத்தல், ச-சுகூ.
அரை-அடிமரம், கசகூ.
அல்லாந்து-மகிழ்ந்து, சஎ, உருகூ, உருச.
அலகிலா-எண்ணிலா, சஅ, உருஅ; அலகு-அளவு, உருகூ.
அலகு-அளவு, கஎ, உரு, ககூரு, கஎ0.
அலர-மலர, உஅ, கஅஅ.
அலவன்-நண்டு, எ, அக; ஆண் நண்டு.
அவர்-அவ்வியல்பினோர், சகூ, உசஉ, கற்றறிவில்லார்.
அவலம்-வறுமை, சக, உசு0, உசுக.
அவாய்நிலை, சுச, க0உ, கககூ, ககூஎ.
அவியும்-அழியும், உ0, கசஎ.
அவிழ்-பரப்பும், உஅ, கஅஎ; சிந்தும், கூக, உ00.
அவிழ்த்து-பரப்பி, உ0, கசஎ.
அவையல்-குற்றலரிசி, ககூ, கசஉ.
அழல் நிறக் கடவுள்-தீமேனியையுடைய சிவபிரான், உஎ, கஎகூ.
அழியாப்பேறு-இறைவன் திருவடிப்பேறு, உசு, கஎஅ.
அழிவுபடும் உள்ளம், கரு, கஉ0.
அழுங்கல்-இரங்கல், கூ, சுகூ.
அழுங்கா-அழியாத, கஎ, ககூச.

அழுங்கா உள்ளம்-உறைப்பொடு நிற்கும் உள்ளம், கஎ, கநச.
அழுவிளிக் கம்பலை-ஓலம் கச, ககடு; ஓலவொலி, ககசு
அளபெடை இசைநிறைத்தற்கு, அசு, தைஇ
அளவு-வரம்பு, நசு, உஉசு; எல்லை, சஉ, உநஅ.
அளவை-(தருக்கம்), உந, உஎ, கடுசு, கஎசு;
(அளவான) நேரம், சக, சசு, உநடு, உடு0; காலஎல்லை, உநசு.
அளவை தவறாமற் பேசுவது, வள மான உணர்வினியல்பு, சக, உநசு.
அளவை நூல்-தருக்க நூல், சக, உநசு.
அளவையில்-வரையில், சந, உசக.
அளவையின்-வரையில், சசு, உடுசு.
அளாய்-கலந்து, நசு, உகஎ.
அளாய-கலந்த, கஉ, க0அ.
அளி-அன்பு, கந, ககக; முதிர்ந்த, நசு, உஉடு, உஉஎ; அருள்கூர்ந்து காக்கும், ச0, உந0.
அளித்தோய்-உதவியோய், சஅ, உடுஅ.
அளியேம் உயிர்-அருள்செயத்தக்க எமது உயிர், உடு, கசுஅ.
அளை-வளை, எ, அ0.
அளைஇ-துழாவி, நஅ, உஉச.
அற்கும் இன்பம்-நிலையான இன்பம், கக, க00.
அற்றம்-சோர்தல், உஎ, கஎசு. மெலிவு, கஅந.
அற்று-ஒழிந்து, சந, உசந.
அற-நீங்க, நஅ, உஉச; நீங்க, சச, உசடு; இல்லையாம்படி, சசு, உசு0.
அறங்கறை நா, கஎ, கநக; நன்று வனவே எடுத்துப்பேசும் நா, கநந.
அறத்தொடு நிற்றல், க0ச; இதன் விளக்கம், க0டு.
அறல்-அறுப்பு, உ, டுடு; கருமணல் கந, உசு, ககந, கசுந.
அறலும் வண்டினமும் நீணிறமுங் கூந்தலுக்குவமை, உசு, கசுந, கசுச.
அறன்மருப் பெருமை, உ,
அறிஞர் நகைப்பவும் அறிவிலார் திகைப்பவும் உரையாடல், கச, ககடு.
அறிவிற் பெரியாரயும் நடையிற் சிறியராயுமிருத்தல், நச, உகக.
அறிவு-மெய்யறிவு, உலகுணர்வு, கஉ, க0அ.
அறிவும் அவாவும் ஒருவழிச் செல் லல், கசு, கசஉ.
அறிவைத் தன்வயமாக்கிச் செல் லும் மனத்துக்குப் புல்லைச்சாய்த் தோடும் புனல் உவமை, ச, சுஎ.
அறிவொப்புக் காண்டல் விஞு, அடு.
அறிவொளி, க0, கசு.
அறுசுவைக்கறி, சசு, உடுந.

அறுமுகத்தையனின் ஏவலாளுக்கிருந்த வளம், சச, உசரு.
அறுவை-ஆடை, கசு, உக, ஙஉ, ஙஅ, கசச, கசகூ, உ0ங, உஉரு; நீளநெய்து பின் அறுக்கப்படுவது.
அறை-பாறை, ஙசு, உகஎ.
அன்பில் வயமாகும்போது, எல்லா அகக்கருவி புறக்கருவிகளும் அறிவும் ஒரு வழி நிகழுமென்பது, உகூ, ககூ0-க. ஆகவே அன்பு நெறியே ஒரு நிலை நிற்றற்கு ஏது.
அன்பிற்கொன்றுமே இறைவன் எளியனாதல், ரு0, உசுச; அதனால் அன்பினால் வழங்கும் இம்மும்மணிக்கோவையையும் ஏற்று அணிந்தருள்கவென அவனை வேண்டிக்கோடல்.
அன்பின் இயல்பு, கக, க0க-உ.
அன்பினால் அணுகின், இறைவன் உறுதியாக அருள்தருவன், சகூ, உசு0.
அன்புக்குத் தாய், கங, ககக.
அன்புநீர், ரு, எஉ.
அன்பை நீரென்பதன் காரணம், ரு, எங.
அன்றி-அல்லது, ஙகூ, உஉஎ.
அன்ன-ஒப்ப, ஙஎ, உஉ0.
அன்னத்தின் ஆணும் பெண்ணுங் காதற் பொலிவுடன் தாமரையில் வீற்றிருத்தல், ஙஎ-அ; உஉங.
அன்னத்தின் தூவி மருவுதற்கு மென்மைதரும், உஉச.
அன்னம்-ஒருபறவை, ஙஎ, உஉங.
அன்னை, அப்பன்வழியினள், கககூ.
அனிச்சமலர், ஙகூ, உஉஎ.
அனைய-ஒத்த, சசு, உருக.

ஆ

ஆகுபெயர், சுஅ, கருகூ, மாறு; உஙக, பிறைமுடி.
ஆகுபெயராய்க் கருப்பொருளுணர்த்துதல், சு0.
ஆங்கு-உவமச்சொல், உ, ருஎ; போல, ங0, ககூசு; அங்ஙனமே, ங0, ககூச.
ஆசனம் முதலிய அறுவகையோக முறைகள் முறையே கூறப்படுதல், உரு-சு; கஎஉ-ரு.
ஆசனவகைகளும் விளக்கமும், கஎஉ-ங.
ஆசிரியன் தன்மலர்க்கையை மாணாக்கன் தலையிற்சேர்த்து அருள்புரிதல்; சஎ, இதன் விளக்கம், உருசு.
ஆசிரியனை நிலம்பட வீழ்ந்துவணங்கல், சஎ, உருரு.
ஆட்டி-நீராட்டி, சசு, உருக.
ஆடவர்க்கு அணிகலன்கள், சகூ, உருஉ.
ஆடவர்க்கு மகளிர் நெய்தேய்த்து நீராட்டிப் புகையூட்டுதல், சசு, உருக.
ஆடவர் தோள்களுக்குங் குளிர்ச்சி கூறப்படுதல், ஙரு, உகஉ. (சாந்தணிதல் முதலியவற்றாலென்க)
ஆடவர் மார்பில் மலர்மாலை, சசு, உருஉ.

ஆடவர் மார்ப்புக்கு அழகு, அகன்றிருத்தல், ஙஉ, உ0க.
ஆடிய-விளையாடிய, சஅ, உருஎ.
ஆடுங்காலை-விளையாடும்பொழுது, கஉ, க0ச.
ஆடுறும்-விளையாடாநிற்கும், ஙகூ, உஉரு.
ஆண்டை-அங்கு, சசு, உருஉ.
ஆண்பனை, கூஅ.
ஆணவமலம் அறியாமைபயத்தலின் இருளெனப்படுதல், உருஎ.
ஆத்திரேலியா, கஉஎ.
ஆம்-நீர், எ, அ0.
ஆம்பல், ரு, கஉ, எசு, க0அ; அல்லி, ஙக, ஙஅ, ககூஅ, உஉங.
ஆம்பல்நெருப்பு-செவ்வாம்பற்பூவாலான நெருப்பு, சங, உசங. அம்மலர்களை இட்டெரித்தல்.
ஆம்பன்முகை நெகிழ்தலும் பவழச் சிமிழ் திறத்தலும் செவ்வாய் முறுவலித்தற்குவமை, ங0-க, ககூஅ.
ஆமைஅடுப்பு-ஆமையோட்டினாலான அடுப்பு, சங, உசங.
ஆயம், ரு, எஉ.
ஆர், உவமச்சொல், உக, கருஉ, முத்து ஆர்முல்லை; ஒக்கும், உரு, கசுஅ; நிறைந்து, உகூ, ககூங.
ஆர்கும்-ஒலிக்கும், உங, கசுஉ.
ஆர்ந்த-நிறைந்த, சச, உசஎ.
ஆர்ந்து-நுகர்ந்து, சரு, உசு0.
ஆர்ப்பு-ஆரவாரிப்பு, உங, கசுஉ.
ஆர-உண்ண, ஙசு, உகஎ; நுகர்ந்து நிறைய, உஎ, கஅங, கஅச.
ஆதர்-கொடியவழி, அருமை கொடுமைக்கு, சு, எகூ.
ஆராமம்-மலைச்சோலை, சு, எசு.
ஆராய்ந்தமையாத அறிவு, சு, எ0.
ஆரும்-மேயும், க, ருரு; நிறையும், கஉ, க0ச.
ஆருயிர்த்தொகுதி, கங, கக0.
ஆல்-கருவிப்பொருளில் வந்தது; ருக; அசை, ருக.
ஆலவாய்-மதுரை, உஎ, கஎகூ.
ஆவணம்-கடைத்தெரு, ச0, உஉகூ.
ஆழி-கடல், சக, உஙங.
ஆற்றல்-வலிமை, கஎ, கஙரு; திறமை, உஎ, கஎகூ.
ஆற்றற்பொருளில் ஒற்றுவலித்தல், கஎ, கஙரு.
ஆற்றா-தாளாத, ரு, எங.
ஆற்றுப்படை, கஎகூ; கஅங.
ஆற்றும்-செய்யும், உசு, கஎஅ; இயற்றும், சஉ, உஙஎ.
ஆறு-வகை, உகூ, ககூங.
ஆறுசெல்மாக்கள், கூ, கூ0.
ஆறுபடைவீடுகளாவன, கூகூ.
ஆனு-அமையாத, சு, எஎ.
ஆனது-நீங்காது, கங, ககஉ; இடைவிடாது, சக, உஙச; ஒழியாது, சஅ, உருசு.
ஆனுவேட்கை, க0, கூரு.

இ

இகல்-மாறுபாடு, அ, அசு.
இங்கு-இங்ஙனம், ச0, உஙக.
இங்குலிகத்தால் வாயிதழ்க்கு

நிறம் ஊட்டுதல், சு௩, கக௩.
இசை-புகழ், உ0, கசஎ; ஓசை, உச, கசுஉ.
இசைக்கும்-ஒலிக்கும், உச, கசுஉ.
இசைகேட்டுப் புள்ளினம் உணர் வொழிதலும் வற்றல் மரந் தளிர்த்தலும், உக, க௫ச, க௫உ.
இசைத்து-பாடி, ச௩, உசச.
இசைத்துணைவர்கள் முழவமுங் குழலும் பாணியும் இயக்குதல், சச, உசசு.
இசைநிறையளபெடை, க0அ; சிறுஅர், கஉசு.
இசைப்ப-சொல்ல, உஎ, கஎகூ.
இசைபாடுதற்கெனவே ஒரு குலம் பண்டிருந்தமை, உசசு.
இசையினிமை தோன்றப் பேசுதல், ௫க, ககூ.
இசையைச் செவியே வாயாகப் பருகல், உக, க௫உ.
இஞ்சி-மதில், சச, உசச.
இடம்-உள், ௫கூ, உஉஎ.
இடிகுமுறல் மத்தளம் ஒலித்தற்குவமை, சச, உசசு.
இடுதல்-செலுத்துதல், ௫0, உசு௫.
இடுபு-இடுதலால், சஎ, உ௫௫.
இடும்பை-துன்பம், சஎ, உ௫௫.
இடை-ஏழனுருபு, உ, சு0; நடுவு, உள், உ௫, கஎக; இடத்து, ௫சு, உகசு; இடுப்பு, ச0, உ௫க; ஊடு-ச௩, உச௩; இடையிடையே, ச௫, உசகூ.
இடையெழுத்து வலித்தல், அக.
இடையே சொற்கள் வருவித்தல், கசச.
இடையே பண்பொட்டு விரித்தல், அ0.
இடைவாய்-மலைப் பிளவுகள், ௫௫, உகச.
இணர்-பூங்கொத்துகள், ௫சு, உகஅ.
இணர்ந்து-நெருங்கி, உகூ, ககூ௩.
இதண்-பரண், ௫சு, உகசு
இதழ்களின்சார்பாற் செந்நிறமும் ஏற்றொளிரும் பற்கள், ஒருபாற் செம்மையும் மற்றொருபால் வெண்மையுமுடைய மாதுளை விதைகட்குவமை, ௫எ, உஉ0.
இம்பர்-இவ்வுலகம், உஉ, க௫௩.
இம்மென-இம்மென்னும் ஒலியுண்டாக, ௫கூ, உஉ௫.
இமயச்சுனை, கசுகூ.
இமயச்சுனையில் முருகன் தோன்றி விளையாடினமை, சஅ, உ௫எ.
இமயம்-இமயமலை, சஅ, உ௫எ.
இமயமலையின் வட்டக்கல்லிற் பொதியமலையின் சந்தனக்கட்டை உரைபடல், சச, உசஎ.
இமிர்தல்-ஒலித்தல், உக, க௫க.
இமைக்கும் ஒளிவிடும், உ௫, சஅ, கசுகூ, உ௫எ, உ௫கூ.
இமைப்ப-விளங்க, சு, எசு.
இமைப்பவும்-ஒளிவிடவும், கஉ, க0சு.
இயம்பி-கூறி, உஅ, கஅசு.

இயல்-ஆற்றல், உஅ, கஅஅ;
வகை, சஉ, உநசு.
இயல்பாய் நின்ற விளி, க0ச,
கண்ணி.
இயல்புரைத்துப் பின் வியந்து
மொழிதல், உஉக.
இயல்புவிளி, கக0.
இயற்கைகள் நிலைமாறினும்
கெடாமல் வாழ்கவென்னும்
வாழ்த்துரை, சஉ, உநஎ.
இயற்கைப் பொருணூலார், சுசு.
இயற்றமிழ் இன்னதென்பது,
உநரு.
இயற்றி-அமைத்து, சரு, உசஅ;
படைத்து, சஎ, உருந.
இயைந்தார்-இணங்கியுள்ளவர்,
ச0, உநஉ.
இரங்குதல்-ஒலித்தல், க0, ச00.
இரட்டல்-விசிறல், உக, கசக,
கருக.
இரட்டுற மொழிதல், சுஉ, எக,
ககஉ.
இரண்டன்மை (அத்துவித) விளக்
கம், சுஉ.
இரண்டனுருபு விரித்தல், எஅ.
இரவன்மாக்கள், கச, ககரு,
இராகு என்னும் பாம்பு, கஉக.
இராமலிங்க அடிகள், க0உ.
இரீஇ-இருத்தி, சசு, உருஉ.
இருக்கை-(ஆசனம்), யணை, கஎஉ.
இருபுடை-இருபக்கங்கள், கச,
ககந.
இரும்-பெரிய, நசு, ச0, உகஎ,
உநக; கரிய, சச, உசச.
இரும்பு திரித்தன்ன மருப்பு, உ,
ருரு.
இரும்பெருங்குன்றம், கந, கசஉ.
இருமடியாகுபெயராய்க் கருவியை
யுணர்த்துதல், உசரு, விளக்கம்.
இருள்-ஆணவம், சசு, சஉச,
இயற்கையே பொருந்தியது;
மலவிருள், ச0, சஅ, உஉஅ;
உருசு: இரா, ச0, உநஉ.
இருள்நிலை-கேவலநிலை, கஉரு.
இருள்நிலையிலிருந்து ஓரறிவுநிலை,
கசு, கஉரு.
இருள்நீக்கும் ஒளிக்கொழுந்து,
மருள்நீக்குந் தலைவிச் குருவகம்,
ச0, உஉஅ.
இரேவணசித்தர், கநரு.
இல்வாழ்க்கைச் சிறப்பு, கக, க0ந.
இலக்கியம் இன்னதென்பது,
உநச.
இலங்க-விளங்க, சரு, உசஅ.
இலங்கி-விளங்கி நக, ககூஅ.
இலவம் பூ, சிவந்த வாயிதழ்க்கு,
கந, ககந.
இலன்-வாழ்ந்திலன், சஉ; உநஅ.
இலை, சஎ, உருரு; இல்லையாயி
னாய்.
இவ்வுலகவாழ்க்கையினூடு ஓரோ
வொருகால் இறைவனின்பம்
நுகர்தல், கசுக.
இவர்ந்து-சுரு, கஉந; ஏறி, உரு,
கஎக; மேற்கொண்டு, ச0, உநஉ.
இவர்ந்தெழு, ஒருசொல், க, ருரு.

இவறல்-கொடாமை, உ௨, க௫௫.
இவறி-அவாமிகுந்து, ௨௬, க௮௬.
இழிசின-இழிந்த, க௫, கஎ.
இழிந்தது-கீழே ஒழுகியது, ௩எ, ௨௨௨.
இழியும்-ஒழுகுகின்ற, ௩௬, ௨கஎ.
இழிவுசிறப்பும்மை, ௬௬.
இழுக்கா-பழுதுபடாத, ௩௫, ௨க௨.
இழை-மணிகளிழைத்த அணி, அ, அ௮; நகை, ௩௪, ௨கக; அணிகலன், ௩௫, ௨க௨.
இழைத்து-அமைத்து, க௨, க0௪.
இள-மென்மையான, ௩௬, ௨௨௫.
இளகி-உருகி, ௩எ, ௨௨௨.
இளங்கோவடிகள், ௫எ, எ௨.
இளம்பூரணர், அ௫.
இளமைக்கோலம்-காளைப்பருவம், ௩௪, ௨0௬.
இற-கடப்ப, ௨௬, கஎக.
இறந்து-கடந்து, ௨௬, கஎ௨.
இறவு-இறாமீன், ௩அ, ௨௨௩; இது சுழிந்து துள்ளுமெனல்.
இறால்-தேன்கூடு, க௩, ௩௫, கக௨, ௨க௫.
இறை-வரி, ௪, எ0.
இறைகூரும்-தங்கும், ௩அ, ௨௨௫ ௨௨௬.
இறையனாரகப்பொருளுரைச் சிறப்புக்குக் காரணங்கள், ௨எ, கஎ௬, க௮0-க.
இறைவர்க்கு உயிருவமை, ௬௨.
இறைவன், அடியார் அஞ்சுதற்கேதுவான தெய்வவடிவைக் காட்டாது, மகிழ்தற்கேதுவான அழகிய இளவடிவையே காட்டுவன், ௨0அ.
இறைவன் அருட்கிழத்தியரும் உயிர்களின் கூனற்கிழத்தியரும், க௪, கக௫.
இறைவன் அருமையும் எளிமையும், ௩, ௬௪.
இறைவன் அன்பர்க்கெளியன், ௪அ, ௨௫அ.
இறைவன் ஆடையணிகள், தோற்ற மாத்திரையாய் அமைதல், க௬, க௪க.
இறைவன் இயற்கையருளினனாகலின், உயிர்கட்கு மலத்தைப் போக்கித் தன் திருவடிப் பேரின்பம் அளிக்கின்றனன், ௪அ, ௨௫௬.
இறைவன் இயற்கையே வினையின் நீங்கிய அறிவு ஒளியினன்; அருள் சுரக்கும் இயல்பினன், ௪அ, ௨௫௬.
இறைவன் இன்பம் சுட்டியுணர்தற்கியலாதது, ௪௬, ௨௬0.
இறைவன், உணர்ந்தாரறிவினுந் தோன்றாமைக்கு விளக்கம், ௨௬, கக௩.
இறைவன் உயிர்கள்பால் அன்புகாட்டற்கும், மக்கள் தம் புதல்வர்கள் பால் அன்புகாட்டற்கும் ஒப்புமை, க௩, கக௨.
இறைவன் எண்குணங்கள், ௬௬.
இறைவன் எல்லா உயிர்கட்கும் எம்

முகத்தும் அருள்செய்தல், கசுரு.
இறைவன் எழுந்தருளும் உள்ளத்துக்கு நறும்பால் பெய்த பொற்கலம் உவமை, ச, சுஎ.
இறைவன் ஐந்தொழில்கட்கும் பொறிகள் ஐந்தொழில்கட்கும் ஒப்புமை, கரு, ககo-கக.
இறைவன் ஐந்தொழிலின் விளக்கம், ககo-கக.
இறைவன் ஒருவனே சமயந்தோறும் பல்வேறுருவில் விளங்குகின்றனன், சஅ-கூ, உருஅ.
இறைவன் கண்ட பொருள்-கடவுள் அருளிச்செய்த களவியல், உஎ, கஎகூ.
இறையனாரகப்பொருள், கஅ௦.
இறைவன் கண்ணுக்குங் கருத்துக்கும் எட்டாதவன், சஅ, உருஅ.
இறைவன் கண்ணெனுஞ் சுனையில் அருளருவி தோன்றித் தோட்குன்றிற் பாய்ந்து உயிர்கட்கருள்செய்தல், உச, கசுச, கசுரு.
இறைவன் காணப்பெறாத நிலையினனாயினுங் குழைந்த அன்பிற்கு எளிவரும் இயல்பினன், ரு௦, உசுச.
இறைவன் குன்றுகளிலுறைதற்கும் உயிர்கள் ஆணவக் குன்றுகளிலுறைதற்கும் ஒப்புமை, கரு, ககஉ.
இறைவன் சுட்டியுணரப்படான், உசு௦.
இறைவன், தன்னை வழிபடாதார்க்கும் மறைந்திருந்தே அருள்புரிதல், கசுஙு.
இறைவன் தேவர்கட்கு அரியனாய் அடியவர்கட்கெளியனாதல், ச௦, உருo.
இறைவன் நான்மறைகளின் முடிவில் நிறைந்து நிற்பவன், சஅ, உருஅ.
இறைவன் பிறவியுட்படான், கூ, கக.
இறைவன் மண் முதலான ஐம்பெரும் பொருள்களும் புணர்ந்து நிற்றல், சஅ, உருஅ.
இறைவன் மண் விண் வீட்டுலக இன்பங்கள் அனையவுந் தர வல்லவன், உ௦௬.
இறைவன், மயக்கவுணர்வொடு கூடிய முரட்டியல்பினர்க்கும் அருள் செய்கின்றமை, சகூ, உருஅ.
இறைவன் திருவடி எவ்வகைப் பொருளுந் தூய்தாய் நிலைபெறுதற்குரிய இடம், ருஉ, உ௦ச.
இறைவன் திருவடி நினைவில்லாதவர், உண்மையறிவில்லாதவர், ச௦, உருo.
இறைவன் திருவருளால் மாணிக்கன் ஆசிரியனை எதிர்ப்படல், சஎ, உருரு.
இறைவனுக்கு உருவம் உலகு, சஅ, உருஅ.
இறைவனுலகங் காலவரம்பில்லாதது, சசு, உரு௦.

இறைவனைவிட இனியவர் யாருமில்லை என்பது, ச௦, உ௩உ.
இன் ஒடுப்பொருளது, க௦, கூசு; மணமினிய, சசு, உருக.
இன்பத்தின் வகைகளும் இயல்புகளும், உ௩, கசு௦-க,
இன்பவெறி-சிற்றின்பமயக்கம், ககசு.
இன்றே-இப்பொழுதே, ௩ச, உ௦அ.
இன்றேல்-கூடாதாயின், சசு, உசுஉ.
இன்னு-தீய, உகூ, கஅகூ.
இன்னாது-தீயது, ச௩, உசஉ.
இன்னுரை-இனிய வரவேற்பு மொழி, சச, உசரு.
இன்னுரைச்செந்தமிழ், க௦, கூசு.
இன்னே-இப்பொழுதே, சஉ, உ௩எ.
இனநலனுணரத்தல், அ, அசு.
இனம்-கூட்டம், ௩அ, உஉ௩.
இனி-இனிமேல், ச௦, உ௩க.
இனிக்கும்-மகிழ்வைத் தருகின்ற, ௩௩, உ௦அ.
இனியார்-இனி, யார்? இனியராய், ச௦, உ௩உ.
இனியான்-இன்பமளிப்பவன், உரு, கசுஎ.

ஈ

ஈங்கு-இப்பால், கசு, கஉசு.
ஈட்ட-சேர்ப்பதற்கு, உஅ, சஅகூ.
ஈட்டி-தொகுத்து, ச௩, உசக.
ஈண்டிய-திரண்ட, கஎ, க௩க, க௩௩.
ஈண்டு-இவ்வுலகில், ௩க, உஉஎ.
ஈத்த-கொடுத்த, ௩உ, உ௦உ, உ௦௩; உதவிய, சஉ, உ௩அ, உ௩கூ.
ஈயாதவர்நிலை, உஉ, கருரு-சு.
ஈயாதவர் பொருள் கள்வர் முதலியோராற் கவரப்படுதல், உஉ, கருரு.
ஈர்-இரண்டு, ௩க, ககூஅ; (இளையபேன்), சசு, உருக.
ஈர்ந்து-அறுத்து, உசு, கஎஎ.
ஈர்ம்பொதும்பு, எ, அரு.
ஈரம்-குளிர்ந்த, ச, சுகூ.
ஈரடுக்கொலிக் குறிப்பினுல் வந்த காரணப்பெயர், கூஉ, கிண்கிணி.
ஈரறிவாவன, கஉசு.
ஈற்றயலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுதல், உஉசு. 'வதிம்'.
ஈற்றுப்போலி, ருகூ.
ஈறு குறைந்தன, சுகூ.
ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம், எஅ.
ஈறுகெட்டு ஒற்றுமிக்குப் புணர்தல், ௩சு, உகஅ; 'தேத்தடை'.
ஈறுகெட்டு மென்மைமிக்கது, கஉ, க௦கூ; தேங்கமழ்.
ஈறுகெடல், கஉஉ.
ஈறு திரிதல், க௩௦; புலவோன்.
ஈறுதிரிந்து விளியேற்றது, எக.

உ

உகள-புரள, உ௦, கசசு; துள்ளித் துள்ளிப் பாய்தல், ௩ரு, உகச;
உகளல்-துள்ளல்.

உகளவும்-புரளவும், ௩அ, உ௨௩.
உகளும்-புரளுகின்ற, ௩௩, உ0௫.
உகிர்-நகம், ௩அ, உஉ௫.
உகுத்தும்-சொரிந்தும், உசு, கஎஎ.
உகுப்ப-சொரிய, எ, ௩சு, அ0, உகஎ.
உச்சி-தலைமேல், சரு, உசகூ.
உசும்புந-இயங்குவன, ௩, கூசு.
உஞற்றும்-உழப்பும், ௩௩, உ0சு. முயற்சி.
உட்கருவி-மனம் முதலிய அகக் கருவிகள், உகூ, ககூ0.
உட்கு-அச்சம், சு, எஎ.
உடம்பில் ஐம்பூதப் பகுதிகள், கஎச.
உடன்போக்கு நிகழ்ச்சி, அ, அஅ.
உடீஇ-உடுத்து, சசு, உ௫உ.
உடு-விண்மீன், சஉ, உ௩எ.
உடுக்கை-உடை, அ, அகூ.
உடும்பு, சக, உ௩௩.
உடைந்து-தளர்ந்து, சக, உ௩௩.,
உடைமையார்தன்மை உடைமை மேல் ஏற்றல், கஉ௫.
உண்டு மகிழ்ந்து கிடப்பாரும் உலகிற் பலர், கக, கசஉ, கச௩.
உணக்கும்-உலர்த்துகின்ற, க, ௫ச.
உணர்வில்லாதவரிடம் பொருள் கேட்டல் பிழை, கக, க0௩.
உணர்விலார்-பகுத்துணர்வு கூடாதவர், கக, க0௩.
உணர்வு-கருத்து, சஅ, உ௫அ; அறிவு, சகூ, உ௫அ.
உணர்வுக்கு வளம், ஆராய்ந்து கண்ட நூற்பொருள்வளம், சக, உ௩சு.
உணவின் வகைகள்: கறி, அடிசில், துவை, கனி, நெய், பால், தயிர், சர்க்கரை முதலியன, சசு-எ, உ௫௩.
உணவின் வகைகளும் உண்ணு முறைகளும், ககூ, கசஉ, கச௩.
உத்தி-நெற்றியின்மேல் தொங்க விடும் ஓர் அணிகலத்தொங்கல் ௩0, ககூ௫.
உப்பு வண்டிகள் மணலிற் புதையும்போது உமணர் பிடர்கொடுத்தெழுப்புதல், ௩௩, உ0சு.
உம்மை-இழிவு சிறப்பு, க0கூ.
உம்மை உயர்வு. ௩௫, ககசு, உக௩.
உம்மை, எச்சம், எகூ, அச, உ0அ.
உம்மை-எதிர்மறை, உக௩.
உம்மை தொகல்; உ௫௫; கன்மனம் என்பதில் இழிவு சிறப்பும்மை.
உம்மை முற்று, எகூ.
உம்மையேற்ற வினையெச்சங்கள், சு0.
உம்மை விரித்தல், க௩கூ.
உமணர்-உப்பு வாணிகர், ௩௩, உ0சு.
உமை, சிவத்தின் இடப்பக்கத்துத் தொடைமேல் இருத்தல், கூ0; குறிப்புப்பொருள்.
உய்குவது-உயிர் பிழைப்பது எ, அக.

உய்திறம்-உய்யும் வகை, கூ, கூரு.
உய்யக் கொண்டு-உய்ய ஆட்கொண்டு, உரு, கசுo.
உயர்-மிக்க, ருஎ, உஉக.
உயிர் அருவப் பொருளென்பது, சo, உஉஅ.
உயிர் அருவமென்பது புரைபடும் படி, அஃது ஓர் உருவமாய் வந்ததெனத் தலைவியைக் கூறல், ருகூ, சo, உஉஅ.
உயிர், உடம்பு முதலிய அறியாமைப் பொருள் அன்று, சஎ, உருசு, அறிவு உள்ளது; பற்றும் பொருள் வண்ணமாய் நிற்பது.
உயிர் ஒற்றை இயக்குதல், கஎ, கருரு.
உயிர்க்கொலை புரிதலாற் சிறப்பறவைகள் வீடுபேறடையாவென்பது, உஉசு.
உயிர்கட்குச் சிறந்த பொருள் இறைவனே என்பது, சகூ, உசுஉ.
உயிர்கள், உடம்புகளில் நிறைந்து நிற்குமென்பது, கருரு.
உயிர்கள் எண்ணில்லாதன, கருரு.
உயிர்களோடு இறைவன் நட்புச் செய்யலாமென்பதற்கு ஏதுக்கள், கரு, ககக.
உயிர்த்தல்-தளிர்த்தல், உக, கருக.
உயிர், தலைவிக்கு உருவகம், சo, உஉஅ.
உயிர்-தனக்கென ஓரியல்பில்லாதது, ரு, சுக.
உயிர் தொன்றுதொட்டே மலத்தாற் கட்டுண்டது, சஅ, உருசு.
உயிர் நூல், கஉஎ.
உயிர் நூல் வல்லார், கஉஎ.
உயிர்ப் பலி வேள்வி-உடம்பையே பலியாக இடும் வேள்வியின் முறைகள், உசு, கஎஎ.
உயிர்-உடல்; ஆகுபெயர்.
உயிருள்ளனவும் இல்லனவும் திருவருட்கோட்பாட்டால் இயற்கையொடு மாறியும் நிகழும், கூகூ.
உயிரோவியம், ரு, எரு.
உரப்பும்-வாயால் அதட்டுகின்ற, ருரு, உoசு.
உரம்-மார்பு, உச, சo, கசுச, உருc; வலிமை, உசு, கஎஅ; இங்கே பெருமிதத்தின் வன்மை.
உரவோய்-அறிவு வலியுடையோய், சஉ, உருசு.
உரவோர்-அறிஞர், அ, உஉ, அகூ, கருச; தக்கோர், உஅ, கஅஅ.
உரவோன்-பேரறிவினையுடையவன், கக, கoக.
உரன்-அறிவு, சு, எஎ.
உராஅய்-பரந்துசென்று, ருஅ, உஉரு.
உரி-தோல், சசு, உருஉ.
உரிஞ்சிய-தேய்த்த; இங்கே கீறிய, உoஉ.
உரு-நிறம், ருக, ககூஅ; அச்சம், ருச, உoஅ; தோற்றம், சச, உசச.
உருகுகின்ற பொன்னுக்கு ஒளி

மிகுதி, சஎ, உருரு; தவிசின் பொன் மிளுக்குக் கூறப்பட்டது.
உருத்திரங் கண்ணனார், அக, உசக.
உருத்திரங் கண்ணனார்க்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசில், உசக.
உருத்திர சன்மர் முருகப்பிரான் பிறவியெனல், கஅஎ; இவர் களவியற்கு நக்கீரருரையே சிறந்ததெனப் புலப்படுத்தியவர்.
உருபுகெடச் சாரியை நின்றது, ருரு.
உருபு மயக்கம், கககூ, கருக.
உருபு விரித்தல், கககூ, கஅஅ; உகஅ, அடுக்கத்து.
உரும்-இடியோசை, சு, எகூ; இடி, சச, உசசு.
உருவக உவமைக் கற்பனை யழகுகள், ௩க, உOO-க.
உருவகங்கள், உஉகூ; பாவை, ஒவியம்.
உருவகச் சொற்கள், எ௩.
உருவகம், க௩, எக, எ௩, ககஉ.
உருவவழிபாடு, ௩, சுச.
உருளை-சக்கரம், ௩௩, உOசு.
உரை-பேச்சு, உகூ, ககூO; சொற்கள், சஉ, உ௩அ; புகழ், சச, உசசு; பூச்சு, சச, உசஎ.
உரைத்த-தேய்த்தெடுத்த, உக, கசகூ.
உரைத்திறம் நிலையிடலென்பது, கஅச.
உரைத்து-தேய்த்து, சச, சசு, உசஎ, உருக, உருஉ.
உரைநிகழ்த்தும்-உரைவிரிக்கும், சக, உ௩சு.
உரையலே-உரைப்பாயல்லை, சO, உ௩க.
உரையினுங் கருத்தினும் நோக்கினும் பொருள்களைப் பொருந்தக் காட்டல் என்பதன் விளக்கம், கஅஅ.
உரையீர்-சொல்கின்றிலீர், ச, சுக.
உலக நிலையிலும் அருணிலையிலும் அம்மையே அப்பனைக் காட்டல், கக, கOக; ஒன்றற்கொன்றுவமை.
உலகம் இருவகை, ௩, சுஉ.
உலகம் இன்னதென்பது, கருஅ.
உலகமும் உயிரும் பொய்ப் பொருளென்போர், உஉ, கருசு-அ.
உலகமுழுமையும் அருளாகக் காண்டல், உசு, கஎக.
உலகியற் பொருள்களெல்லாம் அறியா இயல்பின, சஎ, உருசு.
உலகு-மக்களுலகு, உ, சுO; உலகம், சஅ; ஐம்பெரும் பொருள்களின் கலவை, உருஅ.
உலகைப் பாதுகாப்பவள் உமை, உரு, கஎO.
உலம்-உருண்ட கல், அ, அகூ; திரள் கல், ௩க, உOO;
உலவா-கெடாத, சஉ, உ௩எ.
உலவை-கோடு, ௩எ, உஉO.

மரக்கொம்பு.
உலாஅம்-அசையும், ௩அ, உ௨௪.
உலாம்-வீசும், உ௩, க௬உ.
உலையா-கெடாத, கரு, க௨௦.
உலையாவாழ்க்கைத் தேவர், கரு, க௨௦.
உவந்து-மனமகிழ்ந்து, ௪௬, உ௫௬.
உவமச்சொல், ௫எ, ௬அ, உ௪௫.
உவமத்தொகை, உ௦௩; மழைக் கடம்.
உவமப்பொருள், ௩க, க௬அ. எண.
உவமப்பொருளில் வந்தசொல், உ௪௫. புனே.
உவமமும் பொருளும் ஒத்த இலக்கணத்தில் வருதல் சிறப்பு, க௬௫.
உவமமும் பொருளும் மாறி வழங்குதல், க௦௬.
உவமவுருபு, ௪, எ௬, க௦க; ௩எ, உ௨௨, கடுப்ப; அ௬, எய்;
உவமையாகுபெயர், ௨, ௩எ, ௬௦, உ௨௦;
உவர்க்கழி-உவர்த்தநீருள்ள கழி, ௩எ, உ௨௦.
உவல்-தழை, அ, அ௬, அஅ.
உவலிடுபதுக்கை, அ, அஎ-அ.
உவலை-பொய், ௪௬, உ௬௦.
உவலைச்சுவை-உலகப்பொய் நுகர்ச்சி, ௪௬, உ௬௦; இதன் விளக்கம், உ௬க.
உழக்கும், ௩௬, உ௨எ.
உழத்தல்-வருந்துதல், அ, அஅ.
உழத்தி-மருதநிலத்துப்பெண், ௩௩, உ௦௫; இவர்கள் பழம் விற்பர்.
உழந்த-வருந்திக்கிடந்த, ௪க, உ௩௪.
உழவர் குவளைப் பூடு களைந்து கொன்றுபோகட்ட கயலின் நடுவே எறிதல், ௫, எ௫.
உழன்ற-உள்ளம் அலைவுற்ற, உஅ, கஅ௬.
உழன்றும்-வருந்திப்பழகியும், உ௫, கஎக.
உழிதரல்-திரிதல், உ௨, க௫௬, க௫அ.
உழிதருகாலை-அலைவுற்றுக் கிடந்த பொழுது, உஅ, கஅஎ.
உழியுழி-இடந்தோறும், க௨, க௦எ.
உழுந்து, ௪க, உ௩௫.
உழுந்து உருளும் நேரத்தை விரைவுக்குக் கூறல், ௪க, உ௩௫.
உழை-(இடம்), உ௫, கஎ௦.
உள்விகுதிபெற்ற தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர், எஎ.
உள்ளங்கை பற்றுதல், தோழமையான அன்பை விளக்கும், ௪௬, உ௫க.
உள்ளம் நல்லியல்புகளால் விரிதல், கஅ, க௩அ.
உள்ளுதல்-நினைத்தல், உ௦, க௪௬.
உளங்கொண்டு-நினைந்து, ௩க, உ௦௦.
உளப்பாட்டுத்தன்மை, ௬௫.
உளம் என்னுங் கிழியில் ஓவியமெழுதுதல், ௩௬, உ௨எ.
உளரி-கோதி, ௪௬ உ௫க.

உளி-இடத்து; இதன் விளக்கமும் உரை ஆசிரியர்கள் கருத்து வேற்றுமையும், ௧௮௯-௧௯௦.
உளியம்-கரடி, ௬, ௭௯.
உற-உண்டாகும்படி, உ௭, ௧௭௯; மிக, ௩௩, உ௦௭; பொருந்திய, ௪௪, உ௪௪; படிய, அணைய, ௪௫, உ௪௮.
உறக்கும்-உறங்கவைக்கும், ௩௬, உ௧௫.
உறு-நிறைந்த, உ௭, ௧௭௯; மிக்க, உ௮, ௩௬, ௩௯, ௪௫, ௧௮௫, உ௧௭, உஉ௫, உ௫௦; பெரிய, ௩௩, உ௦௪, உ௦௫; மிகுக்கும், ௩௪, உ௦௯; வாய்ந்த, ௩௭, உஉ௦; மிகுந்த, ௩௭, உஉஉ; பொருந்திய, ௪௦, உ௩௦.
உறுக்குங்காலை-விளக்கும்பொழுது, ௯, ௯௦.
உறுக்கும்-விளக்கும், ௩௪, உ௦௮. உண்டாக்கும்.
உறுகண்-துன்பம், ௪௮, உ௫௭.
உறுத்துக்கிழிக்கும் பாற் கற்கள், ௮, ௮௮.
உறுதி-நன்மை, ௩௪, ௪உ, உ௦௯, உ௩௮; உயிர்க்குறுதி பயப்பன, ௪௮, உ௫௬.
உறுதுணை-சிறந்ததுணை, ௩௯, உஉ௮.
உறுப்ப-மிகுப்ப, ௪௧, உ௩௪.
உறுபொருள்-நல்வினை தீவினை, ௧௧, ௧௦௩.
உறும்-விளங்கிய, உ௭, ௧௮௪; மிக்க, ௪௮, உ௫௭.
உறும்இடன்-உற்றஇடன், ௩௧, உ௦௦.
உறுமனைக்கிழத்தி-அன்பின்மிக்க மனைக்கிழத்தி, ௪௧, உ௩௪.
உறுவது-பொருந்துதல், ௧௧, ௧௦உ.
உறுவர்-பெரியார், ௧௪, ௧௧௫; மேலோர், மிக்கோர், ௧௧௬.
உறுவன்-மிக்கோன், ௪௦, உ௩௦, உ௩௧; தக்கோனான பேகன், ௪உ, உ௩௯.
உறை-உறைதலை, ௧, ௫௪; வாழ்கின்ற, ௩௯, உஉ௭.
உறைப்ப-துளிப்ப, ௩, உ௯, ௬௪, ௧௯௦, ௧௯௧; சொரிய, ௪௫, உ௪௭; மிக விழ.
உறைப்பு-காரம் உஉ௧.
உறையும்-உயிர்வாழும், ௪௬, உ௫௧.

ஊ

ஊக்கிய-முயன்ற, உ௬, ௧௭௮.
ஊட்டி-ஏற்றி, ௩௦, ௧௯௬; புகட்டி, ௪௬, உ௫௧.
ஊட்டிய-தோய்வித்த, ௩௧, ௧௯௮; ஏற்றிய, ௩௭, உஉ௧.
ஊட-ஊடுதல்செய்ய, ௩௪, உ௧௦.
ஊர்ந்த-மிதந்த, ௩௩, உ௦௪.
ஊழிகழியினும் நீடுவாழ்கவெனல், ௪உ, உ௩௭.
ஊற்றுணர்வு, ௧௬, ௧உ௪; முதலறிவு புல் முதலியவற்றுக்கு.
ஊறு-தொட்டுணர்வு, ௩உ, உ௦௩.
ஊன்றி-வைத்து, ௪௦, உ௩௧.

எ

எக்கர்-மணற்குன்று, ௩உ, உ௦ச,
எச்சஉம்மை தொக்குநிற்றல், கககூ.
எச்சம் காரணப்பொருளில் வருதல், ௩ரு, உகச, உகஎ.
எச்சம் காரியப்பொருளில் வருதல், உஉ௯. தள்ளும்
எட்டாம் பிறை, நெற்றிக்கு, க௩, கக௩.
எட்டுத்தொகை, க௩௦.
எடுத்த-உயர்ந்த, ௩க, கககூ; சுமர்த வந்த, ௩௩, உ௦ரு; தூக்கிய, ௩எ, உஉ௦.
எடுததோய்-எந்தியோய், சஅ, உருஅ.
எடுப்ப-எழுப்ப, ௩அ, உஉ௩.
எடுமார்-அழித்தெடுத்தல்வேண்டி, ௩ரு, உகரு.
எண்டோள்களாவன, எட்டுத்திசைகள், சச, ககசு.
எண்ணிடைச்சொல், கசு, கஉச. ஒன்ற.
எண்ணும்மை, எச.
எதிர்-முன், ௩கூ, ச௦, உஉஅ, உ௩௦; திருமுன், சரு, உ௯௦.
எதிர்மறை, உ௩எ, தண்டாமை.
எம்மனோர்-எம்மைப்போன்றவர், ச௦, உ௩௦.
எமை-எம்மை, ச௦, உ௩௦.
எய்தி-அடைந்து, சஅ, உ௯எ.
எயில்-மதில், எ, உகூ; அச, கக௩.
எரி-தீப்பிழம்பு, ஞாழல்மலர்க் குவமை, உ௦, எசஎ; நெருப்பு, ௩உ, உ௦ச; தீ, ௩சு, உகஅ; தீக்கண் சஅ, உ௯எ; ஆகுபெயர், உ௯க.
எரியுந் தீ, அசோக இலைக்குவமை, ௩கூ, உககூ.
எருக்கு, கஅ, க௩அ.
எருத்துமாட்டின் இமில், பருத்த புறங்கழுத்துக் குவமை, ௩க, ககக.
எருமை, உ.
எல்லாம் இறைவனே உவந்தளிப்பன், கக, க௦௩.
எல்லை-அளவு, சஎ, உருரு.
எல்லையில் காலம் வாழ்கவென வாழ்த்துதல், சஎ, உருரு.
எலிமயிர்க் கம்பலம்-எலிமயிரினாலான விரிப்பு; சரு, இஃது இன்னதென்பது, உசஅ.
எலுமிச்சம்புதல், ௩எ, உஉ௦.
எழாஅல்-யாழ், சச, உசரு.
எழில்-அழகு, ௩கூ, உஉஎ; சஅ, உருஅ;
எழில் கலங்கூறி நெஞ்சழிவுறுத்தல், உகூ.
எழீஇ-எழுந்து, ௩அ, உஉ௩; தோன்றி, சஉ, உ௩எ.
எழு-இருப்புத்தூண், உசு, ௩க, கஎஅ, உ௦௦.
எழுதல்-விளைதல், ௩ச, உ௦அ.
எழுந்த-தோன்றிய, சரு, உசக.
எழுந்து-நின்று, ௩௦, கககஎ.
எழுப்பி-மேல் தூக்கி, ௩௩, உ௦க.
எழுப்பிய-நிறுததப்பட்ட, சரு, உசஅ.

எழுமிடம்-தோன்றும் முதலிடம், கூஉ, உ0கூ.
எழுவாய்-எழுமிடம், உ0, கசசு; எழுகின்ற இடம், தொடக்கம், கசஅ.
என்செய், உருஉ, எண்ணெய்.
எளிய புலவரது நூல், அலைக்குவமை, உ0, கசசு-எ.
எளியாரை வருத்துதல் பேடித்தன்மை, கஉஉ.
எளியோரை அடித்து மகிழும் முரட்டியல்பு, கச, ககரு.
எளிவந்த-எளிதில் வந்த, சஅ, உருஅ.
எளிவந்தோர்-வறியவர், கச, ககரு.
எறிந்து-ஊறு செய்து, க, கூ0; அடித்து, கசு, ககரு, ககஎ.
எறிப்ப-ஒளிவீச, கூகூ, உஉரு.
என்னில்-என்றால், சக, உகூஉ.
எனவாங்கு-என்றங்ஙனமாக, கரு, கககூ.

ஏ

ஏ, இரக்கப்பொருளது, அஉ.
ஏகாரங்கள் எண்ணுப்பொருள, உ0, கசஅ.
ஏகாரம்-அசை, விளி, அ, அசு; இசைநிறை, கஎ, கூரு; பிரிநிலையொடு தேற்றம், ககக, தாயே; இகழ்ச்சிக் குறிப்பில் வருதல், கருஅ; தேற்றம், கஅஎ; இரக்கப்பொருளது, உகூகூ.
ஏத்த-வழுத்த, சக, சகூ, உகூகூ, உருகூ.
ஏத்துரை-வணக்கவுரை, கக, க0உ.
ஏதிலர்-அயலார், சக, உகூஉ.
ஏது-காரணம், அ, அரு.
ஏதுப்பொருளில் வரும் நான்கனுருபு, அரு.
ஏந்திய-தாங்கிய, கச, ககஎ.
ஏந்து எழில்-மிக்க அழகு, சஅ, உருஅ.
ஏந்துதல்-உயர்ந்துநிற்றல், கக, க0கூ.
ஏம்-பேரின்பநெறி, கக, க0க.
ஏய்க்கும்-ஒக்கும், எ, அக.
ஏய்தல்-ஒத்தல், அ, அசு.
ஏய்ப்ப-ஒப்ப, கூஉ, கூசு, உ0கூ, உககூ.
ஏர்-அழகு, அ, சசு, அரு, உருக.
ஏலாத-இசையாத, ககூ, கச0.
ஏவலாளர்-அழகுமிக்கவராயிருத்தல், சசு, உருஉ.
ஏழனுருபு விரித்தல், எஅ.
ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருள், அச, மேல்.
ஏழுலகழியினும் அழியாமல் ஊழியூழி வாழ்கவெனல், சகூ, உசுக.
ஏழுலகு, சகூ, உசுக.
ஏறு-சிங்கவேறு, சச, உசரு; எருது, ககூகூ, (மாட்டின் ஆண்).
ஏனோன்-மற்றொருவன், சசு, உருக.

ஐ

ஐ-ஐந்து, சரு, உசஎ; தகட்டுவடிவு, சஅ, உருஎ, ஐம்மை, உருகூ.

ஐகாரம் முன்னிலை வினைமுற்றின் ஈறு ௬௭.
ஐது-அழகு, ௩௨, ௩௩, ௨௦௧, ௨௦௨, ௨௦௭.
ஐந்தனுருபு, ஒப்புப் பொருளது, ௮௯.
ஐந்தொழில்களை ஒன்றச்செய்யும் ஆற்றலான் ஒற்றியூர், ௧௮, ௧௩௬.
ஐம்புல வின்பங்களையும் மகளிர் ஒரே நோக்கில் தருதல், ௨௨, ௧௫௪.
ஐம்பூதங்கள் பருப்பொருள்களாம், ௯௭.
ஐம்பூதத் திரிவு, ௩, ௬௬.
ஐம்பூதமும் விந்துநாதமுமெல்லாம் இறைவன் நினைவுவழியே மாறியும் நடைபெறுவன, ௧௦, ௯௭.
ஐம்பெருங் காப்பியம், ௧௩௦.
ஐம்பெரும்பூதம், ௪௮, ௨௫௮.
ஐம்பொறிகளாவன, ௧௫௩.
ஐயறிவாவன, ௧௨௮.
ஐயறிவுயிராய்ப் பிறத்தலும் அருமையாதல், ௧௨௭.
ஐயன்-தந்தை, ௩, ௬௪; தலைவன், ௪௦, ௨௩௦.
ஐவகை அமளியாவன, ௧௪௯-௫௦.
ஐவகைச் சுவைகளாவன, ௧௫௩.
ஐவகைப்பட்ட பூதம், ௧௦, ௯௭.
ஐவகையான தேவர், ௧௭௫-௧௭௬; இவரை அவரவர் நிலைக்குமேல் வைத்து வணங்காமையின் கன்மை.
ஐவகை விரையாவன, ௨௪௭.

ஒ

ஒக்க-இசைய, ௨௨, ௧௫௬.
ஒடியாச் சிறுமொழி, ௫, ௭௪.
ஒடு-கலப்புறுபொருள் அடைமொழிப்பொருள்களில் வருதல், ௫௬.
ஒடுஉருபு ஒப்பவொப்புமை, ௩௦, ௧௯௬; ஒப்புமைப்பொருள், ௧௯௭, ௨௦௭.
ஒண்புனல்-விளக்கம் மிக்கநீர், ௨௦, ௧௪௫; தெளிந்தநீர்.
ஒண்பொருள் என்பதன் விளக்கம், ௨௧, ௧௮௯.
ஒப்பனை, ௫, ௭௨.
ஒப்பு-மனவொருமை, ௨௨, ௧௫௯.
ஒப்புமைகூறி அருணிலை வேண்டல், ௧௨, ௧௦௫.
ஒய் என-விரைந்து, ௨௮, ௧௮௭; சுருக்காக, ௪௫, ௨௪௭.
ஒரு-ஒப்பற்ற, ௨௧, ௩௭, ௧௯௩, ௨௨௦.
ஒருங்கிநிற்றல்-கூம்பிநிற்றல், ௨, ௫௫.
ஒருங்கு-ஒன்றாய், ஒன்றோடொன்று, ௯, ௯௨; ஒன்றுசேர்ந்து, ௨௭, ௧௮௪; உடன், ௩௨, ௨௦௨; ஒன்றாக, ௪௯, ௨௯௦.
ஒருங்கு தலைமயங்கிய, ௧௩, ௧௧௨.
ஒருங்குற-ஒன்றாய் விரவ, ௯, ௯௨.
ஒருசொன்னீர்மை, ௧௬௩; மூழ்காடு.
ஒருத்தல்-யானை முதலிய விலங்குகளின் ஆண், ௩௫, ௨௧௩.

ஒருகிறட்-ஒருபால், க0, கூஎ.
ஒருபொருட் கிளவிகள், கருக, செழுமை, கொழுமை.
ஒரு முன்ற-ஒற்றமை நிலை, உசா, கஎஉ.
ஒருமையிற் பன்மைமயக்கம், கூகூ, ககூ௩.
ஒரு மொழி-'ஓம்' என்னும் ஒரு மொழி, க0, சஅ, க00, உருஎ; இங்கு ஆதபெயராய் அதன் பொருளை உணர்த்திற்று, உருசா.
ஒருவ-ஒரு முழுமுதலோனே, சஅ, உருஅ.
ஒருவந்தம்-உறுதியாய், சகூ, உசா0, உசாக.
ஒருவழி-ஒருமிக்க, க0, கூரு; ஒன்றாய், க௩, ககஉ; ஒருங்கே, உஎ, கஎகூ;
ஒருவன்-ஒப்பற்ற கடவுள், சரு, உசகூ.
ஒருவா-நீங்காத, கஉ, கஎ, க0எ, க௩க.
ஒருவாது-ஒழியாமல், கக, க0உ.
ஒலித்தல்-தழைத்தல், எ0.
ஒலிதமிழ்-இன்னொலிமிக்க தமிழ், கஅ, க௩கூ.
ஒழிய-தவறியொழிய, ௩ரு, உகஉ.
ஒழுக்கத்தை உயிரினும் பெரிதாக ஓம்புதல், சக, உ௩ரு.
ஒழுக்கம்-கலை, உஎ, கஅச.
ஒழுக்கி-ஒழுகச்செய்து, ௩எ, உஉஉ.
ஒழுகி-நீண்டு, ௩க, ககஅ.
ஒழுகிய-ஓடிய, ச, சா0; நீண்டு கிடந்த, ௩உ, உ0உ.
ஒழுகுதொறும்-நீளுமிடமெல்லாம், ௩உ, உ0௩.
ஒழுகை-வண்டி, ௩௩, உ0சா.
ஒள்-மேன்மையான, உகூ, கஅகூ; அழகு, சரு, உசஅ.
ஒளி-விளக்கம், க0, கூகூ.
ஒளிகள்-ஞாயிறுந் திங்களுந் தீயும், சஅ, உருஅ; இறைவற்கு இவை கண்கள்.
ஒளிச்செலவு-ஒளியோட்டம், சக, உ௩சா.
ஒளிப்பிழம்பு, உருசா.
ஒளிர்-விளங்குகின்ற, சஎ, உருச.
ஒளிரும்-விளங்குகின்ற, ௩0, ககூச.
ஒளிவளிச்செலவுகளினும் விரைவாகச் சித்திரக்கவியியற்றல், சக, உ௩சா.
ஒற்ற-ஒடுங்க, ச, அகூ.
ஒற்றி-திருவொற்றியூர், எ, அச, அரு; பொருந்தி, உஉ, கருசா.
ஒற்றியோலை-ஒற்றிப்பத்திரம், க௩ச.
ஒற்றியோலை கொண்டமையின் ஒற்றியூர், க௩ச.
ஒற்றிவைத்தெழுதல், கஎ, க௩ச.
ஒற்றெழுத்தோடொத்தலின் ஒற்றியூர், கஎ-அ; க௩ரு.
ஒன்றாய் ஆற்றலுள்ளது ஒற்றியூர், கஎ, க௩ரு,
ஒன்று-சிறிது, க௩, ககக; சிறி

தும், ௬௭, ௨௩௫; ஒருங்கு, ௨௭, ௧௯௫.

ஓ

ஓ-ஒழிதல், ௨௬, ௧௭௨.
ஓகாரம், வினா, ௮௫; ஐயப் பொருட்டு, ௧௯௭; மிகுதிப்பொருள், ௨௪௭; 'நீயோ.'
ஓங்கார மெய்ப்பொருளை யுணர்தற்குத் தவம் வேண்டும், ௪௦, ௨௩௦.
ஓங்கி-பெரிதாய், ௨௦, ௧௪௭; சிறந்து, ௪௨, ௨௩௭; மேம்படச் சிறந்து.
ஓங்கிப் பொலிய-மிக்கு விளங்க, ௧௪, ௧௧௫.
ஓங்கிய-உயர்ந்த, ௩௩, ௨௦௬.
ஓங்குற-கிளர்ந்தெழுமாறு, ௧௬, ௧௨௬. ஒருசொல்.
ஓச்சி-எறிந்து, ௩, ௬.
ஓசைகருதி ஒற்று மிகாமை, ௧௫, ௪௨௦.
ஓட-குலைய, ௩௨, ௨௦௨.
ஓடி-சென்று, ௪௯, ௨௬௦.
ஓடி மீளுங் கயல்மீன், கண்களுக் குவமை, ௩௩, ௨௦௫.
ஓடிய-ஒழுகிய, ௩௩, ௨௦௭.
ஓதி-சொல்லி, ௪௬, ௨௩௩.
ஓதையும்-ஓசையும், ௨௩, ௧௬௨.
ஓப்பும்-ஓட்டுகின்ற, ௩௯, ௨௧௬.
ஓம்பும்-பாதுகாக்கும், ௩௫, ௨௧௩; மதித்துக்காக்கும், ௪௧, ௨௩௫.
ஓம்புமதி-ஒழிப்பாயாக, ௪௫, ௨௫௦.
ஓர்-ஒப்பற்ற, ௪௮, ௨௫௭.
ஓருருட்சடல் ஈருருவாய் இரண்டு கண்களாதல், ௩௧, ௧௧௮-௯.
ஓரி-நீலநிறம் ௩௫, ௨௧௩.
ஓலை-பத்திரம், ௧௭, ௧௩௪.
ஓவா-நீங்காமலிராநின்ற, ௪௦, ௨௨௯.
ஓவாது-இடையறாமல், ௧௮, ௧௩௯; ஓயாமல், ௨௪, ௧௬௨; நீங்காது, ௩௮, ௨௨௪.
ஓவியம்-சித்திரம் பெண்ணுக்கு உருவகம், ௩௯, ௪௫, ௨௨௭, ௨௪௮.
ஓவியம் பிழையில்லாமல் எழுதும் இயல்பு, ௩௯, ௨௨௭.
ஓவியம் பின்னல் முதலியன அமைந்த திரைகள் மேற்பரப்பிற் கட்டப்படுதல், ௪௫, ௨௪௮.

ஔ

ஔவியம்-அழுக்காறு முதலிய தீயவியல்புகள், ௪௭, ௨௫௫.
ஔவை, ௪௨, ௨௩௬; அதிகன் நெல்லிக்கனிதர உண்டு நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்ந்திருந்த தமிழ்ப் பிராட்டி; ௨௪௦.

க

கங்குல்-இரா, ௨௮, ௧௮௭.
கசிந்த-நெகிழ்ந்த, ௫௦, ௨௬௩.
கட்டல், கள் முதனிலை, ௭௫.
கட்டிலிற் காம்புகிள்ளிய முல்லைப் போது தூவி, அதன்மேல் மடி விரித்தல், ௨௧, ௧௪௯.
கட்டிலின் அற்றுகள், ௧௪௯-௫௦.
கட்டு-களைந்து, ௫, ௭௫.

கடந்த-வரம்பில்லாத, ௪௬, ௨௫௦.
கடப்பமாலை சூடிய முருகன், ௪, ௬௭.
கடப்பமாலை, பிள்ளையார் உவந்தது, ௨௦௧.
கடம்-மதம்; ௩௨, ௨௦௩; காட்டுவழி, ௪௭, ௨௫௯.
கடம்படல்-நெறிச்செல்லல், ௪௭, ௨௫௬, ௨௫௭.
கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், ௨௪௧.
கடல், முத்து முதலான பல பண்டங்கள் நிரம்பியது, ௨௦, ௧௪௭.
கடல் வானத்துக்கும், மீன் விண்மீன்களுக்கும் ஒப்புமை, ௪௨, ௨௩௭.
கடலலை சுருண்டுவீழும் இயல்பினது, ௪௩, ௨௪௨.
கடவா-கடந்து செல்லாத, ௩௧, ௧௯௯.
கடவி-செலுத்தி, ௧௬, ௨௬, ௧௨௬, ௧௯௨.
கடவுட் கொள்கையிற் பிழைபட்டழிந்தோர் மணவினும் பலர், ௨௨-௩; ௧௫௬-௯.
கடவுள் உயிர் மலம் என்னும் முப்பொருள்களின் இயல்பும், உயிர் மலத்தின் நீங்கி இறைவனை எய்தும் வகையும், ௪௭-௮; ௨௫௬-௭.
கடவுள் வணக்கமும் மங்கல வாழ்த்தும் ஒத்தல் ௫௩.
கடவுளே உயிரும் உலகமுமாமென்போர், ௨௨, ௧௫௬-௮.
கடற்கால், ௨, ௫௭.
கடன்-கிரியை, ௨௬, ௧௭௭.
கடா-வினா, ௨௭, ௧௭௯.
கடி-ஒளி, ௫, ௭௦; விரைவு, ௧௮, ௧௩௮.
கடிதிகழ் மேனி, ௫, ௭௦.
கடிமணம்-மிக்க மணம், ௨௧, ௧௪௯.
கடுக்கும்-ஒக்கும், ௩௭, ௩௮, ௨௨௧, ௨௨௩.
கடுத்தது, ௨௧௨.
கடுந்தவம் புரிதலின் கருத்து, ௧௭௭.
கடுப்ப-ஒப்ப, ௨௦, ௩௬, ௩௭, ௧௪௬, ௨௧௭, ௨௨௦, ௨௨௨.
கடுப்பு-கடுத்தல், ௩௩, ௨௦௫.
கடும்-வலிய, ௧௩, ௩௫, ௨௦௬, ௨௧௨; கொடிய, ௩௯, ௪௧, ௨௨௮, ௨௨௯, ௨௩௩; மிக்க ௪௭, ௨௫௩.
கடும்பு-சுற்றத்தார், ௪௯, ௨௬௦, ௨௬௧, ௨௬௨.
கடை-நுனி, ௩௦, ௧௯௪; இல்லின் கடைவாயில், ௪௩, ௨௪௨.
கடைக்குறை, ௮௦; ௧௬௩, நீல்.
கடைந்து-திரட்டி, ௩௨, ௨௦௧.
கடைவழி-இறவாய், ௪௬, ௨௫௦; முடிவுநிலை.
கண்-இடம், ௨௪, ௩௨, ௪௯, ௧௬௪, ௨௦௧, ௨௬௦; கணு, ௩௫, ௨௧௫; பார்வை, ௪௦, ௨௩௧.
கண்கள்வடிவத்தால் வேலோடொத்துச் செயலால்ஒவ்வாமை, ௧௨௩.

கண்டிலே-கண்டனையல்லை, ௩௧, உ௨௬.
கண்டு-ஒதி, க௬, க௩0.
கண்டு அமையாத வடிவு, ௬, எஎ.
கண்ண-கண்களையுடையவான, ௩அ, ௩௧, உ௨௫.
கண்ணகன் விசும்பு, க.
கண்ணடி உருண்டைகளின் கொத்து, கொடிமுந்திரிப்பழக் கொத்துகட்குவமை, ௩எ, உ௨க.
கண்ணி-மார்பின் மாலேக்கு வருதல், க௪, ககஎ.
கண்ணுற-இடம் இடைப்பட, ௩0, கக௬.
கண்ணுறங்க-உறக்கங்கொள்ள, ௩௬, உகக.
கண் பஞ்சடைதல், ௪௪, உ௩௩.
கணவீரம்-செவ்வலரி, ௪௫, உ௪அ.
கணை-அம்பு, கக, க௪௪.
கதம்-சினம், உ௫, க௬௧, கஎ0.
கதிர்-ஒளி, க௨, க0௬.
கதிர்மண்டிலம்-ஒளிமண்டிலம், ௬எ, உ௫௪; சூரியமண்டிலம், உ௫௫. இது, மாணவரும் அன்பருஞ் சூழஉள்ள சோமசுந்தரகுரவற்குவமை.
கதிரொளி, இறைவன் ஓரமின்மைக் குவமை, கஅ, க௩அ.
கதுப்பு-கன்னம், க௩, ௩0, கக௩, கக௬; தலைமயிர், ௩0, கக௪; ஆண்பால் மயிர்.
கதுவா-அணுகிப் பற்றவியலாத, ௪அ, உ௫அ.
கதுவிய-பற்றிய, ௩எ, உ௨0.
கதுவும்-கவரும், ௩0, க௧௪.
கந்தழி-தீப்பிழம்பு, கஅ, க௩௬.
கந்தழியில் உயிர்த்தொகைகளை ஒற்றும் ஊர் ஒற்றியூர், கஅ, க௩௬.
கப்புகளை அரிந்து நட்ட நாணற்கிழங்கு விரைவில் முளைக்கும், க௧எ.
கபிலவர்க்கு நூறாயிரங் காணம் பொன்னும், ஒரு குன்றேறிக் கண்ட நாடும் பரிசில், உ௪க.
கம்பலம்-விரிப்பு, ௪௫, உ௪அ.
கம்பலம் விரித்து அதன்மீது அரியணை யமைத்தல், ௪௫, உ௪அ.
கம்பலே, க௪, உ௪, கக௫; ஒலி, கக௬, க௬உ.
கமழ்-மணம், உஎ, கஅ௪.
கமழ்தல்-நாறுதல், க௨, க0௬.
கமுகு, ௪௫, உ௪அ.
கயல்மீன், உ, ௫, ௫௬, எ௫; மாதர்விழிக்குவமை, அ, ௩அ, அஅ, உ௨௩; கெண்டைமீன், க௩, ௩அ, கக௩, உ௨௩.
கரந்தனன்-ஒளித்தனன், க௨, க0௪.
கரவு-கள்ளம், க௨, க0௬.
கரவுஅறு மாந்தர்-சான்றோர், க௨, க0௬.
கரி-சான்று, உ௫, க௬அ.
கரிகாற்பெருவளத்தான், உ௪க.
கரு-முதற்பொருள், கஎ, க௩க, க௩உ.

கருக்குழி, கூ, கூக.
கருகல்-பொருண்மறைதல், கச, கககூ.
கருநெல்லிக் கனிகள் உண்டு நீடு வாழ்தல், சஉ, உநகூ.
கருநெறி-கருகியநெறி; பொருண் மறைந்தநெறி, கச, கசகூ.
கருநெறிமறம், கச, கசரு, கககூ.
கருப்புரம்-பச்சைக்கருப்புரம், உக, கசகூ.
கருப்பொருள் மயக்கம், உசந.
கரும்பலச்சையால் மணல் நெல் குற்றல், சந-ச; உசந-ச.
கருமணி, நாவற்பழத்துக்குவமை, நஎ, உஉ0.
கருமை-நீலம், சஅ, உருஅ, உருகூ; மலத்துக்குவமை, க0உ.
கருவறை-கர்ப்பகிருகம், கருஅ.
கருவாய்-கருப்பொருளாய், உஎ, கஅந; கரு-கருக்கொண்ட பொருள், கஅச.
கருவி-மெய் முதலிய புறக்கருவிகள், உசு, கஎஉ;
அகக்கருவிகள், சஎ, உருகூ.
கருவிநூல்-இயற்றமிழ் நூல்கள், கஎ, கஉகூ, கந0; என்பதற்குக் காரணம்.
கருவயிர்க்கும் நோயையெண்ணுமல், தாய் பதல்வனைப் பார்த்து மகிழ்தல், உச, ககூரு.
கரைத்த-உருக்கி, கூக, உஉஎ.
கல்லா-தெரியாத, நஎ, உஉக.
கல்லாதவர் உலகிற் பலர், சந, உசஉ.
கலங்கி-அஞ்சி, சஎ, உருரு.
கலம்-படிகலம், நரு, உசஉ.
கலவை-கூட்டு, உந, கஅச.
கலவைச்சாந்தம்-பல மணப்பண்டங்கள் கலந்த சந்தனக்குழம்பு, சசு, உருஉ.
கலன்-அணிகலன், சகூ, உருஉ.
கலாய்த்த-சண்டையிட்டு, சக, உநச.
கலி-செருக்கு நச, உ0கூ.
கலித்த-தழைத்த, கூ, எகூ.
கலுழ்பு-அழுது, சஉ, க0எ.
கவண்-கல்விடுகவண், நகூ, உககூ.
கவர்க்கும்-பிளவுபட்டொழுகும், நச, உ0கூ.
கவர்த்தவழி, பிறரை மயக்கு வார்க்குவமை, அ, அஎ.
கவராத-பிரிந்துபோகாமல், உகூ, ககூ0; கவர்தல்-பலவேறாகப் பிரிவுபடல். சகூக.
கவரி-கவரிமா என்னும் ஒரு விலங்கு, நரு. உசச: உடம்பில் மயிர் கற்றையாய்த் தொங்கும், அசைந்தசைந்து நடக்கும்.
கவரும்-விரும்பும், சுரு.
கவலை-கவர்த்தவழி, அ. அஎ; மனக்கவற்சி சசு, உசு0.
கவவி-தழுவி, கச, கசரு, ககஎ.
கவின்-அழகு, உரு, நஉ, சசு, கஎ0. உ0ச, உஉரு.
கவின்று-அழகுற்று, உச, கசுச.

கவைஇ-தழுவி, அ, அகூ.
கவைக்கால், எ, அ0-க.
கழகம்-கலைபயிலிடம், உச, கசு௩.
கழங்கு-ஒருவகை விளையாட்டுக் கருவி, சரு, உசஅ; கழற்சிக்காய், இது, முத்துக்குவமை.
கழல்-அடி, ரு0, உகூ௩.
கழற்றெதிர்மறை, ௩ரு, உகஉ.
கழறினை-இடித்துரைத்தனை, ச0, உ௩0.
கழி, உ0, கசஎ; நிறைந்த, ௩ச, உ0அ.
கழிப்பி-முடித்து, உசு, கஎஎ.
கழிபடர்கிளவி-உறுதுயர்ச்சொல், எ0.
கழிபெருங்குலம்-மிக உயர்ந்த குலம், ரு, எக.
கழியவும்-மிகுதியும், ௩அ, உஉ௩.
கழுத்துக்கு அழகு வழுவழுப்பு, ௩க, ககூ.
கழுநீர்மலர், கூ, ௩அ, கூஉ, உஉ௩.
கழும-மிகுதியாக, நிறைய, கசுஉ.
கழுவாக்குற்றம், க௩, ககஉ.
கழை-மூங்கில், ௩ரு, உகரு.
கள்-தேன், ௩க, ச௩, உ00, உச௩.
களம்-இடம், கரு, ககஅ.
களவியல்-இறையனாரகப்பொருளின் வேறொருபெயர், உஅ, கஅசு.
களி-களிப்பு, உரு, கஎ0; மகிழ்ச்சி, ௩சு, ௩கூ, உகஅ, உஉரு.
களிற்று ஒருத்தல்-யானையின் ஆண், ௩ரு, உகஉ.
களிறு-ஆண்யானை, ௩க, உ00.
களைந்து-கிள்ளி, உக, கசகூ, கரு0.
கற்பகமரமும் புயலும் மண்ணுலகுக்குப் பயன்படும் பொருள்களை தரவல்லன; தேவர் நிலைகளும் வீடுந் தரா, உ0உ.
கற்பனை, கஉ, க0எ-அ.
கற்பனை இன்னதென்பதும் அதன் முற்கால பிற்கால நிலைகளும், உ௩கூ.
கற்பனை நயம், க0, கூரு-சு
கற்புடை மகளிர் முதன்மையாகச் சூடும் பெருமையையுடையது முல்லை, ௩எ, உஉக.
கறங்கும்-ஒலிக்கும், உச, கசுஉ.
கறி, சசு, உரு௩; மிளகுகாய், ௩எ, உஉக.
கறித்து-கடித்து, ௩எ, உஉக.
கறை-குற்றம், சச, உசரு.
கன்மலையிலுங் குணமலையிலும் இறைவன் ஒப்ப அமர்தல், ககூ, கச0.
கன்றிய-நைந்த, எ, அஉ.
கன்றுகள் துள்ளிப்பாயும் இயல்பின, ௩ரு, உகச.
கன்றையுள்ளுதொறும் பால் சுரத்தல், உ0, கசகூ.
கன்னம்-நிறைத்தட்டு, ச௩, உச0.
கன்னம் துளங்கொளியுள்ளது, க௩, கக௩.
கன்னல்-சருக்கரை, ககூ, உஎ, சஎ, கசஉ, கஅச, உரு௩;

செய்யுளின் குளிர்ந்த ஓசையொழுக்குக்குவமை, ௨௭, ௧௮௫.
கனவு, ஒன்றை இடையறாமல் எண்ணுதலாற் றோன்றுவது, ௨௩௪.
கனி-கனித, ௪௬, ௨௫௩.
கனிந்த-முதிர்ந்த, ௫, ௩௧, ௭௩, ௧௯௮.
கனை-திரண்ட, ௪௪, ௨௪௧.

கா

காஞ்சி-காஞ்சிமரம், ௪௩, ௨௪௨; மருதநிலத்துக்குரியது.
காட்சி-அறிவு, ௧௬, ௧௨௮; தோற்றம், ௧௯, ௫0, ௧௪௪, ௨௬௩; மெய்யுணர்வு, ௪௨, ௨௩௬.
காட்டி-தேற்றி விளக்கி, ௨௮, ௧௮௭, ௧௮௮.
காட்டுவழியின் இயல்பு, ௬, ௭௯.
காடு, ஐம்பொறிகட்கு உருவகம், ௪௭, ௨௫௬, ௨௫௭, அலைத்தலின்.
காடுகெழுகாட்சி, ௨0, ௧௪௫.
காண்டகு-அழகிய, ௧௮, ௧௩௭; காண்டற்கு ஏற்ற, ௨௪, ௧௬௪.
காண்டகு சிறப்பு-அழகு, ௨௧, ௧௪௯.
காணத் தக்க காட்சிகளைக் காண்டற்கு நல்வினை வேண்டுமெனல், ௪0, ௨௨௮.
காணூஉ-கண்டு, ௪௭, ௨௫௫.
காதல்-அன்பு, ௩௪, ௨0௮.
காதலரியல்பு, ௮, ௮௮.
காதற்போரால் உண்டாகும் புண், ௩௧, ௨00.
காதுகளின் வடிவம் ஓங்கார வடிவம், ௩0, ௧௯௬.
காந்தள், கைக்குவமை, ௪௭, ௨௫௪.
காந்தளங்கண்ணி, ௧௪, ௧௧௭.
காப்புக் கைம்மிக்குக் காமம்பெருகியுரைத்தல், ௪௬, ௨௬௨, இதன் விளக்கம், ௨௬௩.
காப்புச் செய்யுள், நூல் நுதல் பொருளெல்லாங் குறிப்பால் தன்னகத் தடக்கல், ௫௩.
காப்புச்செய்யுள் முதல் ஈறுகளில் வருஞ்சொற்களே நூலின் முதல் ஈறுகளிலும் வருதல், ௫௨.
காமத்தைப் பசியெனல், ௩௯, ௨௨௭.
காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி இயல்பு, ௭0.
காமம் விளைப்பவளே, அதனை நீக்கும் மருந்துமாவ ளென்பது, ௨௨௯.
காமுற்று-விரும்பி, ௧௧, ௧0௧.
காய்ச்ச-வதக்க, ௩௫, ௨௧௪.
காயாத பனைமரம் ஆண்பனை, ௯௮.
கார்காலத்துமாலை, ௧௨௩.
கார்த்திகைப் பெண்கள், ௧௬௯.
கார்மின்-கார்காலத்து மின்னல், ௪௬; இஃது இளமகளிர்க்குவமை; இதன் விளக்கம், ௨௫௧.
காரியவாசகம், ௭௯.
கால்-வாய்க்கால், ௪, ௩௭, ௩௮, ௫௪, ௨௨௨, ௨௨௫; நீர்க்கால், ௨, ௫௬; காற்று, ௨, ௫௭, ௯௭; காம்பு, ௨௧, ௩௭, ௧௪௯, ௧௫0, ௧௫௩, ௨௨0;

பொழியும், கக, கசச.

காலங்கடந்த கோலவைப்பு-முருகப்பெருமான் வீற்றிருக்கும் அருளுலசம், சo, உருo.

காலல்-பொழிதல், கக, கசச.

காலவாகுபெயர், அசு.

காவதம் என்பதன் விளக்கம், உo, கசரு; இரண்டேகாற்கல், ௩எ, உஉo.

காழ்-கோவை, சரு, உசஅ; அகக்காழ், சகூ, உசுo.

காழுறம் அரக்கர், கரு, கஉo; காழ்-மனவரம்.

காளை-காளைப்பருவம், கஉ, கoச.

கான்யாறு-காட்டாறு, உo, கசரு.

கான்று-சக்கி, அ, கூo.

கானக்கோழி-காட்டுக்கோழி, உo, சசரு; இது கூவி வைகறைப்பொழுதுணர்த்தும்.

கானல்-கடற்கரை, க௩, கoகூ; கழியடுத்தசோலை, ௩௩, உoஎ.

கானவர்-வேட்டுவர், ௩ரு, உகச.

கி

கிண்கிணி-சதங்கை, கூ, கூஉ.

கிரவுஞ்சமலையைப் பிளந்தமை, கஉo.

கிழத்தியர்-மனையாட்டிமார், கச, ககரு.

கிழமை-இயல்பு, கச, ககரு, கககூ; உரிமை, சரு கஉக.

கிழி-இரட்டுத்துணி, ௩க, உஉஎ. எழுதபடம், உஉஅ; படமெழுதும் துணி.

கிழிக்கும்-கீறும், அ, அஅ.

கிழித்து-பிளந்து, உரு, கககூ.

கிள்ளை-கிளி, ௩சு, ககஎ, உகரு; ஒருகாலைத் தூக்கிக்கொண்டு நின்றபடியே உறங்கும். ௩அ, உஉரு, உஉசு.

கிளக்கும்-இசைக்கும், சக, உ௩சு.

கிளக்குவென்-சொல்லுவேன், க௩, ககo.

கிளத்தல்-எடுத்துக்கூறல், க, ரு௩; வாய்விட்டுச்சொல்லல், சு, எகூ.

கிளந்து-சொல்லி, சஎ, உருசு.

கிளர்-மிக்க, கரு, சக, சரு, ககஎ, உ௩ரு, உசஅ; மிகுகின்ற, உசு, ௩ச, கஎஅ, உoஅ; ஒப்ப, ௩சு, உகஅ; வளர்ந்து விளங்கிய, ௩சு, உகஎ; எழுந்த, ௩க, உஉஎ, உஉஅ.

கிளர்தல்-ஒளிர்தல், உo, கசஎ; விளங்குதல், உக, கசகூ.

கிளர்ந்த-எரியும், ௩o, ககரு.

கிளர்ந்து-விளங்கி, ௩சு, உககூ.

கிளவாது-வெளிப்படச் சொல்லாமல், சு, எஅ.

கிளவி-சொற்கள், ௩க, உஉஎ.

கிளி, ரு௩; சிலசொற்கள் இசைக்குமெனல்; அழுக்கில்லாத உருவமும் உடையது, பெண்ணுக்கு உருவகம், ௩க, உஉஎ; தீம்பாமென் சொல் உடையது, உஉஅ.

கிளிக்கும், தலைவனைப் பிரிந்த தலைவிக்கும் உருவொப்புமை, உக, ககூஉ.

கிளிக்கும் மகளிர்க்கும் ஒப்புமை, வாய், சொல், நிறம், உரு முதலிய வற்றில், ௩கூ, உஉஎ.
கிளிகள், செவிக்கினிமையாக மிழற்றுமென்பது, ௩ரு-சு; உகரு.
கிளிச்சிறை-ஒருவகைப் பொன், ௩கூ, உஉஎ; பொன்வகைகளுள் உயர்ந்தது.
கிளை-கப்பு, ௩௦, ககூசு.
கீண்டு-கீறுண்டு, ௩சு, உகஎ, உகஅ.
கீரன்-நக்கீரதேவர், உஎ, சஅ, கஎகூ, உருஅ; கீர்-சொல்; நக்கீரன்-நல்ல சொல்வன்மை யுடையவன், கஅ௩.
கீழ்-கிழக்கு, சஉ, உ௩எ.
கீழ்த்திறமாவது, உஉ, கருகூ.
கீழ்மலையுச்சி நீலநிறமாயிருத்தல், சரு, உசகூ.
கீழ்மலையுச்சியில் ஞாயிறு தங்கி யிருத்தல், அரியணைமீது முரு கன் தங்கியிருத்தற் குவமை, சரு, உசகூ.

கு

குகை, மலைக்கு வாய், ககூ, கசச.
குங்குமச் சாந்து-குங்குமப்பூக் கலந்த சந்தனம், உ௩, ககூஉ.
குஞ்சி-மயிர்முடி, சு, எஎ; தலை மயிர், கஉ, ௩௦, சச, சசு, க௦எ, ககூச, உசச, உருக; ஆண்பால் மயிர், க௦அ.
குட்டுவன்சேரல், உசக.
குடங்கள், மகளிர் கொங்கைகட் குவமை, ௩கூ, உஉஎ.
குடத்தி-முல்லைநிலத்துப்பெண், ௩௩, உ௦ரு; இவர்கள் பயறு விற் பர்.
குடந்தங்கொண்டு-கைகூப்பி மெய் வளைத்து, சக, உ௩௩.
குடந்தம்-குடந்தமென்னும் வணக் கம், சரு, உரு௦.
குடம், எருமையின் மடிக்கு உவ மை, உ௦, கசசு; பணிலத்துக்கு உவமை, ச௩, உச௩.
குடம்பை-கூடு, ௩அ, உஉரு; பற வைக்கூடு, உஉசு.
குடி-குடும்பம், ரு, எஉ; ஒருவனைச் சூழ்ந்த அகச்சுற்றம், சு, எஅ; குடியிருப்பு, சக, உ௩ச.
குடி குலங்களாற் குற்றமில்லாமை, சு, எஅ.
குடும்பமென்னும் முன்றில், ரு; எஉ.
குடுமி-உச்சி, குஞ்சி, ககூ, கசச.
குண்டு-ஆழம், சகூ, உசு௦, உசுக.
குணம்-இயல்பு, சக, உ௩ரு.
குத்தி-அழுத்தி, ௩க, உ௦௦.
குமரகுருபர அடிகள், க௩௩.
குமரன்-இளம்பருவமுள்ள முரு கன், ச௦, உ௩௦.
குமரி-இளமையான, சசு, உரு௩.
குமரிவாழை-ஈனுதவாழை, சசு, உரு௩.
குமிழை-இளைய எள்ளின்மொட்டு, க௩, கக௩.

குய்-தாளிப்பு, கசு, கசஉ.
குயில்கள், நஅ, உஉரு.
குயில்களின் இயல்பு, கஉந.
குயில் மாமரத்தில் ஒடுங்குதல், கசு, கஉந; இக்காலம் கார்காலத்து மாலை.
குயிற்றி-அழுத்தி, ந௰, கசுரு.
குயின்று-துளைத்தமைத்து, சச, உசச; குயில், முதனிலை, துளைத்தல் என்பது பொருள்.
குரங்குக் குட்டிகள், தெரியாமல் மிளகுகாய்களைக் கறித்துவிட்டுப், பின் உறைப்புத் தாங்காமல் துன்னுதல், நஎ, உஉக, உஉஉ.
குரம்பை-உடம்பு, கசு, கஉசு.
குரல்-நெற்கதிர், க, ருந; கதிர், நசு, உகசு.
குரவம்-குராமரம், நசு, உகஅ; பாவை போன்ற பூக்களுடையது, உகசு.
குரவன்-குருவன், ஆசிரியன், உந, கருகூ.
குரவை, சஉ, ச௰எ; குரவைக் கூத்து, இன்னதென்பது.
குரவைக்கூத்து, சகஅ.
குரற்பாட்டும் யாழிசையும் ஒத்து நிகழ்தல், உக, கருக, கருஉ.
குரீஇ-குருவி, நஅ, உஉரு, உஉச.
குரிசில்-செம்மல், கந, கக௰, ஆண்டகை.
குருகு-நாரை, க, ருரு.
குருத்து-(இளஇலை) வாழையின் குருத்து, சசு, உருந.
குருதி-செந்நீர், கசு, உசு, கசச, கஎஎ.
குருவன்-ஆசிரியன், உஅ, கஅரு; இதன் விளக்கம், சஅகூ.
குலச்சிறை முனிவன், பாண்டி மன்னர்க்கமைச்சர்; பாண்டிமாதேவி மதுரையிற் சைவம் நிறுத்துதற்குத் துணை நின்றவர், கூ, கூச.
குலம்-புறச்சுற்றம், சு, எஅ.
குலம்புரி கோமகன், ரு, எஉ.
குலிகம்-இங்குலிகம், செந்நிறம், நஎ, உஉக.
குலுங்குதல், நரு, உகச.
குவடு-குடுமி, கக, க௰உ; மலையுச்சி.
குவவி-திரண்டு, நக, ககூ.
குவளை, சு, உக, எசு, கருந.
குவளைப்பூடு, ரு, எரு.
குவைஇ-குவித்து, கசு, சந, கசஉ, உசச.
குவையினர்-குவித்தனராய், நந-உ௰ரு.
குழக்கன்று-இளங்கன்று, உ௰, கசசு.
குழகன்-முருகன், கரு, கஉக; கட்டிளைஞன்.
குழந்தையைத் தாய் சென்று புல்லிய வண்மை, உயிர்களை இறைவன் சென்று ஆட்கொள்ளுதற்குவமை, உகூ, ககந.
குழல்-புல்லாங்குழல், சச, உசசு; கூந்தல், உகூ, கசுந.
குழவி-குழந்தை, சக, உநச.

குழற்கற்றை-மயிர்த்தொகுதி, ௧௩, ௧௯௩.
குழற-தடுமாற, ௨௯, ௪௫, ௧௯0, ௧௯௨, ௨௪௯; தெளிவில்லாப் பேச்சு, ௨௫0.
குழன்று-சுருண்டு, ௩0, ௧௯௪.
குழாம்-கூட்டம், ௪௫, ௨௪௯.
குழீஇ-கூடி, ௩௫, ௨௧௪.
குழு-கூட்டம், ௪௭, ௨௫௪.
குழுமல்-தொகுதிப்பொருட்டு, ௭, ௮0.
குழுமி-நிறைந்து, ௩௮, ௨௨௩.
குழூஉக்கொள் கைதை, ௧௨, ௧0௮; குழூஉ-கூட்டம்.
குழை-தளிர், ௬, ௩௬, ௭௯, ௨௧௮; பசியமடல், ௨0, ௧௪௭; பசிய இலை, ௧௪௮; குண்டலம், ௩0, ௧௯௬; இளந்தளிர், ௩௫, ௨௧௪.
குழைத்து-இளகுபதமாய்க்காய்ச்சி, ௯, ௯௩.
குழைந்து-சோர்ந்து, ௩௨, ௨0௨.
குழைபட-மெல்க, ௩௯, ௨௨௭.
குழைமுகம்-தளிர்முனை, ௨௧, ௧௫௧.
குழைவு-நெஞ்சிளக்கம், ௧௪, ௧௧௫
குழையும்-நெஞ்சுருகும், ௮, ௮௯.
குளத்துநீர், கால்வழியோடி வெண்மணற் பாத்தியில் இளம் புல் வளர்த்தல், ௩௭, ௨௨௨-௩.
குளனுறை வாழ்க்கை, ௧, ௫௪.
குளிர்-குளிர்ச்சி, ௪௧, ௨௩௫.
குறங்கு-தொடை, ௮, ௩௨, ௮௯, ௨0௩.
குறடு-சந்தனக்கட்டை, ௨௧, ௪௪ ௧௪௯. ௨௪௭.
குறவர்-வேடர், ௩௫, ௨௧௫; குறிஞ்சிநிலமக்கள்.
குறவர்மகளிர் விழவு, ௧௪, ௧௧௭.
குறவருங் குறத்தியரொடு கூடிக் குரவையயர்தல், ௧௩௮.
குறிக்கொள்-துணிவுகொள்வாய், ௪௧, ௨௩௩; மனத்துள்வைத்துச் செயல் முடிக்குந் துணிவு கொள்ளுதல்.
குறிஞ்சிநிலத் தியற்கை, ௩௫-௬; ௨௧௪-௮.
குறிஞ்சிநிலத்தின் காட்சி, ௧௯, ௧௪௪.
குறித்தது கிளவாது செறித்தல், ௬, ௭௮.
குறிப்பரும் இன்பம்-சுட்டியுணர்தற்கரிய பேரின்பம், ௪௯, ௨௯0.
குறிப்பாற் பொருள்கொள்ளல், ௧௪0, ௨0௨, ௨௧௩.
குறிப்புப் பெயரெச்சம், ௧௭௮; நுனைய.
குறிப்பு முற்றெச்சம், ௧௧௬; அமைவில; ௨௨௬, கண்ண.
குறிப்பு வினைமுற்று, ௧௩௧, அளியினை.
குறிப்பு வினைப்பெயர்கள், ௭௮.
குறியிடத்துப் பொதும்பி னியல்பு, ௮௫-௬.
குறு-சிறிய, ௩௬, ௨௧௯; குத்தும், ௩௫, ௨௪௫; குறுதல்-குத்துதல்;
குறுங்கயம்-குட்டை, ௨௫, ௧௪௫.

குறுங்குடி மருதனார், ருரு.
குறுநகை-புன்னகை, சரு, சசு, உசகூ, உருக; இது மகிழ்ச்சியை விளக்கும்.
குறுநடை-சிறியநடை, உந, கசுஉ.
குறுநடைப் புதல்வர், கஉ, க0அ.
குறுமொழி-சிறுசொற்கள், பொருள் நிரம்பாத சிறமை யுடைய சொல், உஅ, கஅஅ; பிறரை இகழ்ந்து கூறுஞ் சொல், நந, உ0ரு.
குறுவவும்-குற்றவும், சச, உசச.
குலைநத்து-தறித்து, நரு, உகரு.
குறைவு-இழுக்கு, கக, கச0.
குன்றல்-குறைதல், உந, கசு0.
குன்றவர்-குன்றத்துறைவார், சஅ, உருஅ; குறவர்.
குன்றா-குறையாத, சரு, உசகூ.
குன்றி-குன்றிமணி, நரு, நஅ, உகஉ, உஉரு.
குன்றிமணி, குயிலின் கண்கட்குவமை. நஅ. உஉரு, உஉசு.
குன்றக்குக் கொழுமை இன்னதென்பது, கசுச.
குன்றுதோருடல், கந, கூகூ, ககந.

கூ

கூஉய்-அழைத்து, சஎ, உருந.
கூட்டுதல்-கலத்தல், உக, கசகூ.
கூடல்-மதுரை, அ, கூ0.
கூந்தல் அலையொழுங்குபோல் நெளிநெளியாய்க் காணப்படுதல், கநஎ.
கூந்தலின் மணம் பற்றிய தமிழ் வழக்கு, உஎ, கஎகூ, கஅ0.
கூந்தற்குமரி-தெய்வயானை, ந, ஙச.
கூப்பிய-குவித்த, சரு, உசகூ.
கூப்பெயர்தல்-கூவியழைத்தல், உ0, கசரு.
கூம்பிய-தவிந்த, உஅ, கஅஎ.
கூர்-கூர்மை, ச0, உந0.
கூர்ந்து-கூர்மையாய், ந0, ககஎ.
கூரும்-மிகும், நகூ, உஉரு.
கூறிட்டு-வகுத்து, ந0, ககச.
கூறுபட-வகைபட, உக, கசகூ.
கூறுபடுமதி-பகுத்தறியும் மதி, உந, கருகூ, சக, உநரு; இதன் விளக்கம், உநசு.
கூன், கூசு.
கூன்பாண்டியன், கூ, கூ0.
கூனற் கிழத்தியர், கச, ககரு.

கெ

கெண்டைமீன், கண்ணுக்கு, கந; கசுந.
கெழு-போன்ற, நசு, உகங; நிரம்பிய, சந, உசந; சான்ற, சச, உசச; விளங்கும், சச, உசசு; மிக்க, சசு, உருசு.

கே

கேட்போர்ப் பிணிக்கப் பேசுதல், சஉ, உநசு.
கேண்மை-நட்பு, கரு, க0ரு, கககூ.
கேணி-ஊற்றுக்கிணறு, கஉ க0எ. நெய்தல்நிலத்துச் சிறுகிணறு, க0அ.

கேதகை-தாழை, தாழம்பூ, உடு, கசுஅ.
கேதகை சான்றுதல், உடு, கசுஅ.
கேவலநிலையின் இயல்பு, கஉடு.
கேழ்-நிறம், உக, சடு, கசகூ, உசஅ; ஒளி, சச, உசஎ; கெழுமிய எனினுமாம்.
கேழ்கிளர் மார்பம்-விளக்கம் மிக்க மார்பு, கடு, ககஎ.
கேழ்மதி-விளங்கும் நிலவு, கடு, கஉக.
கேள்-உறவு, உடு, கசுஅ.
கேள்வி-கேள்வியறிவு, நடு, உகஉ.

கை

கை, இடைச்சொல், உ, டுஅ; ஒப்பனை, டு, எஉ.
கைசெய்து-ஒப்பனைசெய்து, டு, எஉ.
கைதை-தாழை, கஉ, க0அ; தாழம்பூ, உ0, சநு, கசஎ, உசநு.
கைபிணைந்து-கைகோத்து, கஉ, க0எ.
கைம்மா-கையையுடைய விலங்கு, யானை, க, டுக.
கைம்மா முகத்தன், க.
கைம்மிகல் என்பதன் விளக்கம், உசுநு.
கையர்-பயனில் செயலுடையார், கீழ்மக்கள், உஉ, கடுடு.
கையரிக்கொண்ட-வாரிக்கொண்ட, உ, டுஎ.

கொ

கொங்கு-மணம், உநு, சசு, கசுஉ, உடு0, உடுக.
கொடி-வஞ்சிக்கொடி, டு, எ0; ஒழுங்கு, படர்கொடி, நக, ககூக.
கொடிக்குலம்-காக்கைக் கூட்டங்கள், க, டுச.
கொடிகளுக்குக் கைசெய்தலாவன, எநு.
கொடிச்சி-குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண், குறத்தி, நந, நசு, உ0டு, உகசு, இவர்கள் கள் விற்பர்.
கொடிபுரை மருங்குல், டு, எ0.
கொடிமுந்திரிக்கொடி, நஎ, உஉக.
கொடும்-வளைந்த, நஎ, உஉக.
கொடுமை-கொடிய நிகழ்ச்சிகள், சஉ, உநஎ.
கொண்டி-கொள்ளை, உந, கசு0, கசுஉ.
கொண்டு-எடுத்து, நந, உ0டு; உட்கொண்டு, டு0, உசுநு.
கொண்டுமுடிதல், கசுசு.
கொப்பூழ், கஎக.
கொவ்வைக்கொடி, நஎ, உஉக.
கொழுகொம்பு, சஅ, உடுஅ.
கொழுங்கயல், அ, சஅ.
கொழுங்கால், உ, டுஎ.
கொழுங்குறை-கொழுவிய தசை, உசு, கஎஎ.
கொழுஞ்சுவை, உ, டுஅ, மிக்கசுவை.
கொழுந்தமிழ்-செழுந்தமிழ், சக, உநடு.
கொழுந்து-மருக்கொழுந்து, உக, கடுஉ, தலைக்குறை.
கொழுநன்-கணவன், கக, க0ந.

கொழுநனை, எ, அ௦.
கொழுமடல், ௧௨, ௧௦அ.
கொழுவிய-இனிய, ௪, ௬எ.
கொள்ளா-மேற்கொண்டொழுக மாட்டா, ௯௪, ௨௦௩.
கொள்ளைமணம்-மிக்கமணம், ௨௦, ௧௪எ, ௧௪அ.
கொள்ளையில்-மிகுதியாக, ௯எ, ௨௬௧.
கொளீஇ-கொள்ளவைத்து, ௧௦, ௩௩; அறிவுறுத்தி, ௧எ, ௧௯௧; பொருத்தி, ௨எ, ௧எ௩; விளக்கி, ௪அ, ௨௫௬.
கொளுவி-பொருத்தி, ௧௬, ௪௦, ௧௨எ, ௧௨அ, ௨௨அ.
கொன்-அச்சம், எ, அ௨; பெரியது, ௧௯, ௧௧௦; பயனின்மை, ௯௪, ௨௦௩.
கொன்றைக்காயினால்ஆன ஊதுகுழல், ௨௧, ௧௫௧.
கொன்றைமரம், ௯௬, ௨௧அ.
கொன்றைமலர் பொன்னிறமானது, ௨௦, ௧௪௫; முல்லைநிலத்துக்குரியது.
கொன்றை முகைகளால் மாலை தொடுத்தல், அ, அ௩.
கொன்னே-வீணே, ௪௯, ௨௪௨.

கோ

கோடி-கொள்வாயாக, ௪௨, ௨௯அ; பெற்றுக்கொள்வாயாக, ௪அ, ௨௫௬; கொள், பகுதி, ௨௫எ.
கோடு-கிளை, ௧௨, ௪௯, ௧௦எ, ௨௪௨; சங்கு, ௯௯, ௨௦௫; மலையுச்சி, ௪௫, ௨௪௬; மலையின் கொடுமுடி, ௯௬, ௨௧எ; நுனி, நிலவின் வளைந்த நுனி.
கோடுகெழுகுன்று, ௧௯, ௧௧௨; கோடு-உச்சி.
கோதுதல்-(கீறுதல், கொந்துதல்), ௧௩எ.
கோதை-பூமாலை, அ, அஅ.
கோப்பெருஞ்சோழர், எ௬.
கோல்-திரட்சி, ௯௬, ௨௧௬.
கோலம்-உருவம், ௯௪, ௨௦௩; அழகு, ௪௬, ௨௫௦.
கோலா-அமைக்கப்படாத, ௧௩, ௧௪௦; கோலல்-வளைத்துச்செய்தல், ௧௪௧.
கோலாகலம்-முறைபிறழ்ந்த நிலை, ௧௩, ௧௪௦; இஃது ஒலிக்குறிப்பு; வடசொல் அன்று; 'கோலாலம்' என்பதும் இது.
கோலிய-வளைந்தமைக்கப்பட்ட, ௯எ, ௨௨௨.
கோவூர்கிழார், அ௪.
கோவை-மாலை, ௯௦, ௧௩எ.
கோழ்-வழுவழுப்பு, ௨௧, ௧௪௩, ௧௫௦.
கோழரை-வழுவழுப்பான அடிமரம், ௧௩, ௯௨, ௧௪௨, ௧௪௯, ௨௦௯.
கோழரை நாவல், எ, அ௦.
கோள்-உள்ளத்துள்ளது ஒன்றாகப் பிறிதொன்று சொல்வது, ௨௫, ௧௬அ.

ச

சங்கம்-(சங்கு), ௨௨௫.
சங்கின் முத்துகள், ௧௦௭.
சங்குஉடைந்து முத்துக்களாதல், ௧௨, ௧௦௮.
சங்கம் முத்தம் ஈனல், ௩௮, ௨௨௫.
சடையோன்-சிவபிரான், ௨௬, ௧௭௨.
சண்பகம், ௨௧, ௧௫௩.
சண்பை-சீகாழி, ௯, ௯௧, ௯௨.
சந்தனக்குழம்பில் ஐவகை மணப்பண்டங்களுங் கலத்தல், ௪௫, ௨௪௭.
சந்தனக்குழம்பு ஆடவர்மார்பிற் பூசப்படுதல், ௪௬, ௨௫௨.
சம்பந்தர் அம்மையப்பரைச் சுட்டிக் காட்டினமை, ௯, ௯௩.
சம்பந்தர், சீகாழிக் குளக்கரையில் இறைவனைக் கண்டமை, ௯, ௯௨.
சம்பந்தர், சோமசுந்தர குரவர்க்குவமை; ௨௮; இதன் விளக்கம், ௧௮௬.
சம்பந்தர் திருமுலைப்பாலுண்டமை, ௯, ௯௨, ௯௩.
சம்பந்தர் திருமுலைப்பாலுண்டமையால் ஒளிசிறந்தமை, ௯, ௯௩.
சம்பந்தர் திருவிளையாடல்கள், ௯, ௯௪.
சம்பந்தர்திருவிளையாடல்கள் தவஞ்செய்தற்குரிய வகைகளைத் தெரிவிப்பன, ௯, ௯௩.
சம்பந்தர் நீரினும் நெருப்பினுங் காட்டியதிறம், ௧௦, ௯௭-௮.
சம்பந்தர் பனையினும் என்பினுங் காட்டியதிறம், ௧௦, ௯௭-௮.
சம்பந்தர் பாண்டிமாதேவிக்கும் புதல்வர் எனப்படுதல், ௧௦, ௯௫.
சம்பந்தர், பாண்டியற்கு வெப்புநோயுங் கூனுந் தீர்த்தமை, ௧௦, ௯௬.
சமணர், மதுரையில் தம் சமயம் பரப்பினமை, ௮, ௯, ௯௦.
சம்பந்தர் மதுரையிற் சைவம் விளக்கினமை, ௨௮, ௧௮௭.
சம்பந்தர் முருகப்பிரான் பிறவியெனல், ௨௮, ௧௮௭.
சம்பந்தருக்கு உரிய தந்தை சிவபிரான், ௯, ௯௩.
சமயக்கணக்கர், ௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬.
சமயங்கள் எண்ணில்லாதன, ௪௮, ௨௫௮.

சா

சமாதிநிலை, ௧௭௫.
சாக்காடு-சாவு, ௨௪௦.
சாந்தம்-சந்தனம், ௩௮, ௨௨௪.
சாந்தம் அப்பிய மார்பிற் பூமாலையணிதல், ௪௪, ௨௪௫.
சாந்து-சந்தனக்குழம்பு, ௧௪, ௧௧௭; சந்தனம், ௪௪, ௨௪௪; சந்தனமரம், ௩௬, ௨௧௮; பருத்த அடிமரத்தையுடையது.
சார்-பக்கம், ௩௩, ௨௦௫, ௨௦௬.
சாரல்-மலைப்பக்கம், ௬, ௭௯.
சாரவும்-பொருந்தவும், ௩௮, ௨௨௫.
சாரியை, ௧௫, ௧௧௭, ௨௩௯, அம்; ௮௨, ௧௦௨, கு; ௧௮௭ களவியல் தனக்கு;

சாரியை நிற்க உருபு தொகல், ருகூ, கூஉ, கூஎ.
சால்-நிரம்பிய, சஉ, சச, சசு, உநசு, உசச, உருஉ.
சான்ற-நிறைந்த, கங, க0கூ.
சான்றோர்க்கு நேரும் பழி, நில வின் மறுவுக்குவமை, கஉ, க0சு

சி

சிங்கமுகன் முதலியோர் சூரன் தம்பிமார், கஎஅ.
சிங்கமுகாசுரன், கரு, கஉ0.
சிங்கவேற்றின் நடை, ஆண்மையா ளர் நடைக்குவமை, சச, உசரு.
சிதர்-பூந்தாதுகள், கஉ, உ0, க0அ, கசஎ.
சிதர்தல்-சிதறல், உ0, கசஎ.
சிதர்ந்த-சிந்திய, கக, கசச.
சிதல்-கறையான், கசு, கஉசு; மூவறிவுயிர்.
சிதறல்-தூவல், உக, கருங.
சிதாஅர்-கிழிந்தகந்தை, சசு, உருஉ.
சிதையாது-அழியாமல், சக, உசு0.
சிதையாப்பேறு-அழியாத புகழ்ப் பேறு, சஉ, உஙக.
சிதைவு-கெடுதல், உச, கசுரு.
சிந்த-சொரிய, சரு, உசக.
சிரல்-சிச்சிலி என்னுங் குருவி, ஙஅ, உஉரு, உஉசு; ஆடுகின்ற வாலையுடையது; மீன்களைக் கௌவி விழுங்கும்.
சில்-சில, சரு, உரு0.
சில்லமுது, க0, கூரு.
சிலதர்-ஏவலாளர், சசு, உருஉ.
சிலம்பும்-ஒலிக்கும், உங, கசுஉ.
சிவஞானபோதம், சஎ, உருச; சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தம் நிறுவும் மெய்கண்டநூல்.
சிவஞானமுனிவர்-சிவஞானபோ தப் பேருரை ஆசிரியர், ருங.
சிவணவும்-அடையவும், கக, க0உ.
சிவணி-ஏந்தி, சஎ, உருச; கையிற் பொருந்தவைத்தல், உருரு.
சிவணிய-அளாவிய, உஎ, கஎக, கஅங.
சிவணுவென்-நிகராகுவேன், கச, ககசு.
சிவணுற-பொருத்தமுற, ங0, ககசு.
சிவத்தின் இளமைக்கோலமே முருகன், கஙச.
சிவத்தை நினைந்து நெஞ்சுருகு வோர் உரவோர், அ, அக.
சிவநேசர், கூஅ; திருமயிலையி லிருந்த அடியார்; பூம்பாவையின் தந்தையார்.
சிவபாத விருதயர், கூக, திருஞான சம்பந்தருக்குத் தந்தையார்; பழ குறு தந்தையார், க, கூங.
சிவபிராற்கு முருகன் ஓங்கார வுண் மை அறிவுறுத்தினமை, சஅ, உருஎ.
சிவலிங்கம் தழற்பிழம்பின் அடை யாளம், கருஅ.
சிவிறி-விசிறி, உக, கசக.

சிவிறியில் மணக்குழம்பு தோய்த்தல், உக, கசகூ, கடுக.
சிவிறி விரித்தாற்போன்ற திருவடி, கச, ககங, ககச.
சிற்றில், கஉ, க0ச.
சிற்றிற் சிதைத்தல், கஉ, க0ச.
சிறந்தார் முன் எளியார் தெளிவின்றி நடக்குமியல்பு, சடு, உடு0.
சிறந்து-மிகுந்து, கூ, உச, சகூ, கூங, ககூஉ, உகூக.
சிறப்ப-மிகுதிப்பட, உச, ககூங; மேம்பட, உஎ, கஎகூ.
சிறப்புப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல், ஙo, ககூஅ. ங; நத்துவர்.
சிறுஅர், கஉ, க0எ.
சிறூர் சிறுதேருருட்டடல், உங, ககூஉ, ககூங.
சிறுநாழையிற் புகாதபொருள் மெய்யறிவுஎலாத நெஞ்சுக்குவமை, அ, அஎ.
சிறுபாட்டு-சிறுசிறு வேடிக்கைப் பாட்டுகள், சங, உசச.
சிறுமகார் நீரில் அவாஅடங்காமல் விளையாடுதல், உடுகூ.
சிறுமியர் மழலைமொழி இனிமை நிறைந்த தென்பது, சங, உசச.
சிறுமை-கீழ்மை, ஙச, உ0கூ; எளிமை, சஉ, உஙஎ.
சிறுமொழி, டு, எச.
சிறுவ-இளையோனே, சஅ, உடுஅ.
சிறுவர்கள், மரக்கிளைகளில் ஏறி நீரிற் குதித்து விளையாடுதல், சங, உசஉ.
சிறுவன்-புதல்வன், ச0, உங0.
சிறை-இறக்கை, ஙஅ, உஉடு; சிறகு, சங, உசங.
சினை-கிளை, ஙகூ, உகஅ; முட்டை, சங, உசச.

சீ

சீகாழி பன்னிரண்டு பெயர்களுள்ளது, கூ, கூஉ.
சீர்-புகழ், கூ, கூடு.
சீரிதின்-செல்வமாய், டு, எஉ; நலமாய், சு, எகூ; செம்மையாக, உஎ, கஎகூ; செவ்வனே, சச, உசகூ.
சீறடி-சிறுஅடி, உசு, ஙகூ, கஎஅ, உஉஎ; இளைஞனுகலின் சீறடியெனப்பட்டது, கஎகூ; சிறுமை அடி-சீறடி, உஉஅ.
சீறியமயில்-சீற்றங்கொண்டமயில், கச, ககங.

சு

சுடர்-ஒளி, ச0, உஉஅ.
சுடர்க்கொடி, டு, எஉ.
சுந்தரமூர்த்தி நாயனர், க0ங.
சுமடு-சும்மாடு, உ, டுகூ.
சுமைத்தயிர்-எட்டுத்தயிர், சசு, உடுங, ஆடைபோல் மூடியிருத்தலின் ஆடைத்தயிரெனவும் வழங்கும்.
சுரக்கும்-ஊற்றெடுக்கும், உஎ, கஎகூ.
சுரந்த-ஊற்றெடுக்கும், சஅ, உடுசு.
சுரி-சுருண்ட, உகூ, ககங.

சுரிதல்-சுருளுதல், சரு, உசஉ.
சுரிந்து-சுருண்டு, ருஅ, உஉரு; சுழித்தல், உஉச.
சுருள்-கடைகுழன்ற, சச, உசச.
சுவடு-அடையாளம், ருஉ, உOஉ.
சுவை, துகாச்சி, சசு, உசுO.
சுவையறிவு, கஉசு; இரண்டாம் அறிவு, நத்தை முதலியவற்றுக்கு.
சுழன்று-சுழிந்து, ருO, ககூச.
சுழுமுனை-அனல்நாடி, கஎடு.
சுற்றத்தாரோடு வாழவேண்டுமென்பது, சக, உசுO.
சுறவு, உ, டுசு.
சுனை-நீரூற்று, சஅ, உடுஎ.

கூ

சூது-சூதுகாய், அ, அடு; வஞ்சகம், கஉ, கOச.
சூதுகாய் துணைமுலைக் குவமை, அ, அடு.
சூர்-சூர்மா, க, டுக; சூரன், சO, உருO.
சூர்முதல்-சூரர்தலைவன், கடு, உசு, கஉO, கஎஅ; சூர்-அச்சம், இங்கு ஆகுபெயர், கஎக.
சூர்வளம்-சூர்மாவினது செழுமை, க, டுக.
சூரற்கு வீடுபேறு, ரு, சுரு.
சூரன் இறைவன்பாற் பேரன்பினன் என்பது, உசு, கஎஅ.
சூரன் உரத்தை வேலன் பிளந்தமை, சO, உருO.
சூரன் சேவலு மயிலுமானமை, ககச-டு.
சூரன், தேவரும் மயங்கும்படி பல முறை மாயச்செயல்கள் செய்தனனென்பது, சO, உஉக.
சூரன் மாமரமாதல், கடு, கஉO.
சூரனுடைய கடுந்தவமும் பேரன்பும், உடு-சு, கஎக-அ.
சூரனையழித்துத் தேவர்க்குத் தலைமை தந்தது, கடு, கஉO.
சூழ்ச்சி-சூது, உஉ, கடுக.
சூழி-உச்சிக்கொண்டை, ருO, ககூச.
சூறைகொண்டு-வழிபறித்து, கூ, கூO.

செ

செங்காந்தள், சஎ, உடுச.
செங்குத்தான மலைப்பாறைகளில் தொங்குந் தேன்கூடுகளை யெடுக்க வேட்டுவர் மூங்கிலேணியைப் பயன்படுத்துதல், ருடு, உகடு.
செஞ்சாந்து இன்னதென்பது, ககஎ.
செஞ்சேறு-சிவந்த நறுமணக் குழம்பு, ருசு, உகஎ.
செண்டு-மலர்ச்செண்டு, உஉ, கடுரு.
செண்டும் பந்துங் கொண்டு விளையாடல், உஉ, கடுரு.
செந்தமிழ்க்கூடல், அ, கூO.
செந்தமிழ் வழக்கு-தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வழக்கு, உஅ, கஅஎ.

செந்நிறம் ஊட்டிய மகளிர் செவ்வாய் கொவ்வைப்பழத்துக் குவமை, ௩௭, ௨௨௧.
செந்நீர்-சிவந்ததன்மை, ௩0, ௧௯௭.
செந்நெல், ௫, ௭௫, நெற்களுள் உயர்ந்தது.
செந்நெல்லின் முளை பொன்போலுதல், ௭௫.
செப்பு-சிமிழ், ௨௪, ௩0, ௧௬௪, ௧௯௮.
செம்படவர் சேரியில் எஞ்ஞான்றும் புலால் நாற்றம், ௧0௬.
செம்மணி-மாணிக்கமணி; ௩0, ௧௯௫.
செம்மணிப் பலகைக்கு நீலமணி வரம்பு, ௩0, ௧௯௫.
செம்மையின்-இனிதாக, ௨௫, ௧௭0.
செம்மொழி-இன்சொல், ௩௩, ௨0௮.
செய்-விளைநிலம், ௨, ௫௯.
செய்தவென்னும் பெயரெச்சத் திரிபு, ௨0௬; சேர்த்திய.
செய்தி-செய்கை, ௩௪, ௨0௮.
செய்திறம்-செய்தற்குரிய வகைகள், ௬, ௯௩.
செய்தென்பதைச் செயவெனத் திரித்தல், ௧௬0, முரணி.
செய்புவென் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம், ௧0௮, கலுழ்பு.
செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம், ௨௩௪, அடையா.
செய்யுமென்னும் எச்சம், ௨0௬, தலைப்படும்.
செய்யுமென்னு முற்று ஈற்றயல் உகரத்தொடுங் கெடுதல், ௨௧௯, பொலிம்.
செய்யுள் விரைவாகச் செய்யும் இயல்பு, ௪௧, ௨௩௫
செய்யூவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம், ௨௫௩, காணூஉ.
செயப்படுபொருள் விகுதி, ஐ, ௧௫௩, தொடலை.
செயப்படுபொருளுருபு, ௮௧.
செயப்பாட்டுவினை, ௪0, ௯௭, இழிக்கும்-இழித்துக் கொடுக்கப்படும்.
செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த வினைப்பெயர், ௭௯.
செயலை-அசோகமரம், ௩௬, ௨௧௮, தீக்கொழுந்துபோற் சிவந்த தளிர்களுடையது, ௨௧௯.
செயவென் வினையெச்சவீறு, ௭௯.
செயிர்-குற்றம், ௫. ௬௧, ௭௩, ௨௩௫.
செருக்கி-எழுச்சிகொண்டு, ௩௫, ௨௧௪.
செருக்கு-ஆணவம், ௧௩, ௧௧௨.
செருக்கு என்னுங் குன்று, ௧௩, ௧௧௨.
செருத்தல்-எருமை ஆன் முதலியவற்றின் பால் மடி, ௨0, ௧௪௬.
செல்-நடக்கும், ௪௪, ௨௪௫.
செல்லல்-துன்பம், ௩, ௬௩.

செல்லா-கழியாத, ௨௯, ௧௧௩; இயலாத, ௩௯, ௨௨௮.

செல்லினும்-கழியினும், ௪௨, ௨௩௭.

செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன், ௨௪௬.

செல்வம் நல்லார் கைப்படின், இன்பமும் அறமும் மறுமை நலமும் அளிக்கும், ௧௫௫.

செல்வி-புதல்வி, ௪௮, ௨௫௮; தெய்வயானை.

செலவு-செல்கை, ஓட்டம், ௪௧, ௨௩௬; நடை, ௪௪, ௨௪௫.

செலின்-சென்றால், ௪௯, ௨௬0.

செலீஇ-செலுத்தி, ௧௬, ௧௨௯; பிறவினை; இது, தன்வினையெச்சமாகவும் வரும்.

செலுவ-செலுத்த, ௪௭, ௨௫௩.

செவ்வந்தி-திருச்சிராப்பள்ளி, ௧௯, ௧௨௯.

செவ்வாம்பல், ௧0௮.

செவ்வான், மலைக்குக் குருதி, ௧௯, ௧௪௪.

செவ்வி-அழகு, ௩௩, ௨0௭.

செவ்விய-நேரான, ௨௨, ௧௫௯, ௧௫௭.

செவ்விய மெய்ப்பொருள், ௧௫௭.

செவ்வியை-செம்மையுடையை, ௪௭, ௨௫௫.

செவ்வேள், ௪0, ௨௨௧; சிவந்த நிறத்தினையுடைய வேள் என முருகப்பிரான்மேல் நின்றது, ௪௯, ௨௬௨.

செவிக்கு ஒளி, கன்னங்களாலும் இழைகளாலும், ௧௧௪.

செவியறிவு, ௧௨௭, ஐந்தாம் அறிவு, விலங்கு முதலியவற்றிற்கு.

செவிரம்-பாசி, ௧௮, ௧௩௭, கூந்தலுக்குவமை.

செழு-அழகிய, ௩௧, ௧௯௯; சிறந்த, ௪௨. ௨௩௯; பெரிய, ௪௯, ௨௬௨.

செழும்-அழகிய, ௪௨, ௨௩௮.

செறி, ௧௩, ௧௧௩.

செறித்த-நிரம்பிய, ௨0, ௧௪௭, அடக்கிய, ௧௪௮.

செறித்தல்-உள் அடக்குதல், ௯, ௭௮, ௭௯.

செறிதல்-தோன்றிமறைதல், ௧௮, ௧௩௭.

செறிப்ப-நிரப்ப, ௪௫, ௨௪௭.

செறியும்-நிறையும், ௨௨, ௧௫௯; நெருக்கமுறும், ௨௯, ௧௯0.

செறியும்பெற்றி-யாதொன்றுபற்றின் அதன் வண்ணமாய் நிற்குந் தன்மை, ௪௭, ௨௫௯.

செறிவு-அடக்கம், ௧௭, ௧௨௯; மெய் மொழி மனம் தீநெறியிற் செல்லாமை.

செறிவுற-நெருங்கிப்பொருந்தும்படி, ௨௧, ௧௪௧; இணைவுற, ௧௫௧.

செறிவுறத்தனைய-நெருக்கி வைத்தாற்போல, ௩௭, ௨௨௧, ௨௨௨.

சென்றும்-ஓடியும், ௩௪, ௨0௧.

சென்னை, ௧௭, ௧௩௧.

சே
சேக்கிழார், ௫அ, எ௪, க௬க.
சேண்-வானம், ௩௩, ௨௦௬, ஆகு பெயர்.
சேதாம்பல், ௫, எ௬.
சேந்து-சிவந்து, ௪எ, ௨௫௪; செம்மை முதனிலை, ௨௫௫.
சேய்-செவ்விய, ௩௪, ௨கக.
சேயோன்-முருகன், ௨௯, க௯௨.
சேர்த்தி-வைத்து, ௪எ, ௨௫௬.
சேர்த்திய-சேர்த்த, ௩௩, ௨௦௬.
சேல்மீன், ௨, ௫௬.
சேவல்-பறவையின் ஆண், ௩எ, ௨௨௩.
சேவார்-விடையையுடையவர், ௨௪, க௬எ; சே-காளைமாடு.
சேறு-குழம்பு, ௩௬, ௨கஎ.
சேனாவரையர்-தொல்காப்பிய உரையாசிரியர், ௬௫, அ௫, க௯எ.

சை
சைவசித்தாந்தத்தின் மேன்மை, கஎ, க௩௨-௩.
சைவத் திருக்கோல இயல்பு, ௪எ, ௨௫௪.
சைவம் ஆராய்தற்குத் தமிழ்ப் பயிற்சியின் இன்றியமையாமை, ௨அ, க அஎ, கஅஅ.
சைவம், ஏனைச்சமயங்களின் முடிந்த நிலையில் வீற்றிருப்பது, ௨அ, கஅஎ.
சைவம் மெய்த்திறங் கிளப்பது, ௯௯.
சைவம்-வேதங்களாற் புகழப்படுவது, ௨௩, க௫௯.
சைவாசிரியர் கையிற் சிவஞான போதநூல், ௪எ, ௨௫௪.

சொ
சொல்-புகழ், ௩எ, ௨௨க.
சொல்நெறி-சொல்லொழுங்கு, ௨எ, கஈ௯.
சொல்லி-பேசி, ௪க, ௨௩௨.
சொல்லிசையளபெடை, க0அ, வழீஇ; ௩௫, ௨க௪, குழீஇ; ௨௪௬, மரீஇ.
சொல்லியமையாத புகழ், ௬, எஎ.
சொல்லின் எல்லையில் நின்று நலம் பெறுதல், ௪௨, ௨௩அ.
சொல்வருவித்தல், க௨௫, க௪௨, க௬௫, ௨0௪.
சொல்வழக்கம்-சொற்கோப்பு, ௨எ, கஅ௪.
சொற்களை எச்சமாக வருவித்தல், ௨௨எ.
சொற்பொருள்வன்மை இன்னதென்பது, கஎ, க௩0.

சோ
சோமசுந்தரகுரவர் காட்சி, ௪எ, ௨௫௪-௫; அவர் திறம், ௨அ, கஅஎ-௯; அவர் பெருமை, க0-க; க00-௨; அவரருமை, கஎ, க௩௪; அடிகட்குச் சமய ஆசிரியர், கக, க0க-௨; அவர் நாடெங்கும் விரிவுரைகள் செய்து சைவம் நிறுத்தினமை, ௨௩, க௫௯; அவரியற்பெயர் சோமசுந்தர நாயகர்.

சோழன், உயிர்கொடுத்துப் புறவு காத்தமை, ௪௩, ௨௪0.

சோறு விரல்போல் நிமிர்ந்திருத்தல், ௧௯, ௧௪௨.

ஞா

ஞாண்-கயிறு, ௬, ௪௪, ௭௭, ௨௪௪

ஞாயிற்றின் கதிர் தொண்டர்களின் அன்பொளிக்கும், தாமரை இறைவன் திருவடிகட்கும் உவமை, ௩௨, ௨0௪.

ஞாயிற்றின் வடிவம், மலையுச்சியிற் கட்டப்பட்டிருக்குந் தேனடையின் வடிவுக் குவமை, ௩௬, ௨௧௭.

ஞாயிறு-கதிரோன், ௩௯, ௨௨௫.

ஞாயிறு திசைதடுமாறினும், உடுக்கள் உதிரினும் உலகிற் கொடுமைகள் நிகழ்தல், ௪௨, ௨௩௭.

ஞாயிறுந் திங்களும் முருகற்குவமை, ௪௫, ௨௪௬, விளக்கத்துக்குந் தலைமைக்கும்.

ஞாழல்-௫௩; ஞாழல் இன்னதென்பது, ௧௪௮; கோங்கமரம், ௩௬, ௨௧௮, இதன் மலர் பாவைபோன்றிருக்கும்.

ஞெ

ஞெகிழ்ந்து-அவிழ்ந்து, ௨௮, ௩௨, ௧௮௮, ௨0௪.

ஞெமுங்கப் புல்லுதல், ௩௬, ௨௧௮.

ஞெலிகோல்-தீக்கடைக்கோல், ௩௫, ௨௧௪.

த

தக-தகும்படி, ௨0, ௪0, ௧௪௭, ௨௨௯; உண்டாகும்படி, ௩௯, ௨௨௭.

தகவு-பெருமை, ௪௧, ௨௩௨, ௨௩௩.

தகை-அழகு, ௧௮, ௪௬, ௧௩௭, ௨௫௨, ௨௫௩.

தகைமை-தன்மை, ௪௫, ௨௪௯.

தகைக்குத் தகைதருதல், ௪௩, ௨௪0.

தகைந்து-தகைகொண்டு, ௩௨, ௨0௩.

தகையை அரிய அரிய அஃது இறைவனருளால் வளர்தல், ௧௭௭.

தட-அகன்ற, ௩௧, ௨00; ௩௪, ௨0௯.

தடம்-அகலம், ௨0, ௧௪௬; குளம், ௩௯, ௨௨௭.

தடமருங்கின்-குளத்தின் கரைப் பக்கத்தில், ௯, ௯௨.

தடவு-தூபக்கால், ௪௪, ௨௪௭.

தடா-தடுத்தற்கரிய, ௨௭, ௧௭௯.

தடி-தசை, ௪௩, ௨௪0.

தடிதல்-கொல்லல், ௫, ௭௫.

தடிந்து-அறுத்து, ௨௬, ௪௩, ௧௭௭, ௨௪0.

தண்-இனிய, ௨௮, ௧௮௭; குளிர்ந்த, ௪௫, ௨௪௮.

தண்டாது-தணியாமல், ௨௭, ௧௮௩, ௧௮௪; தவறாமல், ௪௨, ௨௩௭, இதன் உடன்பாடு தண்டல், 'தன்' முதனிலை.

தண்ணடை-மருதநிலம், ௬, ௭௭; மருதநிலத்தூர்கள், ௪௩, ௨௪0.

தணிகை, ௧0, ௧00.

தணியா-குறையாத, ௬, ௭௭.

தணியா விளையுள், ௬, ௭௭.

ததைய-நிறைய, ௩௮, ௨௨௪.

தந்நிலை அறியார்-உணர்விறந்தவராய், ௪௫, ௨௪௯.
தபு-கெடுக்கும், ௪௫, ௨௫0.
தபுத்து-கெடுத்து, ௨௬, ௧௭௧.
தபுதி-அழிவு, ௪௨, ௨௪0.
தம் அன்பிற்குரிய பொருளை உவமைகூறுதல், ௫௮.
தமர்-வேண்டியோர், ௪௧, ௨௩௨; நம்மவர்.
தமிழ்இலக்கண இலக்கியக்கருவி நூல்களாவன, ௧௩0.
தமிழ்க்கீரன்-தமிழ்நலம் வாய்ந்த கீரன், ௪௮, ௨௫௮.
தமிழ்க்கூடல்-தமிழ்ப்பயிற்சி மிக்க மதுரைமாநகர், ௨௮, ௧௮௬, இதன் விளக்கம், ௧, ௯௪-௫.
தமிழ் கிழவோயே, ௧௫, ௧௨0.
தமிழ்நான்மறை, ௧௪0.
தமிழ், நுட்பமும் ஆழமும் பரப்பும் விழுப்பமும் உள்ளது, ௪௩, ௨௪௧.
தமிழ்நூல் வடநூல்களின் இயல்பு, ௧௭, ௧௩௨.
தமிழ்வரம்பு-செந்தமிழ் எல்லை; ௨௭, ௧௮௪.
தமிழின்சொற் குளிர்ச்சியும் பொருண்மாட்சியும், புலவரின் இன்சொல்லுக்கும் நல்லொழுக்கத்துக்கும் உவமை, ௪௧, ௨௩௫.
தமிழுக்குத் தண்மையும் மாட்சியுமாவன, ௨௩௫.
தமிழுக்கு நன்மை செய்யாமையொடு தீமையுஞ்செய்வாரே உலகில் மிகஉளர், ௪௩, ௨௪௨.
தாளம்-முத்து, ௨, ௫௯.
தருநை-தருகின்றனை, ௪௬, ௨௫௮.
தரை-நிலம், ௩௯, ௨௨௭.
தலை-தலைமை, ௧௪, ௧௩௫.
தலைக்கடை-(முன்வாயிற்படியின்கண்) திருக்கோபுரவாயிற்படியின்கண், ௪௪, ௨௪௪.
தலைக்குப் புழுகுநெய் தேய்த்துப் பனிநீரால் நீராட்டல், ௪௬, ௨௫௧.
தலைக்குறை, ௨௧, ௧௫௩, ஞொழுந்து.
தலைக்கூடுதல்-ஓரிடத்து ஒருங்கு கூடுதல், ௯, ௯௨.
தலைத்தலை-மேலுக்குமேல், ௨௪, ௧௬௩; இடந்தொறும் ௩௮, ௨௨௪.
தலைப்பட்டனை-எதிர்ப்பட்டனை, ௪௨, ௨௩௭.
தலைப்படும்-மேம்படும், ௩௩, ௨0௬.
தலைப்பெயல், இறைவன் அருளுக்குவமை, ௪௯, ௨௬0.
தலைப்பெயல்-கார்கால முதலிற் பொழியும் மழை, ௪௫, ௨௪௭.
தலைப்பெயல்மாரி-கார்காலத்துவக்கத்திற்பெய்யும் மழை, ௪௯,௨௬0, இது பெருமழை.
தலைப்பெயலால் மலையின்கண் உண்டாகும் வெள்ளம், இறையருளால் உயிரின்கண்தோன்றும் அன்பின் இன்பவெள்ளத்துக்குவமை, ௪௯, ௨௬0.
தலைப்பெயன்மாரி மணக்குழம்பு பீச்சுக்குவமை, ௪௫, ௨௪௭.

தலைமகள் தோழிக்கறத்தொடு நிற்றல், ௧0௪.
தலைமகள் பிரிவாற்றாது புலம்பல், ௧அ, ௧௩௧.
தலைமயக்குற்று-ஒருங்கு கலந்து, ௪௩, உ௪௩.
தலைமயங்கி-நிலைமாறி, ௧0, ௬எ; கலந்து, ௪0, உஉ௬.
தலைமயங்கிய-கலந்த, உஎ, ௧அ௪.
தலைமயங்குதல்-பிரிவுதோன்றாமற் கலந்துகிடத்தல், ௬, ௬உ.
தலைமுழுகியதும் ஈரம்புலர அகிற்புகையூட்டுதல், ௪௬, உ௫௧.
தலைமை-முதன்மை, ௬, எ௬.
தலைமையின்-மேன்மையில், ௩எ, உஉ௧.
தலைமையொடு-உயர்வுடன், ௩௬, உ௧௬.
தலையழித்து-உச்சியிலிருந்து அழித்து, ௩௩, உ0௬.
தலைவந்த-முன்வந்த, உ0, ௧௪எ.
தலைவரும்-தலைமையாக்கூடும், ௧எ, ௧௩௫.
தலைவன் இன்னல்கண்டு தலைவி உயிர்வாழாமை, எ, அஉ.
தலைவன் தோழியை யானை வினாதல், ௩௪, உ௧௧.
தலைவன் வினைமுடித்துக் கார் காலத்து மாலையில்வருதல், ௧உ௩.
தலைவனுந் தலைவியும் இயற்கை யுறவினர், உஉ௬; ஒருவருக்கொருவர் தத்தம் மலவிருள் நீக்கிக் கொள்ளுதற்குரியர்.
தலைவனைப் பிரிந்ததலைவி, இறை நெகிழுமளவுக்கு வருந்திமெலிதல், ௩௫, உ௧உ-௩.
தலைவனைப்பிரிந்து மெலிந்த தலைவியர், தலைவியை நினைந்துவாடிய தலைவற்குவமை, ௩௫, உ௧உ.
தலைவி உண்மையுடையளாகலின், சிலசொற்களேபேசுவள்; அன்றி, முள்ளெயிறு போழ்தல் அஞ்சியுமென்க, உஉஅ.
தலைவி எனைக்கற்புடை மகளிரையுஞ் சேர்த்துச் சொல்லுதல், உ௬உ.
தலைவிக்குத் தலைவன் மாலைசூட்டலும் இறைதிருத்தலும், அ, அஅ.
தலைவி கரும்பினும் இனிக்கின்றனளென்பது, ௪0, உஉஅ.
தலைவியின் அருமையறிகின்றிலையெனத் தலைவன் பாங்கற்குக் கூறல், ௪0, உ௩0. (இது கழற்றெதிர் மறுத்தல்)
தலைவியின் கண் புரளுந்தொறுந் தலைவன் அறிவுமயங்குதல், அ, அஅ.
தலைவியின் தொடர்பால் மலவிருள் நீங்குமென்பது, ௪0, உஉஅ; 'வாழ்க்கைத்துணை' என்றது, இதற்கு உஉ௬.
தலைவியைக்கண்ட மலைச்சோலையின் மாட்சி, ௩௬-௬; உ௧அ-உ௬.
தவ-மிக, ௧௧, ௧0௧.
தவஞ்செய்வார்க்கு இறைவன் விரைவில் வெளிப்படாமையின் கருத்து, ௧எஅ.

தவஞ்செய்வார்க்குத் தீயிடை நிற்றல் முதலியன உரியவாதல், கஎஉ.
தவத்துக்கடையாளம் துன்பம் பொறுத்தல், கஎஎ.
தவப்பெருந்தன்மை-மிகப்பெரிய இயல்பு, கக, க0க.
தவம், கூ, கூக.
தவறி-பிறழ்ந்து, ௩௫, உகஉ.
தவிசு-இருக்கை, சசு, சஎ, உ௫உ, உ௫ச.
தழீஇ-பொருந்தி, உச, கசுச; சேர்ந்து, ௩க, ககூ.
தழை-வளர்ந்த, ௩0, கசுசு; தழைந்த, ௩கூ, உஉஎ.
தழைப்பீலி-தழைதலையுடைய பீலி, கரு, ககஉ.
தழைமூடிய கற்குவியல் காவுள்ளத்துக்குவமை, அ, அஅ.
தளவம்-முல்லை, உ0, கச௫.
தளவு-முல்லை, ௩க, ககூஅ.
தளை-கட்டு, ௩க, ககூஅ; முறுக்கு, ௩உ, உ0ச.
தற்குறிப்பேற்றம், கசுகூ, உ0க.
தன்மைப் புன்மை, உசுஉ.
தன்மைப்பன்மை, உளப்பாடல்லாதது, எக.
தன்மையொருமை வினைமுற்று ஈறு, சஉ, உ௩அ, என்.
தன்மையொருமை வினைமுற்று விகுதி, உசு, கஅகூ-கூ0, என்.
தன்வினை வினையெச்சம், கஉசு.
தன்னுட் கையாறெய்திடு கிளவி, உ௫க, கசுஎ.
தனி-மிக்க, ௩கூ, உஉஎ.
தாக்கி-முட்டுதலாலே, கஉ, க0எ.
தாங்கி-அணிந்து, சஎ, உ௫ச.
தாது-மகரந்தப்பொடி, ௩௩, ச௩, உ0சு, உச௩.
தாதுபடிந்தவண்டுகளை முத்தெனக் கருதிச் சிறுமியர், அடுப்பிலிட்டு முத்துச்சோறு சமைக்க, அவை மயக்கம் நீங்கித் துண்ணெனப் பறந்து செல்லல், ச௩, உச௩.
தாமரை, சு, எசு; செந்தாமரை, கூ, கூஉ; முகத்தின் வடிவுக்குவமை, உகூ, ககூ௩, ககூச.
தாமரைமலர், அடிக்குவமை, ௩கூ, உஉஎ.
தாமரைமுகை உள்ளத்துக்குவமை, கஅ, க௩அ.
தாமரைமேல் வலம்புரி ஈன்ற முத்துகள், மங்கையர்முகத்தின் வியர்வைத்துளிகட்குவமை, உ0, கசசு.
தாமரையிலிருந்து ஒழுகுந்தேன், பிள்ளையார் வாய்மலரிலிருந்து பிறக்குஞ் சொற்களுக்குவமை, ௩க, ககூ௩.
தாமறியளவையில் என்பதற்கு இருபொருள், உசக.
தாஅய்-தாவி, ௩எ, உஉக, உஉஉ.
தாஅய-பரந்த, ௩சு, உகஎ.
தாயின் அருளினும் இறைவன் இரக்கம் பெரிது, உச, கசு௫.
தாயின் இயல்பு, கசுசு.
தாயின் உயர்ந்த அருளியல்பு, உகூ, ககூ௩.

தாயுமானவர், ௧௨௪.

தாரணையின் விளக்கம், ௧௭௪-௫, (பொறைநிலை)

தாரா, ௨௦, ௧௪௫, நீர்ப்பறவை; இது குறுதறுவென நடக்கும்.

தாவா-கெடாத, ௨௪, ௧௬௩.

தாழ்-பொருந்திய, ௨௯, ௧௯௩.

தாழம்பூ சிவபிராற் காகாமை, ௨௫, ௧௭௦.

தாழை, ௨.

தாழையிதழ்களில் முள், ௨௦, ௧௪௭.

தாள்-முழந்தாள், ௬, ௭௭.

தாள்தொட வீழ்ந்தகை, ௬, ௭௭.

தாள்தொடு தடக்கை, ௯௨, ௨௦௨, சிறந்த ஆடவர்க்குரியது.

தாளாண்-முயற்சியிற்சிறந்த, ௩௩, ௨௦௬; தாள்-முயற்சி.

தாளாண்மாக்கள்-இங்கு வண்டியோட்டுவார், ௩௩, ௨௦௬.

தான்-இறைவன், ௧௦, ௯௭.

தி

திகழ்-விளங்கிய, ௪௮, ௨௫௮.

திகழ்ந்து-விளங்கி, ௩௭, ௨௨௧.

திங்கள் மகளிர்க்கிழைக்குந் தீது, ௧௫, ௧௨௧, ௧௨௨.

திசை-பக்கம், ௪௨, ௨௩௭, நாற்றிசைகள்.

திசைமுகம்-நாற்புறங்களில், ௪௦, ௨௩௧; திசைதோறும், ௪௫, ௨௪௯.

திண்-வலிய, ௪௯, ௨௬௨.

திணிந்து-திட்பம்வாய்ந்து, ௩௧, ௨௦௦.

திணைமயக்கம், ௫௩.

திமிர்தல்-பூசுதல், ௨௨, ௧௫௩.

திமிர்ந்த-பூசிக்கொண்ட, ௪௩, ௨௪௩.

திமில்-தோணி, ௧௨, ௧௦௬.

தியானம் இன்னதென்பது, ௧௭௫. (நினைவுநிலை)

திரள்-கட்டி, ௩௦, ௧௯௬; உருண்டை, ௩௭, ௨௨௦.

திரிதர-உலாவ, ௩௫, ௨௧௪.

திரிதல்-நிலைதிரிதல், ௩௫, ௨௧௨.

திரிந்து-மயங்கி, ௮, ௮௮.

திரு-அழகு, ௫, ௭௫; அழகிய, ௩௩, ௪௮, ௨௦௫, ௨௫௭; சிறப்பு, ௧௦, ௧௮, ௧௧௦, ௧௩௭; சிறந்த, ௪௮, ௨௫௮; மேன்மை, ௩௨, ௪௭, ௨௦௨. ௨௫௪.

திருக்கோயிலைத் தொலைவிற் பார்க்கும்போதெல்லாந் தொழுதல், ௪௪, ௨௪௪.

திருகிய-முறுகிய, ௪௯, ௨௬௦; மிகுதியான, ௨௬௧.

திருகியசினம்-முறுகியசினம், ௧௬, ௧௩௫, ௧௧௯.

திருகிய செருக்கு-மிகுதியான செருக்கு, ௪௯, ௨௬௧.

திருஞானசம்பந்தர், ௬௫.

திருச்சீரலைவாய், ௯௯ (திருச்செந்தூர்).

திருந்திய தேன், ௯, ௯௨.

திருநான்மறைகள் இறைவன் திருமொழிகள், ௨௫௮.

திருப்பதிகம்பாடிச் செழிப்பித்தல், ௯௭-௮.
திருப்பரங்குன்று, ௧௦, ௯௯, முருகன் ஆறுபடைவீடுகளுள் ஒன்று.
திருப்புகழ்-அருணகிரிநாதரருளிய புகழ்மாலை, ௨௭, ௧௮௫.
திருமகள் பாற்கடலில் தோன்றினமை, ௫, ௯, ௭௪, ௯௫.
திருமகள் மார்பின் செஞ்சேறு திருமால் மார்பிற் பொருந்துதல், ௩௬, ௨௧௭.
திருமயிலாப்பூர், ௯௮.
திருமால் மார்பிலொழுகுஞ் செஞ்சேறு, மலைகளில் ஒழுகுந்தேனுக்குவமை, ௩௬, ௨௧௭.
திருமாலின் நீலமுகத்திற் சிவந்துள்ள இருவிழிகள், மயின்மேற்கிடந்த இருதாள்களுக்குவமை, ௨௪, ௧௬௪.
திருமுகம்-அழகிய முகம், ௨௫, ௧௭௦.
திருமுருகாற்றுப்படையின் சிறப்பு, ௨௭, ௧௭௯.
திருமுலைப்பாலின் சுவைத்திறம், ௯, ௯௨.
திருமூலர், ௧௭௩.
திருமொழி—இன்சொல்லுடைய தெய்வயானை; ௩௧, ௨௦௦, அன்மொழித்தொகை.
திருவது-செவ்விது, ௩௦, ௧௯௪, செவ்விது என்றாற்போல் ஈறு பெற்றுவந்தது.
திருவருட்டாய், ௯௨.
திருவள்ளுவர், ௧௩௮, ௨௨௯, ௨௩௬, ௨௩௭.
திருவளர்செல்வன்—செல்வங்கள் ஓங்குகின்ற நிறைவுடையன், ௬, ௭௭.
திருவாவினன்குடி, ௯௯, ௧௦௦ (பழனி)
திருவிளையாடல்—செயற்கருஞ் செயல்கள், ௯, ௯௩.
திருவேரகம், ௯௯, ௧௦௦ (சுவாமிமலை)
திருவொற்றியூரென்னும் பெயரமைப்புக்கு ஐவகை ஏதுக்கள், ௧௩௪.
திருவோத்தூர், ௯௮.
திருவோலக்க மண்டபத்தின் இயல்பு, ௪௫, ௨௪௮.
திரை—அலை, ௨௦, ௩௮, ௧௪௭, ௨௪௩; கடல், ௩௩, ௨௦௪, ஆகுபெயர்.
திவவு-யாழ்நரம்பின் வார்க்கட்டு, ௨௧, ௧௫௧, ௧௫௨.
திவள் ஒளி-அசையும் ஒளி, ௯, ௯௩; விளங்கிய ஒளி, ௧௧, ௧௪௪.
திறம்-கூறுபாடு, ௮, ௮௭; வகை, ௯, ௧௪, ௪௩, ௯௪, ௧௧௬, ௨௪௩; பக்கம், ௧௦, ௨௫, ௯௭, ௧௭௦; இயல்பு, ௨௦, ௨௩, ௧௪௬, ௧௬௦; செயல், ௨௨, ௧௫௭; வன்மை, ௨௭, ௧௮௪; நிலை, நிலைமை, ௪௧, ௨௩௪; மேன்மை, ௪௩, ௨௪௦.
திறம்புளி-பிறழும் இடம், ௨௧, ௧௮௯.

திறல்-உடம்பின் உரம், க, ருச; வலிமை, உச, கசுஉ; ஆற்றல், உரு, கஎ௦.
திறன்-வலிமை, உஅ, கஅஅ.
தின்பது-தின்னுதல், ௩எ, உஉக.
தினை-தினைநெல், ௩ரு, உகரு.
தினைகுற்றும்போது குறத்தியர் பாடும் உலக்கைப்பாட்டு அங்குள்ள கிளிகளையும் உறங்கவைக்கும், ௩ரு-சு; உகரு.
தினைப்புனங்களின் இதன்மை விருந்து குறத்தியர் கவண்கல் எறிந்து கிளியோட்டுதல், ௩சு, உகசு.
தினையின் பச்சைமாவை உண்ணு தல், ௩சு, உகஎ.

தீ

தீ-நெருப்பு, சஉ, உ௩எ.
தீக்கை இன்னதென்பது, உருசு.
தீப்பிழம்பு, மணிவடிவம் ஒத்தல், எச.
தீம்-தித்திப்பு, உ௦, கசசு; இனிய, ௩சு, சசு, உகக, உரு௩.
தீயின்பிழம்பு, செந்தாமரை மலர்க் குவமை, ௩உ, உ௦ச.
தீர்-நீங்கும், ச௦, உஉக.
தீர-நீங்க, சஎ, உரு௩.
தீராது-நீங்காது, சசு, உருக.
தீவிய-இனிய, உ௩, கசுஉ.
தீவிளி-பசுங்காய், ௩சு, உகக.

து

துகள்-மகரந்தம், உ, ருஎ; குற்றம், கஉஅ.
துகிர்-பவளம், ௩அ, சக, உஉரு, உசு௦.
துகிர்ப்பலகை-பவளப்பலகை, ௩உ, உ௦க.
துகில்-ஆடை, சச, உசச.
துடி-உடுக்கை, கஉ, ச௦, க௦எ, உ௩க; நுண்ணிய இடுப்புக்குவமை.
துடிக்கண் துணியல், க, ருச.
துண்ணென-திடுமென, ச௩, உச௩.
துணர்-கொத்து, கஉ, க௦எ.
துணர்ந்து-கொத்தாக அடர வளர்ந்து, ௩௦, கக௩.
துணி-துண்டு, சக, உசு௦, உசுக.
துணிநீர்-தெளிந்தநீர், க, ருரு.
துணை-பெடைப்பறவை, இருபாற்கும் உரித்தாயினும் பெரும்பாலும் பெண்பால் மேற்று க, ருச; பெடை, கசு, உ௦, உக, கஉ௩, கஎரு, கருக; வாழ்க்கைத்துணை, சக, உருஅ.
துணைக்கருவிகளின் இசை, குரலிசையோடு இணங்கி நிற்றலே இசையினிமையின் சிறப்பென்பது, கருஉ.
துணைப்புதல்வன்-இரண்டாம்புதல்வன், கஉ, க௦ச.
துணைமுலை, அ, அரு.
துத்தி-பாம்பின் படத்திற் காணப்படும் பொறிகள், ௩௦, ககரு.
துப்பு-தூய்து, ௩உ, உ௦ச.
துய்க்க-நுகர, உக, கஅக.

துய்ப்பது-நுகரப்படுவது, உந, கசுO.
துயர்-துன்பம், நகூ, உஉஎ.
துயில்-தூக்கம், நஅ, உஉரு.
துரந்து-ஓட்டி, சஅ, உருகூ, உருஎ
துருத்தி இன்னதென்பது, உசஎ, உசஅ.
துருவிய-கடைந்து துளைத்த, சச, உசகூ.
துருவியூதுதல்-துளைத்து ஊது தல், உக, கருஉ.
துவ்வாது-நுகராமல், உஉ, கருச; துவ்வல்-நுகர்தல், கருரு.
துவர்-சிவப்புநிறம், கஉ, நஎ, கOஅ, உOO; சிவந்த, உக, கருந; பவளம், பவழம், அ, நO, அஅ, ககூஅ.
துவளல்-புரண்டசைதல், அ, அகூ.
துவன்றி-நிறைந்திருந்து, சகூ, உசுக, உசுஉ.
துவை-துவையல், கக, சசு, கசஉ, உருந.
துள்ளி-குதித்து, நரு, உகச.
துளங்கும்-நிலைகலங்கும், ௨.உ., கருச; நிழலாடும், சசு, உருஉ.
துளங்கொளி-அசைந்து நிழலாடும் விளக்கம், கந, ககந.
துறை-இடம், சசு, உருO.
துன்-செறிந்த, சO, சஅ, உஉஅ, உருசு.
துன்றிய-அடர்ந்துள்ள, நசு, உகஅ; மிகுந்த, நஅ, உஉரு, உஉசு.
துன்றுதல்-அருகிருத்தல், சந, உசஉ.
துன்றநிலை-பொருந்திய நிலை, எ, அஉ.
துன்ன-நெருங்க, சஎ, உருந.
துன்னல்-தைக்கப்பட்ட சசு, உருஉ.
துன்னி-அணுகி, ரு, சஉ, எச, உநசு.
துன்னிய-நிறைந்த, நந, உOஎ.
துன்னுவிப்ப-பொருந்துவிப்ப, நச, உகO.

துா

தூ-அழுக்கின்மை, உக, சசகூ; தூய, நஉ, நகூ, உOந, உஉஎ.
தூக்கி-தொங்கவிட்டு, நசு, சரு, உககூ, உசஅ.
தூங்க-தொங்க, நஎ, உஉக.
தூங்கணம்-தூக்கணங்குருவி, நஅ, உஉரு, இஃது அழகுபடக் கூடுகட்டும்.
தூங்கி-தொங்கவிட்டு, நசு, உககூ.
தூத்தக-தூய்மைப்பட, நரு, உகஉ; தூ-தூய்மை.
தூதுவேண்டற்கு ஓர் இனமான காரணங்காட்டல், உகூ, ககூஉ.
தூபக்கால்களுக்குப் பொற்பூச்சு, சச, உசஎ, இவற்றில் அகில் நெய்பெய்து பலர்நின்று புகைப்பர்.
தூஉய்-தூவி, உக, கசகூ.
தூயதூல்-கடவுளைப் பாடுதலால் தூயதெனப்பட்டது, கஉருக.
தூயமாயை, கூஎ.
தூவாமாயை, கூஎ.

தெ

தெய்வயானை திருமணம், ௩, ௬௩,

தெய்வயானை தேவர்கோன் புதல்வி, ௪அ. உ௫அ; முருகனோடு மணங்கூடினமை.

தெய்வயானை முலைக்கொம்பாற் குத்துதலும், வள்ளி அதனாலான புண்ணை முலைவேதினால் ஒற்றலும், ௩௧, உ00-௧.

தெய்வயானையின் சீறுதலும் வள்ளியின் ஆறுதலும், ௩௧, உ0௧.

தெரிப்பு-தெரிதல், ௧எ, ௧உ௯, ௧௩0.

தெரிவு-பகுத்தறிவு, ௧உ, ௧0௬; அறிவு, ௩௪, உ௧௧, உ௧உ.

தெருட்டி-தெளிவித்து, ௧0, ௯௫.

தெருள்-தெளிவு, ௪௫, ௪அ, உ௫0, உ௫எ.

தெள்-தெளிந்த, ௫, எ௬.

தெள்ளிதின்-விளங்க, ௩௫, உ௧உ.

தெள்ளொளிச் செவி, ௧௩, ௧௧௩.

தெளித்து-பரப்பி, ௩௬, உ௧௯.

தெளிநிலை-அறிவு தெளிவெய்து நிலை, உ௫, ௧எ௧.

தெற்றிய-பின்னிய, ௩அ, உஉ௫, உஉ௬.

தெற்றென-தெளிவாய், ௩எ, உஉ0.

தெறித்த-சுண்டிய, ௪௪, உ௪௬, மீட்டல்.

தெறுதல்-சுடுதல், ௪உ, உ௩எ.

தென்மலை-தெற்குமலை, ௪௪, உ௪எ; பொதியமலை.

தென்றல் புலிபோலச் சீறிவருதல், ௧அ, ௧௩௯.

தென்றல், பொதியமலையின் சந்தனமணமும், அம்மலரின் மகரந்தமும் அளாவிவந்து இன்பந்தருதல், ௩அ, உஉ௪.

தென்னவன்-பாண்டியன், ௧0, ௯௫.

தென்னவன் தேவி-மங்கையர்க்கரசியார், ௧0, ௯௫.

தே

தேத்தடை-தேனடை, ௩௬, உ௧எ; இதன் இலக்கண முடிபு, உ௧அ.

தேம்-தேன், ௧உ, ௧0அ; இனிமை, ௪௩, உ௪௪; தித்திப்பு, ௪௬, உ௫௩.

தேய்வை-குழம்பு, உ௧, ௧௪௯.

தேர், ௪உ, உ௩அ.

தேருருட்டுங்காற் பறைமுழக்குதல் முதலியன, ௧௬௩.

தேவர், மானமழிந்துஞ் சாவாவாழ்க்கையர், ௧உ0.

தேவர்கள் துன்பம்நீங்க முருகன் வேலேந்தினமை, ௪அ, உ௫எ-அ; துன்பம், சூரனால் விளைந்தது, உ௫௯.

தேவன்-ஒளிவடிவினன், உ௪, ௧௬எ.

தேளின்கடுப்பு நறவின்கடுப்புக்குவமை, ௩௩, உ0௫.

தேற்றா-தெளிவடையாத, உ0, ௧௪௬.

தேறி-தெளிவடைந்து, ௪அ, உ௫எ.

தேன்-தேன்வண்டு, ௩௯, உஉ௫, உஉ௬.

தேன்கூடு முதிர்ந்து நீலநிறமாகக் காணப்படுதல், நடு, உகரு.

ஐதை

தை, முறைப்பெயரீறு, ககசு, நூர் தை.

தைஇ-உடுத்து, அ, அசு.

தொ

தொகுத்தல், கசு, கஉரு.

தொகுத்தல் விகாரம், உஉசு; கொளுமே.

தொகுதி-கூட்டம், நகூ, உஉரு.

தொட்டு-பட்டு, நடு, உகச.

தொட-தொடும்படி, சச, உசச.

தொடரை மாற்றியியைத்தல்,க0உ.

தொடலை-மாலை, அ, கரு, உக, நக, அகூ, ககஎ, கருந, உ00; தொடுக்கப்பட்டது தொடலை.

தொடி-வளையல், உந, கசுஉ.

தொடு-(துளைத்த) பட்ட, ககூ, கசச; வயல், நரு, உகஉ, உகந.

தொடுத்த-கட்டப்பட்ட,நசு,உகஎ.

தொடுத்து-தொடங்கி, உ0, கசஎ.

தொடை, நல்ல நிறமமைந்தது, நஉ, உ0ந; தொடை-மாலை,சச, உசரு.

தொண்டர்-அடியார், சரு, உசகூ.

தொண்டர்கள் அடையாளம் இன்னவென்பது, கக0.

தொண்டர்கள் அன்புருவினர்,உகூ. கக0.

தொண்டர்கஎன்னும் வண்டினம், உந, கசு0.

தொண்டர்ப் பணியா ரணம், கச, ககரு, ககசு.

தொய்யில்-சந்தனக்கோலம், கசுஉ.

தொய்யிலுக்குக் குங்குமச்சாந்து, கசுஉ.

தொல்காப்பியம்-தொல்காப்பியரியற்றிய மிகப்பழமையான உயர்ந்த இயற்றமிழிலக்கணம், ருக, சுஅ.

தொல்காப்பியர், ருரு00 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட முதுதமிழ்ப் பேராசிரியர், சுந,சுஅ,எரு,கஉஎ.

தொலைச்சிய-கொன்ற, நரு,உகச.

தொலைதல், உ, சு0.

தொழில்-செயல், உசு, கஎக; வேலைப்பாடு, தொழிற்பாடு நஅ, சச, உஉரு, உசச.

தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர், ருரு, எஎ; கருந, தொடலை.

தொழிலாகுபெயர், அசு, அஅ, அகூ, உடுக்கை, க0சு,

தொழிலுவமம், சுரு.

தொழிற்பெயர்கள், அசு, கஉரு.

தொழும்பு-தொண்டு, கஎ, கநச. அடிமை.

தோ

தோகை-பீலி, நந, உ0அ; மயில், சஉ, உநகூ, சினை ஆகுபெயர்.

தோடு-மடல், உ, சந, ருஎ, உசந.

தோம்-குற்றம், கஎ, கநக, கநந.

தோய்ந்த-ஊடுருவித்தோன்றும், உகூ, ககூந.

தோலாப்புலவோன்-தோல்வியடையாத புலவன், கஎ, கஉக, கந0.

தோலாமொழித் தேவர்-சூளாமணி யாசிரியர், கஙO.
தோலுரிக்கப்பட்ட உடம்பு, பசி யால் எலும்பெழுந்த உடம்புக்குவமை. சக, உஙங, உஙச.
தோழிக் குத் தலைவன் தன் காதலைக் குறிப்பிக்கும் வகைகள், சு, எ, எஅ-அஉ.
தோழி கிள்ளையைத் தூதுவேண்டல், உகூ, ககூஉ.
தோழி தலைவி குறிப்பறிதல், ஙச, உகக.
தோழி பருவங்காட்டி வற்புறுத்தல், கரு, கஉஉ.
தோழி முன்னுற உணர்தல், எ, அங-ச.
தோழி விரவிக்கூறல், ச, எO.
தோள்கள் வாட்படையின் வல்லமை வாய்ந்தனவென்பது, ஙஉ, உOO.
தோன்றி-வந்து, சO, உஙO.

ந

நக்கீரர்-இறையனாரகப் பொருளுரையாசிரியர், கOரு, சஅO; இவர் பெயர்க்காரணம் இன்னதென்பது, கஅங.
நக்கீரனார்க்கு இறைவன் செந்தமிழ் வழக்குரைத்த வரலாறு, கஅக-ங.
நக்கு-நகைத்து, கஉ, கOச; எள்ளனஞ்செய்து, கச, ககரு.
நகர்-கோயில், சு, சச, எஎ, உசச.
நகு-இகழும், ஙக, உOO.
நகும்-உவக்கும், கச, ககரு.
நகை-பல், கூ, உங, கூஉ, கசுO; மகிழ்ச்சி, கரு, கககூ.
நகைதருகேண்மை, கரு, கககூ.
நச்சி-விரும்பி, உசு, கஎஎ.
நச்சினார்க்கினியர், ருசு, சுO, சுரு, எO, எஉ, எகூ, கOO, ககச, ககசு, ககஅ, கசங, கசகூ, கருகூ, கஎஉ, கஎச, ககூO, உOஉ, உOஎ, உஉக, உசசு, உருO, திருமுருகாற்றுப் படை உரையாசிரியர், உஎ, கஅச; இவருரையே இஞ்ஞான்றுஞ் சிறந்துளதென்பது.
நசை-விருப்பம், சு, சO, சரு, அO, உஙக, உசகூ; வேட்கை.
நசைகெழுவிழிகள் என்றதன் கருத்து, உசகூ.
நசைபிறக்கிடல்-வேட்கை பிற்படல், அ, அஅ.
நட்பு ஒத்தார்கண்ணது, கரு, கககூ.
நடக்குந்தோறும் வயிறு குலுங்குதல், ஙஉ, உOங.
நடை-ஒழுக்கம், ஙரு, உசஉ.
நடைப்பிணம், கருரு.
நண்டின் உருவ அமைப்பு, எ, அO.
நண்டு, கசு, கஉசு; நான்கறிவுயிர்; இடையே ஊனுண்பாராற் கொன்றுண்ணப்படுவது.
நண்பர் அயலாராவதும், அயலவரும் நண்பராதலும் உலகியல்பாதலின், நமர் பிறரொன்று போராடி நிற்றல் வீண்; இறைவனே நிலையான நமர், சக, உஙஉ.
நத்து-சங்கு, ஙஅ, உஉங.

நந்தாது-கெடாது, ௩௭, ௨௨௧, ௨௨௨.
நந்து-நத்தை, ௧௬, ௧௨௬; ஈரறிவுயிர்.
நந்தும்-கெடும், ௧௦, ௯௭.
நம்பியாண்டார் நம்பிகள், ௧௮௭.
நமர்-நங்காதலர், ௪௦, ௨௩௨; சுற்றத்தார், ௪௧, ௨௩௨.
நயந்து-விரும்பி, ௨௪, ௧௬௭.
நயந்தோன்ற உரைத்தல், ௨௦௧.
நயம்-அன்பு, ௪௧, ௨௩௨; ஈரம், ௨௩௩.
நயம்பட-உரைத்தல், ௧௬௭.
நாகர்-நாகர், ௧௭, ௧௩௪; கீழுலகத்தவர்.
நரந்தம்-நாரத்தமரம், ௩௬, ௨௨௦, சிறிய பூக்களுள்ளது.
நரப்பு-நரம்பு, ௪௪, ௨௪௬.
நரை-வெண்ணிறம், ௮, ௮௯.
நல்-சிறந்த, ௪௬, ௨௫௧, ௨௫௨.
நல்லிசைப்புலவர் செய்யுள், கடலுக்குவமை, ௨௦, ௧௪௭.
நல்லை-நன்னிலையுடையை, ௪௭, ௨௫௫.
நலியும்-வருத்தும், ௧௮, ௧௩௯; பிறவினைப்பொருள்.
நலங்கிளர்-நன்மைமிக்க, ௧௨, ௧௦௭.
நலங்கெழு-நன்மைமிக்க, ௧௨, ௧௦௬.
நலத்தக-நன்றாக, ௩௫, ௨௧௫ இனிமையாக, ௩௮, ௨௨௪; நன்கு பொருந்தும்படி, ௨௦, ௧௪௭; ஒருசொல், ௧௪௮.
நலப்பட-அழகாக, ௨௫, ௧௭௦.
நலம்-இன்பம், ௨௧, ௧௫௧, ௧௫௨; அழகு, ௩௬, ௨௧௭; நன்மை, நன்மைகள், ௪௧, ௪௨, ௨௩௫, ௨௩௮; செம்மை, ௪௪, ௨௪௪.
நலன்-அழகு, ௩௭, ௪௪, ௨௨௦, ௨௪௫.
நல்வி-மான், ௩௭, ௨௨௧.
நவிலா-நாவாற்கூறாத, ௧௧, ௧௦௦.
நவை-பழுது, ௨௭, ௪௨, ௧௭௯, ௨௩௯; குற்றம், ௪௭, ௨௫௪, இதன் விளக்கம், ௨௫௫.
நவையறுதமிழ், ௧௭, ௧௩௧; நவை-குற்றம்.
நள்-செறிந்த, ௪௦, ௨௩௨; நடு.
நள்இருள்-நடுஇரா, ௨௩௨.
நற்றவர், ௨௫, ௧௭௦.
நறா-தேன், ௩௯, ௨௨௫.
நறவம்-அனிச்சமரம், ௩௬, ௨௧௮; அடர்ந்துவளர்வது.
நறவு-தேன், ௭, ௩௬, ௮௦, ௨௧௭; கள், ௩௩, ௨௦௫.
நறு-நல்ல, ௩௧, ௧௯௮.
நறுநெஞ்சு, ௧௧, ௧௦௩.
நறும்-இனிய, ௨௫, ௩௦, ௪௨, ௧௬௯, ௧௯௪, ௨௩௯.
நறும்பொருள்-மணப்பண்டம், ௨௨, ௧௫௩.
நறை-தேன், ௩௧, ௩௨, ௧௯௯, ௨௦௪.
நறைகமழ்நுதல், ௧௩, ௧௧௩; நறை-மணம்.
நன்கனம்-அழகிதாக, ௩௦, ௧௯௮; நல்லபடியாக, ௩௯, ௨௨௭; நன்றாக, ௨௨௮.

நன்று-பெரிது, பெருமைப்பொருளது, க, ருக; இனிது, ருஅ, உஉரு.
நன்னெல், செந்நெலின் பெயர், எரு.
நனி-மிக, உ0, உகூ, கசஎ, ககூ0; நன்றாக, சரு, உசக.
நனை, கஉ, க0எ; பூமொட்டு, சு, எ, அ0; முகை, அ, அகூ; மொக்கு, ருசு, உகஅ; மொட்டு, ருச, உசஉ.

நா

நாகத்தின் தலையில் மணி, ரு0, ககூரு.
நாகம் உத்திக்கும், அதன் மணி, உத்தியின்கீழ்க் காணப்படும் நெற்றிக்கண்ணுக்கும் உவமை, ரு0, ககூரு.
நாட்டி-நிறுத்தி, சரு, உசஅ.
நாடி-எதிர்விரும்பி, ரு, எச; ஆராய்ந்தறிந்து, சஉ, உருஅ.
நாடிய-விரும்பிய, ருரு, உகங.
நாணற்கிழங்கின் முளையும் முருந்தும் முத்தமும் முறையே வெண்பற்களின் கூர்மைக்கும் வரிசைக்கும் வன்மைக்கும் உவமை, ரு0, ககூஎ.
நாணற்புல், ரு0, ககூசு.
நாத்தழுதழுத்தல்-குழறல், கக, க0உ.
நாதம், கூஎ.
'நாத'மென்பது பிறைமண்டிலம், கஎரு, அதன் இடம் தலையுச்சி,
நாம-அச்சம், ருகூ, உஉஅ, உஉகூ.
நாராயணசாமிப் பிள்ளை இயல்பு, கஎ, கஉகூ; அவர்திறம், உஅ, கஅரு-சு.
நாரை, ங அ, உஉரு; கால்களில் ஓடும் மீன்களை நோக்கிக்கொண்டிருக்கும்; தொகுதியாக இருக்கும், ருகூ.
நால்வகை வண்டுகள், ருகூ, உஉரு, உஉசு.
நாவல்-நாவன்மரம், ருஎ, உஉ0.
நாவல்மரம் கோழரையுள்ளது, எ, அ0.
நாவற்பழங்கள் இலைகடோறுந் தொகுதி தொகுதியாய்ப் பழுக்கும், எ, அ0.
நாவற்பழம் சுவையுள்ளது, எ, அ0.
நாவார-நாத்தழுதழுப்ப, உச, கசுஎ.
நாள்-நேரம், உரு, கசுஎ; வாழ்நாள், உகூ, கஅகூ.
நாள்மதி-முழுநிலா, ருஅ, உஉங, பருவநாளின் மதி, உஉச.
நாளான் மலர்ந்து-விடியற்காலையே மலர்ந்து, உரு, கசுஎ, கசுஅ.
நாளும் நாளும்-நாடோறும், சக, உஙச.
நாற்றி-தொங்கவைத்து, சரு, உசஅ.
நான்கறிவாவன, கஉஎ.
நான்முகன் 'ஓம்' என்னும் ஒருமொழி தெளியும்படி முருகன் அவன் றலையிற் குட்டினமை, ச0, உரு0.
நானிலக்காட்சிகள், ககூ-உ0; கசச-அ.

நானிலக்காட்சிகளே மெய்க்காட்சிகளெனக்கண்டு, மயங்கி வாழ்வாரும் பலர், ௨௦-௪; ௧௪அ.
நானிலமகளிர், ௩௩, ௨௦௫.

நி

நிகரா-இணையில்லாத, ௪௬, ௨௫௦.
நிகரா இன்பம்-பேரின்பம், ௪௬, ௨௫௦; வீடுபேற்றின்பம் முடிவில்லாதது.
நிகழ்த்த-விளக்க, ௩௩, ௨௦௫.
நிச்சலும்-நாடோறும், ௨௭, ௧அ௪; இதன் விளக்கம், ௧அ௫; என்றும், ௩௭, ௨௨௨.
நிணந்திகழ்வேல், ௩, ௬௩.
நித்தலும்-நாளும், ௪௩; ௨௪௩.
நித்திலம்-முத்து, ௩அ, ௨௨௩.
நிமிர்ந்த-நெடுகிய, ௧௬, ௧௪௨.
நிரம்பிய-நிறைந்த, ௪௧, ௨௩௫.
நிரல்பட-வரிசையாய், ௪௪, ௨௪௫.
நிரனிரைப்பொருள், ௯அ, ௧௫அ, ௨௨௪.
நிரை-குலம், (கூட்டம்), ௯௨, ௨௩௭.
நிரைந்து-வரிசையாய், ௩௦, ௧௯௭.
நிரை நிரை-௨௦, ௨௧, ௩௬, ௧௪௫, ௧௪௯, ௨௧௭; வரிசை வரிசையாக, ௧௨, ௧௦௬; முறைமுறையே, ௨௯, ௧௯௦.
நிரை நிரைகூறும்-முறை முறையாகக் கட்டுரைத்துச் சொல்லும் ௪௨, ௨௩அ.
நிலத்திற்படும்படி பொன் ஆடை கட்டுதல், ௪௪, ௨௪௪.
நிலன்-வயல், ௪௩, ௨௪௦.
நிலை-ஆழம், ௧௭, ௧௩௧; இருப்பு, ௩௫, ௨௧௨; வாயில் நிலைகள், ௪௪, ௨௪௪.
நிலைநின்று-உறுதியாய் நிலைத்து, ௨௯, ௧௯௦.
நிலைமதி-நிலைப்பாயாக, ௪௨, ௨௩௭. இன்பங்கள் பலவுந் துய்த்தற்கேற்ற நிலைமை.
நிலைமை-நிலைத்தல், ௩௪, ௨௦௯.
நிலைமொழியின் முதலொழிய ஏனையவெல்லாங்கெட்டு இனம் மிகுதல், ௨௫௧. அங்கை.
நிலையிடும்-நிலைகாணும் ௨௭, ௧அ௪.
நிலைபிணை-நிலையாக வாழ்வை, ௪௭, ௨௫௫.
நிலவுனை-விளங்குகின்றனை, ௪௬, னகரம், முன்னிலை வினை ஈறு ஏற்கும் எழுத்துப்பேறு, ௨௫அ, ௨௫௯.
நிலவுறழ் குருகு, ௧.
நிலவை அரவு விழுங்குதல், ௧௫, ௧௨௧.
நிவத்தல்-உயர்தல், ௭, ௧அ, ௩௬, ௪௪, அ௪, ௨௦௬, ௨௪௪; எடுத்துத்தோன்றுதல், ௩௦, ௧௯௯.
நிறம்-ஒளி, ௧௧, ௧௦௨; வண்ணம், உருவு, ௩௯, ௨௨௭.
நிறீஇ-நிறுத்தி, ௨௬, ௧௭அ.
நிறுவிய-நிறுத்திய, ௪௬, ௨௫௦.
நிறை, ௭, அ௪; இதனியல்பு, அ௨.
நினைதல்-கருதல், ௧௫, ௧௨௧.

நினைவு சொற்செயல்கள் அன்பில் ஒத்து நிகழ, அதனால் இறைவனைக் காண்டல் கூடுமென்பது, ௫௦, ௨௯௩.

நினைவு சொற்செயல்களைக் காத்துப் போற்றவேண்டுமென்பது; ௫௦, ௨௯௩; அன்பு நெறியினின்றும் பிறழாதபடி யென்க.

நினைவு மயக்கமுடையார் நிமிர்ந்து வான் நோக்குதல், ௧௫௫.

நீ

நீடு-நெடுங்காலம், ௪௨, ௨௩௭.

நீத்தம்-வெள்ளம், ௪௧, ௨௯௦.

நீர்-நீர்மை, இயல்பு, ௨௦, ௧௪௯.

நீர்க்குவளை, ௩௮, ௨௨௩, இது நீலப்பூ.

நீர்க்கோழி, ௧, ௫௪.

நீர்மை-இயல்பாகிய குணம், ௩௦, ௧௧௭.

நீர்மையை-இயல்பினை, ௪௮, ௨௫௯.

நீர்வளத்தாற் கழனியின் அழகு, ௫௩.

நீர்வளம், ௧.

நீராடுதுறை மணங்கமழ்வதற்குக் காரணம், ௨௫௧.

நீல்-நீலநிறம், ௨௧, ௧௧௩.

நீவாமை, ௨௫௨, (மயிர் வாராமை)

நீவிய-தடவிய, ௧௪, ௧௧௭.

நீறுபூசிய சிவபிரான் தாதுபடிந்த தாமரைக்கு உவமை, ௨, ௫௮.

நீறுபூத்த நெருப்பு, தாதுபடிந்த செவ்வாம்பன் மலர்க்குவமை, ௧௨, ௧௦௮.

நு

நுங்க-விழுங்க, ௩௧, ௨௦௦, ௨௦௧.

நுதி-நுனி, ௪௪, ௨௪௯.

நுந்தை, ௧௫, ௧௧௯; முன்னிலை முறைப்பெயர்; 'நும் தந்தை' யென்பது திரிந்ததன்று, (தொல், எழுத். ௩௪)

நுரை-பால்நுரை, ௨௧, ௧௪௧, ஆடைக்குவமை, வெண்மைக்குந் தூய்மைக்கும் மென்மைக்கும், ௧௫௧.

நுளை-நெய்தல் நிலம், ௪௩, ௨௪௩.

நுளைச்சியர்-நெய்தல் நிலத்துப் பெண்டிர், ௧௨, ௩௩, ௧௦௭, ௨௦௫.

நுனிவளைந்த துதிக்கை, கதிர் வளைந்த தினைப்பயிர்க்குவமை, ௩௯, ௨௧௯.

நுனைய-நுனியினையுடைய, ௨௯, ௧௭௮.

நூ

நூல்-நூலாராய்ச்சி, ௩௫, ௨௧௨.

நூல்நயம் இன்னதென்பது, ௨௩௯.

நூலாஉடை-கையால் நூற்கப் படாத ஆடை, ௧௧, ௧௪௦.

நூழிலாட்டு-கொன்று குவித்தல், ௧௫, ௧௨௦.

நூழை-நுழைவாயில், ௮, ௮௯.

நூறி-துகளாக்கி, ௧௦, ௯௯; பொடிபடுத்தி, ௧௫, ௧௨௦; அழித்து, ௧௭, ௧௩௧, ௧௩௩.

நூறு-பொடி, ௧௨௦.

நெ

நெக்கு-நெகிழ்ந்து, ௪௧, ௨௩௩,

நெக்குடைந்து-உருகி, ௧௧, ௧௦௨.
நெகிழ்ந்து-அவிழ்ந்து, ௩௧, ௧௯௮; முறுக்கவிழ்ந்து, ௪௬, ௨௫௨.
நெகிழல்-கழலல், ௩௫, ௨௧௨.
நெஞ்சங்கடுத்தது முகத்தில் வெளிப்படுதல், ௨௧௨.
நெஞ்சம்-உள்ளம், ௧௧, ௧௦௨.
நெஞ்சம் தன்னை வியத்தலும் பிழைசெய்தலும் இன்னவென்பது, ௧௬௭.
நெஞ்சமர் காதலர், ௮, ௮௮.
நெஞ்சறிவுறுத்தல், ௨௪, ௪௧, ௧௬௬, ௨௩௨.
நெஞ்சிற்கு நலனின்மையாவது, ௧௬௭.
நெஞ்சின் இயல்புகள் இன்னவென்பது, ௩௪. ௨௦௯.
நெஞ்சொடு கிளத்தல்-நெஞ்சிற்கு எடுத்துக்கூறல்; நெஞ்சறிவுறூஉ வெனலுமாம், ௫௩.
நெடும்-உயர்ந்த, ௪௫, ௨௪௯.
நெடுமாறன் என்னுங்கூன்பாண்டியன், ௧௮௭.
நெய்தல்-கடற்கரை, ௩௩, ௨௦௭; நெய்தல்நில வியல்புகள், ௪௪, ௨௪௪.
நெய்தல் சான்றகானல், ௧௩, ௧௦௯.
நெய்தல் நிலத்து ஆடவர் மகளிர் தொழில்கள், ௩௩, ௨௦௪-௫.
நெய்தல்நில மகளிர் குரவையாடுதல், ௧௨, ௧௦௭.
நெய்தல் நிலமாவது, ௧௪௭.
நெய்தலஞ்சிறூர் விளையாட்டுகள், ௧௨, ௧௦௭-௮.
நெய்தற் சிறவர் சிறமியர் விளையாட்டுகள், ௪௩-௪; ௨௪௩-௪.
நெருங்கி-இடித்துரைத்து: கழறி, ௩௫, ௨௧௩, ௨௧௪; அணுகி, ௪௦, ௨௩௧; மனநெருக்கம்.
நெருப்புச் சுடுதல், ஞாயிறு சுடுதற்கு உவமம், ௪௨, ௨௩௭.
நெல்லி-கருநெல்லிக் கனி, ௪௨, ௨௩௯, நீண்ட வாழ்நாள் அளிக்கும் அமிழ்தம் பொதிந்தது.
நெற்குரல், ௧, ௫௩.
நெற்பொரி, புன்கமலர்க்குவமை, ௩௬, ௨௧௧.
நெற்றி எட்டாம் பிறைக்கு ஒப்புமை, ௭௦.
நெறி-நெளி, ௧௮, ௧௩௭; ஒழுங்கு, ௪௧, ௨௩௬.
நெறித்தன்ன குழல்-முடங்கினாற்போல் நெளிதல் உள்ளமயிர், ௧௩, ௧௧௩; நெறித்தல்-முடங்குதல், நெளிதல், ௧௧௪.
நெறிப்பட-முறையாக, ௨௬, ௨௭, ௪௪, ௧௭௭, ௧௭௯, ௨௪௬.
நெறிபட-ஒழுங்குதவறாமல், ௨௫, ௧௭௧.

நே

நேர்படும் உளம்-செவ்விய உளம், ௧௭, ௧௨௯.
நேர்வது-ஆவது, ௪, ௬௯.
நேரிதின்-நுட்பமாக, ௧௦, ௧௦௦.
நேரிறை முன்கை, ௪, ௭௦.

நொடித்தும்-விற்றும், ௩௩, ௨0௫.
நொய்-மெல்லிய, ௪, ௪௩, ௯௧, ௨௪௩.
நொய்சிறை வண்டு, ௬, ௬௬.
நொய்தின்-இலேசாக, ௯, ௭௧.

நோ

நோக்கி-எதிர்பார்த்து, ௩௧, ௨௨௫; தெரிந்து, ௪௪, ௨௪௯.
நோக்கு-பொருளை நுணித்துக்காண்டல், ௨௮, ௧௮௮.
நோற்ப-தவம்முயல, ௨௯, ௧௭௨.
நோன்மை-பொறுக்கும் ஆற்றல், ௧௧, ௧௪0.
நோனு-தவம் வாயாத, 'நோன்றல்' என்னுஞ்சொல்லின் எதிர்மறை, ௪0, ௨௩0; பொறுத்தற்கரிய, ௪௧, ௨௩௪.
நோனுது-பொருது, ௨௩, ௧௫௧.

ப

பகடு-எருது, ௩௩, ௨0௯.
பகர்தல்-விலைகூறுதல், ௨௧, ௧௫௧.
பகர-சொல்ல, ௪௪, ௨௪௫.
பகல்-நாள், ௯, ௯௧.
பகலவன், ௨௪௧.
பகவதியார், ௯௧, திருஞான சம்பந்தருக்குத் தாயார்.
பகுத்தறிவு, ௧௯, ௪௨௮; ஆறுவது அறிவு: மக்களுக்கு.
பகுதி முதல்நீண்டு தகரம் விரித்தலும் வியங்கோள் ஈறுபெறுதலும், ௨௩௮.
பச்சிளங்குருதி-செவ்விய செந்நீர், ௨௯, ௧௭௭.
பச்சிளம்புல், ௩௭, ௨௨௨-௩.
பசும்-புதிய, ௩௯, ௨௧௭.
பசும்பொற்குழம்பு ஒழுகிய நெருப்பு, புன்னைத்தாது படிந்த செந்தாமரைக் குவமை, ௩௩, ௨0௭.
பஞ்சு-மகளிரடிக்குவமை, ௮, ௮௮.
பட்டாங்கு-உள்ளவாறே, ௨௭, ௧௭௧; (உண்மை), ௧௩௨; பட்டபடி, நிகழ்ந்தபடி, ௧௮௩.
பட்டினத்தடிகள், ௧0௧.
பட்டினப்பாலை, ௨௪௧.
பட-உண்டாக, ௪0, ௨௩௧; படும்படி, ௪௩, ௨௪௩.
படர்கொடி-புருவத்துக்குவமை, ௧௧௯.
படர்ந்து—சென்று, ௯, ௪௩, ௯௪; ௨௪௩.
படரும்-செல்லும், ௪௨, ௨௩௭.
படலம் மூடிய கண், மலம் மூடிய உயிர்க்கு உவமை, ௪௮, ௨௫௯.
படாம்-போர்வை, ௪௨, ௨௩௯; திரை, ௪௫, ௨௪௮.
படு-அடிப்படுகின்ற, ௩௫, ௨௧௨; இனிய, ௩௯, ௨௧௭; சுவைபடு, ௨௧௮; விழுகின்ற, ௩௯, ௨௧௯.
படுகர்-பள்ளம், ௪௧, ௨௯0, ௨௯௧.
படுத்து-அழித்து, ௨௯, ௧௭௮.
படுத்தும்-அகப்படுத்தும், ௩௩, ௨0௪.
பண்டமாற்று, ௨0௫; ஆடவர் தொகுக்க மகளிர் மாற்றுதல்.
பண்டும்-முன்னும், ௪௨, ௨௩௮.

பண்டைப்பிறவி-பழம்பிறவி, ௬௨, ௨௩௭.
பண்ணியம்-தின்பண்டம், ௧௯, ௧௪௨; விரல்களை இயக்கிப் பண்ணைப்படுதல், ௧௪௩.
பண்பு-இனிமை, ௨, ௫௮; இயல்பு, ௩, ௩௪, ௬௧, ௨௦௯; தன்மை, ௩௩, ௨௦௬.
பண்புப்பெயரடியாகப்பிறந்தவினையெச்சம், ௧௯௨; பைத்து.
பண்புப்பெயரின் றிரிபு, ௫, ௭௬.
பண்புவமை, ௭௨.
பணி-தொழில், ௪௫, ௨௪௮.
பணிலம்-௪௩, ௨௪௩; சங்கு, ௧௪, ௧௮, ௧௧௩, ௧௩௭; கழுத்துக்குவமை, மழமழப்புக்கு, ௧௧௪.
பணை-பருத்த, ௨௬, ௧௭௮; வயல், ௩௪, ௨௧௧.
பத்துப்பாட்டு, ௧௩௦.
பதம்-சோறு, ௧௯, ௧௪௨.
பதிற்றுப்பத்து, ௨௪௧.
பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, ௧௩௦.
பதுக்கை-மறைப்பிடம்; பதுக்கிவைத்தலின் வந்தபெயர், ௮,௮௮.
பந்து-மலர்ப்பந்து, ௨௨, ௧௫௩.
பயந்த-ஈன்ற, ௩௮, ௨௨௩.
பயந்து-தந்து, ௩௬, ௨௧௯.
பயறு, ௨, ௫௮.
பயிர்ந்த-அழைத்த, ௧௬, ௧௨௩.
பயில்-பலகாலுந்தோன்றும், ௬, ௭௭, ௭௮.
பயிலல்-பழகல், ௨௪, ௧௯௨.
பயிலுதல், பலகால் நிகழ்ச்சியையுணர்த்தும், ௨௦௮.
பயின்-அரக்கு, ௧௬, ௧௨௩.
பயினொடு சேர்த்தியகல்-அரக்கிற் கருங்கற்பொடி கலந்தசாணைக்கல், பிரிவறியாத் துணைக்கு உவமை, ௧௬, ௧௨௩.
பரசி-தொழுது, ௪௪, ௨௪௪.
பரணர், ௨௪.
பரணர்க்கு உம்பர்க்காட்டு வாரியும் குட்டுவன் சேரலும் பரிசில், ௨௪௧.
பரத்தியர்-நெய்தல் நிலமகளிர், ௨, ௬௦.
பரத்தையர் சேரி, ௧௧௯.
பரதவர், ௧, ௫௪.
பரந்த-விரிந்த, ௩௫, ௨௧௨; நிரம்பிய, ௩௭, ௨௨௨.
பரப்பி-எங்குஞ் சிந்தி, ௨௦, ௧௪௭; போக்கி, ௪௦, ௨௩௧; குழப்பார்த்து, ௪௫, ௨௪௯.
பரல்-பருக்கைக் கற்கள், ௮, ௮௮.
பரல்செழு முரம்பு மடவாரடிகளை வருத்துதல், ௮, ௮௮, ௮௯.
பரவியும்-வழிபாடாற்றியும், ௨௬, ௧௭௨.
பரவை-(பரப்பு), ௧௩௧.
பராரை-பருத்தஅரை, ௩௬, ௨௧௮; அரை-அடிமரம்; பருமை அரை-பராரை, ௨௧௯.
பரிசு-தன்மை, ௩௨, ௩௪, ௨௦௩, ௨௧௧; உண்மை, ௩௪, ௨௧௧; பெருமை, ௩௭, ௨௨௧.

பரிதி-கதிரவன், ௩௬, ௩௭, ௨௧௭, ௨௨௨.
பரிமாறுதல், ௧௪௨, ௧௪௩.
பரிமேலழகர், ௫௭, ௭௩, ௮௨, ௧௩௦, ௧௫௪, ௧௫௫, ௧௫௬, ௨௨௦; திருக்குறள், பரிபாடல் உரையாசிரியர்.
பரிவு-வருத்தம், ௬, ௭௯.
பரு-பருத்த, ௩௮, ௨௨௩.
பருக்கைக்கற்கள் நிரம்பிய மேடு, கேடு புரிவார்க்குவமை, ௮, ௮௯.
பருமுத்து, முத்துகளுட்சிறந்தது, ௫, ௭௨.
பருவரல்-துன்பம், ௩௫, ௨௧௨.
பல்புகழ்-மிக்கபுகழ், ௬, ௭௭.
பலபட-பலவகையாக, ௨௮, ௧௮௬.
பலவு-பலாமரம், ௩௬, ௨௧௮; பெரிய கிளைகளுள்ளது.
பலவும்-எல்லாம், ௪௨, ௨௩௭.
பலாச்சுளை, சொற்களின் அடைவுக்கு உவமை, ௨௭, ௧௮௫.
பவளக்கோவை, புறாவின் கால்நகங்கட்குவமை, ௩௮, ௨௨௫, ௨௨௬.
பவளத்தாமரை-செந்தாமரை, ௧௮, ௧௩௭; முகத்துக்குவமை.
பவளப்பலகைகள், முருகப்பிரான் மார்புக்குவமை, ௩௨, ௨௦௨.
பவளம், சிவந்தவாய்க்கு உவமை, ௯௦, ௯௫.
பவளம் செவ்வாய்க்குவமை, ௮, ௮௮.
பவளம், மலையின் உடம்பிலிருந்து கொப்புளிக்குங் குருதிக்குமிழி, ௧௯, ௧௪௪.
பவளமலை, சிவந்த மார்புக்குவமை, ௮, ௮௯.
பவனம்-பாதாளம், ௪௨, ௨௩௯; நாகருலகு, ௨௪௦.
பழமுதிர் சோலை, ௯௯.
பழி-அலருக்கேதுவான துயரநிலை, ௨௯, ௧௯௨.
பழிச்சி-பரசி, ௪௫, ௨௪௬, ஏத்துதல், ௨௫௦.
பழித்த-வெறுத்த, ௨௫, ௧௬௯.
பழிப்பு-மாசு, ௩௧, ௨௨௭.
பழு-விலாஎலும்புகள், ௪௧, ௨௩௩, ௨௩௪.
பழுது-குற்றம், ௩௯, ௪௭, ௨௨௭, ௨௫௪.
பள்ளி-அணை, ௨௩, ௧௬௨.
பளகு-குற்றம், ௨௮, ௧௮௬, ௧௮௭.
பளிக்கறை, ௨௫, ௧௭௦.
பளிக்கறையுள் தோன்றும் இருமதியம், வள்ளி தெய்வயானையர் முகங்கட்கு ஒத்தலின் விளக்கம், ௧௭௧.
பளிக்கு-கண்ணாடி, ௩௭, ௨௨௧.
பளிங்கு தெள்ளொளியுள்ளது, ௫, ௭௬.
பளிங்கு தெளிநீருக்குவமை, ௭௯.
பளிங்கு முகத்தின் பளபளப்புக்குவமை, ௧௭௦.
பற்றி-அணுகி, ௩௪, ௨௧௧; பிடித்து, ௪௬, ௨௫௦.
பறந்து, விரைவுக்குறிப்பு, ௪௯, ௨௬௩.
பறை-இறக்கை, ௩௮, ௨௨௫, ௨௨௯.
பன்மலையடுக்கம், ௩௬, ௨௧௮.

பனி-குளிர்ச்சி, ௪, ௪௨, ௪௮, ௬௭, ௨௩௮, ௨௫௭; நீருறைந்த பனி, ௩௩, ௨௦௬; குளிர்ந்த, ௪௦, ௨௩௨.
பனிக்கட்டியின் வெட்டுவாயிற் றோன்றும் பளபளப்பு, கன்னங்களின் ஒளிக்குவமை, ௩௦, ௧௯௬.
பனிச்சை-பின்னல்முடிப்பு, ௩௦, ௧௯௪, பின்னி வளைத்து முடிப்பது, ஐவகைமுடிப்புகளுள் ஒன்று.
பனிநீர்-(பன்னீர்), ௬௧, ௧௪௧; குளிர்ச்சியான ஒருவகை மணநீர், ௪௬, ௨௫௧; குளிர்ச்சியால் வந்த பெயர், ௨௫௨.
பனிப்ப-நடுங்க, ௨௯, ௧௯௦, ௧௯௧.
பனிமலை, உப்புக்குன்றத்துக் குவமை, ௩௩, ௨௦௬.
பனிவர-குளிரும்படி, ௪௭, ௨௫௬.

பா

பா-பாட்டு, ௪௧, ௨௩௫.
பாக்கம்-செம்படவர் சேரி, ௨, ௧௨, ௫௯, ௧௦௬.
பாகு-யானைப்பாகன், ௩௪, ௨௦௯.
பாங்கு-அழகு, ௩௮, ௨௨௫.
பாங்குபட-உரிமையுண்டாக, ௨௯, ௧௯௦.
பாங்கன் தலைவனைக்கழறல், ௩௫, ௨௧௩-௪.
பாசி, ௪௬, ௨௫௧; சடை.
பாசிலை-௫, ௭௬; பசுமை இலை, ௩௬, ௨௨௦.
பாஞ்சராத்திரர் கொள்கை, ௨௨, ௧௫௭, ௧௫௮.
பாட்டு-இசை, ௩௧, ௧௯௯.
பாடில் சூர், ௩, ௬௩.
பாடினி-பாண்மகள், ௪௪, ௨௪௫.
பாடு-அழிதல், ௩, ௬௩.
பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி, ௧௦௯.
பாண்டில்-கட்டில், ௨௧-௧௪௯.
பாண்மகள் யாழ் இணக்கி இசைபாடல், ௪௪, ௨௪௬.
பாணன், ௬, ௮௦.
பாணி-தாளம், ௪௪, ௨௪௬.
பாத்தி, ௩௭, ௨௨௨; சிறுவயல், ௨௨௩.
பாதாள உலகிலிருந்து அதிகன் கருநெல்லிக்கனி பெற்றமை, ௪௨, ௨௩௯; இதன் விளக்கம், ௨௪௦.
பாம்பின் தோல், ஆடைக்குவமை, ௪௬, ௨௫௨, மென்மைக்கும் வெண்மைக்கும்.
பாய்-பாய்ந்து, ௩௬, ௨௧௭; பரவிய, ௩௭, ௨௨௨; பெருகிய, ௪௯, ௨௬௦, ௨௬௧.
பாய்த்தி-பாய்ச்சி, ௫, ௭௨.
பாய்ந்து-குதித்து, ௪௩, ௨௪௨.
பாயசம், ௨௫௪.
பார்ப்பு-பறவைக்குஞ்சு, ௨௩, ௧௬௨.
பார்வையறிவு, ௧௨௭; நான்காம் அறிவு நண்டுமுதலியவற்றிற்கு.
பாரி, ௨௩௮; வள்ளலிற்சிறந்தவன்; முல்லைக்கொடிக்குத் தேரீந்தவன்; பெரியன்.
பால்-கூறு, ௧௦, ௬௭; பிரிவு, ௩௦, ௧௯௪; அமிழ்தம், ௩௧, ௨௦௦; வகை,

௩௨, ௨0௪; பக்கல், ௩௬, ௨௧௯; பாகுபாடுகள், ௪௪. ௨௪௬.

பால்ஒழுகும் புதல்வர்களின் சிவந்த வாயிதழ், தாதுபடிந்த செவ்வாம்பன்மலர்க்குவமை, ௧௨, ௧0௮.

'பால்நீர்' என்பதன் விளக்கம், ௭௯.

பால்நீர் வாவி, ௬, ௭௯.

பால்நுரை, ஆடையின் தூய்மைக்கும் வெண்மைக்கும் மென்மைக்கும் உவமை, ௩௨, ௨0௩.

பாலில்விழும் நீலமணி நீரில்விழும் நாவற்பழத்தக்குவமை, ௭, ௮0.

பாவை-சித்திரப்பாவை, ௩௬, ௨௧௮; பெண், ௩௯, ௨௨௭; பாவை பெண்ணுக்கு உருவகம்.

பாவையை, ஐசாரியை, ௩, ௬௧.

பாழ்வயிறு-பாழாய்க்கிடந்த வயிறு, ௪௭, ௨௫௩; ஒன்றுமில்லாவயிறு, ௨௫௪.

பாழ்வீட்டின் நிலைமை, ௧௮, ௧௩௮.

பாற்கடல், தூய்மையான பரந்த நூற்கேள்விக் குவமை, ௩௫, ௨௧௨.

பாற்பட-பகுதிகள் ஆக, ௨௮, ௧௮௫.

பி

பிசினார், ௧௫௫.

பிடர்-புறங்கழுத்து, ௩௩, ௨00, ௨0௬.

பிண்டி-மா, ௩௬, ௨௧௭, ௨௧௮.

பிணிக்க-வயப்படுத்த, ௨௨, ௧௫௭.

பிணிக்கும்-வயப்படுத்தும், ௩௮, ௪௨, ௨௨௩, ௨௨௪, ௨௩௯.

பிணை-பெண்மான், கவரிமா, மான் முதலியவற்றின் பெண்ணினம், ௨0, ௧௪௫; பேடு, ௩௯, ௪0, ௨௨௭, ௨௩௧.

பிணைத்த-தொடுத்துக் கட்டிய, ௮, ௮௯, தொடுக்கப்பட்ட, ௩௪, ௨00.

பிணித்து-கட்டி, ௪௪, ௨௪௪.

பிணைந்து-கோத்து, ௧௨, ௧0௭.

பிணையல்-மாலை, ௪௬, ௨௫௨; இதன் விளக்கம், ௨௫௩.

பித்திகை-பிச்சிச்செடி, ௨௧, ௧௫௨; சாதிமல்லிகை, ௧௫௩.

பிரசம்-தேனீ, ௩௯, ௨௨௫, ௨௨௬.

பிரத்தியாகாரம், ௧௭௪; தொகைநிலை.

பிராணயாமம் இன்னதென்பது, ௧௭௩-௪.

பிரித்துக்கூட்டிப் பொருளுரைத்தல், ௨௪௮.

பிரிநிலைத் தேற்றேகாரம், ௧௧௨.

பிரிவாற்றாத தலைவி தோழியொடு கூறல், ௪0, ௨௩௨.

பிரிவாற்றாத தலைவி பேசாத, ௧௨௨,

பிரிவாற்றாத தலைவி மதியொடு வருந்தல், ௧௫, ௧௨௧.

பிழையலை-தவறவிடாதிருப்பாயாக, ௪௨, ௨௩௮.

பிள்ளையார் இதழ்குக் கொவ்வைக் கனியும் பவழமும் ஒவ்வாது இலவிதழே ஒத்தலின் ஏது, ௩0, ௧௯௭.

பிள்ளையார் திருமேனியில் திருநீறு, ௩௧, ௧௯௯.

பிள்ளையார் தெய்வயானைக்கு மார்பம் அளித்து வள்ளிக்குக் கொழுகொம்பாயிருந்ததன் விளக்கம், உருகூ.
பிள்ளையாரது வேல் உமையவள் தந்தது, ஙஉ, உ0உ.
பிறக்கிடல்-பிற்படல், அ, அஅ.
பிறக்கினன்-உயர்த்துவைத்தனன், சகூ, உகூ0.
பிறைக்கோடு-நிலாவின் வளைந்த நுனி, ஙகூ, உகஎ.
பிறைக்கோடு, மலையுச்சியின் தேனடையைக் கீறிற்றெனல், ஙகூ, உகஎ.
பிறங்குதல்-மிகுதல், கரு, கஉ0.
பிறங்கும்-விளங்கும், ரு0, உகூங.
பிறங்குவோர்-மேம்படுவோர், உக, கசகூ, கருக.
பிறந்த-விளைந்த, உண்டான, சச, உசஎ.
பிறர்-அயலவர், சக, உஙஉ.
பிறர்க்கீதலென்பது தக்கார்க்கீதல், சங, உசக.
பிறர் சடைவாயிலிற் சென்று பாடியிரத்தலின் குற்றம், சங, உசஉ.
பிறர்குற்றங்களைத் தம்மேலேற்றிச் சான்றோர்கள் நூல்செய்தல், சககூ.
'பிறர் திருந்துதற்குச் சொல்லிக் காட்டுதலினும் நடந்துகாட்டுதலே முதன்மை'யெனக் கொண்டு கடையைச் சுட்டியிருத்தல், ஙரு, உகஉ.
பிறரை வருத்தும்போது ஒளிகிளர்ந்துநிற்றல் பெண்மைக்கிழுக்கு, கஉக.
பிறரை வழிப்படுத்துவோர், தங்கருத்துகளை முறைமுறையாகக் கட்டுரைத்துச் சொல்லுதல், சஉ, உஙஅ.
பிறவியுட்படுதலாற் குற்றந்தேய்தல், ககூ, சஉஅ, சஉகூ.
பிறவினை, அக, க0அ; வீழ்ப்ப.
பிறவினைப் பெயரெச்சம், கஉஅ, உறீஇய.
பிறவினை வினையெச்சம், சஉகூ.
பிறழ்தொறும்-புரளுந்தோறும், அ, அஅ.
பிறழாது-தவறாது, சக, உஙகூ.
பிறிது-வேறு, ஙச; உகக.
பிறிதோர்-மற்றோர், சகூ, உருக.
பிறை-நிலா, ச0, உங0.
பிறைமுடி-சிவபிரான், ச0, உங0.
பின்-மேல், ஙரு, உகஉ.
பின்றை-பின், கூ, உகூ, சகூ, கூங, கஎஎ, உரு0.
பின்னல்முதலிய தொழில் நுட்பங்கள், சரு, உசஅ.
பின்னும்-மேலும், ஙகூ, உஉகூ.

பீ

பீடு-பெருமை, அ, கங, ககூ, ஙக, அகூ, கூ0, கசஉ, கஉச, உஉரு.
பீலி-மயிற்றோகை, சகூ, உகூ0, உகூக.

பு

புக்கு-தாவி, சங. உச0; உள்நுழைந்து, சச, உசரு.

புகல்-புகுதல், அ, அ௬.
புகழ்உரை-புகழ்தக்கஉரை, ௩௯, உஉஅ.
புகுத்த-உட்செலுத்த, ௪௬, உ௫௧.
புகுத்துக-உட்செலுத்துக, ௪௪, உ௪௫.
புகுந்துசொன்மொழி-முன் விரைந்து மொழியுஞ்சொல், ௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬.
புகை, அகிற்புகை, ௪௬, உ௫௧.
புட்கள் தாமரைமலரில் துயிலுதல், உ௩, ௧௬உ.
புடை-பக்கம், ௪௧, உ௩௩.
புடைத்த-பருத்த, ௩௧, ௧௯௯.
புடைத்து-தட்டி, உ௪, ௧௬உ.
புடைபட-பக்கத்தே வைத்து, உஉ, ௧௫௬.
புடைபுடை-பக்கங்கடோறும், ௩௩, உ0௫, உ0௬.
புடைபெயர்ந்து-பக்கம்பெயர்ந்து, ௩, ௬௧.
புணர்ந்து-பொருந்தி, ௩௧, ௧௯அ; சேர்ந்து, ௪உ, உ௩௭.
புணர்ப்பு-சிக்கு, ௪௬, உ௫௧.
புத்திளமகளிர் நிரம்பாமென்சொற் கூறல், உஉஅ.
புதல்-சிறுதூறு, ௩௫, உ௧௪.
புதல்வரைப் பார்க்கப் பார்க்கத் தந்தைமார்க்கு அன்புவிளைதல், ௩௪, உ0அ; இஃது இறைவனைப்பார்க்கப் பார்க்க அடியார்க்கு அன்புவிளைதற்குவமை.
புதைதல்-அழுந்துதல், ௩௩, உ0௬.
புய்த்த-பறித்த, ௩௬, உ௪௭; இக்காலத்திற் 'பிய்த்தல்' என வழங்கும்.
புரந்தருளும்-பாதுகாத்தருளும், உ௫, ௧௭0.
புரள-அசைய, ௪௪, உ௪௫.
புரி-முறுக்கு, ௫, ௭௫; விரும்புகின்ற, ௫, ௭௧; கட்டு, உஅ, ௩௬, ௧அஅ, உ௧அ.
புரிசடை-புரிந்தசடை, உ௬, ௧௭௭; முறுக்குண்டசடை, ௧௭அ.
புரிதிமில்-கட்டுகள் அமைந்த தோணி, ௧உ, ௧0௬.
புரிவளை-முறுக்குண்டசங்கு, ௧உ, ௧0௭.
புரிவு-அவா, உ௬, ௧௭உ.
புருவம், கண்ணுகிய கடலுக்கு வகுத்த கரையொழுங்கு போல்வது, ௩௧, ௧௯௯.
புரை-குற்றம், ௬, ௧0, ௭௯, ௯௯; உயர்வு, அ, உஅ, அ௯, ௧அ௫, ௧அ௬; ஒக்கும், உ௬, உஅ, ௪௩, ௧௭அ, ௧அ௭, உ௪௩.
புரைதல்-ஒத்தல், உ0, ௧௪௬.
புரைபட்டு-பழுதுபட்டு, ௩௯, உஉஅ.
புல், நிலையியற்பொருள், ௧௬, ௧உ௪, இழிபுற்ற, உஅ, ௧அ௬.
புல்லிய-தழுவிய, உ௯, ௧௯௩.
புல்லுவர, ௧௪, ௧௧௫.
புலங்கொள-காட்சியாக, ௪0, உஉஅ.
புலங்கொளாக்காட்சி-எளிதில் அறிதலியலாத அறிவு, ௧௩௧, ௧௩௩.

புலப்பட-விளங்கும்படியாக, சஎ, உருசு.
புலம்-பகுத்தறிவு, கங, கசஉ; உள்ளம், சச, உஙரு.
புலமைக்கு வளமை இன்னதென்பது, உஅ, கஅசு.
புலர்-ஈரங்காய்ந்த, சச, உசரு.
புலரா-உலரா, சசு, உருக, உருஉ.
புலவர்கள் பண்டு அரசர்களாற் பாதுகாக்கப் பெற்றமை, உசக,
புலவராற்றுப்படை, சக, இதன் விளக்கம், உஙங.
புலவு-புலால், க, ருச; புலால்நாற்றம், ஙங, உ0சு.
புலவு மணம், கஉ, க0சு.
புலவோய்-அறிவோய், சச, உசரு.
புலவோர்-அறிஞர்கள், சங. உச.
புலன்-மனம் முதலிய அகக்கருவிகள். உசு, கஎஉ.
புழுக்கல்-பருப்பு,கக,கசஉ;புழுங்கவெந்தபருப்பு. கசங.
புழுகு, உக, சசக.
புழுகுநெய், சசு, உருக, புனுகு.
புழைக்கை-துதிக்கை, ஙஉ, ஙசு, உ0ங.உகசு, தொளையுடைய கை
புள்-மயிலென்னும் பறவை, ச0, உஙஉ.
புற-புறா. ஙஅ. உஉரு;கால்சிறியது.
புறநானூற்றுரைகாரர், எஅ.
புறம்-முதுகு, உ, கச, ஙஎ, ஙஅ, ருரு, கஙரு, உஉக, உஉங; இடம், உகூ, சஎக.
புறம்படு சமயங்கள் என்பன,கஙங.
புறம்படுத்து-வெளிவிட்டு, உரு, கஎக.
புறன்-பக்கம், ச, சுசு.
புன்-இழிந்த, உஅ, கஅஅ; புல்லிய, ஙசு, உசஎ; சிறிய, ஙஎ, உஉக; மெல்லிய, ஙஅ, உஉரு; அழுக்குற்ற, சக, உஙச; எளிய, சங, சஎ, உசஉ, உருசு; சிவந்த சசு, உருக; (புற்கென்னும் பழுப்பு நிறம்).
புன்கு-புன்கமரம், ஙசு உகஅ; நெற்பொரிபோன்ற பூக்களுடையது, உகக.
புன்தலை-சிவந்ததலை, சசு, உருஉ; எண்ணெய் தடவாமையின்.
புன்பொருள்-சிற்றின்பப்பொருள்கள், ங, சுச-ரு; புல்லிய கோட்பாடுகள், அ, கூ0.
புன்மை-வஞ்சனை, ச, சுஎ; பழுப்பு நிறம், உகஎ.
புன்றலைக்குழவி என்பதன் விளக்கம், உஙச.
புன்றலைச்சிறூர்-பழுப்புநிறமான தலைமயிரினையுடைய வேட்டுவச் சிறூர், ஙசு, உகஎ; எண்ணெய் முழுக்குக் காணாமையின் என்க.
புன்றலைமந்தி-குரங்குக்குட்டி,ஙஎ, உஉச.
புன்னகைதோன்ற நாற்புறமும் விழிபரப்பி நோக்குந்தலைமை, சரு, உசக.
புன்னைத்தாது பொன்னிறமானது, உ0எ.

புன்னைப் பூமொட்டுகளைத் தலையி லணிதல், ௧உ, ௧0எ-அ.
புன்னைமரம், ௩௬, உ௧அ.
புனம்-(காடு),௩௬,உ௧௬,கொல்லை.
புனல்நிலை-நீர்நிலை, உ௯, ௧௯௩.
புனலும் பளிங்கும் முகத்தின் தெளிவுக் குவமை, உ௯, ௧௯௩, ௧௯௪.
புனிறு-ஈன்றணிமை, உ௯, ௧௯௩.
புனை-புனைதல், அ, அஅ; செய்யப் பட்ட ௪௪, உ௪௫; அமைக்கப் பட்ட.
புனைதல்-அழகுபடுத்தல், ௪உ, இதன் விளக்கம், உ௩௬.
புனைமாண் கோதை, அ, அஅ.
புனையாப் பொற்பு-கையாற் புனை தல் செய்யாத இயற்கையழகு, ௧௩, ௧0அ.

பூ

பூ-அழகிய, ௫0, உ௬௩.
பூங்கயம், ௬, எ௬.
பூஞ்சிற்றில்-அழகிய சிறுவீடு, ௧உ, ௧0௪.
பூண்டோர்-பேர்பூண்டபெரியோர், ௩௯, உஉஅ.
பூண-அணிய, ௫0, உ௬௩.
பூத்த-விளங்கிய,௪அ,உ௫எ,உ௫௯.
பூத்தல்-பொலிவுபெற்றுத் தோன் றல், உ, ௫அ.
பூதம்-மண்முதலியன, ௧0, ௯எ; தூவாமாயையிற் றோன்றுவன.
பூம்பாவை, ௯அ.
பூவ்ா-திறவாத, ௩௯, உஉ௫.

பெ

பெடை-பெண்பறவை,௩எ,உஉ௩.
பெண்பனை, ௯அ.
பெண்பால் விகுதி, உஉ௧, இ, நோக்கி.
பெய்தலின்-இடுதலாலே, ௪எ, உ௫௩.
பெய்து-சொரிந்து, ௪௩, உ௪௩; ஊற்றி, ௪௪, உ௪எ; விட்டு, ௪௫, உ௪எ.
பெயர்-புகழ், ௯, ௧௧, உஅ, ௯உ, ௧00, ௧அ௬.
பெயர்த்து-நீக்கி, ௪௯, உ௬0.
பெயர்ந்து-நீங்கி, ௧0, ௧00; தப்பி யோடி, ௩௪, உ௧௧.
பெயர் விகுதி, ௧௩௫, இ.
பெயரவும்-நீங்கவும், ௧உ, ௧0எ.
பெயரிடை நிலை, அஎ.
பெயரொப்புமைபற்றி அடை கொடுத்தல், உ௫௯.
பெரிது-காலப்பெருமை, ௩, ௬௩.
பெரியன், இங்ஙனஞ் சிறப்பிக்கப் பட்டவன் பாரி, ௪உ, உ௩அ.
பெரியாரைப் போற்றுமையும் ஒரு செருக்கு, ௧௪, ௧௧௫.
பெரியை-பெருமையுடையை,௪எ, உ௫௫.
பெரியோரே தவறியொழுகினல், அவரைத் திருத்துதற்கு உலகில் யாருமிலர் என்பதற்குரிய உவ மைகள், ௩௫, உ௧உ-௩.
பெருகுறும்-மிகுகின்ற,உஅ,௧அ௯.
பெருஞ்சுவைப்பால், ௯, ௯உ,

பெருந்தகை-பேரருட்டன்மையு டையாய், ௫0, உ௬௩.
பெருந்தமிழ்க்கூடல், ௬, ௬௪-௫.
பெரும்-பெருமையான, ௪௨, உ௩௭.
பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பியார், ௧௮௩.
பெரும்புறம்-அகன்றமுதுகு, ௮, ௮௬.
பெருமதர் மழைக்கண், ௪, ௭0.
பெருமுத்து, ௫, ௭௧.
பெற்றி-தன்மை, ௪௭, உ௫௬.
பெறுதி-பெறுவாயாக, ௪௨, உ௩௭.
பெறுபொருள்-சிறிது முயன்றாற் பெறக்கூடிய செல்வப்பொருள் எனினுமாம், ௧௧, ௧0௩.

பே

பேகன்-ஒரு வள்ளல், மயிலுக்குப் போர்வைதந்தவன், தக்கோன், உ௩௬.
பேணப்பெறும்-போற்றப்படு கின்ற, ௫0, உ௬௩,
பேணுறு-போற்றற்குரிய, ௪௪, உ௪௬.
பேதுறக்கும்-மயக்கும், ௮, ௧உ, ௮௭, ௧0௮.
பேயின்தோற்றம், ௧௫௫.
பேயைப்பார்த்து அறிவும் நிறையுங் கெடுதல், ௭, ௮உ.
பேர்-அகன்ற, ௪0, உ௩0.
பேர்வு-நீங்குதல், உ௩, ௧௬உ.
பேராசிரியர், ௬௧; திருக்கோவையா ருரையாசிரியர், ௭0.
பேன், ௪௬, உ௫௧.

பை

பை-படம், ௩0, ௧௧௫.
பைத்து-பசந்து, உ௬, ௧௬உ, பசு மையென்பதனடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம்.
பைத்தென்ன, ௫, ௭௫.
பைதல்-துன்பம், ௮, ௮௮.
பைம்-புதிய, உ௮, ௧௮௭; பசிய, ௩௪, உ௧௧; பசுமை, ௩௮, உஉ௫; பச்சை, ௪௩, உ௪0; பசுமையான, ௪௬, உ௬0.
பையென்பதே பச்சைநிறம், ௧௬உ.

பொ

பொச்சம்-பொய்மை, ௧௩, ௧௧௧, பொக்கம் என்பதன் திரிபு.
பொடித்தல்-அரும்புதல், உ0, ௧௪௬.
பொடிமணலின், நிறம், ௧உ, ௧0௪.
பொத்திய-உண்டாக்கிய, ௩௫, உ௧௪; கொளுத்திய.
பொதி-நிறைந்த, ௩௬, ௪உ, ௪௩, உஉ௭, உ௩௬, உ௪௪.
பொதிந்த-மூடிய, ௪௮, உ௫௬.
பொதிந்து-நிரம்பி, ௪௬, உ௫௧.
பொதியச் சாந்தம்-பொதியமலை யின் சந்தனம், ௩௮, உஉ௪.
பொதியவிழ்மலர், ௭, ௮0; பொதி-இதழ்க்கட்டு.
பொதியும்-பாதுகாக்கும், ௪, ௬௭.
பொதியுற-மூட்டைகளாக்கி, ௩௩, உ0௬.
பொதுச்சொல், உ௬௧; மருவால்.
பொதுப்பெயராய் நிற்றல், ௧௧௭; கண்ணியுந் தொடலையும்.

பொதும்பர்-சோலை, ௩௧, ௨௨௬.
பொதும்பு-பொழில், ௭, ௮௫; பொந்து ௩௮, ௨௨௫.
பொதுமைநோக்கி அடைமொழி தருதல், ௧௬௫.
பொய்-நிலையாமை, ௨௨, ௧௫௩, ௧௫௪; பாழ் அன்று.
பொய்கை-(குளம்)௨௦,௧௪௬;மருத நிலத்துக்குரியது.
பொய்பொருள்-அழியும்பொருள், ௪௩, ௨௪௧; வினைத்தொகை.
பொய்யா நா-பொய்த்தல் அறியாத நாக்கு, ௧௬, ௧௨௧.
பொய்வழிகளிற் பொருள்தொகுப்போரும், தக்கார்க்கு ஈயாது தாமே நுகர்வோரும் தீயரெனப்படுதல், ௪௩, ௨௪௧.
பொரி-நெற்பொரிபோலும்பூக்கள், ௧௨,௧௦௭; நெற்பொரி,௩௬,௨௧௮.
பொரிபட-பொரிந்துபோக, ௧௫, ௧௨௦.
பொரிபடனுறி, ௧௫, ௧௨௦.
பொரியரை மா-பொரிந்தஅடியினையுடைய மாமரம், ௧௫, ௧௨௦.
பொருக்கரை-பொரியரை, இதன் விளக்கம், ௨௭, ௧௮௫.
பொருண்மொழி-மெய்யுரை, ௩௧, ௨௦௦.
பொருத்தமில்லாதன பேசுவோர் கற்றறிவில்லாதவர், ௪௩, ௨௪௨.
பொருத்தி-இணைத்து, ௪௪, ௨௪௬.
பொருது-போர்செய்து, ௧௧, ௧௪௪; எதிர்த்து, ௨௩, ௧௫௧.
பொருந்தி-பொருந்துதல்வர, ௪௨, ௨௩௭; அணுகி, ௪௮, ௨௫௮.
பொருந்துதல்வாத் தலைப்படுதலாவது, ௪௨, ௨௩௭.
பொருநும்-அடையும், ௩௮, ௨௨௫.
பொருப்பின் காட்சி, ௧௧, ௧௪௪.
பொருப்பு-மலை, ௧௫, ௧௧, ௩௬, ௪௨௦, ௧௪௪, ௨௧௬.
பொருவு-ஒப்பு, ௫, ௧௬, ௨௧, ௭௫, ௧௨௪, ௧௫௨.
பொருள்-மெய்ம்மை, ௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬; பண்டம், ௨௦, ௧௪௭; கருத்து, ௨௭, ௧௮௩; செல்வம், ௨௮, ௧௮௧; உரை, ௨௮, ௧௮௬; விரிவுரைப்பொருள், ௪௨, ௨௩௬.
பொருள்நெறி-பொருளொழுங்கு, ௨௭, ௧௭௧.
பொருளார் சைவம்;பொருள்-உண்மை, ௧௭, ௧௩௧.
பொருளின்-நோக்கத்தால், ௧, ௧௧.
பொருளீதற்குரியார், துறந்தார் கற்றூர் வறியார், ௧௫௫.
பொருளை இவறித்தேடிப் பின் இழந்து துன்புறுவோரும் பலர், ௨௨, ௧௫௫.
பொருளை வறிதே தொகுத்துச் செலவழிக்கு நிலை, ௨௧, ௧௮௧.
பொரூஉம்-ஒக்கும், ௩௨, ௨௦௩.
பொலந்துகில்-பொற்பட்டாடை, ௪௪, ௨௪௪.
பொலம்-பொன்னிறம், ௩௬,௨௧௭.
பொலன்-பொன், ௩௭, ௨௨௦.

பொலிகுவை-விளங்குவாய், ௪௬, ௨௫௦.
பொலிந்து-காதலினால் விளங்கி, ௩௮,௨௨௩; அழகுபெற விளங்கி, ௪௪, ௨௪௪.
பொலிம்-விளங்கும், ௩௬, ௨௧௧; பொலியும்;
பொலிவு-விளக்கம், ௪௮, ௨௫௬.
பொழிநீறு-அருள்பொழிகின்ற திருநீறு, ௪௭, ௨௫௪.
பொழியும்-சொரியும், ௨௫, ௧௭௦.
பொழில்-சோலை, ௮, ௨௦, ௮௫, ௧௪௭.
பொற்கயிற்றால் தலைமயிர்கட்டுதல், ௪௪, ௨௪௫.
பொற்கயிறுகட்டிய வில், ௬, ௭௭.
பொற்குடம், மாதுளம்பழத்துக் குவமை, ௩௭, ௨௨௦.
பொற்கொடி, மகளிர்க்குருவகம், ௩௯, ௨௨௭.
பொற்பு-அழகு, ௧௩, ௧௦௮.
பொறி-விளக்கம், ஒளி, ௨, ௫௬; தீப்பொறி, ௨௫, ௧௬௯; நல்வினை, ௪௦, ௨௨௮.
பொறிகெழுவானை, ௨, ௫௬.
பொறிப்ப-சிந்த, ௩௩, ௨௦௭.
பொறியடுத்து-துகளாக்கி, ௩, ௬௪.
பொறை-பொறுமை, ௧௭, ௧௨௯; பிறர் மிகைசெய்தவழிப் பொறுத்தல்.
பொன்-பொலிவு, ௧௮, ௧௩௭; அழகிய, ௨௧, ௪௮, ௧௫௪, ௨௫௮; பொற்பூச்சு, ௪௪, ௨௪௪.
பொன் உருண்டை, எலுமிச்சம் பழங்கட்குவமை, ௩௭, ௨௨௦.
பொன், சிவந்த நெற்றிக்கண்ணுக் குவமை, ௩௦, ௧௯௫.
பொன்னால் வளைத்துக்கட்டிய மயிர்முடி, ௭௭.
பொன் புதல்வருக்குவமை, ௧௦,௧௯௫.
பொன் பொலம் ஆதல், ௬௮.
பொன்போற் புதல்வன், ௧௦, ௯௫.
பொன்மடல் தாழை-செந்தாழம்பூ, ௨௧, ௧௫௩; வெண்டாழையினும் மணமிக்கது.
பொன்மலையடைந்த கருநிறக்காக்கை பொன்னிறம் பெறுதல், ௧௦௨; இது, நல்லோரைச்சேர்ந்த ஏனையோர்நலம்பெறுதற்குவமை.
பொன்மை, அருளுக்குவமை,௧௦௨.
பொன்வீ ஞாழல், ௧, ௫௩.
பொன்ற-இறக்க, ௨௬, ௧௭௮.
பொன்றிய-இறந்துபட்ட, ௨௩, ௧௫௭.
பொன்றுடல்-அழியும் உடம்பு, ௧௬, ௧௨௬.
பொன்னிறம்-இங்கு மஞ்சள்நிறம், ௧௯, ௧௪௨.
பொன்னுரை-பொற்பூச்சு, ௪௪, ௨௪௭.
பொன்னுறழ் வான்முளை, ௫, ௭௫; உவமம் சிறத்துக்கு.

போ

போக்கி-கழித்து, ௨௯, ௧௮௯.
போதி-வருவாயாக, ௪௪, ௨௪௫.
போது-மலர், ௮, ௧௨, ௩௮, ௮௫, ௧௦௪, ௨௨௩.

போதுதல்-செல்லுதல், வருதல், ௪௪, ௨௪௫.
போதேர் பொழில், ௮, ௮௫.
போந்திலன்-தோன்றிலன், ௨௬, ௧௭௭.
போந்து-வந்து, ௪௪, ௪௬, ௨௪௫, ௨௫௧.
போர்-காதற்போர், ௩௧, ௨௦௦.
போழ்தல் பிளத்தல், ௧௮, ௧௩௮.
போழ்ந்து-பிளந்து, ௨௬, ௧௭௮.
போழ்மதி-பிளவுபட்டமதி, ௨௬, ௧௭௨; மூன்றாம்பிறை, பிறைமதி; ௧௭௭.
போழ்வகை-பிளந்து வருத்தும் வகை, ௨௫, ௧௬௮.

பௌ

பௌவம்-கடல், ௩௫, ௨௧௨.
பௌவம் வெதும்பல் முதலியன களவில் ஒழுகிவந்த தலைவற்குவமை, ௩௫, ௨௧௨-௩.

ம

மக்கட்பிறவி பகுத்தறிவுமேம்பாட்டால் உயர்ந்தது, ௧௨௯-௩௦.
மக்கள்மேல் அன்பு, ௧௩, ௧௧௨.
மக்களைக் கடவுளென்போர், ௨௨, ௧௫௬-௮.
மகளிர் அடி, அனிச்சமலர்படினுந் துன்புறு மென்பது, ௩௯, ௨௨௭.
மகளிர் இதழில் அமிழ்தம் உண்டெனல், ௩௯, ௨௨௭.
மகளிர், ஒருகையை இடையில் ஊன்றிநின்று,நாற்புறமும் விருப்பந்தோன்றப் பார்க்கும் இயல்பு, ௪௦, ௨௩௧.
மகளிர்க்குப் பசுமைநிறம், ௩௯, ௨௨௭.
மகளிர்க்கே ஆடுதலும் பாடுதலுஞ் சிறப்பு, ௧௧௮.
மகளிர் குடைந்து நீராடல், ௧௬௨.
மகளிர் சில சொற்களே பேசுதல், ௩௯, ௨௨௭; முள்ளெயிறுபோழ்தல் அஞ்சி, யென்க, ௨௨௮.
மகளிர் தம் இதழ்க்குச் செந்நிறம் ஊட்டுதல், ௩௭, ௨௨௧.
மகளிர், மானின்பார்வையுடையர், ௩௭, ௨௨௧.
மகளிர் விளக்குகள் ஏந்தி வரிசையாய் நிற்றல், ௪௪, ௨௪௫.
மகளிர் விளையாட்டுகள், ௧௨, ௧௦௪.
மகளிரின் கூந்தன்முடிப்புகள் பல, ௧௬௨.
மகளிரைப் பொன்னாற் கரைத்தெழுதிய வல்லிக்கொடியெனல், ௩௯, ௨௨௭.
மங்கைப்பருவ இயல்பு, ௭௩.
மங்கையர்க்கரசியார் சம்பந்தர்க்குப் பாலூட்டினமை, ௧௦, ௯௫.
மங்கையர்க்கரசியார் திருமாலின் கூறான அரசன் தேவியாதலின், 'திரு'வெனப்படுதல், ௧௦, ௯௫.
மங்கையர் விசிறக் கட்டிலில் உறங்குவோரும் பலர், ௨௧, ௧௪௯-௫௧.
மஞ்ஞை-மயில், ௨௪, ௪௦, ௧௯௪, ௨௨௧; மயிலினங்கள்,௩௯,௨௨௫.
மட்டு-அளவு, ௨௪, ௧௬௨.

மடம்-மென்றன்மை, உ0, கசரு; அறியாமை, சரு, உரு0.
மடமான்பிணை-இளமான்பேடு, ஙக, உஉஎ.
மடல்-இதழ், கஉ, க0அ; மலரின் ஏடு, உரு, கசுஅ.
மடவரல்-மடப்பம், ஙச, உ0க.
மடவோர்-அறிவிலார், கச, ககரு.
மடி-ஙக, சோம்பல், உக, கஅக; வயிற்றின் சதைமடிப்பு, ஙஉ, உ0ங; இது மூன்று.
மடிபடு-மடிக்கப்பட்டு, உக, கசக
மடு-ஒருவகை நீர்நிலை, ஙஅ, உஉங.
மடுத்து-உட்புகுந்து, ஙரு, உகஉ.
மடையன்-சமையற்காரன், கக, கசஉ
மண்-மார்ச்சனை, சச, உசசு; முழவின் ஒருபக்கத்தே பூசப்படும் பசையொடு கூடியமண்.
மண்டி-மிக்குச்சென்று, சக, உசு0, உசுக.
மணக்குழம்பு பீச்சுந்தோற்கருவியாற் பலர் மலைச்சாந்து சொரிதல், சரு, உசஎ.
மணக்கூட்டுக்குரிய பண்டங்கள், உக, கசக, கருக.
மணம்-தீயநாற்றத்துக்கும் வருதல், க, கஉ, ருச, க0சு.
மணல், அளவில் எண்ணிக்கைக் குவமை, ஙஉ, கருஎ, கருக.
மணி-நென்மணி, உ, ருஅ; முத்துமணிகளையுடைய சிப்பி, ஆகுபெயர், ஙங, உ0ரு; நீலநிறம், மணியின் பெயர் நிறத்துக்கானது ஆகுபெயர், சரு, உசக; அழகிய, சசு, உருஉ.
மணி, தன்னியல்பில் நீலமணியையுணர்த்தல், ங0, ககரு.
மத்தளத்தின் ஒரு பக்கத்தில் மார்ச்சனை பூசல், சச, உசசு.
மதர்-களிப்பு, ச, எ0.
மதி, முகத்துக்குவமை, கஎ0.
மதியம்-முழுநிலா, கஉ, க0சு; திங்கள், ஙஎ, சரு, உஉஉ, உசக.
மதியமே கதிரவன் வெம்மையால் இளகி நீராய் இழிந்தமை, வாவியின் தெளிநீருக் குவமை, ஙஎ; இதன் விளக்கம், உஉஉ.
மதில்களுக்குப் பொற்பூச்சுகளான வேலைப்பாடுகள், சச, உசச.
மதுரை, கூ0.
மதுரைக்குப் பெருஞ்சிறப்பு, அங்குத் தமிழ்ப்பயிற்சி யிருந்தமை, கூ, கூ0.
மயக்கு-மயக்கம், சங, உசங.
மயிர்-தூவி, ஙஎ, உஉங.
மயிர் அழுக்கேறிச் சடைத்தலால், ஈரும் பேனும் உறைதல், சசு, உருக.
மயிர் சடைத்துவிடுதல், சசு, உருக.
மயில், கங, ககஉ.
மயில் அரவை விழுங்குதல், கஉஉ.
மயில்கள் காலை வெயிலில் தந்தோகையை வட்டமாய் விரித்து விளையாடும், ஙக, உஉரு.

மயிலின் தோகைகள், இடையே திறவாத அதாவது இயற்கையே திறந்திருப்பதான கண்களையுடையது, ௩௯, ௨௨௫, ௨௨௭.
மரங்களின் நால்வகை அரைகள், ௮௦, ௧௨௦, ௧௪௩.
மரபு-இயல்பு, ௨, ௧௪, ௪௫, ௬௦, ௧௧௫, ௨௪௮; முறைமை, ௧௦,௪௧, ௧௦௦, ௨௩௬, தண்மை, ௧௨, ௧௪, ௧௭, ௩௭, ௪௪, ௧௦௭, ௧௧௩, ௧௩௪, ௨௨௩, ௨௪௬.
மரம் இசைகேட்டு மகிழ்ந்து பழங்களைச் சொரியும், ௮௦.
மரம்போலாதல்-மரம்போல் உணர் விழத்தல், ௪௫, ௨௫௦.
மரவம்-குங்குமமரம், ௩௬, ௨௧௮, ௨௧௯.
மரன்-கற்பகமரம், ௩௨, ௨௦௨; இந்திரனுலகில் உள்ளது.
மரா-கடம்பு, ௩௧, ௨௦௦; வெண் கடம்பு, ௨௦௧.
மரீஇ-மருங்கேஇருத்தி, ௪௪, ௨௪௬.
மருங்கு-பக்கம், ௯, ௩௦, ௪௬, ௪௯, ௧௧௩, ௨௫௦, ௨௬௦; அருகு, ௨௦, ௩௯, ௧௪௫, ௨௨௭.
மருங்குல்-இடுப்பு, ௧௨, ௧௦௭; வயிறு, ௪௧, ௨௩௩.
மருண்ட-மயங்கிய, ௪௯, ௨௫௮.
மருதக்காட்சி, ௨௦, ௧௪௬.
மருதங்கா, ௯, ௫௪.
மருதநிலத்திற்கும் நெய்தனிலத்திற்கும் மயக்கம், ௫௩.
மருதமகள், ௫, ௭௫.
மருந்து, பெண்ணுக்கு உருவகம், ௩௯, ௨௨௮; காமப்பசியை நீக்கும் அமிழ்தமென்க.
மருப்பு-கொம்பு, ௧௩, ௩௧, ௩௬, ௪௯, ௧௧௨, ௨௦௦, ௨௧௬, ௨௬௦.
மருவந்து-பொருந்தி, ௪௯, ௨௬௦; இதன்விளக்கம், ௨௬௧.
மருவா-பொருந்த, ௧௬, ௧௨௪.
மருவிய-பொருந்திய, ௩௯, ௨௨௭.
மருவு-இது மருக்கொழுந்தன்று; அதனினும் வேறு, ௨௧, ௧௫௩.
மருவுதல்-பொருந்துதல், ௨௨௪.
மருள்-மயக்கம், ௪௨, ௨௩௬.
மல்-மற்போர், ௨௪, ௧௬௨.
மல்லல்-வளம், ௩, ௬௩; செழுமை, ௩௯, ௨௨௬, ௨௨௭; செல்வம், ௪௨, ௨௩௮.
மலர், கைக்கு உவமை, ௪௭,௨௫௬.
மலை, எயிலுக்குவமை, ௭, ௮௪.
மலைக்காட்சி, கண்களுக்குக் களிப்பளிக்குமென்பது, ௩௬, ௨௧௮.
மலைக்கு மகளாய் முலைப்பால் சுருங்கினமையின்,வள்ளத்தேந்தினுள், ௧௦, ௯௫.
மலைகளைத் துளைத்தமைக்கும் வாயில்கள், கோபுரவாயிலுக்குவமை, ௪௪, ௨௪௪.
மலைச்சோலையில் தழையும் மலரும் கனியுந்தரும் மாவகைகள், ௩௬, ௨௧௮-௯.
மலைச்சோலையிலுள்ள வாவியின் இயல்பும், அதன்கண் உள்ள, பறவைகள், மீன்கள் மலர்கள் முதலியனவும், ௩௭-௩௮, ௨௨௨-௪.

மலைச்சோலையிற் கண்டுகூடிய தலைவியின் அருமை, ௩௯-௪௦; ௨௨௭-௯.
மலைச்சோலையின் தென்றல்வளம், ௩௮, ௨௨௪.
மலைச்சோலையின் படர்கொடிவகைகள், ௩௭, ௨௨௧-௨.
மலைச்சோலையின் பறவையினங்களும் அவற்றின் செயல்களும், ௩௮-௯; ௨௨௫-௭.
மலைதருமடந்தை-உமை, ௮, ௮௯.
மலைப்படு நீத்தம்-மலைமுகட்டிலுண்டாகும் அருவிவெள்ளம், ௪௯, ௨௬௦.
மலைப்பாறைகளிற் கிளைகள் பட்டுக் கீறலுண்டாகும்படி வேங்கை தழைத்திருத்தல், ௩௬, ௨௧௭.
மலை, பெரிய யானைகட்குவமை, ௩௬, ௨௧௬.
மலை, மாளிகைக்குவமை, ௧௮, ௧௩௮.
மலைமூங்கிலாற் புல்லாங்குழல்செய்தல், ௪௪, ௨௪௬.
மலையிலோடும் மின்னற்கொடி, மார்பிற்கிடக்கும் வேலுக்குவமை, ௨௪, ௧௬௪.
மலைவு-மாறுவன, ௨௩, ௧௫௯.
மலைவுபடும்-மாறுபடும், ௨௮,௧௮௮.
மலைவெள்ளம் மலையிலுள்ள துகிர் அகில் முதலியவற்றை அடித்துக்கொண்டு அம்மலையின்கீழ்ப் படுகரில் தேங்கிநிறைதல், இறையருள் உயிரின் உவலைச்சுவை கவலை முதலிய நலந்தீங்குகளைத் துடைத்துக்கொண்டு அவ்வுயிரின் அகத்தில் தேங்கிநிறைதற்குவமை, ௪௯, ௨௬௦.
மழலை-மழலைமொழிகள், ௪௩, ௨௪௪.
மழவிடை-இளையஏறு, ௯, ௯௩.
மழுங்கிய-கிளர்ச்சியவிந்த, ௪௧, ௨௩௪.
மழை-புயல், ௩௨,௨௦௨; குளிர்ச்சி, ௩௫, ௨௧௨.
மழைக்கண்-௪, ௭௦; குளிர்ந்த கண்கள், ௮, ௮௮.
மழையொழுக்கு யானையின் மதவொழுக்குக் குவமை, ௩௨, ௨௦௩.
மறம்-தீவினை, ௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬.
மறவர்-மற்போர்பயிலவல்;௨௪,௧௬௨.
மறி-மீளும், ௩௩, ௨௦௫; மான், ௩௫, ௨௧௪.
மறுவந்து-சுழன்று, ௬, ௭௮; மறுவா பகுதி;
மறை-தேவாரதிருவாசகமென்னுந் தமிழ் நால்வேதங்கள், ௨௩,௧௬௨.
மறைந்தும்-கழிந்தும், ௩௪, ௨௦௯.
மறைமுடி-நான்மறைகளின் முடிவிடம், ௪௦, ௨௩௦; வேதத்தின் முடிந்த கருத்து, ௪௮, ௨௩௧, ௨௫௮.
மன்-நிரம்ப, மிகுதிக்கண்வந்தது, ௪௨, ௨௩௭; மிகவும் ௪௩, ௨௪௨; நிலைபேறுணர்த்தும் இடைச்சொல், ௮௪; ஒழியிசை, ௧௯௦.
மன்பெரும்-மிகப்பெரிய, ௧௧,௧௦௦.

மன்ற, ௪௧,௨௬௦; தெளிவுப்பொருளது, ௨௬௧.
மன்றல்-மணம்,௮,௮௯; நறுமணம், ௨௦, ௧௪௫.
மன்னவர்-தலைவர், ௧௫, ௧௨௩.
மன்னிய-நிலைபெற்ற, ௪௦, ௨௨௮.
மன்னுதல்-பொருந்துதல், ௩௦, ௧௧௭.
மன்னும், இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சவினை, ௮௪; பொருந்தும், ௩௪, ௨௧௦.
மனக்கு-(மனத்துக்கு), ௨௫,௧௬௭.
மனம் ஒருவழியில் நிலைத்தலில்லாதது, ௩௪, ௨௦௯.
மனைக்கு விளக்கு மடவார் என்பதன் ஏது, ௨௨௯.

மா

மா-மாமரம், ௧௬,௩௬, ௧௨௩,௨௧௮; அழகு, ௧௮, ௧௩௭; குதிரை, ௩௪, ௨௦௯.
மாக்கள், ௧௧௬; மக்களுட் பகுத்தறிவில்லாதவர், ௧௩, ௧௦௯, மனவுணர்ச்சி யில்லாதார்.
மாக்களுடம்பு இன்னதென்பது, ௧௬, ௧௨௭.
மாங்கனி, சொற்கள் திரண்டு ஒரு பொருண்மேலவாம் நடைக்குவமை, ௨௭, ௧௮௫.
மாங்குடிமருதனார், ௭௭.
மாசு-அழுக்கு, ௪௬, ௪௮, ௨௫௧, ௨௫௬; கறை, ௪௮, ௨௫௬.
மாட்சிமை-அருட்டன்மை, ௪௯, ௨௫௮.
மாண்-பெரிய, ௩௯,௨௨௭; மாட்சி, ௪௧, ௨௩௫.
மாண்ட-மாட்சிமையுண்டாக, ௯, ௨௪, ௯௩, ௧௬௫.
மாண்பினது-மாட்சிமையுடையது, ௩௮, ௨௨௩.
மாணுக்கற்கு இருக்கவேண்டும் நல்லியல்புகள், ௪௭,௨௫௫; (செம்மை முதலியன வெள்க).
மாணுவழி-சிறவாத தீயவழி,௯,௯௦.
மாணுவாழ்க்கை, ௧௫௯.
மாணிக்கவாசகர், ௯௦, ௧௨௬,௧௨௯, ௨௨௨, ௨௨௮, ௨௩௫, ௨௫௭.
மாதரின்பத்தால் உடலுயிர்வலிமை குன்றுதல், ௧௫௪.
மாதரின்பத்தில் துளங்கும் விழலரும் பலர், ௨௨, ௧௫௩-௪.
மாதுளை-மாதுளமரம், ௩௭, ௨௨௦.
மாந்தி-பருகி, ௨௦, ௩௯, ௧௪௬, ௨௨௫; உண்டு, ௨௫, ௧௬௯.
மாநிறம்-பசுமைநிறம், ௩௯, ௨௨௭.
மாயம்-மாயச்செயல்கள், ௪௦,௨௨௯.
மாயாவாதக் குழுவினர் கொள்கை, ௨௨, ௧௫௬-௮.
மாயாவாதநூலார் முதலியோர் தவறு, ௧௭௬.
மாயோன்-திருமால், ௩௬, ௨௧௭.
மார்ச்சனை-'மண்'என்பது பார்க்க, ௨௪௬.
மார்பம்-மார்பாற்றழுவும் இன்பம், ௪௮, ௨௫௮.
மார்பில் வரிமூன்றெழுகீல் ஆடவர் நல்லிலக்கணம், ௩௨, ௨௦௨.

மாரி-மழை, ௪௫, ௨௪௭.
மாரீற்று வினையெச்சம், ௨௧௫, 'எடுமார்.'
மால்-பெரிய, ௩௧, ௨௦௦.
மால்பு-கண்ணேணி, ௩௫, ௨௧௫; மூங்கிலேணி.
மாலைக்கான மலர்கள் இலைகள் வேர்கள், ௨௧, ௧௫௨-௩.
மாழாந்து-மயங்கி, ௨௦, ௧௪௮.
மாறிப் பொருள்கோடல், ௧௫௮.
மாறியும்-மாற்றிக்கொண்டும், ௩௩, ௨௦௫.
மாறு-மாறாயினர், ௨௩, ௧௫௯; ஆகுபெயர்.
மான், ௨௦, ௪௦, ௧௪௫, ௨௩௧; மான்பேடு, மருண்டபார்வையையுடைய மகளிர்க்கு உருவகம்.
மான், காட்டிலுறைவது, ௩௯, ௨௨௭, தன் இனம் நீங்கி ஒரோவொருகால் நாட்டிலும் வந்திருக்கும்.
மான், தளிர்களைக் கறித்துண்ணும், ௩௫, ௨௧௪.
மான்பிணை, பெண்ணுக்கு உருவகம், ௩௯, ௨௨௭.
மான்பிணைகள் கான்யாற்றில் தங்கன்றுகளொடுவரிசைவரிசையாய் நீர் அருந்துதல், ௨௦, ௧௪௫.
மான்மதம்-கத்தூரி, ௨௧, ௧௪௯.
மான-ஒப்ப, ௨௦, ௧௪௬.

மி

மிகுதி-மனக்கிளர்ச்சி, ௩௯, ௨௨௫.
மிகுதிக்கண் வரல், ௨௩௭, மண்.
மிகுந்த-மேம்பட்ட, ௩௭, ௨௨௧.
மிகுந்து-பரவி, ௨௮, ௧௮௬.
மிகைபட-நிரம்ப, ௪௬, ௨௫௦.
மிசை-மேல், ௪௦, ௪௬, ௨௨௯, ௨௫௨.
மிசைதொறும்-உண்ணுந்தொறும், ௪௭, ௨௫௩.
மிடற்றின்பாடல்-குரற்பாட்டு, ௨௧, ௧௫௧.
மிடற்றொலி-குரலோசை, ௪௪, ௨௪௬.
மிடி-வறுமை, ௫, ௪௧, ௭௨, ௨௩௪; மிடிமை-தீராவறுமை.
மிடிகெழு வாழ்க்கையின் இயல்பு, ௪௧, ௨௩௩-௪.
மிடியறியாக்குடி, ௫, ௭௨.
மிடைபடு-செறிகின்ற, ௪௮, ௨௫௬.
மிடையா-கலவாத, ௪௩, ௨௪௧.
மிடையும்-பின்னித்தோன்றும்; ௩௭, ௨௨௧.
மிலைச்சி-சூட்டி, ௪௬, ௨௫௨.
மிழற்ற-இசைப்ப, ௪௪, ௨௪௬.
மிழற்றும்-இசைக்கும், ௩௫, ௨௧௫, பேசும், ௩௯, ௨௨௭, சொல்லல், பாடுதல், ௨௧௯; நிரம்பா மென்சொற்கூறல், ௨௨௮.
மிளகுகொடி, ௩௭, ௨௨௧.
மிளிர்தல்-ஒளிவிடுதல், ௧௩, ௧௧௩.
மிளிர்ந்து-ஒளிவிளங்கி, ௨௫, ௧௭௦; பிறழ்ந்து ஒளிவீசி, ௩௯, ௨௨௮.
மிளிர-விளங்க, ௪௬, ௨௫௧.
மிளிரவும்-புரளவும், ௩௮, ௨௨௩.

மிறைக்கவி-சித்திரக்கவி, சக, உருசா.
மின்-மின்னற்கொடி, உரு, கசாஉ; மகளிர்க்குவமை, உரு, கசாரு; மின்னொளி, சச, உசரு.
மின்புரை மனன், ரு, சுச.
மின்னல், தோன்றிமறையும்மனத் துக்குவமை, ருச, உ0கூ.
மின்னல் பிறழ்ந்து ஒளிவீசுதல், மகளிர் ஒளிக்கு உவமை, ருக, ச0, உஉஅ.
மின்னொளி, எயிற்றின்ஒளிக்கு, கரு, ககரு.
மின்னொளி, ஞாழல்மலரின் மகரந் தத்துக்குவமை, உ0, கசஎ.
மின்னொளியினுல் அமைக்கப்பட்ட உருவம், இளமகளிருருவத்துக் குவமை, சச, உசரு.

மீ

மீ-மேன் மேல், ருச, உ0அ; மே லே, ருசு, உகஎ.
மீன்-விண்மீன், ருஅ, சரு, உஉரு, உசகூ.
மீன்பிடித்தல் தீது, க0சு.
மீன்முட்டைகள், நொய்ம்மணல் கட்குவமை, சரு, உசச; வெண் மை மென்மை நுண்மைக்கு.
மீனும் முத்தும் சங்குங் கொடுத்து நறவும் முதிரையும் பழனும் மாறு தல், ருரு, உ0ரு.

மு

முக்கண்கள், ஞாயிறுந் தீயுந் திங்க ளும், கச, ககசு.
முக்கருவி-நினைவு சொற் செயல் என்னும் மூன்று கருவிகள், ரு0, உசாரு.
முக்கனி, ககூ, கசஉ; மா, வாழை, பலா.
முக்கனிக்கலவை, இனிய செய்யு ளைமைப்புக்குவமை, உஎ, கஅரு.
முகக்கும்அறிவு அல்லது மோத்தல் அறிவு, கஉசா; மூன்றும் அறிவு, கறையான் முதலியவற்றிற்கு.
முகத்தல்-ஏந்துதல், உக, கசகூ.
முகந்த-அள்ளியெடுத்த,ருஉ,உ0ரு.
முகந்து-மொண்டு, ருசு,உகஎ; அள் ளிக்கொண்டு, ருஅ, உஉச.
முகம்-நுனி, ருசு, உகஅ.
முகில்-புயல், உரு, ருசு, கசாஉ, உககூ; கூந்தற்குவமை, உரு, கசாரு.
முகில், மலைக்குக்குடுமி (குஞ்சி), ககூ, கசச.
முகில் துஞ்சும்படி சோலை உயர்ந் திருத்தல், ருசு, உககூ.
முகிழ்-அரும்பு, உரு, கசா0, பற் களுக்குவமை.
முகிழ்க்கும்-தோன்றப் பெறு கின்ற, உரு, கஎக.
முகுளித்தல்-கொப்புளித்தல், ககூ, கசச.
முகை-போது, உக, சசு, கசகூ, உருஉ.
முட்டாமரை, சு, எசு.
முட்டாழையிற் காணப்படும் மண மலர், தீயோர்பாற் காணப்படும்

சில நல்லியல்புகட்குவமை, உ0, கசஎ.
முட்டு-குறைவு, உஎ, கஎக.
முடங்கும்-கூனாகி வளையப்பெற்ற, உரு, கசுஅ.
முடி-சடைமுடி, மறைமுடி, ச0, உ௩0; முடிபு, சஅ, உருஅ.
முடை-புலால் நாற்றம், ருசு.
முத்தக்கோவைவைத்த பவழச்சிமிழ், பற்கள் நிரைத்த செவ்வாய்க்குவமை, ௩0, ககஎ-அ.
முத்து, இறைவற்குவமையாக வருதலின் விளக்கம், கக, கச0.
முத்து, எயிறுக்கு உவமை, க௩, கக௩; வெண்மைக்கும் ஒளிக்கும் வன்மைக்கும், ககச.
முத்துநிரைத்த பவளச்சிமிழ், மகளிர் வாய்க்குவமை, உச, கசுச.
முத்து முதலிய மணிமாலைகளும் அலரிமுதலிய மலர்மாலைகளுந் தொங்கவிடுதல், சரு, உசஅ.
முத்து, முல்லையரும்புகட்குவமை, உக, கரு௩.
முதல்-தலைவன், கரு, கஉ0; கடவுள், உஎ, கஎக; அடி, சக, உகூ0.
முதல்வன்-தலைவன், ச0, உ௩0.
முதலற-அடியோடு, கரு, கஉ0, அடியோடு இல்லையாம்படி, சக, உகூ0.
முதனிலைத் தொழிலாகுபெயர், உருஉ; உரி.
முதனிலைத் தொழிற்பெயர், அஅ, கூ, கூச; காண்.
முதனிலையிற் பிறத்தல், உ௩எ, 'தன்' முதனிலை.
முதனிலை, வினையெச்சப்பொருளில் வருதல், கச, ககஎ.
முதனீண்ட முதனிலைத் தொழிற்பெயர், கூச.
முதிர்ந்த-முற்றிய, ௩சு, உகசு.
முதிரை-பயறுவகை, ௩௩, உ0ரு.
முந்து நின்று-எதிரே நின்று, உஎ, கஎக.
முந்துற-முதலில், உஅ, கஅஎ.
மும்மணிக்கோவை, இந்நூலின் பெயர், ரு0, உசுச.
முரணி-மாறுக, உ௩, கசு0.
முரணுறு-மாறுபடுகின்ற, சக, உசு0.
முரணுறு அறிவு-திருவருள் நோக்கத்துக்கு மாறுபட்ட அறிவு, சக, உசுக.
முரம்பு-மேட்டுநிலம், அ, அஅ.
முரவை-அரிசியிற்காணப்படுங் கீற்றுகள், கக, கசஉ, கச௩.
முரன்று-ஒலித்து, ௩க, உஉரு.
முரிப்பு-இமில், ௩க, ககக.
முருக்கி-முறித்து, கரு, கஉ0.
முருகப்பிரான் சம்பந்தராய் மதுரையிற் சைவத்தின் மெய்மை விளக்கியது, க0, கூகூ.
முருகர் இளமையும் பெருமையும், கஎ0.
முருகர் பிறப்புவரலாறு, உரு, கசுக, கஎ0.
முருகரது மயிலின் ஆற்றல், உரு, கஎ0.

முருகன் குழவிக்கோலத்தும் இளமைக்கோலத்தும் பொலிவன், ஙச, உ0கூ.
முருகன் ஞானசம்பந்தராய் வந்தமை, கூ, கூக.
முருகன் தணிகையிலமர்ந்தது, 'ஓம்' என்னும் ஒருமொழி விரிப்பதற்கு, க0, க00.
முருகன் தமிழ்க்குரியன், கரு, கஉ0.
முருகன் தோள், வள்ளியாகிய பூங்கொடிக்குக் கொழுகொம்பு, சஅ, உருஅ.
முருகன் நக்கீரரை காத்தது, சஅ, உருஅ.
முருகன் பெருமைகள், ச0, உஉகூ-ங0.
முருகன் விழவிற் குறவரினும், குறத்தியரே பெரும்பங்குகொள்வரென்பதன் விளக்கம், ககஅ.
முருகனது திருக்கோல விளக்கம் உச, கசுச.
முருகனுக்குக் கைகள் பன்னிரண்டு, ச0, உங0.
முருகனைப் பகையாமுன் இருந்த தலைமை, அவனைப் பகைத்தபின் சூரன் இழந்தமை, உங0.
முருகு-மணம், கரு, ககஎ,
முருங்காது-அழியாதபடி, ஙரு, உகஉ, உகங.
முருடனேன்-முரட்டுத்தனமுடையேன், ஙகூ, உருஅ.
முருடு-முரட்டுத்தன்மை, கச, கசரு, விறகு, ககஎ.
முருந்து-மயில் இறகின் அடிமுள், கூ, ங0, கூஉ, ககூகூ; பற்களுக்குவமை, கூ, கூங.
முல்லைக்கொடி, சஉ, உஙஅ; இதன் மலரைக் கற்புடைமகளிர் தங்கற்புக்கு அடையாளமாகச் சூடிக் கொள்வர், ஙஎ, உஉக,
முல்லைநிலக் கருப்பொருள்கள், கசரு.
முல்லைப்போது, உக, கசகூ.
முல்லை முகை, சிறுவெண்சோற்றுக்குவமை, ககூ, கசஉ, கசங.
முல்லை மொட்டு வெண்பல்லுக்குவமை, உ0, கசரு.
முல்லையந்தொடலை, கரு, ககஎ.
முல்லையரும்பு மூக்கின் அழகுக்குவமை, ஙக, ககூஅ,
முல்லையொழுக்கம் இன்னதென்பது, உஉக.
முல்லைக்குடம், க0, கூரு.
முலைமுகம்-முலைக்காம்பின் நுனி, க0, கூரு.
முழவம்-மத்தளம், சச, உசகூ.
முழவு, தோளுக்குவமை, உச, கசுச, மத்தளம், ஙக, உ00.
முழுநெறி அரும்பு, உ, ருஎ; பூமொட்டு, ஙஅ, உஉங; இதழொடியாதிருப்பது, உஉச.
முழுமணல்-நிறைந்தமணல், ஙங, உ0சு.
முழை-குகை, ககூ. கசச.
முழைஞ்சு-(குகை), உச0.
முள்ளெயிறு, கங, ககங.

முளை-எழுகின்ற, ௩௨, ௨௦௪; தோன்றும், ௩௯, ௨௨௫, வினைச்சொல்.
முளைத்த-வளர்ந்த, ௩௩, ௨௦௬.
முளவுமா-முள்ளம்பன்றி, ௩௫, ௨௧௪.
முற்பட-முதன்மையாக, ௩௭, ௨௨௧; எதிரில், ௪௦, ௨௨௮.
முற்படர்ந்து-முன்விரைந்துசென்று, ௯, ௬௪.
முற்பிறவியின் றவம் இப்பிறவியிற் பயன்றால், ௪௨, ௨௩௭.
முற்ற-முடிய, ௧௮, ௧௩௬; எஞ்சாமை, ௧௩௭.
முற்றம்-முன்றில், ௫, ௭௨.
முற்றவும்-முழுதும், ௧௧, ௧௦௨.
முற்றாத சிறு மஞ்சளின் முதுகு, இறாமீனின் முதுகுக் குவமை, ௩௮, ௨௨௩.
முற்றியலுகரப் புணர்ச்சி, ௧௫௨.
முற்றெச்சம், ௧௦௨; ௩௩, ௨௦௫, குலையினர்; ௪௫, ௨௫௦, கையினர்முதலியன; ௨௫௫, அறியேன்.
முறி-தளிரிலை, ௩௫, ௨௧௪.
முறிய-இடையற்றுவிழ, ௧௦, ௯௯.
முறுக்குடைந்து-கட்டுவிட்டு, ௩௧, ௨௦௦.
முறுவல், ௧௩, ௧௧௩; முளைப்பற்கள், ௩௭, ௨௨௦.
முறுவலித்தல்-புன்னகைபுரிதல், ௩௧, ௨௦௦.
முறை-நிலை, ௨௬, ௧௭௨; வகை, ௨௭, ௩௦, ௧௭௯, ௧௯௩; தன்மை, ௩௧, ௨௦௦; தொடர்பாக, ௩௨, ௨௦௪; தடவை, ௪௦, ௨௨௯; தரம், ௪௦, ௨௩௦.
முறைப்பெயரீறு, ௧௧௯, தை.
முறைமுறை-உக, ௧௪௯; ஒன்றின் மேலொன்றாய், ௧௩, ௧௦௮; அடைவடவே, ௧௬, ௧௨௮; வாவா, ௨௦, ௧௪௭; ஒன்றன்பின் ஒன்றாய், ௩௮, ௨௨௩; சிறிதுசிறிதாக, ௪௩, ௨௪௦.
முறைமை-வகை, ௧௪, ௧௧௫.
முன்-முகம், ௩௧, ௧௯௮.
முன் இராப்பொழுது, ௧௦௬.
முன்னர்-முன், ௪௮, ௨௫௭.
முன்னிய-மதிக்கத்தகுந்த, ௪௬, ௨௫௨.
முன்னிலை முற்றுச்சொல் ஈறு திரிந்து விளியேற்றல், ௭௧.
முன்னிலை முறைப்பெயர், ௧௧௯, நுந்தை.
முன்னிலை யசைச்சொல், ௯௮; ௪௯, ௨௯௩, காண்; ௧௧௦, மதி; ௧௯௦, மோ.
முன்னிலையேவல், ௪௪, ௨௪௫, போதி.
முன்னிலை விகுதி, ௨௫௯ ஐ, ௨௫ வினை.
முன்னிலை வினையீறு ஏற்கும் எழுத்துப்பேறு, ௨௫௯; ந. நிலவுரை.
முன்னுறவுணர்தல்-முன்னுற்றதனையுணர்தல், ௮௪.
முனிந்து-சினந்து, ௪௦, ௨௩௨.

முனியார்-சினவார், ச0, உருஉ.
முனைஇய-வெறுத்த, க, ௫௫.

மூ

மூசிய-(மொய்த்த), உகூ, ககூரு.
மூடப்பட்ட கற்குவியல், அஅ.
மூய்-மூடி, உச, கசுச, கசு௫.
மூவறிவாவன, கஉசு.
மூவா-அழியாத, ச0, உஉக.
மூவிலைவடிவேல், அ, அகூ.

மெ

மெய்-உடம்பு, சரு, உசரு.
மெய்கண்டதேவர், சுரு.
மெய்ந்நிலை-உண்மையான தவநிலை, ச௫, உசக.
மெய்ந்நிலைத் தொண்டரியல்புகள், ச௫, உ௫0.
மெய்நிலை-செம்பொருள்காணும் மெய்யுணர்வு நிலை, சஅ, உ௫சு.
மெய்ப்பாடு தோன்றச் சொல்லு முறை, உருசு.
மெய்ப்பொருட்கருத்துகளை ஆராய் வதற்கு மொழியறிவு கருவியா தல், கரு0.
மெய்யில் மணக்குழம்பு பூசுதல், உஉ, க௫ரு.
மெய்வகை-மெய்ம்முறைகளால், க0, கூக.
மெயில்-மெய்யில், உசு, கஎஎ.
மெல் இலை-வெற்றிலை, ருஎ; உஉக, மெல்லப்படும் இலை, உஉஉ.
மென்மை வலித்துப் பிறவினைப் பொருள் பயத்தல், உகசு, உறக் கும்.

மே

மேதக-பெருமைப்பட, ரு௫, உகச.
மேதி-எருமை, உ0, கசசு.
மேல்-மேற்கு, சஉ, உருஎ; மேற் பரப்பு, ச௫, உசஅ; முன்னொரு கால், சஅ, உ௫எ.
மேல்நிலை-பிறை மண்டிலம், உசு, கஎஉ.
மேவிய-பொருந்திய, ச௫, உசஅ,
மேவியவாறு-சேர்ந்தவகை, உக, ககூரு.
மேவுவன-விரும்புகின்றனை, ச, சுசு.
மேவுவ-பொருந்தி நிற்பன, ருஎ, உஉ0.
மேனியை-நிறமெனவும் உடம்பெ னவும் இரட்டுற மொழிதல், எக.

மை

மைந்து-வலிமை, க௫, கஅ, கஉ0, கருசு.

மொ

மொழி-பேச்சு, ச௫, உசக.
மொழியறிவுகொண்டு அறிந்து கொள்ளுதற்குரியது, மெய்ப்பொ ருட் கருத்தேயாம், கரு0.
மொழியார்-பேசார், ச0, உருஉ.

மோ

மோவாய், ரு0, ககசு.

யா

யாண்டும்-எங்கும், சக, உருசு.
யாணர்-புதுவருவாய், கஎ, கருக.
யாரை-நீயார், சஎ, உ௫௫.
யாரையோவென்பதில் அசைகள், சச, உச௫, ஐ, ஓ.

யாழுக்கு ஆகாத நால்வகைக்குற்றங்கள், உக, கடுக, கடுஉ.
யாழுக்குக் குற்றம், ௪௪, உ௪௬.
யாழொலியை மிடற்றொலிக்கேற்பப்பொருத்தல், ௪௪, உ௪௬.
யான் எனது என்னுங்கிழத்தியர், க௪, ககடு.
யானை-தெய்வயானையம்மை, ௩க, ௩௪, உOO, உகO; யானைமுகக்கடவுள், ௩௪, உகO.
யானைமருப்பு உழுதலும் வல்லி படர்தலும் வாய்ந்தவரை, வரிகள் அமைந்த மார்புக்குவமை, ௩உ, உOஉ.
யானையின் கொம்பு கொங்கைக்குவமை, ௩க, உOO.
யானையின் துதிக்கை, தொடையின் வடிவுக்குவமை, ௩உ, உO௩.

யோ

யோகஞ்செய்வார்க்குரிய இயமம் முதலியன, கஎஉ-எடு.
யோகநூலார் முறைகள், உடு-௬; கஎக-௬.

வ

வகுளம்-மகிழம்பூ, உக, கடு௩; இதன்காம்பு சிவந்திருக்கும்;மகிழமரம், ௩எ, உஉO; பவளமல்லி மரம் எனவுங்கூறுப; மகிழ், மிக்க மணமுள்ளது.
வகை-முறை, கஉ, கO௬.
வசிந்த-பிளந்த, ௪O, உ௩O.
வட்டம்-வட்டக்கல், ௪௪, உ௪எ.
வட்டிகை-கூடை, உ, டுக.
வட்டித்து-வட்டமாய், ௩O, கக௬.
வடமலை-வடக்குமலை, ௪௪, உ௪௭; இமயமலை.
வடமொழியிற்சென்று வழங்குந் தமிழ்ச்சொற்கள், க௮டு, நிச்ச; க௮௬, குரு; உOஉ, வேகடி.
வடி-வடிவு, ௮, ௮க; செவ்விய, ௪O, உ௩O; வடுவகிர், ௪O, உ௩௪; மாவடுவின் பிளவு, மகளிர் கண்களுக்குவமை; கூரிய,௪௮,உடு௮.
வடிவேல்-வடிவமைந்தவேல், ௮, ௮க; கூரியவேல், கஉ, கO௪; வடித்துக் கூர்மையாக்கியவேல், இதன் விளக்கம், உடுக.
வடு-குற்றம், ௬, எ௮; பிஞ்சுகள் தோன்றும் வடு, ௩௬, உகக.
வடை, உடு௪.
வண்-வளமான, உக, கக௩.
வண்டு, ௩க, உஉடு, ஒருவகை வண்டு.
வண்டுகள் இம்மெனஒலித்து மலர்கடோறும் முதிர்ந்த நறவுண்டு மகிழும், ௩க, உஉடு.
வண்டுகள், தாதுபடிந்து தேன் மயக்கேறி முத்துக்களொடு வேற்றுமையின்றிக் கிடத்தல், ௪௩, உ௪௩.
வண்டுகள், மெல்லிய சிறகுகள் உள்ளவை, ௪௩, உ௪௩.
உண்டென்னும் இசைப்பாணன், ௬, ௮O.
வண்ணம்-வண்ணப்பாட்டு, உஎ, க௮௪; வகை, ௩O, ககடு.

வண்படாம்-துணிமடி, ௧௫0.
வண்மை-அருட்டன்மை, ௨௧, ௧௧௩.
வணம்-தன்மை, ௨௧, ௧௧௩; இங்கே பச்சிளந்தன்மை.
வதிம்-தங்கியிருக்கும், ௩௧, ௨௨௫; வதியும் என்னுஞ்சொல்லின் ஈற்றயலுகரம் மெய்யொடுங்கெட்டது.
வந்தன்று, அன்சாரியை, ௧௬, ௧௨௩.
வயல்களிற் பருமுத்தம் விளைதல், ௩௪, ௨௧௧.
வயலுழவர், ௫, ௭௫.
வயா-கருவுயிர்க்குநோய், ௨௪, ௧௬௫.
வயின்-பக்கம், அ, அ௧.
வயின் வயின்-இடந்தொறும், ௧௨, ௩௭, ௪௪, ௧0௬, ௨௨௧, ௨௪௪.
வர-உண்டாக, ௪௨, ௨௩அ.
வரம், ௨௬, ௧௭அ.
வரம்பு-அளவு, ௨௬, ௨௭, ௧௭௧, ௧௭௧; ஓரம், ௩0, ௧௧௫; முடிவு, ௪௧, ௨௩௫; எல்லை, ௪௨, ௨௩அ.
வரன்றி-வாரிக்கொண்டு, ௪௧, ௨௬0, ௨௬௧.
வரால்-ஒருமீன், ௨0, ௩அ, ௧௪௬, ௨௨௩; கரியமுதுகுள்ளது.
வரி-கோடு, ௩௨, ௨0௨.
வரிக்கடை-வரிவண்டு, ௩௧, ௨௨௫, ௨௨௬.
வரிசை-தகுதி, ௩௭, ௨௨௧.
வரிப்ப-கீற, ௩௬, ௨௧௭; கோலஞ்செய்ய, ௭௩.
வருக்கை-பலா, ௨௭, ௧அ௪.
வருடை-ஒருவகை மான், ௩௫, ௨௧௪; இது, மலைப்பிளவுகளில் தாண்டித்தாண்டி விளையாடும்.
வருந்துவாரை வருத்துவது கன்னெஞ்சம், ௧௨௨.
வரை-மலை, ௨௪, ௪அ, ௪௧, ௧௬௪, ௨௫அ, ௨௬௨; மார்புக்குவமை; அளவு, ௨அ, ௧அஅ.
வரைப்படா-அளவுபடாத, ௨௭, ௧அ௪.
வரையாது-ஏராளமாய், அளவுபாராமல், ௪௩, ௨௪0; அளவுபடாமல், ௪அ, ௨௫அ.
வரையாது வழங்கிய அரசர்கள் பண்டுபலர், ௪௩, ௨௪0,
வரைவேய்-மலைமூங்கில், ௪௪, ௨௪௬; இதனாற் புல்லாங்குழல் செய்யப்படும்.
வல்-தேர்ந்த, ௪௪, ௨௪௫.
வல்லாங்கு-வல்லவாறு, ௪௩, ௨௪௨; வல்லபடி.
வல்லி-கொடி, வள்ளிக்கொடி, ௩௨, ௨0௨; வல்லிக்கொடி, ௩௧, ௨௨௭; பெண்ணுக்குருவகம்.
வல்லிதின்-வேண்டுமென்றே, ௨௨, ௧௫௭.
வல்லென-வலிமையாய், ௩0, ௧௧௭.
வலம்-வலிமை, அ, அ௧.
வலம்படுகை-வலக்கை, அ, அ௧.
வலம்புரிச்சங்கு, நீறுபூசிய வெண்ணிறமான கழுத்துக்குவமை, ௨௧, ௧௧௩.
வலம்புரிச்சங்கு முத்தமீனல், ௨0, ௧௪௬.

வலம்புரி, சங்குகளில் உயர்ந்தது, ரு, எக-உ.
வலம்புரி, பண்புவமை, ரு, எஉ.
வலம்புரி பருமுத்தீனல், ரு, எஉ.
வலம்புரியினின்றும் முத்துப்பிறத்தல் ரு, எக; க0அ.
வழங்கி-கொடுத்து, கக, க0க.
வழங்கிய-உதவிய, ௪௩, உ௪0.
வழங்குவார் எவராயினும் அவரது அன்பினையுன்னி ஏற்றுக்கோடல், பெருந்தன்மையென்பது, ரு0, உ௬௩-௪.
வழாவேல், ௩, ௬௩.
வழி-தலைமுறை, கால்வழி, ரு,எக; வ௯க, உஅ, கஅஎ.
வழிப்பறிகாரர் செயல், அஅ.
வழிவழி-முறைமுறையே, உ௬, கஎஅ.
வழு-குற்றம், உஎ, ௩௯,௪க, கஅ௩, உஉஎ, உ௩ரு.
வழுக்கி-வழுவி, ௩ரு, உகஉ.
வழுதி-க0, க௬; பாண்டியன்,உஅ, கஅ௬; நெடுமாறன்.
வள்ளம்-கிண்ணம், ௯, ௯௩, ௯ரு.
வள்ளன்மை கிளத்தல், கக, க0௩.
வள்ளி-பூங்கொடி போல்வாள்,௪அ, உருஅ;குறவரால் வளர்க்கப்பட்டவள்; முருகனைக் கொழுநனகப் பெற்றவள்; கொழுகொம்பாகப் பெற்றவள்; ஒருகொடி, உரு௯.
வள்ளி இடந்தெரியாமல் மூலைவேது தருதல்கண்டு கடப்பமாலை நகுதல், ௩க, உ00-க.
வள்ளிக்கூத்து, ககஅ.
வள்ளி தெய்வயானையர் முருகற்கு வாழ்க்கைத் துணைவியரென்பது, உருஅ.
வள்ளி தெய்வயானையரின் காதற்போர்க்கு ஒரு நயமான ஏது,உ0க.
வள்ளி தெய்வயானையரின் கொங்கைமுகடு உரிஞ்சிய அடையாளம், பிள்ளையாரின் மார்பு வரிகட்குவமை, ௩உ, உ0உ.
வள்ளிய-வளவிய, உக, கருக.
வள்ளியம்மையைப் பிள்ளையார் களவினல் வேட்டமை, உரு௯.
வள்ளியின் காரணமாகத் தெய்வயானை ஊடுதல், ௩௪, உக0.
வள்ளியை மணத்தற்கு யானைமுகக் கடவுள் உதவினமை, ௩௪, உக0.
வள்ளை-வள்ளைத்தண்டு, இது செவிக்குவமை, க௩, கக௩; உலக்கைப்பாட்டு, ௩௬; இதன் விளக்கம், உகரு.
வளம்-அழகு, ௩க, க௯அ; செல்வம் முதலியன, ருக.
வளம் திண்வேல், க, ருக; உடையோன்ருெழில் உடைமைமேல் ஏற்றப்பட்டது.
வளமை-செல்வப்பொலிவு, ௩௪, உ0௯.
வளாவுநீர், உக௩.
வளி-காற்று, ௩அ, உஉ௩;உயிர்ப்பு, ௪எ, உரு௬; மூச்சு, உருஎ;
வளிச்செலவு-காற்ருேட்டம், ௪க, உ௩௬.

வளிநிலை-மூச்சைநிறுத்து நிலை, உடு,கஎக; (பிராணாயாமம்),கஎரு.
வளை-சங்கு, உ0, ருரு,கசசு, உ0டு; வளையல், ருசு, உகசு.
வளை இய-சூழ்ந்த, ருஅ, உஉரு; வளைந்த, சச, உசச.
வறிஞன் செல்வம்பெறுதல் பசிப்பவன் உணவுபெறுதற்குவமை, சஎ, உடுரு.
வறிதின்-வீணாய், உஉ, கடுரு.
வறிது-சிறிது, டு, எச; வீண், சக, உருஉ.
வறிதே-வீணாய், உகூ, கஅகூ.
வறுமரம்-வற்றல்மரம், உக, கடுக.
வறுமை-இன்பத்தின் ஏழைமை, ரு, சுடு.
வறுமையின் கொடுமையால் இல்லத்திற் காரணமின்றியே சண்டையுண்டாதல், சக, உருச.
வன்கண்-வன்கண்மை, ருடு, உகச.
வன்றிறற் பரதவர், க.
வனப்பு-அழகு, ருசு, உககூ.

வா

வாண-வாழ்கின்றவரான, டு0, உசுரு; வாணர்-வாழ்நர் என்பதன் திரிபு.
வாதுவன்-குதிரைப்பாகன், ருச, உ0கூ.
வாதுவனுக்கும் பாகனுக்கும் அடங்காத குதிரையும் யானையும், தீமையிற்செல்லும் நலந்தேரா மனத்துக்குவமை, ருச, உ0கூ.
வாய்மடுத்து-உட்கொண்டு, கூ, கூரு.
வாரி-அள்ளி, ருரு, உ0டு; அள்ளிச் சேர்த்து, சரு, உசரு.
வாரொலிக் கூந்தல், ச, எ0.
வால்-வெள்ளிய, க0, க00; வெண்மை, ருக, ககூகூ.
வால்,வான் எனத்திரிதல்,கஉ,க0கூ.
வாலிதின்-வெள்ளிதாய், உ0, ருஉ, கசஎ, உ0உ; வால்-வெண்மை, கசஅ.
வாலிய-வெள்ளிய, கஅ, கருஎ; தூய, உஅ, கஅடு, கஅசு.
வாலுகம்-வெண்மணல், ருஎ, உஉஉ, உஉரு.
வாவி-குளம், ருஎ. உஉஉ.
வாவிகுடைந்து-குளத்தில் நீராடி, உரு, கசுஉ.
'வாழ்க்கைத்துணை' எனத்தலைவி கூறப்படுதற்கு ஏது, உஉகூ.
வாழ்க்கையென்னும் மயில், கச, கககசு.
வாழ்த்துதற் பொருண்மைக்கண் வந்த வியங்கோள் வினைமுற்றுக்கள், உருஅ.
வாழ்நாளை வீணாக்கும் இயல்புகள், உகூ, கஅகூ-கூ0.
வாழ்மதி-வாழ்வாயாக, சகூ, உசுக.
வாழை, ககூ, சடு, கசஉ, உசஅ; கோழரையுள்ளது.
வாழைப்பழச்சீப்பு, செய்யுடோறும் வண்ணங்கள் வேறாதற்குவமை, கஅடு.
வாழைமரம், ருசு, உகஅ; தலைவிரிதலுள்ள இலைகளுடையது.

வாழையிலையில் உண்டல், ௪௬, ௨௫௩.
வாழையின் அடிமரம், தொடையின் ஊறு ஒளிசுட்குவமை, ௩௨, ௨௦௩.
வாழையின் பழம், ௨, ௫௮.
வாழையுங் கமுகும் இடங்கடோறும் நாட்டல், ௪௫, ௨௪௮.
வாளை, ஒருவகைமீன், ௨, ௫௬.
வாளாது-காரணமின்றியே, ௪௧, ௨௩௪; சும்மாஇராமல், ௪௩, ௨௪௨.
வான்-தூய, ௩, ௫, ௬௬, ௭௫; வெள்ளிய, ௧௨, ௧௦௮; சிறந்த, ௨௧, ௧௪௯; அழகிய, ௩௧, ௧௯௯; பெரிய, ௪௪, ௨௪௭; அழகு எனினுமாம்.
வான்பொருள்-தூயசிவம், ௨௬, ௧௭௨.
வானத்தில் விண் மீன்கள் சூழ வெண்மதியம் இருத்தல், குளத்திற் சூழ முத்துகள் ஈன்று நடுவிற் றிகழுஞ் சங்குக்குவமை, ௩௮, ௨௨௩.
வானத்தை ஒரு மடுவாக உருவகஞ்செய்தல், ௩௮, ௨௨௩.
வானமீன்-விண்மீன், ௧௨, ௧௦௬.
வானமீன்கள், கடற் படகுகளின் விளக்குகளுக்குவமை, ௧௨, ௧௦௬.
வானவர் தலைவன்-சிவபிரான், ௨௬, ௧௭௮.
வானுலகுக்கும்மேல் உயர்ந்ததேவர் நிலைகளுண்டு, ௨௦௨.
வானோர்-தேவர், ௪௮, ௨௫௭.

வி

விஞ்ஞானகலர், ௧௩௪.
விடியலில் மலரவிருக்குந் தாமரைமுகை, ஆசிரியன் விரிவுரைகேட்கவிருக்குந் தகுதியாளரது உள்ளத்துக் குவமை, ௨௮, ௧௮௭-௮.
விடிஞாயிறு, ஆசிரியற்குவமையாகலின் என்க.
விடியற்கால ஞாயிறு, சைவத்தைப் புதிய முறையில் விளக்கும் நாயகர்க்குவமை, ௨௮, ௧௮௭.
விடு கவண்-எறிகவண், ௩௬, ௨௧௬.
விடுதல்-எறிதல்.
விடுத்து-ஒழித்து, ௪௦, ௨௩௧; விட்டு, ௪௬, ௨௫௧.
விடுபூச்சிதறல், ௨௧, ௧௫௩.
விடை-ஆண், ௩௪, ௨௧௧.
விண்-வான்வெளி, ௪௩, ௨௪௩.
விண்ணவர்-தேவர், ௪௦, ௨௩௦.
விண்ணவர்வேந்தனது உடம்பின் கண்கள், கிழிந்த கந்தையின் அளவற்றதுளைகட்குவமை, ௪௬, ௨௫௨.
விண்ணோர் வேந்தன், ௪௬, ௨௫௨.
விண்மீன் சூழ மதியம் தலைமையொடு பொலிதல், தொண்டர்கள் சூழ இறைவன், தலைமையுடன் றிகழ்தற்குவமை, ௪௫, ௨௪௯,
விதிர்த்து, ௨௫௫. தடுமாறி.
விதிர் விதிர்ப்ப-நடுநடுங்க, ௧௧, ௧௦௨.
விந்து நாதம், ௯௭; தூயமாயைக் கண்டோன்றுவன.

விந்து நாதம் முதலியன நுண்பொருள்கள், ௯௭.
விந்து வென்பது மின்னொளி மண்டிலம், ௧௭௫; அதன் இடம் மூலத்துக்குமேல்.
விபரீத வுவமை, ௧௨, ௧௦௬.
வியங்கோள் ஈறு, ௨௩௮, இ.
வியந்து-பாராட்டி, ௨௪, ௧௬௬.
வியப்பினால் மதிமயக்கமுண்டாதல், ௪௩, ௨௪௩.
வியப்புக்குறி, ௨௪, ௧௬௭; ஆஆ.
வியர்-வியர்வை, ௨௦, ௧௪௬.
வியல்-அகன்ற, ௫, ௩௬, ௭௫, ௨௧௭; உரிச்சொல்.
வியன்-பெரிய, ௩௬, ௨௧௮.
விரவுதல், ஒருசொல், ௧௨, ௧௦௬.
விராஅய்-குழைத்து, ௨௨, ௧௫௩; கலந்து, ௪௫, ௨௪௭.
விரி-பரந்த, ௩௪, ௨௧௧; விரிப்பு, ௪௫, ௨௪௮.
விரித்த-விரித்தறிவுறுத்த, ௪௮, ௨௫௭.
விரித்தல் விகாரம், ௧௫௮ கு.
விரித்துரை கிளத்தல் புலமை தோன்ற உரையாடல், ௧௭, ௧௩௦.
விரிந்த-மலர்ந்த, ௩௮. ௪௬, ௨௨௪, ௨௫௨.
விரிவுரைசெய்யும் முறை, ௪௨, ௨௩௬.
விரீஇ-விரித்து, ௪௬, ௨௫௩.
விரை-மணம், ௧௩, ௨௮, ௧௧௨, ௧௮௭; மணப்பண்டங்கள், ௪௫, ௨௪௭.
விரைஇ-விரைந்தோடி, ௪௯, ௨௬௦.
விரைவின் குறிப்புத் தோன்ற இறந்த காலத்தில் வருதல், ௮௬.
விலங்கி-குறுக்கிட்டு, ௨௪, ௧௬௪.
விலைமாதர்யாழிசைத்துக்கொண்டு, பிறதுணைக்கருவிகளுடன், பாடுதல், ௨௧, ௧௫௧, ௧௫௨.
விலைமாதரிசைகேட்டு மகிழ்சிறந்தோரும் பலர், ௨௧, ௧௫௧-௨.
விழலர்-வீணர், ௨௨, ௧௫௪.
விழலுவமத்தின் விளக்கம், ௧௫௩.
விழித்து-திறந்து, ௪௮, ௨௫௭.
விழிமணி-சிவபிரான் கண்கள் எனப்படுஞ் சிவமணிகள், ௪௭, ௨௫௪, ௨௫௫.
விழியா-இமையாத, ௪௨, ௨௩௯.
விழியிற்புணர்தல்-கண்களிற்கலத்தல், ௨௯, ௧௧௩.
விழுக்குணம்-நல்லியல்பு, ௨௦, ௧௪௭.
விழுத்தக-சிறக்க, ௧௯, ௧௪௨; நன்றாக, ௩௬, ௨௧௬.
விழுத்துவர்-மேலானபவளம், ௨௪, ௧௬௪.
விழுமம்-சீர்மை, ௯௮.
விழுமிதின்-இனிமையாய், ௨௧, ௧௫௧.
விழுமிய-சிறந்த, ௪௧, ௨௩௫; சீரிதாக, ௪௫, ௨௪௭; (வினையெச்சம்)
விழுமியை-சிறப்புடையை, ௪௭, ௨௫௫.
விழை-விருப்பம், ௩௯, ௨௨௭,

விழைவருமரபு, ௬, ௬௩.
விழைவு-வேட்கை, ௬, ௬௩.
வி்ள-மலர, ௧அ, ௧௩அ.
விளக்கம். ௪௪, ௨௪௫; விளக்கு, ௧௨, ௧0௬; சுடர்.
விளக்குகள் பொன்னாற் செய்யப் படுதல், ௪௪, ௨௪௫.
விளங்க-தோன்ற, அ, அ௯.
விளங்கிழை, அ, அஅ.
விளங்குதல்-முனைந்துதோன்று தல், ௧௫, ௧௧௭.
விளிவு-அவிதல், ௫, ௭௩.
வினைவு-முடிபு, ௨௭, ௧௭௯.
விறல்-ஆற்றல், ௨௭, ௧அ௪.
வினைத்தொகை, ௨௨௨, மெல் லிலை; ௨௨அ, தழைமலர்; ௨௫௪, கனிபழம்.
வினைப்பெயர், ௭௯.
வினைமுதல், ௧௪௪.
வினையாலணையும் பெயர், ௧௨௫; ௨௩௨, இயைந்தார்.
வினையெச்சங்கள் கொண்டுமுடி யுஞ் சொல் வருவித்தல், ௧௪௬.
வினையெச்சம் காரணப் பொருளில் வருதல், ௧௬௩.
வினையெச்சம், செய்புவென் வாய் பாடு, ௨௫௪, இடுபு.
வினையெச்சம் பெயரெச்சங் கொண்டு முடிதல், ௧௫, ௧௨௩.

வீ

வீ-மலர், ௧, ௨0, ௩௬, ௫௩, ௧௪௫, ௨௧௭.
வீசிய-விளங்கிய, ௪அ. ௨௫௬.
வீடுறு-விட்டு நீங்கா, வீட்டுலகினை எய்தாளெனலுமாம், ௩அ, ௨௨௫;
வீடு-விடுதல், நீங்கல், பேரின்ப வீடு, ௨௨௬.
வீப்பாய்-மலர்ப்பாய், ௧௫0.
வீழ்-விரும்பத்தக்க, ௩௩, ௨0௪, ௨0௫.
வீழ்ந்த-கீழ்த்தொங்கிய, ௩௫, ௨௧௪.
வீற்றிருப்பவும்-மகிழ்ந்திருக்கவும், ௩அ, ௨௨௩; செம்மாந்திருத்தல், ௨௨௪,
வீறு-சிறப்பு, ௨௩, ௩௨, ௧௫௯, ௨0௩, வேறொன்றற் கில்லா அழகு அறிவுமுதலியன; தனிச் சிறப்பு, அ, அஅ; பொலிவு, ௪௪, ௨௪௫; மேன்மை, ௧௪, ௧௧௩; வேறொன்றற்கில்லா அழகு, ௧௧௪.
வீறு உறு தவம்-மேன்மேற் சிறக் குந்தவம், ௨அ, ௧அ௫; வீறு-மேன் மை, சிறப்பு.

வெ

வெண்சாந்து இன்னதென்பது, ௧௧அ.
வெண்ணிலவு, வெள்ளைப்பொடி மணற்குவமை, ௧௨, ௧0௪.
வெதும்பின்-வெப்பங்கொள்ளின், ௩௫, ௨௧௨.
வெப்புநோய், ௬௬.
வெம்-வெப்பம், ௪௫, ௨௪௯.
வெம்மை-விருப்பம், ௧௯௨; காதல் வெப்பமுமாம்.

வெய்யோள்-விரும்பிநின்றவள், ௨௯, ௧௯௨.
வெரிந்-முதுகு, ௩௮, ௨௨௩.
வெரு-அச்சம், ௧௮, ௧௩௮.
வெருவரல்-அஞ்சுதல், ௩௭, ௨0௮,
வெருவரு-அஞ்சுதலுள்ள, ௪௫, ௨௫0.
வெருவருபேய்-அஞ்சுதற்குரிய பேய், ௨௨, ௧௫௪.
வெள்ளயிர், ௨, ௫௭.
வெள்ளரிக்காய் மூன்று வரிகள் உள்ளது, ௩௭, ௨௨௧; காய்கள் வளைந்துமிருக்கும்; கொள்ளை யாய்க் காய்க்கும்.
வெள்ளரிக்கொடி, ௩௭, ௨௨௧.
வெள்ளைத்துணிமடிப்பு, நாரை யின் இறக்கைகட்குவமை, ௩௮, ௨௨௫.
வெற்றிலைக்கொடி, ௩௭, ௨௨௨; வெற்றிலை எல்லாச்சிறப்புநிகழ்ச்சி களிலும் வழங்கப்படும் புகழுள் ளது.
வெறி-மதர்ப்பு, ௨, ௫௬; தெய்வ மயக்கம், ௧௫, ௧௧௮; மணம்,௨0, ௨௫, ௪௬, ௧௪௫, ௧௬௯, ௨௫௩,
வெறியயர்களம், ௧௫, ௧௧௭.
வெறுவிதின்-பயனில்லாமல், ௨௨, ௧௫௬, ௧௫௮.

வே

வேகடி-மணியிழைப்போன், ௩௨, ௨0௧; மணிமாசு அகற்றுவோன், ௨0௨; இதுதமிழ்ச்சொல்.
வேங்கை-வேங்கைமரம், ௩௬, ௨௧௭; இதன் மலர் பொன்னிற மானது.
வேட்கையின் இயல்பு, ௮௨.
வேட்டுவச் சிறார், தேக்கிலையில் தேனுந் தினைமாவுங் கலந்துவிரை ந்துண்ணுதல், ௩௬, ௨௧௭.
வேட்டுவர், தீக்கடை கோலால் நெருப்புண்டாக்கி அதில் இறைச் சிகளைக் காய்ச்சல், ௩௫, ௨௧௪-௫.
வேண்டின்-விருப்பினால், ௪௨, ௨௩௮.
வேண்டுழி-விரும்பியபோது, ௧௧, ௧0௧.
வேதின்-ஒற்றடத்தால், ௩௧, ௨00, வெம்மை ஒற்றடம், ௨0௧.
வேந்தன்-தேவர்கோன், ௩, ௪௮, ௬௩, ௨௫௮; கோன், ௪௬, ௨௫௨; தலைவன்.
வேப்பின் கொழுநனை, ௭, ௮0-௧.
வேம்பின்நனை அலவன் கண்களுக் குவமை, ௭, ௮௧.
வேய்-மூங்கிற்றண்டு, ௨௬, ௧௭௮; மூங்கில், ௪௪, ௨௪௬; வேய்ங் குழல், ௨௧, ௧௫௧, மூங்கிலாலான குழல்.
வேரி-வெட்டிவேர், ௨௧, ௧௪௯, ௧௫௩; இதனாற்சிவிறியமைத்த லுண்டு.
வேல், ௪௮; பிள்ளையாரது கை வேல் அருள்வடிவினது, ௨௫௯.
வேல் அச்சந்தருதலின், மகிழ்ச்சி தருங் கண்கட் கொவ்வாமை, ௧௫, ௧௨௩.

வேலன்-வேற்படையையுடைய வன், ௪0, உ௩0.
வேழம்-யானை, ௩௬, ௪௯, உக௬, உ௬0.
வேள்-காமன், உ௯உ.
வேற்றுமைத் தொகை, க௬௫, க௮௬.
வேற்றுமையுருபுகளுஞ் சொற்கள் போற்கருதப்படுதல், ௫உ.
வேற்றுமையுருபுமயக்கம், க0௬, க௯௭, மணற்கு.
வேற்றுமையை ஒற்றுமையாற் கடத்தல், க௭உ.
வேறின்றி-பிரிவில்லாமல், உ௬, க௭௮.

வை

வைக-இருக்க, ௪க, உ௩௩.
வைகலும்-நாளும், ௮, ௮௯.
வைகும்-பொருந்திவாழும், உ௬, க௭௮; வீற்றிருக்கும், நிலைபெறு தற்குரிய, ௩உ, உ0௪.
வைகையாறு, ௯௭.
வைத்து-பொருத்தி, ௩௫, உக௫.
வை-கூர், உ௬, க௭௮.
வைப்பு-ஊர், உ, ௬0; மேலுலகம், ௪௬, உ௫0.
வை வேல்-கூரியவேற்படை, உ௪, க௬௪; கூரியவேல், உ௫, க௭0.

முற்றும்.

23505
(6719)